

எதன்பாண்டி

சிங்கம்

கலைஞர் மு.கருணாநிதி

கலைஞர்
தென் பாண்டிச்
சிங்கம்

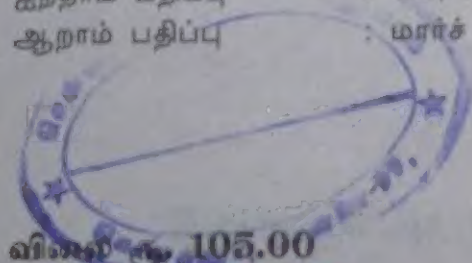
கலைஞர் மு. கருணாநிதி

திருமகள் நிலையம்

55, வெங்கட் நாராயணா சாலை,
தி.நகர், சென்னை - 17.
தொலைபேசி : 434 28 99 / 434 15 59
தொலைநகல் : 434 15 59

உரிமை	: தமிழ்க் கனிப் பதிப்பகம் சென்னை.
முதற் பதிப்பு	: ஏப்ரல், 1983.
இரண்டாம் பதிப்பு	: ஏப்ரல், 1985.
மூன்றாம் பதிப்பு	: மே, 1990
நான்காம் பதிப்பு	: ஜூலை, 1996 (திருமகள் நிலையம்)
ஐந்தாம் பதிப்பு	: மே, 1998
ஆறாம் பதிப்பு	: மார்ச் 2000

விலை ரூ. 105.00

27595

4420187

முகப்பு ஓவியம் : ஜெயராஜ்

ஒளி

அச்சுக்கோர்வை : ஏகம் கம்ப்யூட்டர்ஸ்,

78, எல்லீஸ் ரோடு,

சென்னை-2.

தொலைபேசி : 854 85 99

அச்சிட்டோர் : சென்னை மைக்ரோ பிரிண்ட் (பி) லிட்.

34, நெல்சன் மாணிக்கம் ரோடு,

அமைந்தகரை, சென்னை - 600 034.

தொலைபேசி எண் : 3741188, 3741199

கதை பிறந்த கதை!

சொல்லுக்குச் சுவை கூட்டிக் கதைக் கருவூலங்களைப் படைக்கும் எனது இளவல் தென்னரசு, கடந்த காலத்து உண்மை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் நிகழ்காலத்து உண்மை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் சிறுகதை அவ்வது பெருங்கதை வடிவம் தருவதில் ஆற்றல் மிக்கவர். அவர் எழுதிய "செம்மாலுளை" எனும் நூல் தொண்ணூறு பக்கங்களே கொண்ட ஒரு உணர்ச்சித் தொகுப்பு. "நாட்டாரய்யா" என்று தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தினரால் அழைக்கப்பட்ட த. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் எழுதிய கள்ளர் சித்திரத்தில் காணப்பட்ட சில குறிப்புகளின் துணையோடு, காது வழி கேட்டறிந்த பழங்காலச் செய்திகளைத் தொகுத்து இராமனாதபுரம் பகுதியில் சிவகெங்கை, திருப்பத்துர் வட்டாரத்தில் பாகனேரி நூடும் - பட்டமங்கலம் நூடும் எப்படி மோதிக் கொண்டு பகை பாராட்டி இரத்தம் சிந்தினை என்பதைச் சித்திரிக்கும் அந்தச் சிறுகதையைத் தமிழக விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களின் வரலாற்றுப் பின்னணியோடு, வீரமும், காதலும், பாசமும் பெருக் கெடுக்கும் கற்பனைப் பெட்டகமாக உருவாக்க விரும்பினேன். அந்த விருப்பத்தின் விளைவு: ருங்குமத்தில் தொடர்கதையாகத் "தென்பாண்டிச் சிங்கம்" வெளிவந்து, பல்லோரின் பாராட்டைப் பெற்றது. விரிவான நூல் வடிவாக வெளியிட "அபிராமி பப்ளிகேஷன்சார்" விழைந்தனர். இந்நூலின் உரிமை பெற்ற "தமிழ்க்கனி"ப் பதிப்பகத் தாரிடம் நான்காம் பதிப்பு வெளியீட்டு உரிமை பெற்று உங்கள் கரங்களில் வழங்கியுள்ள நண்பர் திருமகள் நிலையம் இராமநாதன் அவர்கட்கு நன்றி! இதோ, இப்போது தங்கள் தென்பாண்டிச் சிங்கத்தைச் சந்திக்கப் போகிறீர்கள்.

15-5-90

சென்னை

அன்புள்ள

மு. கருணாநிதி

பதிப்புரை

தமிழுக்குக் கிடைத்திருக்கும் வரலாற்றுப் புதினங்களில் தனிப் பெருமைக்கு, உரியது இந்தத் 'தென்பாண்டிச் சிங்கம்.'

தமிழன வரலாற்றில் ஒரு தனி அத்தியாயத்துக்குரிய தலைவனாலேயே படைக்கப்படும் பேறு இப்புதினத்துக்குக் கிடைத்த நல் வாய்ப்பு.

தமிழகத்தின் வருங்கால வரலாறுதான் கலைஞரால் எழுதப்படக் காத்து நிற்கிறது என்றால், முன்னே சென்றிட்ட பழம் வரலாறும் இவரால் உயிரூட்டப் பெற்று நம்முன்னே ஒளிவீசும் அற்புதத்தை இங்கே காண்கின்றோம்.

வரலாற்றுப் புதினம் என்பது ஒரு இனத்தினுடைய, ஒரு காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களைச் சான்றுகளுடனும், கால, புள்ளி விவரங்களுடனும் கூறுவது மட்டு மாகாது. சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் தருகிற புள்ளி விவரங்கட்குப் பின்னே ஒளிந்திருக்கிற அந்த இனத்தின் வீழ்ச்சிக்கான தன்மைகளையும், குழ்நிலைகளையும், எப்படித் தாழ்வுற்றார்கள், எங்ஙனம் உறங்க வைக்கப்பட்டார்கள் என்பதனையும் நிகழ்கால சமூகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டி விழிப்படைய வைப்பதே ஒரு நல்ல வரலாற்றுப் புதினம் - அத்தகைய புதினங்களைப் படைப்பது எப்படி என்பதற்குக் கலைஞரவர்கள் இந்நாவலின் மூலம் இலக்கணம் வகுத்துத் தந்திருக்கிறார்கள்.

இத்தகு நாவலைத் தமிழன்னைக்கு அணிவிக்கும் வாய்ப்புத் தந்த கலைஞரவர்களுக்கு எங்களது நன்றியை உரித்தாக்குகிறோம்.

பெரும்புலவர்

வ.சுப. மாணிக்கம் பாராட்டு!

இந்த நூலைப் படிக்க ஆரம்பித்த எனக்கு 10-வது பக்கத்திலேயே மெய்சிலிர்த்தது (சிலரது நூலில் அட்டையைப் பார்த்தால் தான் மெய்சிலிர்க்கும்). கலைஞர் எழுதும்போது 'இது நாட்டார் அய்யா எழுதிய கள்ளர் சரித்திரத்தை அடிப்படையாக வைத்து எழுதியது' என்று குறிப்பிட்டதைப் பார்க்கும்போது, என் ஆசிரியரின் நூலை வைத்து எழுதியிருக்கிறார் என அறிந்துதான் மெய்சிலிர்த்தது. எல்லோரும் மேல்நாட்டார் எழுதியதை அடிப்படையாக வைத்து எழுதியதாகத்தான் குறிப்பிடுவார்கள்.

எவ்வளவு இனப்பிரிவுகள் இருந்தாலும், வருப்புப் பிரிவாக இருந்தாலும், தமிழினம் ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும்; பிரிவுகள் நம்மே வேற்றுமைப்படுத்தக்கூடாதென்ற பிள்ளையிலே கலைஞர் எழுதியிருக்கிறார்.

தென்பாண்டிச் சிங்கம் எனும் இந்த நூல் - இந்தியாவிலும், தமிழகத்திலும் பெரும்புகழ் வாய்ந்து, இன்னும் பல புகழை அடையவிருக்கிற கலைஞர் அவர்கள் தன் அரசியல் அனுபவம் முழுவதையும் கொட்டி எழுதிய நூல்.

தமிழகத்தின் எதிர்காலம் இருளாகப் போய்விடக் கூடாது என்று என்னி இத்தகையதொரு நூலைத் தமிழகத்திற்கு ஒருபெரும் சொத்தாக எழுதி வைத்திருக்கிறார். இந்தக் குறிக்கோளை அவருடைய காலத்திலேயே பார்க்கும் படியான ஒரு வாய்ப்பு இந்தத் தமிழகத்திற்கு வரும் என்று நான் கருதுகிறேன். நாட்டார் அய்யாவின் குறிக்கோள் கலைஞரான, நம்மவரால் நிறைவேறுகிறது.

டாக்டர் பாலசுப்பிரமணியம் புகழாரம்

இந்தப் புதினத்தின் தொடக்கம் கத்தப்பட்டுக் கிராமத்தில் இன்றும் காணக்கூடிய வாளுக்குவேலியின் வர்ணனையாக இருக்கிறது. இதன் முடிவு அவன் சாவில் கூடத் தான் பெரிதும் நேசித்த தன் தங்கையின் வாழ்வை மீண்டும் தருகிற வகையில் தாலியைக் கையில் தாங்கியிருக்கிற நிலையில் கதை முடிகிறது. இது ஒரு பெரும் சிறப்பு.

மற்றொரு சிறப்பு: மூன்று சொற்களால் இந்தப் புதினத்தை நான் பாராட்டுவேன். ஒன்று உழைப்பு; இரண்டாவது உணர்வு; மூன்றாவது உயர்வு.

இந்த புதினத்தில் உழைப்பு என்பதை எடுத்துக் கொண்டால் டாக்டர் பட்டத்திற்கு எங்களுடைய பல்கலைக் கழக மாணவன் எந்த அளவிற்குக் குறிப்புகளைத் திரட்டுவானோ, அதற்குச் சற்றும் குறைவில்லாமல் உழைப்புப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஒரு ஆராய்ச்சியாளனை மதிப்பிடுகிறவன் என்ற முறையில் காணமுடிகிறது.

உணர்வு என்கிறபோது இந்தநூல் முழுவதிலும் தமிழ் உணர்வு, தமிழ் இன உணர்வு, தமிழ் நாட்டுணர்வு ஆகியவைகளை நாம் காணமுடிகிறது.

மூன்றாவது உயர்வு; இதனைப் படிக்கின்ற காரணத்தால் இந்த இனம் எப்படி உயர முடியும் என்பதற்கு, பக்குவமாக கலைஞர் அவர்கள் இனத்தின் உயர்வைக் காட்டியிருக்கிறார். எதிர்காலத் தமிழகம் எப்படி அமைய வேண்டும் என்ற அவர்களின் கனவை இதில் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

திருக்குறள்மணி திருநாவுக்கரசு பாராட்டு!

தமிழர்களின் உயிர் மூச்சாக இருந்து வருகிற தன்மானத்தைப் போற்றுகின்ற வகையில்-தன்மானமிழந்த தமிழன் வாழ மாட்டான் என்பதை உணர்த்தும் வகையில்-கலைஞர் தென்பாண்டிச் சிங்கத்தைப் படைத்துத் தந்திருக்கிறார்.

இந்தக் கதையின் நாயகன் வாளுக்குவேலியைப் பற்றி வேறு ஏதாவது வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் இருக்கிறதா என்று நான் ஆராய்ந்தேன். தமிழ் நாட்டின் வரலாறே இன்னும் முழுமையாக எழுதப்படவில்லை. பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கலைஞர் அவர்கள் தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றை முறையாக எழுத-ஒரு பெரிய குழுவை அமைத்து எழுத வழிகாட்டினார். அந்தப் பணி இப்போது செம்மையாக நடைபெறாத நிலையில்-பண்டைக் காலத்து வரலாறே இன்னும் எழுதப்படாத நிலையில்-அண்மைக்காலத்து வரலாறுகள் நமக்கு எங்கே கிடைக்கப் போகிறது?

இந்தப் புதினத்தில் வாளுக்குவேலியை ஒழிக்க எண்ணுபவன் உறங்காப்புலி. இவனைப்பற்றி ஒய்புலி தேவான் என்று ஆங்கிலக் குறிப்பு ஒன்று காணப்படுகிறது. அவன் ஒரு கோழை.

கலைஞர் படைத்திருக்கும் பாத்திரங்கள் நம்முடனே வாழ்கிற பாத்திரங்களைப் போல அமைந்திருப்பது படைப்பாளியின் தனிப்பெரும் சிறப்பு. கதைகளின் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஒன்றாக இணைத்து, அதற்கொரு வடிவம் கொடுத்துக் கட்டுக்கோப்பாக அமைத்திருக்கிற முறையில் இந்தப் புதினம் எப்படி இருக்கிறதென்றால் கொட்டப்பட்ட செங்கற்களாக இல்லாமல், கட்டப்பட்ட கவர்ச்சியிரு மானிகையாக இருக்கிறது.

கலைஞருக்குக் கைவந்த கலை மற்றொன்று உண்டு. சொல்வாட்சியிலே, சொற்களுக்கு விளக்கம் கொடுப்பதிலே அவர் கைதேர்ந்த நிபுணர். உதாரணம்: "தம்பி, நீ என்ன நினைத்து விட்டாய்? பட்டமங்கலம் மானம் பட்டுப் போன மங்கலம் என்று நினைத்து விட்டாயா? வீரத்திற்குப் பட்டம் வாங்கிய மங்கலம் பட்டமங்கலம்" என்ற வார்த்தைகளாகும்.

இந்தப் புதினத்தின் உயிர் முச்சு தமிழனின் தன்மானம்; ஒன்றுபட்ட தமிழகம் உருவாக வேண்டும் என்பதாகும். தமிழுக்கு நோபல் பரிசு கிடைக்கக்கூடிய காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

19-5-1983 சென்னை ஏ.வி.எம். ராஜேஸ்வரி
திருமண மண்டபத்தில்,

கலைஞரின்

‘தென்பாண்டிச் சிங்கம்’

நூல் வெளியீட்டு விழாவில் தமிழறிஞர்களின்

பாராட்டு!

பேராசிரியர் அன்பழகனார்:

இந்தக் கதையில் எத்தனை விதமான கருத்தோட்டங்கள் இடையிடையே புருத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை எண்ணிப் பாக்கிறபோது, இந்தக் கதையைத் தொடர்ச்சியாகப் படிக்கின்ற ஒரு ஆர்வம் ஏற்பட்டது. ‘தென்பாண்டிச் சிங்கம்’ மிகச் சிறந்த ஒரு புதினம் என்பதை நான் உணர்கிறேன்.

கதைகள் படிக்கிறபோது சில கதைகளில்-புதினங்களில் வருணனைகள் அதிகமாக வருகிறபோது, சில பக்கங்களை இடையிலே புரட்டித் தள்ளிவிட்டால் போதும் என்று தோன்றும்.

ஆங்கிலத்திலேயும் சில புதினங்கள் அப்படி இருக்கின்றன. அதுபோலத் தமிழிலும் சில அப்படி இருக்கின்றன.

சுவை சற்றும் குன்றா அளவறிந்த வருணனைகள்!

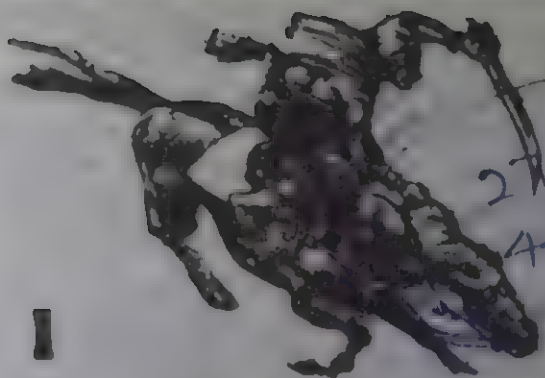
பக்கங்களை நிரப்புவதற்காகப் புதினங்கள் எழுதுகிற எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். வர்ணனைகளை ஆர்வத்தோடு சிலர் படிக்கிறார்கள் என்பதற்காக வர்ணனையையே வளர்த்துக்கொண்டு போய் காவிரிக் கரையில் ஒரு படை வருகிறது என்றால், அந்தக் கரையிலே உள்ள ஊர்களையெல்லாம் கூட-புராணங்களைப் போல - வர்ணிக்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட எழுத்துக்களைப் படிக்கிறபோது ஒரு வகைச் சோர்வு தட்டும்.

கனவுஞர் அவர்கள் வர்ணனையிலே வல்லவாதான
என்று சொன்னாலும் கூட அளவறிந்து வாணிததிருக்கிறார்
எந்த இடத்திலும் கதையின் வேகம் தட்டுப்படாமல்,
உணர்வுத் வேண்டிய குறிப்பு மங்கிப் போகாமல் குழ
நிலைகள் மாறிப் போகாமல் குழநிலைகளை எது வரையில்
உணராத வேண்டுமோ, அதுவரையிலே உணரத்தி இந்தப்
புதிததை உருவாக்கி இருக்கிறார்

எனக்குத் தெரிந்த வரையில் இருநூறு ஆண்டுக
காலத்துக்கு முன்னால் இரண்டாண்டு காலக் காட்சிகளை,
"தென்பாண்டிச் சிங்கம்" மூலமாக உருவாக்கி இருக்கிறார்
என்று மட்டும் நான் உணர்வில்லை

வெள்ளைக்காரனுடைய ஆதிபத்தியம் தென்னாட்டில்
வளராத கால கட்டத்தில், தமிழ் மக்களுடைய உள்ளத்திலே
எவளாம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய உணர்வுகளைப் பிரதி
பலிக்கக்கூடிய ஒரு புதினமாக இது விளங்குகின்றது

வாளுக்கு வேலியைப் போல, அதற்கு முன்னாலே -
கட்டப்பொம்மைப்போல, அதற்கு முன்னாலேயும் தமிழ்நாட்டு
மக்களிலே வீரம் உள்ளவர்கள் - படைத் தலைவர்களாக
இருந்தவர்கள் - சிறு சிறு நாட்டுக்கு மன்னர்களாக இருந்தவர்கள்
- எப்படிப்பட்ட உணர்வுகளைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்ற ஒரு
நூற்றாண்டுகாலத்துத் தமிழ் நாட்டு மக்களுடைய
எண்ண ஒட்டத்தைச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறது

27575
4420167

நிமிர்ந்த நடை நோக்கொண்ட பார்வை- உதடுகளுக்கு மேலே உறைவிட்டெழுந்த வாள் இரண்டைப் பிடித்தது போல மீசை-கம்பிரத்தைக் காட்டும் விழிகள் அவற்றில் கருணையின் சாயலையும் அன்பின் பொழிவையும் கூடக் காண முடியும். நீண்டியர்ந்து வளைந்த மகுடத் தலைப்பாகை-நெடிய காதுகளில் தங்க வளையங்கள்-விரிந்த மார்பகத்தில் விலை உயர்ந்த பதக்க மணிச்சாங்கள் இரும்புத்தூண் அளைய கால்களிலும் எஃகுக் குண்டளைய புஜங்களிலும் காப்புகள்-கையிலே ஈட்டி- இத்தனைச் சிறப்புகளையும் சிலை வடிவிலே "கத்தப்பட்டு" என்னும் கிராமத்தில் இன்றைக்கும் காட்சி தருகிற தென்பாண்டிச் சிங்கமாம் "வாளுக்கு வேலி" யிடத்தே காணலாம்.

வாளுக்கு வேலி! வீரம் துள்ளுகின்ற வார்த்தைகளால் அமைந்த பெயர்! பாகனேரி நாட்டுக்குத் தலைவன். பாகனேரி என்பது ஒரு நாடா இப்படிக்கேட்டிடத் தோன்றும். தமிழகத்தில் சோழநாடு, பாண்டியநாடு, சேரநாடு போன்ற நாடுகள் உண்டு; பாகனேரி நாடு எனக் கேள்வியுற்றதில்லையே என்ற வியப்புப் பலருக்கு ஏற்படுவது இயல்பு! கல்வெட்டுகளை ஆராயும் பொழுது நாட்டின் பிரிவுகளைப் பற்றிய பல விளக்கங்கள் கிடைக்கின்றன.

பல ஊர்கள் சேர்ந்தது ஒரு நாதி எனவும், பல நாடுகள் சேர்ந்தது ஒரு சீகாட்டம் எனவும், பல சீகாட்டங்கள் சேர்ந்தது ஒரு மண்டலமெனவும், பல நாடுகள் சேர்ந்தது ஒரு வளநாடு எனவும், பல வளநாடுகள் சேர்ந்தது ஒரு மண்டலமெனவும் வழங்கப் பெற்றன.

காசா நாடு, சோனூர் நாடு, தென்னிடை நாடு, கன்னகத்துடி நாடு, உத்தநாடு, பைங்கா நாடு, பாப்பா நாடு, அம்புநாடு, வல்லநாடு, வாய்ப்பூர் நாடு, மீசெங்குளி நாடு, மேலைத்துவாதுடி நாடு போன்ற நாடுகள் சீழ மண்ணில் விளங்கியது போலவே பாண்டி நாட்டிலும் உள்ள நாடுகள் பாலிங்குட க்கும் பட்டியலைச் சிலகெங்கை சோடி சுந்தரனாதம் கல்லல் மணிவாசகச் சாணாலய அடிகளா நம் ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ளனர்.

மேல நாடு, நடுவுநாடு, சீறுகுடி நாடு, வெள்ளநர் நாடு, அந்தர் நாடு, ஆனூர் நாடு, மல்லாக் சீகாட்டை நாடு, பட்டமங்கல நாடு, பாகனேரி நாடு, கண்டர் மானிக்க நாடு, தன்னங் சீகாட்டை நாடு, தென்னிலை நாடு, தீவுசேர் நாடு, உஞ்சனை நாடு, செம்பொன்மாரி நாடு, சுப்பலூர் நாடு, சுவம்பா நாடு, இரும்பா நாடு, சோபொகி நாடு, வடபொகி நாடு, சோபால நாடு, அற்றங்கைநாடு, ஏடி சீகாட்டை நாடு, முத்து நாடு என்ற நாடுகள் மட்டுமன்றி இன்னும் பல நாடுகள் ஆராய்ச்சயாளர்களால் குறிக்கப்படக்கின்றன.

பல ஊர்கள் இணைந்து ஒரு நாடு அந்த நாட்டுக்கு ஒரு ஆற்றல் மிக்க தலைவன் "அம்பலக்காரர்" என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டு அவனது ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு மக்கள் வாழ்க்கை நவ்.

அம்பலக்காரர் என்பது ஒரு வகுப்பானாக் குறிக்கும் சொல்லாகச் சில கோங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டாலும் கூட, உள்ள நாடுகளின் தலைவர்களைத்தான் "அம்பலக்காரர்" எனப்பட்டம் துடி அந்தந்த நாடுகளின் குடிமக்கள் போற்றி வந்தனர்.

அந்த அம்பலக்காரர்கள் குறிப்பிட்ட சில பிரச்சனைகளுக்காக ஒன்றாகக் கூடித் தலந்துறையாடிச் சிக்கல்களைக் களைவதுண்டு! அவர்கள் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட நாடுகளின் ஆலயங்களில் பட்டுப் பரிவட்ட மரியாதைக்குரியவர்களாக மதிக்கப்பட்டனர்.

"அட்டமா சித்தி அநுளிய பட்டமங்கை" எனத் திருவிளையாடற் புராணம் கூறுகின்ற அம்மனின் தலம் தான் பட்டமங்கலம்! அந்தப் பட்டமங்கல அம்பலக்காரருக்கு திருக்கோட்டியூர் பெருமாள் கோயில் தேர், திருவிழாக்களில் பட்டுப் பரிவட்டம் கட்டிச் சிறப்புச் செய்திடுவர்.

பாகனேரி அம்பலக்காரருக்கு அந்நாட்டுச் சிவன் கோயில், அம்பாள் கோயில்களில் எல்லா உரிமைகளும் மரியாதைகளும் உண்டு. அம்பலக்காரர் என்னும் தகுதியைப் பணம் முதலிய எந்தச் சாதனத்தினாலும் துமரேன ஒருவர் பெற்று விடுவதில்லை. அது பாம்பாயாக வந்து கொண்டிருப்பதாகும். ஒருக்கால் அம்பலக்காரருக்குச் சந்ததியில்லாது போய் விடின் அவரைச் சார்ந்த தகுதியுடைய வேறு ஒருவரை ஊரார் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வர்.

குடிமக்களிடம் வரிகளைப் பெற்று ஊரையும் வளப்படுத்தி ஊர்க்காவலையும் வலுப்படுத்திக் குறுகில மன்னர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் தங்கள் நாடுகளில் ஆட்சி செலுத்திய அம்பலக்காரர்கள் கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் எனும் மூன்று குழுக்களில் இரந்தனர் என்னும் இவர்கள் அனைவரும் ஒரே வகுப்பினர் என்ற உணர்ச்சியை வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் வெளிப்படுத்துவதுடன்

"தமிழ்நாட்டில உள்ள பல்வேறு வகுப்பினரும் தாம் இப்பொழுது பல பிரிவினராக இருப்பினும், தாமெல்லாம்

தமிழகத்தாயின் மககளாகிய ஒரே இனத்துவர் என்னும் உண்மையை உணராதது யாவுகும் அனாதைமயமானவராகியும் உடையவராக, எவ்வளவும சிந்தியா என்று இனழாதிருப்பாராக!"

என வெண் தீகாளன் விடுக்கிறார். அவர் வளர்த்தவன் காவர் வளர்த்தவர்.

உதக வெண் தீகாளன் தீய குறித் தீகாளாகத் தெண் தீ தென்பாண்டிச் சங்கக்கண் கணைப் பிபாக்தம், நீகடிச் சங்ககன் சகாபாக்காகுகளம் அமைத்திநம் என, சிவ யாதக்தம் லுயம் தக்கத் தீதனையில்தன்.

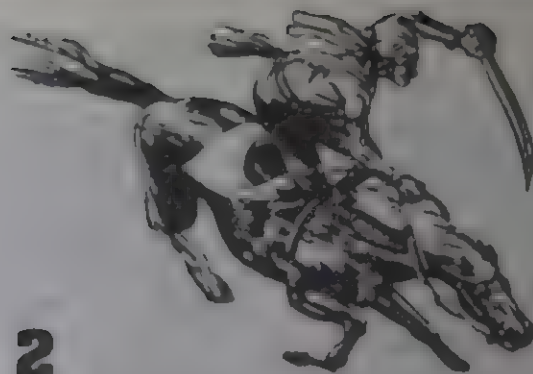
அற்றமை, எப்படி யாரால் குலவந்தி த்கிற நிலை ஏற்பட்டது?

பகை முண்டது ஏன்?

பழி வாங்கும் வெறி வளர்க்கது எங்ஙனம்?

உண்பதைச் சம்பளங்களுடன் சுற்பனை வெந்நீனையும் ஏற்றிப் பெற்கண்ட தீகள்விகளுக்கு விவடயனசகக கொட வதகி தீவன்.

2

பாடியவர்கள் உள்ளவகைகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் பட்டம் விரித்து அளக்கவேண்டிய பீடம் ஒப்பாண்டு நின்றிருக்கின்றன. மனவந்திதான். தந்தை பாடல்கள் வரிசை வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாடல்கள், பட்டம், பட்டங்கள் ஆகியவை தந்தையின் வீடுகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உருக்கிய வளங்கள் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவையாக மனவந்திதான் தந்தையின் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

சென்னைக்கு சிங்கப்பாப் பாலிகளாகக் காத்தி வேந்தி
வாஸக்து வேலிக்கு வாழ்கதுப் பாடி வேளா பாசு வேளியில்
கங்குலி கலாவலி வல்லத்தாடவதுக்கு வாழ்க்கைசத் தேவர்
பாட்டமங்கலத்தல் மனாப்பார் மகவீணாவல் செதித்து
மனாதுதுப் பாலிய வே குதுவக் தின்றால் அந்த மண்
வலாததைக கணக்குககத்து அந்த மூண் கங்குளபகுதியிற்
சாதிரேபகுகில் வீணாத்தல் எப்படியி ரக்கும் எனத்
தெரிந்துகொள்ளம் ஆறால் மிகதேவர் அந்த மக்கள்!

1. பிள்ளைகள் எவ்வளவு இருக்கிறார்கள்? (பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை)
 2. பிள்ளைகளின் பாலம் எவ்வளவு? (பிள்ளைகளின் பாலம்)
 3. பிள்ளைகளின் பாலம் எவ்வளவு? (பிள்ளைகளின் பாலம்)
 4. பிள்ளைகளின் பாலம் எவ்வளவு? (பிள்ளைகளின் பாலம்)
 5. பிள்ளைகளின் பாலம் எவ்வளவு? (பிள்ளைகளின் பாலம்)
 6. பிள்ளைகளின் பாலம் எவ்வளவு? (பிள்ளைகளின் பாலம்)
 7. பிள்ளைகளின் பாலம் எவ்வளவு? (பிள்ளைகளின் பாலம்)
 8. பிள்ளைகளின் பாலம் எவ்வளவு? (பிள்ளைகளின் பாலம்)
 9. பிள்ளைகளின் பாலம் எவ்வளவு? (பிள்ளைகளின் பாலம்)
 10. பிள்ளைகளின் பாலம் எவ்வளவு? (பிள்ளைகளின் பாலம்)

பின்னையார் சதுர்த்தியன்று கொடிக்கட்டை, சீமந்தகம் ஆகிய படையலையும் பூசை வைத்தியங்களையும் பெற்றுக் கொள்கிற பின்னையார் பொம்மைகளையே ஆற்றலோ குளக்கிலோ விசு ஏறிந்து விடிகிற போது, நிறைந்தது விகிதம் நி. இன்றைக்கு முளைத்து. நாளைக்கு அடிக்விடப் போகிற முளைப்பாக்களை மட்டும் தண்ணீரில் விசாமல் இருப்பார்களா?

பட்டமங்கலத்தில் முளைப்பார்த் திருவிழாவில் முக்கிய இடம் பெறுவது அந்த ஊர்ப் பின்னையார் கோயில். ஆடவரும் பெண்டிரும் மழலைகளும் அந்தக் கோயிலைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கணபதி காப்புப் பாடி, தங்களின் அம்பலக்காரர் வல்லத்தரையனுக்காகவும் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர்.

அப்போது வல்லத்தரையன் அந்தக் கோயிலுக்குப் பூசை செய்ய வந்திரான் என்பதை அறிவிக்கும் முாகு முடிங்கியது. அந்த ஒலிகேட்ட திக்கு நோக்கி ஆலயத்தில் குடியிலிருந்தோர் அனைவரும் மரியாதையுடன் உற்றுக் கவனிக்கனர் வல்லத்தரையன் வரும் வழிக்குக் குறுக்கே நிற்கக் கூடா தென்று வணங்கியவாறு ஒதுங்கி நின்றனர்.

கருக்கர்வாள் மீசை-வேங்கையின் கம்பீர நடை கையோ இடையில் தொங்கும் உடைவாளின் மீது-மத்துக்கள் படித்த வட்ட வடிவமான சப்பைத் தலைப் பாகை அங்கு விட நவம்தான் வல்லத்தரையன்! புலி நகம் பொந்தசம்பட்ட முத்தாடொன்று அவன் மார்பில் பூண்டு கொண்டிருந்தது.

அவனாக நிக் கவர்ச்சிகரமான ஒரு வாலிபன்! கட்டுவ கொண்டவன்! வேங்கையின் அருகே ஒரு சிறுத்தை போல நடந்து வந்தான்! அவன்தான் வல்லத்தரையனின் தம்பி இளவாசன் வைரமுத்தன்! தலைப்பாகை எதுவுமிருந்து மறைக்காத காரணத்தால்

அவனது காதல் மடி ஓடாது வளர்ந்து நீண்ட நகர அழகைக் காண மடிந்து அண்ணன் தம்பிகள் மட்டுமல்ல, அவர்களது சகோதரி வீரம்மாளும், வீரம்மாளின் கணவன் - சீவழம் நீகர்த்த உருக் கொண் ட உறங்காப் புய்யும்கூட அவர்களுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

கங்கனின் பட்டமங்கல நாள் தகுது அன்னைபால் இரக்கின்ற அம்பலக்கார குதம்பழை பிள்ளையார் கோயில் தரிசனத்திற் குவகை தந்து மனைப்பரி விழாசைவச் சிறப்பிப்பதைக் குடியியற்ந்தார் பெரும் பேறாகக் கருதினர்.

வணங்கி யோர்க்குத் தலையசைத்து ஆசி நல்கிய வாறு அம்பலக்கார வல்லத்தனாயன், ஆலயத் திற்குள் நுழைந்தான்; தனது குதம்பததுளநடன்! வல்லத்தனானையும் பற்றவர்களையும் புன்னகை மலர வரவேற்ற அர்ச்சகர், விநாயகருக்குத் தூப தீபம் காட்டியவாறு மத்திரமொலித்துவிட்டு வழக்கப்படி பந்திப் பரிவட்ட மரியாதை செய்து பிரசாதங்களையும் அளித்தார்.

"அண்ணா! இந்த வநம் நமது விநாயகர் முகத்தில் ஒரு ஒளி வீசுகிறது பார்த்தாயா?"

தங்கை வீரம்மாளின் குரல் கேட்டு வல்லத்தரையன் அவள் பக்கம் ஆவலுடன் திரும்பினான்.

"ஆமாம்! உண்மைதான்! ஒளி வீசுது! காரணம் அர்ச்சகர் அளவுக்கு மீறிக் கற்பூரத்தை ஏற்றி வைத்து விட்டார்."

வீரம்மாளின் கணவன் - வல்லத்தரையனின் மைத்துனன் உறங்காப் புலியின் விளக்கமிது!

அது கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே வல்லத்தரையன், வீரம்மாளிடம், "நீ என்னம்மா காரணம் கற்பிக்கின்றாய்?"

உன் கண்ணின் உறங்காப்புவி சொல்லும் காணத்தை
மறுக்கிறாயா" என்றுக் கொன்றாயா" என வினவினான்.

'அவர்த்து எல்லாம் வேடிக்கைதான்! எந்த
வருடும் இல்லாமல் இந்த வருடம் நமது பட்ட
மங்கலத்து விநாயகர் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பதற்குச்
சரியான காணம் தக்கிறது' அகாவது இந்த வருடம் என்
அண்ணனுக்குக் கல்யாணம் நடக்கப் போகிறது "
விம்மலின் மகத்தில் தனக்களை கட்டியது

விம்மலா உனக்கு எத்தனை மறைதான்
சொல்வது' எவக்குத் திருமணமாகி ஒரு வாரிக பிறந்து
விட்டால் இதை என் அதனைத் தம்பி வைரமுத்தன்
பட்டமங்கலத்து அம்பலங்காப் பதவி யேற்கும்
வாய்ப்பே இல்லாமற் போய்விடுமல்லவா அதனால்
தான் திருமணமே செய்துகொள்வதில்லையென்று
கூனா பேர்கொண்டிள் போன் அதனால் இனியொரு
மறை அந்தப் பேச்சைத் தொடங்காதே!"

வல்லத்தனாயனின் சகோதா பாசத்தை உணர்ந்து
உருகிவிட்ட வைரமுத்தன் அண்ணனின் எண்ணத்தை
மறுப்பது போலப் பதறித் துடித்து "அண்ணா" என்று
கறுக்கிட்டான்.

'தம்பி! அது முடிந்த முடிவு! இந்த விஷயத்தில்
என்னை இந்த விநாயகரே கூட மாற்ற முடியாது."

சகோதானின் அன்புப் பிரவாகம் கண்டு கண்கள்
துளமாக வைரமுத்தன், வல்லத்தனாயனின் பாதங்களைத்
தொட்டு வணங்கினான் அண்ணன் தம்பிகள் என்றால்
இப்படியி நக்க வேண்டுமென்று ஒருவருக்கொருவர்
மெல்லிய குரலில் பேசியவாறு ஊரார் கலைந்து
சென்றவாறு இருந்தனர்

"என்ன பட்ட மங்கலம் பாகவேரி முளைப்பரித்
ந் தவிழாவா ஒரு அமர்க்களப் படுத்தி"

வாய் நிறைய சிரித்துக்கொண்டு ஒரு கருவம்,
சனனிதானத்திற் கு அருகே நிற்கும் அம்பலக்காரர்
குரம்பத்திடம் வந்து நின்று.

"ஓ! வெள்ளை அய்யர்வாளா வாங்க! வாங்க,
எங்க நந்து வரீங்க!" வல்லத்தையன் வாஞ்சையுடன்
வரவேற்றான்.

"எங்கிருந்து வந்தேன்" மதுரையில் நந்துதான்
வந்தேன்! விஷயம் தெரியாதோ மதுரை நாயக்க மன்னர்
மாளிகையிலே மல்குத்தப் பேரட்டியில் ஜெயித்தானே
பாகவேரி வாளுக்கு வெலியின் தம்பி கறுத்த ஆகப்பன்;
அவனுக்கு நாயக்க மன்னர் தர்பாரிலே 'வீர விந்து'
இன்று காலையில்தான் வழங்கப்பட்டது! அதற்கு
நானும் வந்து தனது தம்பியை ஆசீர்வதிக்கணும்னு
வாளுக்கு வெலி ஒத்தைக் காலிலே நின்னதாலே
மதுரைக்குப் போய்ட்டு வந்தேன் "

வெள்ளை அய்யர் சொன்ன வெற்றிச் செய்தியும்
வீர விந்து நிகழ்ச்சியும் வல்லத்தரையனின் முகத்தில்
மகிழ்ச்சி போகைகளை மின்னிட்டு விடுவதற்குப் பதிலாக,
மழை மேகம் திரளும் வானத்து நிலையை உருவாக்கி
விட்டன. ஆனாலும் சமாளித்துக் கொண்டு "ஓகோ!
அப்படியா! பேஷ்! பேஷ்!" என்றான் மகிழ்ச்சியை
வரவழைக்க முயற்சித்தும் முடியாமல்!

வெள்ளை அய்யரை "மதுரை வெள்ளை அய்யர்"
என்றுதான் தென்பாண்டிச் சீமையில் எல்லோரும்
அழைப்பார்கள் வெள்ளைக்காரர்களுடைய நாகரிகத்தைப்
பின்பற்றி கோட்டும் குட்டும் அணிந்து கொண்டு, அதே
சமயம் பழைய சம்பிரதாயத்தையும் விடவில்லை
என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலைப்பாகையும் அணிந்து

கொண்டு தெற்றி நிறையத் தந்தும் பூசுக்கொண்ட
காட்சியளிக்கும் கனவான்தான் அவர்.

வெள்ளையர் ஆதிக்கம் மெல்ல மெல்லப் பாலி,
அவர்களை எகித்திதோர் கட்டபொம்மன்களாகக் கப்
பட்டும், ஆகித்தோர் எட்டப்பன்களாகச் சம்பாஷணப்
பகலி பெற்றும், கமிடிகம் அடிமைப் புழுதியில் ஆழ்ந்து
கொண்டிந்த வேளையில் எகிர்தலத்தை அடியல்
கியாக ஆகடம் கணித்துப் பார்த்த மதுரை வெங்கடமண
அய்யர் அவர்கள், தன்னை வெள்ளை அய்யர் என்ற புணை
பெயரால் அழைத்துக்கொண்ட கால வெள்ளத்தைக்
கடத்தும் கனவையச் செம்மையாகக் கற்று அதனைச்
செயல்படுத்தி வெற்றியும் பெற ஆரம்பித்தவர்.

வெள்ளையர் ஆதிக்கத்திற்கு ஆகாவு தந்திட
"வெள்ளை" என்ற சொல்லும், பழைய சம்பிரதாயங்
களைப் பாதுகாப்பது என்ற பெயரால் "அய்யர்" என்ற
சொல்லும் இணைந்து வெள்ளை அய்யர் ஆனவர் அவர்!
ஆனால் விஷப் பிராணி அல்ல!

மதுரை நாயக்க மன்னர் நடத்திய மாற்றோர்
பிராட்டியில் வாளுக்கு வேலியின் தம்பி கறுத்த ஆதப்பன்
வெற்றிக் கொடி நாட்டி விந்தும் பெற்றான் என்ற
செயதியால் வெள்ளை அய்யர்மீதே கட வல்லத்
தையனுக்குச் சினம் மூண்டது.

எப்படியோ அவனையும் அறியாமல் பாகனேரி
அம்பலக்காரர் வாளுக்கு வேலியின் மேல் ஏற்பட்டு விட்ட.
பகையுணர்வை அவனால் மாற்றிக் கொள்ளவே
முடியவில்லை. பட்டமங்கலத்தில் உள்ள குடிமக்களின்
அன்புக்குப் பாத்திரமாக அவனால் இயங்கிட முடிந்தது.
சக்காதர பாசத்தின் அடையாளச் சின்னமாக அவனால்
திருந்திட முடிந்தது. ஏதோ ஒரு வகையான
காழ்ப்புணர்ச்சி, வாளுக்கு வேலியிடத்தும் கறுத்த
ஆதப்பனிடத்தும் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

காரணமே இல்லாமல் சில நேரங்களில் பொறாமைத் தீ உள்ளத்தைச் சுட்டுப் பொருக்கிறும் என்பார்கள் அல்லவா! அந்த நிலைமையதான் போலும் வல்லத்தையனுக்கு! ஒரு வேளை நீண்ட காலமாக வெபாசனரி அம்பலக்காரர் குடும்பத்திற்கும் பட்டமங்கலம் அம்பலக்காரர் குடும்பத்திற்கும் பரம்பரைப் பகை முளைவிட்டு இப்போது கிளை விட்டி நக்கிறதோ என்னவோ!

வெள்ளை அய்யர் கொண்டு வந்த செய்தி பட்டமங்கலத்து முளைப்பார்க்கி நலிழாவையே ஒருவகையில் ஏன்யாக்கிவிட்டது என்பதை உணர்ந்து வைரமுத்தனும், வீரப்பாளரும், உறங்காப்பிலியும், வல்லத்தையனின் முகத்தைப் பார்த்தவாறு மௌனம் கடைப்பிடித்தனர்.

அந்த அமைதியைக் கடைத்திடும் வண்ணம் குதினாயொன்று வேகமாக வரும் குளம்படிச் சப்தம் கேட்டது ஒருவரும் பிச்சமின்றி ஒலி வந்த பக்கம் திரும்பினர் வாங்கு வெலியின் தம்பி கறுத்த ஆதப்பன், வேகமாக விரைந்து வந்த குதினாயின் கடிவாளத்தை இழுத்து நிறுக்கிப் பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையார் கோயில் வாசலில் இறங்கிக் குதினாயைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு, வல்லத்தையன் குடும்பத்தார் இருக்குமிடம் நோக்கி நடந்து வந்தான்.

3

கிறுக்க அசுரபயன் நடந்து வந்த கிராணையி லேரிய
பதுனா நாயக்கரானா சி ம்லி ந்து பெற்ற வெற்றிக் களிப்புக்
க. சக் பவனாக வல்லக்கனாய்வும அவன குடிபத்தின நம்
கவனிக்காமல் இவ்வை!

எங்கே வருகிறான்

எதற்காக வருகிறான்

பாசுலோக தகயனா ததபட்ட யத்தை விளம்பாப்
பாசுக்க அளவீன சூகக அளவீன தக துக்கனா (1) யு ணி
புறப்பா ந விட லோ பதுனா பல்லனா மண் கவ்வச்
செய்து வாகக தகக தான. எவ்வுடன பெருநகி
மலர்ந்தது சூககனானா பானக தகம் ந மர் தட்ட
வ. தக பானா

க. பசுக்க மனனா. அண்ணாணயி லி ந்து
பசுமய்யதுர் சி துபாத்ததுபத சூககக் கமர் வ நனாகயின
பாணா எதுவாச சூககம்.

வணாக்கள் வண்ணா பசுமய்யதுர் மலர் வர் தக்
கமர் வ வளவீசய நனா பசுமய்யதுர் பானா தட்ட தோது.
வணாக்கள் வணா பண்ணா கமர் வ கிராணயி பதுநக
அசுரபயன் வசு பசுமய்யதுர் வணா

"என்னப்பா! கறுத்த ஆதப்பா! உன் தமையனார் பாக்னை அம்பலக்காரர் மகாபாஜ ராஜாஜி வாங்குது வேலித் தேவர் கசமாக இ நககிறார்" முளைப்பாத்தி நயிநாயும் அதுவுமாக நீ பட்டமங்கலத்திற் கு உன் பஞ்ச கல்யாணக் குதனாயி லே பறந்து வர வேண்டிய அவசரம் என்னவோ?"

வல்லத்தையனின் வா வேற்புளையில் காணப்பட்ட எகடியங்களைப் புர்த்துகொண்ட கறுத்த ஆதப்பன், அவற்றைப் பொருட்படுத்தாதவனாகக் காட்டிக்கொண்டு "பட்டமங்கலம் அம்பலக்காரர் அவர்களை முதலில் என்னை வாழ்த்துங்கள்! பிறகு நான் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன்!" என்றான்.

"எதற்காக வாழ்த்து! உனக்குத் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது உன் அண்ணன் வாங்குது வேலி பாக்னை அம்பலக்கார பதவியை உனக்கு வழங்கிவிட்டுத் துறவறம் பூண்டு தொலை தேசங்கள் செல்ல முடிவு கட்டியிருக்கிறார்" எதற்காக ஆதப்பா வாழ்த்து?"

"மதுரை நாயக்கர் சீமையி லே மற்போரில் வெற்றி கண்டு விந்து பெற்று வந்துள்ளான் இ தேர நமது வேளாளை அய்யர் கூட மதுரை விடாவுக்கு வந்திருந்தார்"

"ஓகோ மண்டிலங்கள் புகழ வேண்டிய மாபெரும் வெற்றிதான்! நான் ஏற்கனவே கேள்விப் பட்டேன்: உன்னுடன் போரிட்ட அந்த மல்லன் மூன்று மாத காலமாகக் காய்ச்சல் நோயால் பிடிக்கப்பட்டிருந்தாலும்! பாவாயில்லை; எப்படியோ ஒரு நோய்ச் சளாக இருந்தாலும் உனக்கு வெற்றி விந்து கிடைப்பதற்கு உதவியிருக்கிறான் பார்! அவனுக்கு நன்றி கூறத்தான் வேண்டும்! உளது வெற்றியை அறிய உலகறிய.

புக்கியபாசு. கதலு கள்ளிர் தாத்கள் அலலாத்துடையிற்
கொண்ட துக்கான் வெண்கடர் வாழ்க உன் விரம்! வளமாக
உன் வாழ்வு! பொதுமா அகப்பா என் வாழ்ந்து"

கதலாந் தெருட்டி வெ' கூட கதர் தப் பற்ற
வைத்துக் கொள்ள வெண்புய நிலை ஏற்படக்கூடாது
எந்த உணர்வு தாத் தங்கள் என்னென வாழ்த்துவிட்டார் அந்ந
வாழ்த்துக் கொள்ள பயன்படக்கூடக் கொள்ள முடியும்"

அத அகப்பா! அகத்து வந்த விஷயத்தைத் தோல்"

தாத் தோர் தோத்தி நலிபுதொடங்க இந்நக்து
வல்லாதாத் அமலலக்காரர்களையும் தீரில் சென்று
விடப்படிவகத்து வாத் என்பது என் அண்ணன் கட்டணை
வந்தவந்து அனலுப்பகற்காததக்து வந்த நக்கி தீரன்."

இதுவரையில் தெற்றியைத் கழித்துக் கொண்டு
தோகணலில் அடிக்கி நந்த வெள்ளை அய்யர் வாய்
திறந்தார்.

வல்லாதாத் தாத் துக்கொட்டிபூதல் நடத்திய
தொக்கி கதலு வாழ்த்து தாத் தோர் அமலலக்காரர் வாழ்த்து
தோல் வல்லாதாத் என்பதைத் துக்காரணமாக கட்டி.
இந்நக அனலுப்பை வல்லத்தையன் மறுத்துவிடக்
கூடாது

கதலகதலத்தில் நினைவுபடுத்தினார்கள் வெள்ளை
அய்யர் அல்லாதாத் தாத்கள் விந்நக அனலுப்ப
தாத் தோர் துக்கொட்டிபூதல் இப்போது அனர்கள்
அனலுப்ப மீதம் எங்கெங்கு இனித்துள் என்ற
நினைவு தோல் அகப்பா! உன் அண்ணன் கட்ட
தாத் தோர் தனவாசல் மக்கியதை தோடி பெறு
வந்தவந்த மாத்காதன் இந்ந வல்லத்தையன் என்ற
உண்ணவைய"

"திருக்கோட்டியூர்த் தோத்திரவிழாவுக்கு வாக்கூடாது என்பதல்ல அப்போதுதான் மதுரையில் நான் பற்போர் விஜயன் மேத வெண்டிய ருத்தது அந்தப் போரட்டி தைக்காண் அண்ணனும் என்னுடன் வந்து விட்டார் வர இயலாத காரணத்தை விளக்க அப்போதே தங்களுக்கு அண்ணன் ஓதக் கூடும் அனுப்பியிருக்கிறார்"

"நல்ல மதுரை நல்ல நாயக்க மன்னர் பற்போர் நிகழ்ச்சிக்கு ஓதநான் பந்த விந்து பெற ஓதநான்! எனப்பா இப்படி அண்மனை விழா என்றால் அல்லமாய் அலைகிறீர்கள்?"

"இதெல்லாம் தங்களுள் என் அண்ணனும் பேசிக் கொண்டால் நன்றாக இருக்கும் நான் இளைஞன். எதாவது துர்க தத்தையாகப் பேசுவிட்டால் ஏற்கனவே எப்படியோ முகைந்து கொண்டிருக்கிற விடோதம் நெருப்பைக் கக்கித் தொடங்குகிறேன்"

"வின் பேச்சு எதற்கு" பாகனைத் தேர்த்திருவிழாவுக்கு பட்டமங்கலகதான் வரமாட்டான் என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லுங்கள்."

இதுவரையில் பொறுமையாக இருந்த வைபுத்தன் அண்ணன் வல்லத்தையனை அழைப்பதற்கு முனைந்தான்.

"அண்ணா! கங்களுக்குத் தெரியாது எதுவுமில்லை. ஏற்கனவே நடந்த தவறுகளைப் பெரிதுபடுத்தி, மேலும் பல தவறுகள் நடப்பதற்கு இடமளித்துவிடக் கூடாது. நல்லவா வாளுக்கு வேலியானாலும் சரி; கறுத்த ஆதப்பன் ஆனாலும் சரி; பட்டமங்கலத்தில் நடைபெற்ற எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளுக்கு நம்பமைய அழைப்பையென்று வந்திருக்கிறார்கள் இந்த அண்டு திருக்கோட்டியூர்த் நாய் நடத்திய தேர்த்திருவிழாவுக்கு வாக்கூடாது என்பதல்ல; வர முடியாத நிலை! அவ்வளவுதான்! அப்படியே

அவர்கள் வேண்டியென்றால் வாபஸ் இரக்கமாக
வைத்துக் கொள்வோம். இப்போது காம் பாக்ஷோக்
இரக்கம் விடாவிடத்துப் போலீஸை அழைக்கப்பட்டுப் பாத்
உள்ளக்கூடியும் அவர்களது கறுப்பு உடைக்கையும
ஊரகக் கணக்கை மடியும் அல்லவா பாக்ஷோகரும்
பட்டமக்களாகவும் கணவர்களாகவும் இருப்பது அப்பாக்க
தார்களே என்று வேறானவர்களைத் தவிர இரண்டு
நாடகக் கும்பிணம் வன் பொதுவானவராகவே
அந்த இரண்டு வன்மைப் பாக்ஷோயிலும் சென்று
வணங்கியோமே"

கம்பியின் அறிவுனையைக் கூர்ந்து கேட்கக்
கொண்ட அசைவற்று நின்று வந்தவர்களாயினர்.

ஊரகத்தின் சொல்வதிலும் ஒரு நியாயம்
இரக்கத்தான் செய்கிறது பாக்ஷோரிக்கும். பட்ட
மக்களாகத்தான் பத்துக் கல் கொணர்வுகூட இல்லவா
அதற்கு உடைய இவ்வளவு பாகை எதற்காக உங்கள்
இருவரையும் எப்படியாவது ஒற்றுமைப்படுத்த வேண்டு
மென்பதற்காகத்தான் தாலும் மதுரை மீனாட்சிமீது
பாதகம் போடவில்லை ஓயாவல் உறுத்து வந்தேன்.
அவ்வாறுதான் சொல்வதைக் கேட்க வானக்கு வேலியின்
அவையிலைக் கட்டாமல் விடாவிடத்துச் செல்வதுதான்
வீரக்கயடானது"

கொள்ளை அய்யரின் இந்த வார்த்தைகளும்
வல்லத்தையானதைத் துடிப்பதற்குள்ளாகியது. வீரப்பன்.
தன் புகைத்து எதாவது சொல்ல வேண்டியென்று
விநம்பினான்

கம்பி சொல்வதையும் அய்யர் அய்யா சொல்வதையும்
கேட்க. இந்த ஒரு தடவை பாக்ஷோரிக்காத்ரு
மன்னப்ப வாழ்கவந்த அண்ணா என்றான் இறுமாய்ப்பு
பொங்கி நம்பினியில்

சுறுகத ஆதப்பன்ன் மீசைகள் துடிக்கன
மணலிப்பு' அதக வார்த்தை அவன் மணலையி லெ
சுமையுமால் காக்கயது போல் வி டுங்கது' சீரீயி ரப்பான்!
மனக்கா நக் கீயாக அங்குப பாவியி ரப்பான்' ஆனால்
மீயம் ந்தாயம் தீரண்கட யும் பற்றி அவனது அண்ணன்
வாங்கத் து லேவி அடிக்கடி அர்ஷனா கூறுவது அவன்
நினைவில் ஓடிவந்து போகிறது

அவையுடிக் கொடுக்கப் போன இடத்தில்
அநாகரிகமாக நடந்து கொண்ட விட்டாயேதம்பி என்று
அண்ணன் மனம் நொந்து கொண்டால் என்ன செய்வது
என்ற ஆயாசப் பெருங்க அவனது ஆவேசத்தைத் தடுத்து
நிறுத்தியது.

நல்ல வேளையாக. அகர்துள் வல்லத்தனாயன்
பாகனாரித் தேர்த் கி நலியுடிக் கொடக்கக்கிற்கு
வருவதாகச் சமீபகம் தெரிவித்து விட்டான்

புயலெனச் சொற்களைச் சுழலவிடக் துடித்துக்
கொண்ட நக்க ஆதப்பன்ன் உதடுகள் புள்ளைக புரியும்
மலர்களாயின அவையுடிகளின் கையைக் குறுக்கி
ஆதப்பன் பாராந் தத் தொல்த்தான்

விநம்பக்ககாத ஒரு போபத்துக்கு வித்கெடப்
பந்கிறதே எனக் கலக்கம் கொண்ட நந்த சுறுகத ஆதப்பன்.
எது வரினும் எதிர்த்து நிற்கும் உள்ளத் தீண்டை
கொண்டவனாயினும், தனது அணு முறையால் ஒருதவறு
ஏற்பட ந்ப் பழிக்கு ஆளாகி விடக் கூடாது என்பதில்
அக்கறையுடன் இ நத்ததால் ஒரு கழகமான முடிவுக்கு
வழிவகுத்த அவையுடிகளின் நிதானமான போக்கிற்கு
வாழ்த்துக் கூறினான்.

வல்லத்தனாயன், தம்பி அவையுடிகளைப் பார்த்து
மேல்வச் சிரித்தான். அவனும் அண்ணனை ஓக்
கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டே குறுநகை புரிந்தான்

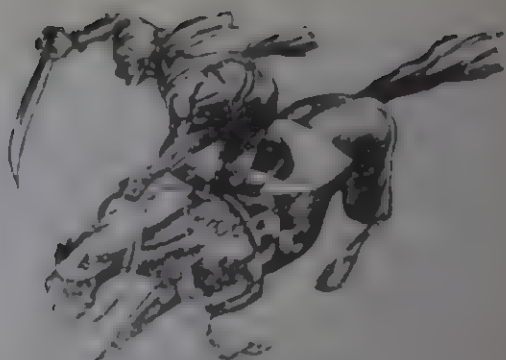
கந்தை கோகில் விழாவிற்கு வந்துவிட்டபடியி-
ல் இப்படி ஒருபுறம் கோகில் கோண்டிருக்க ஆகப்பயன்
கூடியது தெரிவிப்பதாயிற்று.

மேலேயுள்ள பின்னையார் கோயிலைக் கற்றிக்
கொண்ட பாகலிவர் செல்லும் பாதையில் தஞ்சை
கோயிலில் போது பின்னையார் கோயிலுக்கு வரவில்
லை என்று தெரிவித்தார். ஆகப்பயன் தெரியாத
காரணத்தினால் பாதைகளைத் திறந்து கொடுக்க
வந்தது.

கந்தை கோயிலில் பச்சை தஞ்சை வந்தது. சட்டியையார்
தஞ்சை வந்ததை அறிந்து வந்த கோயிலுக்கு வந்தார்.
கந்தை கோயிலில் அந்தை வந்ததை அறிந்து திறந்து
திறந்து கொடுத்தார்.

4

தன்னை எட்டியெறிந்து கொன்றுவிட ஒரு முயற்சி நடந்தது குறித்தே. அந்த முயற்சி தடுக்கப்பட்டது குறித்தே எதுவுமே தெரிந்து கொள்ளாத ஆதர்ப்பன், குதிரையைப் பாக்கிரிப் பாகையில் தட்டிலிட்டு அண்ணலிடம் நல்ல செய்தி சொல்ல விரைந்து கொண்டிருந்தான்.

"உறங்காப்புலியாடு! என்ன வேலை செய்யப் பார்த்தீர்கள்! நமது குலப் பெருமைக்கும் பேரம் பிறைபைக்கும் சிறிதும் பொருந்தாத செயல்! அன்னையும் ஆற்றலும் நந்தான் ஆதர்ப்பனுடன் நேருக்கு நேர் போதப் பார்க்கிக் துணிந்திட வேண்டும்! மறைந்திருந்து கைபிடிக்கலாக ஒரு வீரனைக் கொல்வது நமது இனத்திற்கு இழிவு!"

வார்த்தைகளைப் பொரித்து தள்ளினான் அவர் மத்தன், தனது பைத்துவன் உறங்காப்புலியைப் பார்த்து!

ஆதர்ப்பனை, உறங்காப்புலி மறைந்திருந்து மதில் கவர் வழியாக எட்டியெறிந்து கொல்ல முயன்ற தகவல் வல்லத்தையனுக்கும் எட்டியது அவனும் அதை இரங்கலில்லை. ஏன், வீரம்மார்கடத் தன் கணவன் செயலைக் கடிந்துரைத்தான்.

மிகப் பெரிய காரியம் ஒன்றினைச் சாதிக்கப் போகிறோம். அதற்குரிய பாடப்படினைப் பட்டமங்கல அம்பலக்காரிடம் பெறப் போகிறோம் என்று ஆனால் கொண்டி நக உறங்காப்புலிக்குக்கிடை கதது வாயற்றமும் என்னமடதாவா ஆனால் இந்நக கிழச்சைய வெளியே பாய விடாமல் அவர்களின் குடும்பத்திற்குள் போய் மறைத்துவிட்டனர்.

ஆதர்ப்பன்னித்து இவ்வளவு ஆக்கிரமம் வெறியும் கொண்டிருக்கிற பாடன உறங்காப்புலியைப் பாகனைர்த் தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதால் வேண்டாத விபத்தங்கள் ஏதாவது ஏற்படுமென்று வைபுத்தன் எடுத்துச் சொன்னதின் பேரில் உறங்காப்புலியையும் வீரம்மாளையும் பட்டமங்கலத்திலேயே இருக்கச் சொல்லி விட்டு, வல்லத்தையான் வைபுத்தனதுடன் பாகனைர்த்துப் புறப்பட்டான்.

பித்தளைத் தகடிகளும், வெண்கலப் பட்டைகளும் அணி செய்யும் அழகிய பெட்டி வண்டியில் கொழுத்த காளைகள் இரண்டு பூட்டப்பெற்று, அதில் தங்கள் பயணத்தைக் தொடங்கினார்கள் பட்டமங்கலம் சகோதரர்கள் வண்டிக்கு முன்னாலும், பின்னாலும் ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்கள் என்மர்காளைகளுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு காவல் புரியும் கடமையாற்றிட ஒடிச் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாகனைர்த் தேர்பாத நாட்டியப் பெண்மணி போல ஜோடிக்கப்பட்ட நின்று கொண்டிருந்தது அந்தத் தேரைத் தாங்கள்தான் வேகமாக இழுத்துக் கொண்டு போகப் போகிறோம் என்பது போலத் தேரின் முகப்பில் காட்டப்பட்டிருந்த பெய்மைக் குதிரைகள் நாலு கால் பாய்ச்சலில் காட்சி தந்து கொண்டிருந்தன.

நற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான பாட்டாளிகளும்
மரபுகளும் வாழ்வித்து இழந்ததான்தான் தேர்நகரம்!
அதுமட்டுமல்லாது இன்னும் நகரில் தேர்ச்சிக்காததை
அனையத்துவிட உலுக்குமாய் போவீரணமும்!

வீதியில் தேர் ஒழுங்காகச் சென்று மீண்டும்
நிலையடித்து வந்திட ஆங்காங்கே மட்டுக்காட்டைகளைப்
போட்டுச் சக்காங்களை ஒழுங்கான பாதையில்
நிற்பரிவிடச் சில போலீசு அறிவுறுப்படுத்துப் பணியாற்ற
வேண்டும்.

அனால் இத்தனைச் சமயங்கள் இப்போது அநியாத
குழந்தைகள் தேரின் முகப்பில் கட்டப்பட்டுள்ள
பொம்மைக் குதிரைகள்தான் தேரை இழுப்பதாக
எண்ணிக் கொள்ளும் தேர் மட்டுமா! நாயில்
எத்தனை யோ நல்ல காரியங்கள் நடக்க, நாயைப் பறித்துக்
கொண்டும் எலும்பை உடைத்துக் கொண்டும்
உழைப்போர் பலராயிடுங்க, எல்லாம் என்னால்தான்
என்று எத்தனை "பொம்மைக் குதிரைகள்" போலி
நாடகம் ஆடுகின்றன! அதையும் நம்புகின்ற பாயர்கள்
குழந்தையிலும் குழந்தையாக இருக்கிறார்கள் அல்லவா!

தேரோட்டம் காணவும் கள்ளர் நாடுகள் பலவற்றின்
அம்பலக்காரர்களின் வநகையைக் கண்டு களிக்கவும்
பாகனைரி, காடனைரி, நகரம்பட்டி, மற்றுமுள்ள பாகனைரி
நாட்டுக் கிராமங்களின் மக்கள் திரள் திரளாகக் குழுமினர்.

பாகனைரிச் சுவன் கோயிலில் பட்டுப் பரிவட்ட
மரியாதையைப் பெற்றுக் கொண்டு அதன் பின்னர்
தேரோட்டத்தைத் தொடங்கி வைக்க வாளுக்குவேலி
வருகிறார் என்பதை வெள்ளமெனச் சூழ்ந்திருந்த மக்கள்
இதயங்குளிரச் சொல்லிக் கொண்டு தேரோடும் வீதிகளில்
அலைமொடிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவாழ்க்கப்பட்டிருந்த அப்பலக்காரர்கள் பெரும்பான்மை யோர் சுவன் கோயில் மண்டபத்திற்கு வந்து விட்டனர். அவர்களைப்போலவும் வாழ்வாறு உபாதித்து மண்டபத்தில் உள்ள இரகசியங்களில் அபாயவிதத்துக் கொண்டிருந்தான் ஆதப்பலா

சுறிது நோக்கிற் கொண்டு பட்டமங்கலம் அப்பலக்காரர் பெட்டி வண்டி சுவன் கோயில் வாசலில் வந்து நின்றது. ஆதப்பலா ஓடிச் சென்று வல்லக்தையானையும்கூட பத்தனையும்கூட இவையழகங்காட்டி வாழ்வாறு மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

கங்கனாக்காக்கி நக்கச் செய்துவிட்டு இன்னும் வாங்குதலெல் வாலில்லை என்பதைச் சற்றுச்சினத்துடன் வைபுக்கண்டம் வல்லக்தையன் புணுமணுத்தான். வைபுக்கன் அண்ணனான அமைதிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் போதே, சுவன் கோயில் நகராவும், எக்காளமும், வாங்காவும், கிச்சிணமராகிய பல்வெறுவாக்கிய பழக்கங்கள் வானைக் குறுக்கினை வாங்குதலெல்லின வநகையைக் குறிக்கவே அந்த இசைக் கருவிகள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கன சுவன் கோயில் வாசலில் வானபாணி மக்கள் தங்கள் தலைவனின் வருகைக்காக இந்நவீனசாயாகக் காத்துக்கொண்டு நின்றனர்.

பாசனோர் அப்பலக்காரவாண்டி சற்றுத் தொலைவில் வந்து நின்றது வண்டியில் நந்து வாங்குதலெல் இறங்கியதும் 'அப்பலக்காரவாழ்க' என ஆர்த்தது அந்தக் கூட்டம். 'வாங்குதலெலித் தேவர் வாழ்க' என்று ஆடவர் பெண்டிர் அனைவரும் குறித்தாடிக் கும்மாளமிட்டனர். அவர்களைப் பார்த்து மிக்க பணிவுடன் ஆனால் மிடுக்கு நடைசுறிதும் துறையாமல் வணக்கம் தெரிவித்தவாறு வாங்குதலெல் என்னும் அங்கச் சங்கம் கோயிலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

அந்த வண்டியிலி ரந்து ஒரு இளம்பங்கையும் இறங்கி வாளுக்கு வேலியின் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தாள்; பதிலேயே வயதை எட்டிப் பிடித்து நிற்கும் பருவச் சிட்டு எனக் கூறலாம்.

தொட்டுப் பார்க்காய் லே தெரிந்து கொள்ளலாம் பட்டுப் போன்ற பீடனி! பத்துக்கும் பல்லைக்கும் பல்லை ஒப்பிட்டு மூவாயிரம் ஆண்டுகள் ஒடி விட்டன! பால் நிலைவைப் போடியாகக் அந்தச் சிற்ற ஒளித்துக்கொள்ள அவளது பவளச் செவ்வாயில் இயற்கை பத்தத்துள்ள தீதா எனக் கற்பனை செய்யலாம், அந்தப் பல்வரிசையைப் பார்த்தும் போது!

கணையென்றும், வேலென்றும், செவ்வென்றும் கண்களை வர்ணித்ததெல்லாம் பழைய காலம்! அவள் விழிகளைக் கண்டோர் உவமை தீதா ஒரு பொழியிலும் பொழியிலையே என ஏங்கித்தான் நின்றிருவர்! ஒளி தவழ வதனம்! உளியிட்டுச் செதுக்காவிடினும் அப்படிச் செதுக்கியது 'பீடா' உடலின் அமைப்பு!

அவங்கரிக்கப்பட்டு நின்ற இந்த அழகு வண்ணத் தோர்தான் இப்படிப் பெண்ணுந் கொண்ட வாளுக்கு வேலியின் பின்னால் நடை பயிலுகிற தீதா என எழுதித்தான் தீதா என்றும் கவிஞர்களுக்கு!

'கல்யாணி நாதர்யார்! கல்யாணி நாதர்யார்!' பாச உணர்வு பீறிட அந்தக் கூட்டத்தில் இப்படி மெல்லிய குரல்கள் ஆங்காங்கு எழுந்தன.

கோயில் மண்டபத்திற்குள் நுழைந்த வாளுக்கு வேலி, வடுகை கந்தி நங்க அம்பலக்காரர்களையெல்லாம் இடுகை கூப்பி வாழைவற்றான். 'பீடா' நாயி அம்பலக்காரரை வாங்கி வணக்கம் நடுவு நாட்டாது

வாய்க்குப் போய் மகிழ்ச்சி! இ' என்று துடிக்கார். "அப்போது நான் சென்னைக்குப் போய்விட்டு நான் அம்பலக்காரர் வாய்க்கு, அப்போது மகிழ்ச்சி! வாய்க்கு வாய்ப்புத் தர வாய்ப்பா வாய்... என்று அம்பலக்காரர்களை அளவளாவிக் கொண்டு, தங்களுக்கு விடுங்களுக்கெல்லாம் வணக்கம் சொல்லும்படி" என்று தன்னைத் தொடர்ந்து வந்த அந்த அடிப்படையிலேயே கூறியதாக, அம்பலக்காரர்களிடமிருந்து, இதுகாண் என்ற தங்களை அன்புத் தங்களை கல்யாணி நாச்சியார் என்றும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

கல்யாணி நாச்சியார், கனது கட்டித் துடிக்கிட அம்பலக்காரர்களின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினாள். வைபவத்தின் காலில் விழவும் அவள் தயங்கிட வில்லை. காலில் விழுந்து எழுந்த போதுதான் அவள் கண்கள் அவன் மகத்தையிலே உடனே அகன்றிட இயலாமல் தயங்கின.

அவ்வாறு சுவைத்து அச்சுறுத்தி, தோலாலைகள் தடைபெற்றன. மணி யோசை அகிர்ந்தது. வாங்குத் வேலித் துப்பா நப்பர்வட்ட மரியாதைகள் அவ்வாச்சார்பில் நடத்தப்பட்டன.

என்றோ நம் என் வேண்டி கொள்ள மதித்து வந்ததைத் துடிக்க நன்றி! வாங்குங்கள் தேர்ப்பாட்டத்தை படம் பிடித்து ஆய்வித்து வைப்போம் தேர்த்தி நவீன முடிந்தென்று யாரும் பயணப்பட்டு விடக்கூடாது! அம்பலக்காரர்களுக்கெல்லாம் தங்கும் விடுதிகள் ஏற்பாடு செய்து தங்கி நான், என் இல்லத்தில் விடுத்துக்கும் அந்ந் கூர்ந்து வந்திட வேண்டம். முதலில் தோடிக்குச் செல்வோம், வாங்குங்கள்!"

வாளுக்கு வெலியும் கன்யாணி நான்யா நும் கறுத்த
ஆதர்ப்புறம் முன் செல்ல அம்பலக்காரர்கள் அவர்களைத்
தொடர்ந்து நடந்தனர்.

எல்லா அம்பலக்காரர்களையும் ஒரு சேரப் பார்த்த
இன்பம், பலருக்குத் தேர்விழாப் பார்ப்பதை விட
மேலானதாக இருந்தது.

தேர் முகப்பில் கட்டப்பட்டுள்ள வடத்தைத்
தொட்டிழுத்துத் தொடங்கி வைக்க அம்பலக்காரர்கள்
வந்த போது அவர்களுக்கு முன் செ அங்கே வெள்ளை
அய்யர் காத்திருந்து "வாங்கோ வாங்கோ" வானம்
மழையா கொட்டப் போறது! வானம் பார்த்த சீமை
வளமாகப் போறது! என்னா எல்லா அம்பலக்காரர்களும்
ஒற்றுமையா வந்திருக்கிறீர்கள்!" என்று பேசிக்கொண்டே
இருந்தார்.

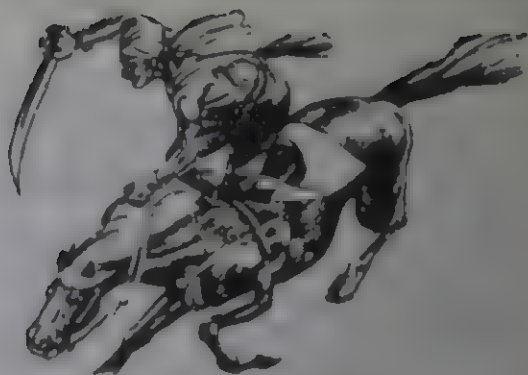
அய்யரின் கூரிய கண்கள் வல்லத்தனாயின் முக
விகாரத்தையும், வைபவத்தின் முகத்தில் ஒரு புதிய
பொலிவு தோன்றியிருந்ததையும் குறித்துக் கொள்ளத்
தவறவில்லை. பேதுவாக வல்லத்தனாயன் காதல்
சொன்னார்: "எல்லா அம்பலக்காரர்களுக்கும் இந்த
வாளுக்கு வெலிதான் தலைவன் போலப் பாவனை
செய்கிறான் அல்லவா!" என்று!

வல்லத்தனாயன் தலையை அசைத்து ஆமோதித்துப்
பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான். "ஏன், சரியான தேராய்
வந்தாச்சே! ஆம்பிக்கலாமே! வடத்தைப் பிடிக்கலாமே!"
இவ்வாறு வெள்ளை அய்யர் குரல் கொடுத்ததும்
வாளுக்கு வெலி, காங்குப்பித் தேரில் உள்ள கடவுளைத்
தொழுதுவிட்டு வடத்தைத் தொடர்ான்.

எல்லா அம்பலக்காரர்களும் வடத்தைத் தொடர்
இழக்க முனைந்தார்கள். வைபவத்தின் வடத்தின் ஒரு

புறத்திலும் . கல்யாணி நாச்சியார் மற்றொரு இணை
வடக்கின் ஒரு புறத்திலும் இழுக்கத் தொடங்கினார்கள்.
அகிலவெடிகள் புழங்கின உலுக்கு மாங்கள் இயங்கின.
ஆயிரக்கணக்கானோர் இதரை இடித்தனர் எல்லோரும்
இடித்த வேகத்தில் இதருக்குக் குறுக்குக் கட்டை
பொட்ட பொது. இதர் ஒரு பெரிய அசைவுடன் நின்றது.
அப்போது வடம் பிடித்த நந்தவர்கள் ஒருவர் மீதொருவர்
விடிந்து எடிந்தனர். அப்படி விடிந்தவர்களில் கல்யாணி
நாச்சியாரும் ஒருங்கி யார்மிது விடிந்தாள்" வைரமுத்தன்
மீதுதான்! விடிந்து எடிந்து நாணத்தால் முகத்தைக்
கோவைக் களியாக்கிக் கொண்டாள்.

பாசுலாந்த தெர் வாத்தைத் தொடட்டிழுத்துத்
தேரோட்டி க்கைத் தொடங்கி வைத்தவாள் அம்பலக்
காரர்கள் அனைவரும் அவாவர் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு
செய்யப்பட்டிருந்த தூடங்களுக்கும் சென்று விட்டனர்
அவர்களைப்போலாய் அன்புடன் கவனித்து வண்டிகளில்
ஏற்றித் தங்கும் விநிகளுக்கும் அனுப்புவதில் தாமரை
முன்னின்று கருத்த ஆகப்பயிற்சிகள் அக்கறை எடுத்துக்
கொண்டாள்.

பட்டாங்கலத்து வண்டியில் வல்லத்தனாய் ஏறித்
கொண்டதும் வாங்கு வேலி அந்நேரம் சென்று தவறாமல்
விநித்துத் தவந்துவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்
கொண்டான் மனக்குமதான் சொல்லுகிறேன்" என்று
வாட்டித்தனா வாங்கு வேலி கோளில் கட்டிக் கொடுத்த
போதுதான் அவன் திங்கி நற்குன் விழிகளைக் கல்யாணி
நாயகியார் நந்து வெகவாகத்தி நப்பக்கொண்டு "சரிங்க!
சரிங்க!" என வாளுக்கு வேலியிடம் கூறிவிட்டு
வல்லத்தனாய் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டாள்.

வாட்டா போகலாம்" என்று அண்ணன் அழைத்திட
அங்க அபிசேகாரியர் அவன் பின்னால் நகர்ந்தது.
பட்டாங்கலா வண்டியை ஒருமறை திரும்பிப் பார்க்க
போண்டமென்ற அவன் அவன் உள்ளத்தில் கொடிகட்டிப்
பறக்காதுமகைக்கனது துன்பப் பெருமையை எண்ணித்
தண்ணைக் கிட்டுப்பதற்குக் கொண்டாள்

கடவுள் தனது மீட்டிப் பதிகயிலும் இரண்டு கண்களையுடைய கை நகர்த்தி அதை எடுத்து எங்கையாவது அண்ணனாக கொட்டித் தந்து சென்று அவனுடன் போட்டி வண்டியில் ஏறிக்கொண்டான் ஏறி அமர்ந்த பிறகு தான் அவனின் உணர்வு மீட்டித் தந்து அவனது உடலில் ஏரோ ஒரு கனம் குறையாக் தப்பதாக் கடிதனாக் கொட்டிப் பார்த்துக் கொண்டான் பதிகயிலும் அவர் அடிமை நலந்தனப் பதிகயிலும் எல்லா மே சரியாகக்கான் இரந்தன.

இவ்வளவு யுத்தியாக் அதற்குப் பட்ட மங்கலத்துப் போட்டி வண்டியில் ஏறி அனுப்பி விட்டது துப பிபாதுதான் அவனாக் துப பிபித்தது

பட்டமங்கலத்துக்கு வல்லத்தனாயன்தான் அம்பலக்கார் என்றாதுயி. அந்த ஊர்ப் பரிபாலனம் மீட்டித் தின்னவன் உயாம்கன் தானம்மா பார்த்துக் கொள்கிறான் கொட்டி கொட்டிக்கான். அண்ணன்கான் நெருப்பு மாதிரி தண்ணீர் மாதிரி"

வானத்துவலி வண்டியில் போகும் போது இப்படிப் பேச்சாக் கொடுக்கியது கல்யாணி நாசனியாக் துத் துற்றாலம் அருவி தலையிலே கொட்டியது போல் இரந்தது. அவளும் அண்ணனுடன் கல்கலப்பாக உறையா ஆரம்பித்தான்

"பட்ட மங்கலத்திற்கும் பாகனேரிக்கும் இது வேகூட பெரிய லிகையாசமண்ணா"

"என்ன கல்யாணி"

இங்கே அண்ணன் தண்ணீர் மாதிரி தம்பி நெருப்பு மாதிரி இல்வையா அண்ணா"

"நெருப்பு - தண்ணீர் இரண்டுமே ஆக்க வேலைக்குப் பயன்படும் போது இரண்டுமே நல்லதுதான் தண்ணீர் பெருவளமாகப் பெருக்கெடுத்தால் - கடல் பொங்கிக் கொத்தளித்து நிலம் நொக்கிப் பாய்ந்தால் எத்தனை

ஊர்கள், எத்தனை நகர்கள் அழிந்துவிட்டும்! மதுரையை அழித்து நெருப்பு காவப்பூயம் இனத்தை அழித்து நீர் போய்க் கையடிம் தலை பெறும் போது நெருப்பு நீர் எல்லாம் ஒன்றுதானே!"

வானத்த வேலியின் இந்த விளக்கம் கல்யாணி நாச்சியார் அனுபவப்பூர்வமாக அநாத ஒன்றுதனது அண்ணன் தண்ணியைப் போலக் துளாக்கி நந்தாலும் தன்மரண உணர்வுக்கொரு அறைகூவல் என்று வந்து விட்டால், வேண்டியென்ற யாராவது திட்டமிட்டுத் தவறு செய்தால், அந்த நோக்கில் களையுடைத்துக் கொண்டு வெள்ளமென மாறிய திருச்சிகள் படவற்றை அவள் நன்கு அறிவாள் இந்நந்தாலும் அண்ணன், திருக்கும் நெருப்புக்குழிள்ள ஒற்றுமை வெற்றுமை பற்றி விளக்கமளிப்பதை விடுத்து, வைடித்தனைப் பற்றி வேறு ஏதாவது சொல்லமாட்டானா என்று ஆவல் துறம்பிட எதிர்பார்த்தாள் ஆனால் அவளோ வல்லத்தரையனைப் பற்றி வர்ணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்னயோ தெரியவில்லை அம்மா! அந்த வல்லத்தரையனுக்குப் பாகவீரர் என்றால் ஒரு எரிச்சல்! பழங்காலத்தில் பாகவீரரும் பட்டமங்கலமும் எவ்வளவு ஒற்றுமையாகவும் உறவாகவும் இருந்தன என்பதை இப்போது கூடக் கதைகளையாகப் பெரியவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அதற்கு முற்றிலும் மாறாக மூர்க்கத்தனமான பாக உணர்வுடன் இப்போது பட்டமங்கலத்து வல்லத்தரையன் நடந்து கொள்கிறான், நானும் எவ்வளவுவா விட்டுக் கொடுத்துப் போகத்தான் பார்க்கிறேன். ஆனால் அவன் மனதில் நம்மைப் பற்றி நல்லெண்ணெய் இல்லை... இந்தத் தேரோட்ட விழாவிடில்கூட அவன் முகத்தில் ஒரு களையே இல்லை யோ ஏதோ ஒரு கடமைக்கு வந்தவனைப் போல இருக்கிறானே தவிர நட்பு உணர்வு கடுகளவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை."

பட்டமங்கலம் அம்பலக்கார் குடும்பத்தைப் பற்றி அண்ணன் பேட்டி வைத்துள்ள கணக்கு, கலயாணியைச் சற்று நினைவுகூரக்கூடச் செய்தது. பழைய மன்னர்கள் பலர் கங்கைக் கடல் மரீஞ்சோற்றை நகர்த்தியுள்ள பணிகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள அந்நகரமணர் குடும்பங்களுக்கும் வேண்டிய எதிர்ப்பதும் பெண் கொடுத்ததும் போன்ற தந்திரங்களைக் கையாள்வதும் அதனை வலுப்படுத்தும் ஆய்வுகள் அடுத்தபட்ட எனப் போற்றுவதும் அவளது நினைவுகூர வாத் தவறவில்லை. அதனால் அவள் ஒரு ஆறுதல் பெறவுட்க விட்டதக் கொண்டாள். எனினும் பழைய நிறைவு ஏற்படாத புக வட்டத்துடன் அண்ணனுடன் அந்த வண்டியில் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

வானத்திலே போவான் கலயாணின் மனப்போக்குத் துறித்து, காழ்ப்புணர்ச்சி துறிகளும் தன் மனத்தில் உள்ள கவலைகளை வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்துவதை நிறுத்திக் கொள்வதில்லை. கலயாணி நாசியாநக்கு ஒரு சந்தக்கம் கூட ஏற்பட்டது. ஒரு வேளை, தேர்வடம் பிடிக்கும் இடத்திலும், கடையில் மண்டபத்திலும் பட்டமங்கலத்து வண்டி புறப்படும் இடத்திலும் தன்னையறியாமல் வைமத்தன் மீது தனது நெருக்கிய நோடிய கிடிச்சையத் தன் அண்ணனிடம் தனது வீழ்ச்சையும் முகமும் காட்டிக் கொடுத்து விட்டனவோ என்று கருதுவான் தந்தக்கிட்டான். அதனால்தான் அப்படியொரு எண்ணம் தனக்கிருந்தால் அதை மறந்துவிட வேண்டுமென்பதற்காக அண்ணன், பட்டமங்கலத்துப் பகையை விவரித்துக் கொண்டு வருகிறாரோ என அஞ்சுவான்.

“என் அண்ணா! இப்படியொரு கசப்பு இரண்டு அம்பலக்காரக் குடும்பங்களுக்கும் ஏற்பட இடையில் யாவது விஷமம் செய்கிறார்களா? விஷவிதை துவகிறார்களா?”

"சே! சே! நான் அப்படி வைக்கவில்லையம்மா! ஏன், உனக்கு அப்படி யாரையாவது நினைக்கத் தோன்றுகிறதா?"

"அந்த வெள்ளை அய்யர் எப்படி? அவர் ஏதாவது கலகழம் குவாரோ என்னிடமா?"

"வெள்ளை அய்யருக்கு என்மீதும் நம் குடும்பத்தின் மீதும் நல்ல அன்பு உண்டு. அவரைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு சந்தர்ப்பவாதி வல்லத்தையான். இயல்பாகவே அவருக்கு ஒரு அச்சம். அதனால் அவனுக்கு எது பிடிக்குமோ அதைச் சொல்வார். ஆனால் நம்மிடம் பழகும்போது நமது கருத்துக்கு எதிர்க் கருத்தைக்கூடச் சொல்வார். வல்லத்தையான் மைத்துனன் உறங்காப்புலி என்று ஒருவன் இருக்கிறான். அவன்தான் பாதிக்கு மேலாகப் பட்டமங்கலத்துக்காரரைப் பாகவேரிக்குப் பகையாளிகளாக ஆக்கி வைத்திருப்பவன்."

"அவனுக்கு என் பாகவேரி மீது அவ்வளவு வெறுப்பு?"

"அது தெரியாதா உனக்கு? பாகவேரி அம்பலக்காரன் 'வாளுக்குவேலித் தேவன்' தனது உயிருக்கு மேலாக நேசிக்கிற உடன்பிறப்பு கல்யாணி நாச்சியாரை அந்த உறங்காப்புலி, பெண் கேட்டுத் துது அனுப்பினான்! தூ! தூ! என்று காறித்துப்பி அனுப்பிவிட்டேன்! பிறகென்ன கல்யாணி, நான் வளர்க்கும் சோலைப் பசங்கினியை, சொக்கத் தங்கத்தை ஒரு காண்டாமிருகத்தின் கையிலா ஒப்படைப்பேன்? இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமுன் அவன் பெற்ற ஏமாற்றத்தால் அவனுக்கு விளைந்த ஆத்திரத்தில் பழிவாங்கும் நெஞ்சுடன் திரிந்து கொண்டிருக்கிறான். பட்டமங்கலத்து அம்பலக்காரர் சம்பந்தியானது மட்டுமல்ல. அங்கே அவன் குடியேறிக்கொண்டு

6

[illegible][illegible][illegible][illegible]
$$\begin{aligned} & \text{A. } 1 \text{ } 2 \text{ } 3 \text{ } 4 \text{ } 5 \text{ } 6 \text{ } 7 \text{ } 8 \text{ } 9 \text{ } 10 \text{ } 11 \text{ } 12 \text{ } 13 \text{ } 14 \text{ } 15 \text{ } 16 \text{ } 17 \text{ } 18 \text{ } 19 \text{ } 20 \text{ } 21 \text{ } 22 \text{ } 23 \text{ } 24 \text{ } 25 \text{ } 26 \text{ } 27 \text{ } 28 \text{ } 29 \text{ } 30 \text{ } 31 \text{ } 32 \text{ } 33 \text{ } 34 \text{ } 35 \text{ } 36 \text{ } 37 \text{ } 38 \text{ } 39 \text{ } 40 \text{ } 41 \text{ } 42 \text{ } 43 \text{ } 44 \text{ } 45 \text{ } 46 \text{ } 47 \text{ } 48 \text{ } 49 \text{ } 50 \text{ } 51 \text{ } 52 \text{ } 53 \text{ } 54 \text{ } 55 \text{ } 56 \text{ } 57 \text{ } 58 \text{ } 59 \text{ } 60 \text{ } 61 \text{ } 62 \text{ } 63 \text{ } 64 \text{ } 65 \text{ } 66 \text{ } 67 \text{ } 68 \text{ } 69 \text{ } 70 \text{ } 71 \text{ } 72 \text{ } 73 \text{ } 74 \text{ } 75 \text{ } 76 \text{ } 77 \text{ } 78 \text{ } 79 \text{ } 80 \text{ } 81 \text{ } 82 \text{ } 83 \text{ } 84 \text{ } 85 \text{ } 86 \text{ } 87 \text{ } 88 \text{ } 89 \text{ } 90 \text{ } 91 \text{ } 92 \text{ } 93 \text{ } 94 \text{ } 95 \text{ } 96 \text{ } 97 \text{ } 98 \text{ } 99 \text{ } 100 \end{aligned}$$

களையும் - வாழ்ந்து வேலியின் ஆளாகக் குடி வங்கிய
கிராமங்களின் நிர்வாகங்களையும் தலைமை செயற்றுச்
செயலையாகச் செயல்படுத்தக்கூடியது. நான் கொண் வன்.
பறத்தாடி மேகநாதனும் வாழ்ந்து வேலியும் ஒத்த
வயதுடையவர்கள்.

அவன் எதிர் வந்து நின்று வணக்கம் தெரிவிக்கவு ன்
வாழ்ந்து வேலியும் புகழ்ந்து வணக்கம் தெரிவித்துவிட நி
அவனது நோக்களில் தனது கையைப் போட்டுக் கொண்டி
ருளியவாறு அவனது பதிலை எதிர்பார்த்து நின்ற அந்தக்
காட்சி, வாழ்ந்து வேலியின் சமத்துவ நோக்கத்திற்கு ஒரு
எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது. மேகநாதன் வாழ்ந்து
வேலிக்கு நோக்கச் சிசுமமாக உட்கார்ந்து விவாதங்கள்
நடத்துவது மாத்திரமல்ல, அந்தச் சிறிய மாளிகை வீட்டில்
அந்தக் களை வளையில் சென்று சமையல்காரர்கள்
ஒழுங்காகப் பணியாற்றுகிறார்களா என்று பார்ப்பது
வளையில் எல்லாப் பணிகளையும் மேற்பார்வையிட்டு
வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டவன். வாழ்ந்து
வேலியின் இந்தச் சமத்துவக் கொள்கையை ஓரேரு
அம்பலக்காரர்கள் போற்றினர். ஓரேருவர் தூற்றினர்.
ஆனால் யாரும் வெளிப்படையாக மேகநாதனுக்கு
எதிராகப் போர்க்கூடி உயர்த்திப் புறப்படவில்லை.

எப்படியோ பிரிந்து போய்க் கிடக்கிற
வதப்பினொல்லாம் 'அனைவரும் ஓர் குலம்' அதுவே
தமிழ்ச் துணை' என்று ஒன்று 'சுந்தித' வேண்டுமென்ற
வாழ்ந்து வேலியின் இதயத்துடிப்புக்கான செயல் வடிவம்
தான். மேகநாதன் அங்கே மேலாளர் பதவியில்
அமர்த்தப்பட்டிருப்பது

"இதோ இந்தப் பாண்டியம்மாதான் தனது
கிராமத்துக் தெருவானாயெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு
வந்திருக்கிறார். அதுதான் இன்றைக்கு முக்கியமான வழக்கு."

மேகநாதன் இதைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் பழப் பருவத்தையும் தாண்டிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெரியம்மா, கண்ணீர் கொட்டியவாறு அம்பலக்காரருக்கு எதிர் வந்து நின்றாள். கைகால்கள் தளர்ச்சியால் அல்ல; உணர்ச்சி வயப்பட்டு நந்த காரணத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. தலைமேயா கழுத்தில் நிற்க மனமின்றி ஆடிய வண்ணமிருந்தது.

"நாட்டான்மைக்கார மகராசா! உங்க நான் சில இந்த அநியாயம் நடக்கலாமா?" கிழவியின் வினாக் கணை வேகமாகப் புறப்பட்டது.

"என்ன பாட்டி? என்ன நடந்தது? போன மாதம் தானே உங்கள் புதல்வனுடன் வந்தீர்கள்" அதற்குள் என்ன விவகாரம்?" வாளுக்கு சேலி. படபடத்தான் பாட்டியின் கோலம் கண்டு.

"இன்றைக்கு என் மருமகனோட வந்திருக்கேன்! பாருங்க சாமி அவள் கழுத்தை!"

அந்தத் தாயின் கதறல் வீட்டுச் சுவரில் மோதி எதிரொலித்தது.

அந்த அழகான மருமகளின் கழுத்தில் தாலியைக் காணோம்!

வாளுக்கு சேலிக்கு அதிர்ச்சி! அன்று இந்தக் கிழவியுடன் வந்த அந்த இளைஞன் இறந்து போய் விட்டானா. இந்தக் கட்டழகியைக் கைம்பெண்ணாக ஆக்கிவிட்டு அதற்குள் அவள் விழிகள் அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் இருந்த மஞ்சளையும் நெற்றியில் இருந்த குங்குமத்தையும் கவனித்து விட்டுக் குழம்பிப் போய்ச் சுருங்கிக் கொண்டன!

ஒன்று மே புரியவில்லை. மே பாய் டி' வாங்கித்
 வேலைக்குப் பதில் செலவு முடியாமல் பாய் டி அடிது
 கொண்டிருக்கலாம். அவ்வளவுத் தூண்டுதல்களால்
 அவ்வண்ணத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருந்து கொண்டிருக்கிறது
 வேலை' மே பாய் டி' நடந்தால்கூட விளக்கம் புரி
 வதற்கு.

கனம் மகன் பதுமன்க்கு அடிமையாகி விட்டான்
 பாய் டி கவலையாய் இருக்கிறது. அப்படி இருக்கிற உற்றார் என்.
 துடிக்கலாகக் கொடுக்கிற உதவியைத் தக்க முடியாமல்
 காண்க. நடந்த பாய் டி அவ்வளவுத் தூண்டுதல்களால்
 வேலை' மே பாய் டி அவ்வளவுத் தூண்டுதல்களால்
 வாய்க்கல்க்குத் தகுபது வைத்து அன்று முதல்
 துடிக்கலாகக் கொடுக்கிற உதவியைத் தக்க முடியாமல்
 கொடுக்கலாம் அங்கு பாய் டி யின் மகன்!

என் மேல் சங்கியம் செய்து கொடுக்கிற சாமி
 அங்கு சங்கியம் என்ன ஆக்கின்றது. அங்கு அப்பா தாயின்
 மேல் உணர்வு காணும் துடிக்க பாய் டி, என்
 சங்கியத்தையும் துடிக்க விட பாய் டி என்று உங்க
 முன்னாள் கொடுக்கலாக மேல் அடிச்சான்! இப்ப என்ன
 நடக்கிறது. கொடுக்கலாக தாயைத் தூக்கிக் கொடுக்கலாக
 என் கொடுக்க சங்கியத்தாகத் தூக்கிச் சங்கிய மேல் பாய் டி அங்கு
 இப்ப எங்கு கொடுக்கலாக சாவடியிலேயே கடை
 கொடுத்து பாய் டி, என் மகனும் அவன் கூட்டாளிகளும்
 கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக முழுக்க போதையிலேயே
 கொடுக்கலாக பாய் டி கொடுக்கலாக அவன் கொடுக்கலாக
 என் மகனும் சங்கிய மேல் கொடுக்கலாக சங்கியத்தையும்
 கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக
 துடிக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக

கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக
 அங்கு கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக
 கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக
 கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக கொடுக்கலாக

வாங்கக் குவெலியின் கண்கள் கி நவிரி பாகிழ்ச்சியில்
மலர்ந்த நந்தனை. இப் பொது சுவப்பு நட சந்தர்ப்ப
களாயின! அந்தத் தாயின் சோக முகத்தையும்
கணவனிக் குமர் பொத்த தாய் யிழந்து நிற்கும். அந்தத்
தையலின் அவல சோக வடிவத்தையும் அவன் கண்கள்
மாறிமறிப் பார்த்தன.

"இப் பொது எங்கே அவன்?"

விழா சேர்த்து வெடி முழக்கங்களையும் மிஞ்சிக்
கிளம்பின அந்தச் சொற்கள்!

"இந்த இடத்தில் என்ன வேண்டும் அப்பலக்காரே!
தவிரிந்து என்னை அழைத்த காவலம் யாசீதா! தர்சனம் தா
வந்துவிட வேண்டாம்! தயக்கம் வந்தால் சேன். உனக்குத்
தேவையான வரத்தை!"

கிழுவியின் மகன் குடி வெறியில் உளறிக்கொண்டு
அந்தக் கூட்டத்தில் புதுபுது பாக்ளரி அம்பலக்காரர்கள்
முன்னால் பயம் சீர்த்துமின்றி வந்து நின்றான்! இல்லை
இல்லை! நிற்க முடியாமல் கதறினான்! அதற்குள்
அவன் மனைவி பாய்ந்து சென்று அவன் வாயைத் தன் கை
கொண்டு பொத்தினாள்.

"எய்! இதுகான் நீ தாயின் மீது ஆணையிட்ட
அழகோ!"

இடியொலி! ஆம் வாங்கக் குவெலி அந்தக் குடிகார
வாலிபனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

"தாய்! தாய் என்றால் என்ன? தாய் என்பது ஒரு
கத்துவம்! 'தத்துவம்' என்பது 'நமசிவாய', 'சிவாய
நம' என்பது போல ஊக்கெழுத்தால் ஆன ஒரு மந்திரம்!"

"அதே! இவர்க் குடிப்பதில்லையென்று என்னைப்
பெற்ற தாயின் மீது சக்தியைச் செய்தாய் இல்லையா"
அதுவும் இதை இடத்தல் என் முன்வலையில்!"

"செய்தால் என்ன" எழுபத்து எட்டு வயதுக் தாயார் இறந்து போனால் இந்நகரில்லாம் எழும்பாகவா போய்விடும்?"

"என்ன சொன்னாய்?"

வாளுக்கு வெலியின் கைகள் அங்கக் குழிகார வாலிபனின் கன்னத்தில் பயங்கரமாக விளையாடி விட்டன.

மகனைப் பற்றிக் குறைகூற வந்த அங்கக் கிழத்தாய், அம்பலக்காரின் கால்களில் விழுந்து 'அம்ம! அப்பனை விட்டு விடுங்கள்!' என்று கூக்குரலிட்டாள்! தாய்மை அங்கே கொடி கம்பிப் பறக்கது

அவ நக்காக நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கிறேன். அத்தானை ஒண்ணும் செய்யாதிங்க" என்று குறுகிடுக பாய்ந்து கணவனைக் கட்டிக்கொண்டு விம்மிய புதான் அந்தப் பெண்மணி! கழுத்தில் தாலியில்லாவிட்டாலும் அவைக் கடிற்றி விற்றவன் கணவன் தானே என்ற ஆறுதலான, பெண்மை அங்கே போரணாக நின்று பாதுகாதது!

பெற்ற காயும் உற்ற தாழும், தன் மீது தூக படவும் சகிக்கமாட்டார்கள் என்பதை அந்தக் குடி மயக்கத்திலும் புரிகது கொள்கிற அளவுக்கு வாளுக்கு வெலி கொடுத்த அடி உதவிற்று போலும்! மயக்கம் தெளிந்தவனாக ஒநகண்டம் தயக்கமன்றிக் காலில் விழுந்து 'அம்மா! என்னை மன்னித்துவிடு!' என்று அலறினான். மனைவியின் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டு 'என்னை நம்பு! இன் இதிகத் தவறு செய்ய வேமாட் கேன்' என்று கேக்க வான்.

வாளுக்கு வெலியின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு அவற்றைத் தன் கண்ணீரில் நனைத்தான்! குழறிக்

காண்டி நந்த எரிமலையிலி நந்து திமரெனக் குளிர்
மலம் அகல் கொட நயதுண்டே 10 மண்டு என்பதற்கு
கதாபாணத்தான் வாளுக்கு வேலியின் கண்ணிர் போலும்!
அவனைத் தாக்கி ஆத்தழலிக் கொண்டான்.

தம்பி' மண்ணப் பலமாக அடித்து விட்டேன்!
உனக்கு ஓர் அண்ணன் இ ரத்த நத்தால் இப்படித்தானே
கண்டிக்க நடப்பான் என்று எண்ணிக் கொள்ளா தம்பி!
இந்த இரத்தக் கூறுத்த ஆதப்பனைத்தான் இப்போது நான்
அடித்தேன் புரிந்ததா நான் சொல்வது?"

வாளுக்கு வேலியின் குள் தழுதழுத்தது!

"சாமி' என்னோட ஆத்தமகன் என்னோட இளைய
மகனைத் தண்டிச்சதாகத்தான் நான் நினைச்சுக்கிறேன்."

ஆதப்பன் தறுக்கிட்டு "அடி உதவுவது போல
அண்ணன் தம்பிகள் கூட உதவ மாட்டார்கள் அம்மா!"
எனக் கூறிக் கண்ணிர் வழிந்த முகங்களில் களிப்பு
நடனமாடச் செய்தான்!

சிரித்துக் கொண்டே வாளுக்கு வேலி ஆதப்பனிடம்
நெருங்கி "அண்ணன் தம்பிகூட உதவ மாட்டாளா
அப்படின்னா உனக்கு அடிதான் உதவுமா?" என்று
கையை ஒங்கினான்.

"நீ இடித்தா நீர் விடகிவிடும் நன்றாக அடியுங்கள்
அண்ணா!" என்றான் ஆதப்பன் மகிழ்ச்சி
பெருக்கெடுத்திட! சாகத்தில் முளைவிட்டு, பேரகத்தில்
அரும்பிய விட்டு வாசல் நிகழ்ச்சி, ஆனந்தத்தில் மலர்ந்து
முனம் வீசியது!

"நீங்க ரெண்டு பேரும் நல்லா இ ரப்பீங்க! சாகவதி,
லட்கமி மாதிரி, ரெண்டு பேருக்கும் பெண்ணாதீங்க
அமையணும்னு பகலானை வேண்டிக்கிறேன்."

பாட்டியின் வாடித்து பாவசத்துடன் வெளிப்பட்டது!

என்ன தாயே! எங்கள் தீ நயனத்தைப் பற்றி
அதற்குள் வாடித்து! எங்கள் உக்கு ஒத்தங்களை இரப்பது
பாத்துவிட்டதா! கலயாணி நாச்சியா நக்கு நல்ல
இடம் நலமான வாழ்வும் கிடைக்கட நான் தோறும்
நான கடவுளிடம் முறையிட நக் கொண்டி நக்கு நேனை!"

கடவுள் கைவிடமாட்டார் சாமி! உங்க தங்கச்சி
நாச்சியாய் மாவுக்கு மன்மதன் மாதிரி மாப்பிள்ளை
கிடைக்கத்தான் போகா! அது ஒரு மகாநாணி மாதிரி சகல
செளபாகத்துடனும் வாழத்தான் போவது!"

அந்த மகாபாட்டியிடம் இந்த வார்த்தைகளைக்
கேட்க கேட்க அந்தச் சகோகா தெஞ்சம் பூரிப்பால்
விமய்யது விழிகள் இன்ப உணர்வில் சொக்கிப் போயின!
கலயாணி! கலயாணி!" என்று வாளுக்கு வேலியின்
உதற்கள் பாசத்தை உச்சரித்தன

ஆதப்பா! இவர்களை இன்று நம் வீட்டி வேலைய
தங்க வைத்து இவர்களது தைவகனையெல்லாம்
கவனித்து, நீலாவு செய்து சந்தோஷமாக அனுப்பி
வைக்கும் ஏற்பாடுகளைச் செய்!"

வாளுக்கு வேலியின் பீடு நடை! வீட்டுக்குள்
நுழைக்காவி னிறைந்த மகிழ்வுடன்!

கலயாணி! கலயாணி!" கனிவு மிதந்த அந்த
அழைப்புக் கேட்டு "என்ன அண்ணா!" என்று அன்புத்
துள்ளதுடன் எதிர்வந்து நின்றாள் அவள்!

இன்று பட்டமங்கலம் அம்பலக்காரருக்கும்
அவநடன வந்தி ரப்பவர்களுக்கும் நம் இல்லத்தில்
விருந்து! சமையல்கார காதையும் கௌதாரியும்
எங்கே!"

"இதோ வந்துட்டோங்கா" சமையல்காரன் காயும், சமையல்காரி கௌதரியும் மரியாதையுடன் வந்து வணங்கி நின்று உத்தாவை எதிர்பார்த்தார்கள்.

"பட்டமங்கலத்துக்காரர்களுக்கு விருந்து பிரபலமாக இருக்கணும்! போய் ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்! முயல்கள், மான்கள், கோழிகள், ஆடுகள்.... அவைகளில் எத்தனைப் பக்குவங்கள் உண்டோ அத்தனையும் சிறப்பாக இருக்க வேண்டும்."

"ஏன் அண்ணா, நான் கூட இன்றைக்குச் சமையலைக் கவளிக்கிறேன்!"

"என்னம்மா இது? அடுக்களைப் பக்கமே இது வரையில் உன் கால் பட்டதே கிடையாது! இளம் அரும்புகள் போன்ற உன் வில்கள் எழும்புகளையும் இறைச்சித் துண்டுகளையும் தொட்டாலே வாடி விடுமே!"

"ஆமண்ணா, என்னை இப்படியே வளர்த்து எதிர் காலத்தில் கடுகளவு கஷ்டத்தைக் கூடச் சந்திக்கிற வலிவில்லாமல் செய்து விடுங்கள்!"

சினுங்கினாள் கல்யாணி நாச்சியார்! செல்லம் கொஞ்சிப் பேசினான் வாளுக்கு வேலி!

பட்டமங்கலத்து அம்பலக்காரர் வகையறாவுக்கு விருந்து என்றதும் கல்யாணியின் மவத்தில் ஏற்பட்ட கிளகிளப்பை அவளது அண்ணனால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லைதான்!

தேவாலயத்து மண்டபத்திலும், தேரோட்டத்தில் ஏற்பட்ட குலுங்கலிலும், பெட்டி வண்டியில் வழி அனுப்பி வைக்கப்பட்ட போதும் அவள் நாடித் துடிப்புகளுக்கு மிகுந்த வேகத்தை வழங்கிவிட்ட வரமுத்தனும் விருந்துக்கு வருவான் என்ற அசைக்க

மடியாக நம்பிக்கையல்லவா அவனை அறிக்கலாகக்
கூப்பிடுகளை ஆற்றித் தூத்துக்கனறு!

அப்போது அங்கு வந்த மேலாளர் மேகநாகனைப்
பார்த்து 'மேகநாகன்' தெரியுமா? சீக்கி. இன்று
விந்ததுகாலை சமையல் சீலையில் கல்யாணியும் பங்கு
கொள்கிறாள்! என்றான் மிகப் பெரிய உலகச் செய்தி
போல - வாளுக்கு வேலி!

அப்படியா? மகிழ்ச்சிகான்! ஆனால் ஒன்று
பட்டமங்குகதுகார்கன் விந்ததுக்கு வரமாம். டார்கள்
என்று தெரிவித்தே!"

மேகநாகன் இதைச் சொன்னதும் வாளுக்கு வேலி
காணாமற் போகுகான்! கல்யாணி நாச்சியாருக்குத்
தலை சுறுவது போலி தந்தது!

7

7 **உள**ப் பராசரணனைப் பற்றிய ஆலோசனைகளைக் கூறி அதுமலர்களைக் கவனிப்பது முதல் உக்கிராணம், அந்நகளை வளையி லே ஐந்தணை தக்காத சாக் சகாரன் புழங்கிக் கொண்டிருப்பது. அந்த விடத்து நாம் விந்த நந்தப் போவதா" என்று பட்டமங்கலத்து நான்டைச் சொந்த சிலர். அவர்கள் தங்கிய நகரம் விந்தியில் பிழிக் கொண்டார்களாம். அகைத்தான் சொன்னேன் "

பேசுநாதனின் இந்த விளக்கத்தைக் கேட்டதும் வாங்குது வேலி, மீசையைக் கடலிக் கொண்டு மேளமும் சாகத்தான்! கல்யாணியும் அமைதியின் உருவமாக அசைவற்று நின்றாள்!

இவர்கள் விந்து சாப்பிட தக்கான் தீரவேண்டும்! இவர்களது பாதக் குளிகள் பாகனேரி அம்பலக்காரி வீட்டில் பட்டமந்தான் நாம் பாக்கியம் செய்தவர்கள் ஆவோம்! என்றெல்லாம் கேள்சுகிற இயல்பு எனக்கு இல்லாததால் பட்டமங்கலத்தானாப் பார்த்து வெளி ஏன்றுதுண்டு தோண்டு எனக்கு மறையி லே கண்டிப்பாகப் போய்விட்டு வந்துவிட்டுடன் "

இவ்வாறு உத்த குளில் உறுமிக்கொண்டு வந்து திரைமல கூறுத்த ஆதப்பன்

சரி, அவர்கள் வரப் போவதில்லை!

முடிவு கட்டிக் கொண்டாள் கல்யாணி! முடிவில் முகம் சீசாக முகிலால் திளையிடப்பட்டது! முடிச் செய்தியும் அறிந்து கொள்வதில் ஆவல் காட்டி அங்கேயே இருந்தாள்.

"என்ன ஆதப்பா நடந்தது?"

"மேகநாதன் சொன்னார்: அதுதான் அண்ணா! அதைக் கேள்விப்பட்டதும் நாளை நேரில் அவர்கள் தங்க வைக்கப்பட்டிருக்கும் விடுதிக்குச் சென்றேன்!"

"விபரமாகத்தான் சொல்லேன்! அதையும் வினாவாகத்தான் சொல்லேன்!"

"சொல்லுகிறேன்! 'பட்டமங்கலத்தாரே! நீங்கள் என்னைவிட வயதில் மூத்தவர்! நாளை இளைஞன்! அகனால் எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என எதுவும் பேசிடாதிர்கள்! ஆண்டவனை நம்புகிறோம் நாம்! அவனுக்கு அடங்கியவர்கள் நாமென்று கூறிக் கொள்கிறோம்! அவன் படைப்பே மனித இனமும் கூட என்று பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்தப் படைப்பில் உயர்வு தாழ்வுகள் பிரித்து வகுப்புக்களைப் பிரித்து ஒருவன் தொழித்தறியவன்; இன்னொருவன் தொழித்தறிகே தகுதியற்றவன் என்றெல்லாம் கோட்பாடுகளைக் கடைப்பிடிப்பது நியாயந்தானா?"

"அந்த நியாய அநியாயங்கள் கூட ஒரு புறத்தில் கிடக்கட்டும்! மேகநாதன் எங்கள் வீட்டில் சமத்துவமாக, நட்புறவாக, எங்கள் உடன் பிறப்பைப் போல நடத்தப் படுவதை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதனால்தான் விரந்துக்கு வா மறுத்து விட்டீர்கள் என்ற செய்தி பாலித் மீயானால், அந்தச் செய்தி எவ்வளவு பெரிய சாதிக் கலவரத்திற்கு வித்திட்டு விடும் தெரியுமா? அதன் விளைவுகளைப் புரிந்து கொண்டீர்களா?"

"அந்தப் பயங்கரமான அமளிக்குப் பட்ட பங்கலத்தார் எந்தப் படிவுதான் காரணமென்று உலகம் கூறாமல் போய்விடுமா?" அண்ணா இப்படியெல்லாம் நான் கேள்வி மேல் கேள்விகளைக் கேட்டதும் வல்லத்தைய அம்பலக்காரர் வாய்ப்படி மௌனியாகி விட்டார் எனக்கு ஆதரவாக அங்கே வைரமுத்தனின் குரல் ஒலித்தது!"

கல்யாணி நாச்சியாரின் முகத்தில் கிழக்குத் திசையின் ஒளி மெல்லக் கிளம்பிற்று!

"வைரமுத்தனின் வாதங்கள் எனக்குச் சாதகமானவை! நான் வைத்த கருத்துக்களைவிட வலுவானவை கறுத்த ஆதர்ப்பன் சொல்வதை அவர் சியப் படுத்திவிடக் கூடாது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னான் வைரமுத்தன்!"

கல்யாணி நாச்சியாரின் வதனமா? எழு நாயிற்றின் வண்ணமா? சற்று நேரத்திற்கு முன்பு இருண்டு கறுத்திருந்த முகம்தானா அது?

"வைரமுத்தா! என்றைக்கு உன்னை நான் மீறி நடத்தி நக்கிறேன். இந்நதாலும் மூதாதையர் காலத்தி லிருந்து இருந்து வரும் ஏற்றத் தாழ்வுகளைச் சாதாரண மேடு பள்ளங்களாக எண்ணி மண்வெட்டி கொண்டு சமப்படுத்தி விடுவது அவ்வளவு எளிதா?"

"அண்ணா! மண்ணில் ஏற்படும் மேடு பள்ளங்களை ஆற்று வெள்ளம் கூடச் சில சமயங்களில் சமப்படுத்தி விடும்! மனித வர்க்கத்துச் சாதி சமய மேடு பள்ளங்களைச் சமப்படுத்துவதற்கு இரத்த ஆறு பெருக்கெடுக்கும் சிலைய நாம் ஏற்படுத்திவிடக் கூடாதல்லவா?"

"சரி தம்பி வைரமுத்தா! உன் கருத்துப்படி பாகவேரி யார் வீட்டு விருந்துக்குப் போகிறோம்!"

தமிழ் ஆகப்படுவின் மதுகல் துமிழ்த் கொடுத்து,
 சபாஷ்! நீயும் சாவாடிக்கொண்டு சேர்ந்து வாலாக்கையானை
 உணவாகத் தே விட்டார்கள்" என்று கூலகல கொணர் சூரிகதான்
வானுக்கு வேலி!

பாசுலோசி இல்லெத்து விநதநுக்கு எப்படியும் வா
 வேண்டியென்று சாவாடிக்கொண்ட ஆர்வம் காட்டுவதிலும்
 ஆச்சரியம் தக்க மடியாது! அந்த விநதநு எப்படியும்
 கடைபிட்டு வேண்டியென்று தீர்மானித்தள்ளங்கள் உருவிய
எதிர்பார்த்து ஏங்கின!

அட்டா! அவர் எப்படித்தான் வாதாடியிருக்கிறார்!
 யாதகுநம் கொடியாமல் கூலயாணியின் இதயத்தில் ஒந
 டிவாசகாரம் கடைபிற்றுக் கொண்டிருந்தது.

இன்று உன் தங்கை கூலயாணியும் சபைத்திட்டப்
 போகுவாள் கொடியா ஆதம்பன்!

எப்படியும் என கூலயாணி, உண்மைதானா!"

அவள் கூல ஆம்! என்று அசைத்தது! கன்னங்
 கூலம் கூலகலைய நாங்கள் கொண்டு வெள்க உணர்வை
 வெள்க கொடியம் தக்க மயன்று கொற்றுப் போயின.

கூலயாணிக் கு உகலியாக, நான் கூட இன்று
 அநகலகலாதுப் போகப் போகிறேன்.

எல்லாதும் சரித்து விநதநாங்கள் ஆதம்பன்,
 உடம்ப!

என்ன சரிக்கிறார்கள்! கூலயாணி குடிநீரை,
 சாவகக உன் என்று கைகொடுக்கின் காயத் தோடு வந்து
 நின்றால் என்ன செய்வது! என் தங்கையின் விடவில் கூட
 அவ்வ விடவில் தகத்தல் தகம் கூட அவ்வ தகத்தல்
 மயனயில் சீறு துளி சேதம் ஏற்பாட்டில் கூட அகை
 என்னால் காங்கிக் கொள்ள மடியாது! இல்லையா
 கூலயாணி! தங்கையையே நெருங்கித் தனையில் தடவித்

கொடுக்கிறான் அவன் கண்ணன் களிப்பு மிதுதியால்
கடல்களாகின்றன.

அக்கனை அமர்க்காப்படுகிறது! பட்ட
மங்கலத்தார் விந்ந்து சாய்விட்டுப் போகிறார்கள்
என்பதற்காகவாரி கல்யாணி காச்சியாரும் அவளுக்கு
உதவியாக வாங்கித் தரும் சமையற்குத் தில் உள்ள
பண்ணா பாத் திரங்களை உதர்தம் பொது அங்குள்ள
சமையற்குபான் காணக் கும் சமையற்காரி கொள்தார்த்தம்
கால் ஓர்மாரை ஓர்மாரை மற்ற மையியர்கள் கை கட்டிக்
கொண்டு வேடிக்கை பார்க்க முடியுமா?

‘கல்யாணி! முயல் சுறி கன்றாக வெந்துவிட்டது!
இதற்கு மேல் இந்ந்தால் கருகி நம்! இறக்கிவிடும்மா!’

‘அண்ணா! இதை இறக்கிவிடுகிறேன்! ஏ அப்பா!
பெரிய சட்டி துக் கெடுவது தாங்க முடியவில்லை!’

‘இந்த இரகசிய இறக்கி வைக்கிறேன்!’

‘தங்கச்சி! அம் நக்கால் கூப்புக்கு எதுமிச்சம் பழம்
பிழிய மறந்துடாதே!’

‘மறப்பேனா? இதோ பழங்கள் தயாரா
வைத்திருக்கிறேனே!’

பழங்களை வெகவெகமாக அறுக்கிறான். ‘ஆ!’
அவன் விரல் நுனியில் சுத்தி வெட்டிவிடுகிறது! இரத்தம்
கசுகிறது! வாங்கித் தோலியின் கண்ணால் இரத்தம் கொட்ட
ஹி வாங்கிறான்! துடித்துப் போகிறான்! கல்யாணியின்
காயம் பட்ட விரலைத் தனது வாய்க்குள் வைத்து, கலியும்
இரத்தத்தை உறிஞ்சி விட்டுத் தனது வேட்டியின்
முனியாகத்தைக் கீழித்து அவள் விரலில் சுற்றி விடுகிறான்

மிகப் பெரிய ஆவாய்த்திருக்கிற! வே அக்கனையில்
விந்ந்துப் பண்ணாங்களை மாறிய மாண்களும், முயல்களும்,
ஐக்களும், கோழி முதலிய பறவையினங்களும் வெள்ளித்

தட்டுக்களில் உட்கார்ந்து கொண்ட உணவு மேசைக்கு
ணர்வமடிக வந்து சேர்ந்தன.

பிதூ, பிடிவாதம், மறுப்பு, இக்கனாக்கூட்டங்களைத்
தாண்டிப் பட்டிமங்கலத்து வல்லத்தையாள் பாகலோரி
மாளிகை வீட்டுக்குள் வந்து நுழைந்தான். வாஸ்கு
லோலியும், கறுகத ஆகப்பலும் வரவேற்று உணவுக்
கூடக்குறது அழைத்து வந்தார்கள் அவலோரி வெள்ளை
அய்யர் வந்ததைப் பார்த்து சமையற்கார காயையும்
கொளகாரியும் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் சிரித்துக்
கொண்டார்கள்.

"சாமி சைவமல்லவா" இதெல்லாம் சாப்பிடுவாரா?"
உணவுக் கூடமே ஒரு பெரிய யுத்தம் முடிந்து அதற்கடுத்த
நாளைப் போலக்காட்சி தங்கிறது!

வெள்ளை அய்யர் அந்த உணவு மேசையில்
தனக்குத் தனியாக ஒரு இலை போடச் சொன்னார்!
சைவம் தகதால் பரிமாறச் சொன்னார்! இல்லையெய்
சொறு! அகற்றுக் கொஞ்சம் மேர்! புட்டை மாத்திரம்
சாப்பிட்டாய். அதில் இறைச்சி யோ எலும்போ
கிடையாது! அதனால் அது சைவத்தில் சேருகிறது என்பது
அவர் வாதம்.

எகிற்பார்க்கப்படுகிற அந்த உருவம் இன்னும்
உணவுக் கூடத்தில் நுழையவில்லையா! இரப்படியோரு
வக்க உணர்வோடு இன்ற விழிகள் எங்கோ ஒரு மூலையில்
ஹிந்து அமைந்து கொண்டிருக்கின்றன வல்லத்தையானை
உட்கார வைத்துவிட்டு வெளியே சென்ற தனது அண்ணன்
கறுகத ஆகப்பன். அவாடித்த னோர் தான் உள்ளே வருவான்
என்ற எகிற்பார்ப்பு இகயத்தை என்னமோ செய்தது
கல்யாணிக்கு!

ஒரு தான் சந்திப்புதான்! அதுவும் கர்லையர் லை
சந்திக்கதுதான்! ஆனால் அவனது திருமை, வலிமை,
இயல்புகளைப் பற்றித் தனது அண்ணனைப் போலவே
பலரும் சொல்லத் தகட்டிருக்கிறாள் அந்த இளைய

செய்திகள் எல்லாம் இனக் கட்டி இருக்கிற காதல்
கொடியாகிறது அடித்தபின் அடித்தவக் கற்களாகி
விட்டிருக்கின்றன, இவ்வளவு அநியாய லேசிய

அவன் வந்துவிட்டான் அவன் போய்ப் பரிமாறுவதா
இல்லையா? என்றைக்கும் எல்லாம் இன்றைக்கு
அதக்களை அலுவலுக்குச் சென்றதே அண்ணனுக்கும்
மற்றவர்களுக்கும், அதக்களாக இருக்கும் போது, உணவு
பரிமாறவும், கிளம்பிவிட்டால் எல்லோரும் என்ன
நினைப்பார்கள்? அதுமட்டுமல்ல, பரிமாறும் போது அந்தக்
குறும்புக்கார நாணம் என்னவா தப்பத்து போக

குறும்புக்குப் பதிலாக சூழும் ரசத்திற்குப் பதிலாக
மோரும் ஊற்றிவிட்டால் சே! சே! மாணம் போய்விடும்!
அதனால் மரியாதையாக ஒதுங்கியிருந்து அவாது
அழகைப் பருகிக் கொண்டிருப்பதுதான் புத்திசாலித்தனம்!

என்ன இது கோழைத்தனம்? ஒரு மாவிரனின்
தங்கையல்லவா? ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணுக்குரிய பண்பாடு
காப்பதில் உறுதியாக இருந்து - நாளை எல்லோருக்கும்
உணவு படைத்தால் என்ன? எல்லோருக்கும் சரி; ஆனால்
அவர் முன்னால் சென்று உணவு படைக்கும்போது என்
கண்ணுக்கு இலை தெரியுமா? அதிலும் அவாது காந்தக்
கண்கள் என் கண்களைக் கௌவி இழுத்து விட்டால் அந்த
இடத்திலேயே தடுமாறி விழுந்தாலும் விழுந்து
விடுவேன்!

அதிருக்கட்டும் நான் இவ்வளவு போராட்டத்
திற்கிடையே தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்னும்
அவரைக் காணவில்லையே! ஒருவேளை அவர்
பட்டமங்கலம் போய்விட்டாரா அப்போ! இதற்காகவா
நான் விசை வெட்டிக் கொண்டேன்! இன்னும்
காணவில்லையே! கல்யாணி தவிராய்த் தவித்துக்
கொண்டிருந்தான்.

8

எப்படி யோ மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு
பதார்த்தம் நிராக் செய்ளித தட்டொன்றைக் கையிலே
வதகக் கொண்டு கல்யாணி நாச்சியார் உணவு
மேசைக்கருகே வந்து விடுகிறாள் இலைகளுக்கெதிரே
அமர்ந்ததற்கும் அதனைப் பேருடைய கண்களும் அவள்
மீது மோய்த்துச் சுழலுகின்றன ஆனால் அவளது
நிலை நயனங்கள் அவனைத் தேடிக் கண்டு
பிடிக்கின்றன அவளும் அவள் நடந்து வரும்
நளினத்தை யே சூரததயாறு அமர்ந்திருக்கிறாள்.

இப்படி அடிநோக, எடுத்த அடி கொப்பளிக்கப்
பெற்று இக்க அபரிசாகி, தன்னைப் பார்த்துப் பாடுவது
பேரால் தோன்றுகிறது உணவு மேசையில் முதலில்
உட்காரக்கூப்பவர்க்குப் பரிமாறிவிட்டுப் பிறகு
ஒவ்வொருவருக்காகப் பரிமாறுவதுதான் வழக்கம்.
ஆனால் அவ்வந்தத் தன் அண்ணன் இரப்பதும்
தேர்யவில்லை, பட்டமங்கலத்து அம்பலக்காரர்தான்
முகைய விநதகின் என்பதும் மறந்துபோய் விடுகிறது.

நோக வைப்புத்தனின் இலையில் பதார்த்தங்களைப்
பரிமாறச் செய்கிறாள். மோய்த்துக் கிடந்த விழி
வண்டிகள் அனைத்தின் சிறகுகளும் வியப்பால் விரிந்து
பறக்கத் தொடங்கின வைப்புத்தனின் இலையருகே
சென்றதும் அவள் தலை தானாகவே துளிகிறது. சிறிது

A42187

நோர் மெளனம், அவன் மறந்தால் பதார்த்தத்தை
எடுத்து அவன் இடையே வைத்தான் வைத்துக்
கொண்டே இருந்தான் போதும் என்பது கப்பலத்
தையால் நீட்டிச் சைகை செய்கிறான் அவன்தான்
தன்னையுமீ பறந்து விட்டான் தன்னையச் சுற்றியே திரிபதையும்
மறந்து விட்டானே!

வைப்புத்தனின் இடை மயங்கி, மயங்கிகளின்
தன்மை போல் உயர்ந்து விளங்கு மட்டைகள் வெறு
மதன் போடிக் கொண்டிருந்தன சைகை செய்து
பயனில்லை என உணர்ந்த வைப்புத்தன் "போதும்!
போதும்!" என்றான் அசட்டுக் கார்ப்புண்!

அந்த வாய்க்கைகள் அவனக்கு இன்ப நாதமாக
இருந்திருக்க வேண்டும் கணிகணிகளாக என்று அந்த இடையே
சொற்களும் ஒலித்த போது கய்யானி நிலை தடைத்தான்
ஆனாலும் அவன் கைகள் ஒயலில்லை வெள்ளரித் தட்டின்
இருந்தவை முடிதும் அவன் இடைக்கு மாறிவிட்டான்

மேலும் வழியின்றி வைப்புத்தன் திடீரென்று
அவளது கையைத் தொட் திருத்தான், அவன்
தொடர்ந்து பரிமாறுவதை தீறுத்துவதற்காக அந்தக் கை
அவன் கைமீது பட்டதும் அவனக்கு உச்சி முதல்
மள்ளங்கால்வரை இனம் தெரியாத குறி பாலிற்று.
சட்டி எக் கையை அவன் இழுத்துக் கொள்ளவில்லை
அவன் கையுடனேயே இணைத்து வைத்திருந்தான்
அதற்கு மேல் வைப்புத்தனால் பொறுக்க முடியுமா?

மண்ணில் காணும் அழகெல்லாம் போதாதென்று
விண்ணில் காணும் அழகையும் ஒன்று திட்டிப்
படைக்கப்பட்ட மங்கை நல்லான் எதிர் நிற்கும் போது
மற்றும் துறந்த முனிவர்களே மேனகையைக் கண்ட
லிகவாமித்திரர்கள் ஆகிவிடுவர் என்றால் வைப்புத்தனின்
இளமை கொழிக்கும் உணர்வுகள் மட்டும் மறைந்து

சிந்துவிதமா என்ன தந்திட்டி தன்னைகையை விட்டு
அவன்னைகையை எறிக்கிட மனமின்றி நீர்ப்பாதை மலர்ந்து
அநதப் பூங்காதகிற்கு இச் சென்று சந்தான் ஓர் மூத்தம்!

அடே! கிமிர் மிடித்தவரே! எவ்வளவு கொடியோடு
உவந்து இப்பயில் செந்நீர் நத்தகட்டாயை எடுத்துக்
கொண்டு வைமடித்தனின் மீது பாயந்தான் கறுத்த
ஆகப்பன்!

அண்ணாநில்! அவனாத் கொடாத்தா! என்று
அகப்பனையை எச்சரித்தவாறு குறுக்கை வந்து நின்று
கொண்டான் கல்யாணி!

மட்டாரே! மகலில் உன் தங்கையை அடக்கி
வைக்கக் கறுத்த கொளளடா! என்ற வைமடித்தன் ஒரு
குறுதுக் கட்டையைத் தூக்கி அவன் மீது ஓங்கினான்.
வானத்து வேலி, வல்லத்தனாயன், வெள்ளை அய்யர்,
மறும் விநகநக வங்கி நந்தைத் தங்கன் இடங்களை
விட்டு எழுந்தோடி வந்தவர் காதையும் கௌதாரியும்
விநந்துப் பண்டங்களையெல்லாம் கீழே கொட்டி
இறைத்துவிட்டு ஒடினர் தமகநாதன் வெவ்வெலத்துப்
பாய நிற்றான்

கல்யாணி! கடலிலும் பார்த்த அளவுக்கு அன்பு
செதுத்துகிற அண்ணனுக்கு உன்னால் இப்படியொரு
அவமாயமா! நமது வாச்சக்கி வேலைய இல்லாத கேவலம்!
பணபாட்டின் விளைவினங்களாக விளங்குகின்ற நமது
இனதகாரின் நாடகம் எடுத்துமே இல்லாத இழிவுக்கு
எப்படியும்மா நீ வித்திடத் துணிந்தாய்! தோ குலத்தின்
மாவகனைக் குலையறுத்துவிட்ட நீ இனிமேல் உயிரோடு
இந்நகரக்கூடது! ஒன்று நீ சாக வேண்டாம்! அல்லது நான்
சாக வேண்டாம்! என்கையால் வாங்கப்பட்ட குலக்கொடியை
நாளை அறுத்துறிய எனக்குத் துணிவில்லை! அதனால் உன்
தவறுக்கு நாளை தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்கிறேன் "

வாளுக்கு வேலி, காட்டாயை ஒங்கித்தன் நெஞ்சில்
சொல்லெனக் குத்திக் கொண்டான்.

"அண்ணா! அண்ணா!" என அவரிக் கல்யாணி
முர்ச்சித்து விழுந்து விட்டாள்.

முர்ச்சை தெளிந்து கண் விழித்த போதுதான்-
வாளுக்கு வேலி எந்தக் காயமுமின்றித் தன்னருகே
நின்ற நப்பகையும் இதற்கு மின்பு நடந்து அத்தனையும்
வைத்துத்தன்ன மீது அவளுக்கு ஏற்பட்ட அடங்காத காதல்
கற்பனையின் குறும்புச் சேட்டையென்பதையும் -
கல்யாணியினால் உணர முடிந்தது!

அவளுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அதிகநேரம்
நீடிக்கவில்லை! தன்னால் விடுத்து ஏற்பாடு கெட்டுவிடக்
கூடாதேயென்று உடனே எழுந்து அண்ணன் வாளுக்கு
வேலியை விடுத்துக் கூடத்திற்குச் செல்லுமாறு கேட்டுக்
கொண்டான்! அப்போது, தான் நக்குமிடத்தைச் சுற்றிப்
பட்டமங்கலத்துக்காரர்கள் நிற்பதைப் பார்த்து நாணித்
தலை குனிந்து கொண்டான்!

அவர்களிடையே வைரமுத்தன் நின்றதும், தனக்கு
ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியால் அவளுக்கு முகம் வாடியிருந்ததும்
அவளுக்குப் பெரிதும் ஆறுகல் அளித்தன. வாளுக்கு
வேலியின் நெற்றிப் பொட்டில் கீகாடியால் மிளப்பதைப்
போல ஒரு கீகள்லியைக் கீட்டான் வல்லத்தரையன்:

'உங்கள் தங்கைக்கு இது போல அடிக்கடி வலிப்பு
நோய் வருவதுண்டோ?"

வெள்ளை அய்யர் உடனே அந்த அமங்கலமான
கேள்வியை மறுத்துரைத்தார்!

"சின்னஞ்சிறு பெண்ணாக இருந்த காலந்தொட்டு
எனக்குக் கல்யாணியைத் தெரியும். அப்படியெல்லாம்

எந்தப் பிணியும் அவ்வளவுகிலைவாசல் எந்த துடிக்கை
கூடாது உணர்ச்சி வசப்பட டி நகரு. அதுவாலை மயங்கி
விட்டது' என்று அவ்வளவுகிலைவாசல்

வாசல் தனியாகவாகி விவளான அய்யர் சென்ன
புகல் போதுபவது என்றாலும் வாசல் தனியாகவாகி
உளவார் அவ்வளவுகிலைவாசல் வளவார் போதுபவது
என்று பட்டமககககது அப்பலக்கார் கீகர் நலிர் 131
மென்று கொந்து போனா எக்கனா போகங்க ககனாச்
சுடாங்ககதுக் கொள்ளம் அவது கொழிய திகயம்
கீககயம் காங்கக் கொண்டது.

மீண்டும் அவ்வளவுகிலைவாசல் விநந்துக்க க்கில் நுழந்து
அய்யர்கனார் அவ்வளவுகிலைவாசல் வளவார் தனியாகவாகி
அந்த உட்காரககக காடையும். கொளதாரியும்
குடியாடிப் பர்மாநிலம். வெள்ளை அய்யர் முடி
முட்டைகள் தாலககக விநந்துக்க க்கித்தார்.

கலைஞர் முடிதும் கீங்கப்பெற்ற கல்யாணி, தனது
அவ்வளவுகிலைவாசல் பக்கம் இந்நவாறு உணவுக்
கூட க்கில் அவ்வளவுகிலைவாசல் உற்று நோக்கிக்
கொண்டி ந்தான் பழையபடி அந்த கீகனாவு கீமகங்கள்
கூழ்ந்து துடியும் மீன்விலும் புயலும் வெள்ளமும்
தனிவாகி தாகவிலக் கூடாது என்ற பயந்துடன்
அவ்வளவுகிலைவாசல் ந்தான் கொண்டு அந்தக் கட்டழகன்
உணவு ந்தும் காட்சியில் இலகித்தி ந்தான்.

"சாப்பாடு எப்படியி ந்திற்று" எல்லாம் எந்தங்கை
கல்யாணியின் கைவண்ணம்! சமையல் செய்த
களைப்பில்தான் கல்யாணிக்கு மயக்கம் கூட வந்து
விட்டது"

பாகவரியின் பாசமு து கீகல்விக்குப் பட்டமங்
கலத்தின் விமர்சனம் உடனடியாகக் கிடைத்தது. வல்லத்
தனயன் வர்ணிக்கத் தொடங்கினான் ..

"அந்நமையான முயல்! மிக இளமையான மான் குட்டி! கோழி! நல்ல விடைக் குஞ்சு!"

வாளுக்கு வேலிக்கு ஒரே பூரிப்பு! கல்யாணியின் மனம் குளிர்ந்தது! வல்லத்தரையன் தொடர்ந்தான்!

"ஆனால் ஒன்று பாருங்கள்! முயலும் மான்குட்டியும் ஓடிய வேகத்திலும், கோழியும் மற்ற பறவைகளும் பறந்த வேகத்திலும், உப்பு, புளி, மிளகாய் எதுவுமே அவைகளின் உடம்பிலே ஓட்டவில்லை!"

வாளுக்கு வேலியின் முகம் சிறுத்தது! கல்யாணியின் முகம் கறுத்தது! கறுத்த ஆதப்பன் சிரித்துக் கொண்டே பதில் அளித்தான்!

"நீங்கள் உப்பு, புளி, மிளகாய் தடவிய முயல்களையும் மான்களையும் வேட்டையாடுவீர்கள்! நாங்கள் அப்படியல்ல! அவற்றை உயிரோடு வேட்டையாடுவோம்! அதனால்தான் உப்பும், புளியும் மிளகாயும் இந்த முயல்கள், மான்களின் உடல்களில் இல்லை!"

வாளுக்கு வேலி சிரிப்பை வெளிக்காட்டாமல் தனது தம்பியின் திறமையைத் தனக்குள் புகழ்ந்து கொண்டான்! கல்யாணிக்கு ஒரே பயம், ஏதாவது வம்பு வளர்ந்துவிடப் போகிறதென்று!

"என் அண்ணன் வேடிக்கைக்காக வேண்டுமென்றே கேலி பேசுகிறார்கள். நாணும் எத்தனையோ விருந்துகள் சாப்பிட்டிருக்கிறேன்! தேவாமிர்தம் என்று சொல்வார்களே; அதை நான் பார்த்ததில்லை! அதை இப்போது இங்கேதான் பார்க்கிறேன். சாப்பிடுகிறேன். நளபாகம் இதன் முன்னால் நிற்கவே நிற்காது! இதற்குத் தமயந்தி பாகம் என்றே கூடப் பெயர் வைக்கலாம்!"

வைமுத்தனின் பாராட்டுரைக்குப் பிறகு கல்யாணியின் உச்சந்தலையில் பனிக்கட்டி மழைதான் பெய்தது.

தடையக் காரி வேண்டாம் வேண்டாம்.
காரியகலையாக காரி நான் கலையாகவில்லை என்று நான்
கூறுவான் ஓடிவிட சில சமயம் சரியாத கார்டில் கவித்து
நின்றாளை தடியாகி, அந்தப் பெயரே என் கவனக்கு
வேண்டாம்!"

அண்ணலின் கெல்லையக் கார்டிலும் அந்தச்
சமயத்தில் கல்யாணிக்கு வாய்முகங்களின் பாரம் நன்றி
கால கருணாநிதி இடையும் கலந்து கிதகிப்பை வழங்கியது

விடத்து டிடித்து விடை பெற்றுக் கொள்ளும்
புலம் கல்யாணியும் அண்ணன் அந்தக் வந்து நின்றான்
வல்லக்கனாயின வாங்கு வேலியைக் கட்டித் தழவி
வடை பெற்றுக் கொண்டான் வாய்மத்தையும் கறுத்த
புகை ஆக சூலிக் கொண்டான்

அப்போது அண்ணன் அங்கில் தூணில்
மனறந்தவாறு இந்நக கல்யாணியின் காங்கள்
அவ்வெயுர்ப்பாடல் தூணைத் தழுவிக் தடவிக்
கொண்டிருக்கன கல்யாணி வாய்மத்தன்: நான்கு
விடங்கள் சங்கடம். இதைத் தொடக்கத்தி வேலியை
கெட்டாய்க்கவும். கெட்டம் பிடிக்குமிடத்திலும்
வல்லக்கனாயின கவனத்து விட்டதால்தான் "கல்யாணிக்கு
வாய்ம இந்நாய் வந்ததுண்டோ?" எனக் கேட்டு
வல்லக்கன் அப்படியே வாய்மத்தனின் எண்ணத்தில்
மாயம் நிபுணர் என்பதுதான் அவன் கணிப்பு!

வீரகன் ஒருவனையோ நாய் வாழ்த்தி விடை
பெற்றான் விடையளக்கன்! விடிகள் நான்கும் பிரிய
மடியாமல் இருந்தன!

அடுத்த காதி ஒன்றில் அடிக்கடியலில் அக்கனா
மக்களும் விடத்து விட்டது போன்ற ஒரு துனியம்
கல்யாணியின் கண மனவே! அந்த சமயம் அடுத்து
வாய்மையும் சந்தப்போம் என்ற ஒரு அசைக்க முடியாத
நடப்புகள்!

பெள்ளை அய்யர் மட்டும்தான் விருந்துக்குப் பிறகும் வாங்கிச் செல்லியுள்ள உடையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது பாகனை அம்பலக்காரர் மனம் மட்டும்தான் கல்யாணியின் திடீர் அதிர்ச்சிக்குக் காரணம் கண்டு பிடிப்பதில்லை. ஆதலால் நந்தது. எத்தனையோ அம்பலக்காரர்கள் வீட்டுக்கு விடுத்துண்ண வந்திருக்கிறார்கள். அப்போதெல்லாம் அங்களைப் பக்கம் போகாத கல்யாணி இப்போது மட்டும்தான் இத்துணை ஆர்வத்தோடு போவாள் என்ற நான் சாடையாகக் கவனித்தேன் என்பது கூடத் தெரியாமல் வைரமுத்தனும் கல்யாணியும் ஒருவரையொருவர் விழிகளால்... சே! சே! அதெல்லாம் நடக்கவே கூடாது!

“என்னங்க அய்யர் கல்யாணி திருமண விஷயமாக ஏதாவது விசாரித்தீர்களா நல்ல மணமகனாக யாராவது...”

“விசாரிக்காமல் இருப்பேனா எத்தனையோ அம்பலக்காரர்கள் வீட்டு மாப்பிள்ளைகள் நான் முந்தி நீ முந்தி என்று போட்டி போடுகிறார்கள்!”

“நான் ஒரு முடிவு செய்கிறேன். கல்யாணியைக் கிராமாந்தித்திலை கொடுப்பதில்லை. நல்ல நாகரிகமான பட்டினங்களைப் பகுதிகளில் அந்தஸ்துள்ள மணமகனாகக் கிடைத்தால்தான்.. எனக்கு மனநிறைவு!”

“அது என்ன பிரமாதம்! பட்டினப் பகுதிகளில் நல்ல ராஜ குடும்பம் ஜமீன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மாப்பிள்ளைகள் உயர்ந்த படிப்புப் படித்து விட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒன்று. அந்த மாப்பிள்ளைகள் கிராமத்துப் பெண்களைக் கட்டிக் கொள்வார்களா என்பதுதான்!”

“அப்படியா? நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் என் ஆசை நிறைவேறாது போலிருக்கிறது!”

"பட்டினத்திலே இந்நகர மாப்பிள்ளைகள் பெண்ணுக்கு வினை தெரியுமா? பாடத் தெரியுமா? ஆடத் தெரியுமா? என்றும் கேட்கிறார்கள்!"

"கல்யாணி சிறு குழந்தையாக இந்நகரம்போது நடனம் கற்றுக் கொண்டாள்! இப்போது மறந்தே போய் நகரமே!"

"அதனால் என்ன? ஒரு திறமையான நடன ஆசிரியை கற்றுக் கொடுத்தால் கல்யாணி மிகவும் கலப்பாகப் பெரிய நர்த்தகி ஆகிவிட முடியும்!"

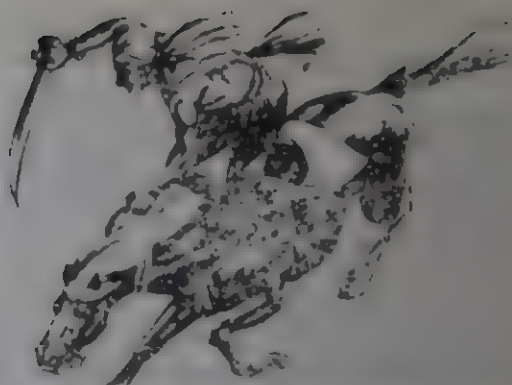
"அய்ய நகரத் தெரிந்த நடன ஆசிரியைகள் அப்படியாவது இருக்கிறார்களா?"

"வாஸமாக இருக்கிறார்கள்! தங்கள் அழைத்தால் தாஸமாகக் கற்றுக் கொடுப்பார்கள்!"

"யார் என்று சொல்லுங்கள்! கல்யாணி பரத நாட்டியம், பாட்டு, வினை எல்லாவற்றிலும் திறமை பெற்றதும்! பட்டினக்கரையில் ராஜ பரம்பரை அல்லது பெரிய ஜமீன் வீட்டு மருமகளாகட்டும்! அதுவே என் பிரார்த்தனை!"

9

இறுதியாக, வெள்ளை அய்யர் குறிப்பிட்ட அந்த நடன ஆசிரியை அரங்கமையில் உள்ளதி நக்கோட்டியூர்ல் தான் இந்நடனம் திருமாவூக்குரியதி நத்தலங்களில் ஒன்று அந்த ஊர் இத்த ஊர்க் கோயில் தேர் திருவிழாக்களின் போது பட்டமங்கலத்து அம்பலக்கார நக்து கோயில் சார்பாகப் பரிவட்ட மரியாதைகள் நடப்பதுண்டு

அலையத்தைச் சுற்றி அழகிய விதிகளும், எகிரியோ நகுளமும், பூசைக்குத் தேவையான மலர்களை விளைவிக்க ஒரு பூந் தோட்டமும், தங்கக் கலசம் கொண்ட எழில்மிகு கோபுரமும், திருநக்கோட்டியூர் நக்துத் தனிக் கவர்ச்சி அந்த ஊர்த் தேர்ம ந்து பாண்டியர்களின் உபயம்.

வெள்ளையனை எகிர்த்து வீரப்போர் புரிந்த சிவகங்கைச் சீமையின் அரசியார் வேலுநாச்சியார் போர்க்காலத் தேவைக்காக அமைத்திட்ட கற்சாந்தினால் ஆன கட்டிடம் ஒன்றும் அங்கே இருக்கிறது.

வாலாற்று ஏடுகளில் புராண இசைகாச ஏடுகளில் அந்தச் சிறிய ஊருக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் உண்டு இராமாபுரஜர். அந்த ஊர்க் கோபுரத்திலி நந்துதான் குதித்தார் என்றும் கூறுவர்.

இத்தனைச் சிறப்பு வாய்ந்த அந்த ஊருக்கு போலும் சிறப்புச் சேர்ப்பது போல நாட்டியப் போசியாக

விளங்கிய சுந்தரம்பாளையம் அங்கு ஊரில் தான் வாழ்ந்து வந்தான். விலக்குச் சற்றுத் தள்ளி எதிர் எதிராக இரண்டு வீடுகள் ஒரே வீட்டில் சுந்தரம்பாளையம் இன்னொரு வீட்டில் அவளது அன்புத் தங்கை வடிவாம்பாளையம் அவளும் நடவாதில் புகழ் பெற்றவள்!

சுந்தரம்பாளையம் இப்படி வயது நக்கலாம் வடிவாம்பாளையம் அவளைவிட இரண்டு அல்லது மூன்று வயது இளையவள் வீடுகள்கான் எதிர் எதிராக இந்நத்தனிலே கலி வடிவாம்பாளையம் ஒரே நாளில் மக்கால் பொடிவைத்ததன் அக்காள் சுந்தரம்பாளையம் வீட்டில்தான் கழிப்பாள்! நடனக் கலையாசிகள் என்பதற்காக அங்கப் பகுதியில் உள்ள யாநம் அவர்களைப் பற்றிக் குறைத்து மதிப்பீடு செய்வதில்லை.

கலைத்துறையில் பெண்கள் என்றாலே அவர்களை விடையப் பொருள்களாகக் கருதும் அவசர்க்காரர்கள் உண்டல்லவா? எந்தத் துறையில் இருந்தாலும் ஏன், சுடர்ப்பாடும் கண்டிப்பும் மிக்க இல்வாழ்வில் சிறப்பட்டு, வீட்டுச் சிறையில் இருக்காலும் தாலிரும் மனம் படைத்த கையலரை, யாத்தான் தந்திட முடியும்? கலைத் துறைக்கென வாய்ந்த குழந்தைகள் அதில் சிறப்பும் பெண்களை எள்தல் சபலமடையச் செய்து விடுகின்றன. அவ்வளவுதான்!

"சிறைகாக்குங் காப்பு எவன் செய்யும்மகளிர்

நிறைகாக்குங் காப்பைதலை"

என்ற குறள் : "மகளினைச் சிறை வைத்து அவர்தம் பண்பைக் காத்து விட முடியாது அவர்களுக்கே இயல்பான நிறையென்னும் கற்புடைய பண்பு ஒன்றை அவர்களைக் காக்கவல்லது" என்று விளக்கமளிக்கிறது!

இந்தக் குறளுக்குற்பத் தாலும் வாழ்ந்து தன் தங்கை வடிவாம்பாளையம் அவ்வாறே வாழச் செய்ய வேண்டுமென்பதைக் குறிக்காளாகக் கொண்டிருந்தாள் சுந்தரம்பாளையம்

அதனால் அந்த ஊரில் அந்தஸ்து படைத்த சில மிட்டாய்ப்பாகைகளுக்குச் சமமாக அவளால் அங்கு வாழ முடிந்தது! அவள் தந்தச் சிலை! அவள் தங்கையோ தங்கச் சிலை! மாதத்தில் நானைந்து நடன நிகழ்ச்சிகளாவது ஆடியத்தி ருவிழாக்கள் என்றும் தி நமணக் கச்சேரி என்றும் பல ஊர்களில் நடந்து கொண்டே யிருக்கும். நிகழ்ச்சிக்கான பக்கவாத்தியக் குழுவில் நடனவாங்கம் நாதமுனியும் பின்பாட்டு லல்தாங்கியும் முக்கியமானவர்கள். அக்கமமாக அவர்கள் சுந்தரி வீட்டிலும், வடிவு வீட்டிலும் மாறி மாறி வம்பளந்து கொண்டு அங்கேயே உண்டு உறங்கி விடுவார்கள். ஒருவகையில் உறவினர்கள் கூட சுந்தரரம்பாளுக்கு!

அன்று சுந்தரரம்பாள் நீண்ட நேரம் புதியதொரு நடன நிகழ்ச்சிக்கு ஒத்திகை நடத்திக் கொண்டிருந்ததால் மிகவும் களைப்பாக இருந்தாள். வழக்கமாகக் கோயிலுக்குப் போதும் அவள் அன்றைக்கு வடிவையும் லலிதாங்கியையும் அனுப்பி வைத்துவிட்டு வீட்டில் தனியாக இருந்தாள். நடனவாங்கம் நாதமுனியோ வடிவு வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் படுத்து மாலை நேரத்திலேயே குறட்டை விட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தெருக்கதவைத் தாழிட்டுவிட்டுக் குளிக்கலாமென்று சுந்தரி, ஆடைகளைக் களைந்து கொண்டிருந்தாள். கூடத்தில் இருந்த நிலைக்கண்ணாடி அவளது அரையாடி அழகைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“வெந்தீர் தயாரம்மா!” என்ற வேலைக்காரியின் குரல்கேட்டு, மாப்புக்கு மேலும் மேகலைத் தடங்களுக்குக் கீழும் ஓரளவு மறைக்கக்கூடிய மெல்லிய துண்டு ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டு குளியலறைக்குள் நுழைந்தாள். ஆடிய களைப்பெல்லாம் சூடான நீர் போக்கிவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

குளியலறையில் அந்தச் சிறிய துண்டு ஒரு கம்பிக் கொடியில் அநாதையாகத் தொங்கக் கொண்டிருந்தது. குளியலறையிலிருந்து அகற்றி அடித்தது 'யோகம்! கர்ப்பத்தில் கூந்தலோடு சிறிது தோம் ஒட்டிக் கொண்டது' என்றது சுந்தரியின் சந்தி! பிற்பழகத்தில் சகிபாடியது! பின்னர் அந்தச் சங்குக் கூடினது! அகன் பிறகு இதுவனையாதம் பார்த்தறியாத அந்தப் பள்ளிக்கு மேனியின் பருக்கிகளில் கொஞ்சம்; குளாவல்! குளியலறைக் கதவைத் திறந்து கையை மட்டும் வெளியே நீட்டி வேலைக்காரியை அழைத்து அவள் தந்த சேலையை வாங்கிச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள் வெளியே வந்தபொது. பாவம் அந்தத் துண்டைப் பரிசுபமாகக் கீழே கிடந்தது! அகற்கு ஒரு ஆறுதல்; அந்த நான் குளியலில் அதை வாய்ப்புக் கிடைக்குமென்று!

சுண்ணாடிக்கு முன் நின்று தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்ட சுந்தாரம்பாள், சமையல் சீக்கிரமாகட்டும் என்று வேலைக்காரிக்குச் சொல்லிவிட்டுக் கூடத்து ஊஞ்சலில் அமர்ந்து மெதுவாக அசைந்தாடித் கொண்டிருந்தாள்.

தெருக்கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்கவே அவளை எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள். யாரோ இரவர் - ஆனால் அந்த வட்டபாதைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் என அறிவிக்கும் முகத்தோற்றம் வாய்ந்தவர்கள் - குழைந்தவாறு வாயிற் பக்கம் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

'ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்ய வந்தோம் - உள்ளே வாலாமா!'

'வாருங்கள்!'

இரவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து ஏதோ முகம் குறிப்பால் உணர்த்தியவாறு உள்ளே நுழைந்தார்கள். கூடத்தில் இருந்த இரண்டு நாற்காலிகளைக் காட்டி அவர்களை உட்காரச் சொன்னாள் சுந்தரி.

"என்ன நிகழ்ச்சி" எந்த ஊரில்?"

"மது பாண்டியர்களைப் பிடிப்பதற்காகக் காட்டாம்பூரில் கர்னல் துரை முகாம் செய்திருக்கிறார்."

"அந்தப் பரங்கிப் பாலிகளுக்கு வேறு வேலையே கிடை யாதா" இந்த மண்ணில் பிறந்த வீரர்களையெல்லாம் அழித்துவிட்டுத் தான் மறுவேலை பார்ப்பார்களா?"

"என்ன செய்வது" நல்லவர்களோ கேட்டவர்களோ அவர்களது கை வலுத்துக் கொண்டு போகிறீது! நாமும் ஊரோடு சேர்ந்து "ஜே" போட்டுவிட்டுப் போக வேண்டியதுதான்!"

"நேரத்திற்குத் தக்க நிறம் மாறும் ஆட்கள் இருக்கும் போது நாம் எப்படி உருப்படப் போகிறோம்?"

"அது போகட்டும்; நமக்கேன் அந்த விவகார மேல்லாம்! நாங்கள் முக்கியமாக வந்தது..."

"சொல்லுங்கள்!"

"இன்று அவசரமாகவும் அவசியமாகவும் உங்கள் நிகழ்ச்சி தேவைப்படுகிறது."

"பக்க வாத்தியக்காரர்கள் யாரும் இல்லையே! திடீரென்று சொன்னால் எப்படி?"

"கர்னல் துரையிடம் இல்லாத பக்க வாத்தியங் களா எல்லாம் அசல் சீமைச் சரக்கு!"

"என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"புரியலியா? இன்னைக்கு ராத்திரி துரை முகாம் போட்டிருக்கிற இடத்துக்கு வரணும்! அவரைச் சந்தோஷப்படுத்தணும்! அதுக்காக எவ்வளவு தொகை வேணும்னு கேட்டாலும்..."

"சி' எழுக்கி நங்கள் கலையாகின் இல்லமென்றால்
வினையாகின் இல்லமென்று நினைப்பா' மரியாதையாக
வெளியேறுங்கள்!"

சுந்தரி சுடாப் பிபசாதி! இன்னும் கொஞ்ச
நாளில் இந்தப் பருகி மழவதையும் பர்பாலிக்கப்
பொகிற வெள்ளைக்காத் துரைகளுக்கிட்! அடங்கப்
பொகலெனா . . ."

அடங்கப் பொகலிட்டால் என்ன? உயிர்
போதும்! அவ்வளவுதானே!"

மதலில் மானம் போதும் பிறகுதான் உயிர்
போதும்! வீணாகப் பிடிவாகம் செய்யாதி! எங்குளாந்
வந்தால் நல்லது! இல்லவிட்டால் கர்னல் துரையாட
சம்பாயிகள் வந்து உங்களை இடித்துக் கிட்டுப்
போவாங்க!"

அதையும் தான் பார்க்கிறேன். முதலில் நீங்கள்
வெளியேறுங்கள்."

"சிப்பாய்கள் எதற்கு? இதை இப்போதிதே நாங்களை
உன்னை அழைச்சுக் கிடப் போறோம்."

இருவரும் சுந்தராய்பாளை வளைத்துக்கொண்டு
நின்றார்கள்.

"அப்போ அம்மா!" என்று அலறிக் கொண்டு
வேலைக்கார் ஒடி வந்தாள். அவள் வரவதற்குள் ஒருவன்
சுந்தராய்பாள் கையைப் பிடித்து இடிக்கத்
தொடங்கினான்.

"சி' விடு கையை!" என்று உதறிக் கொண்டு
சிறிதளம் சுந்தரி அப்போது அந்த இருவரின்
கழுத்துக்களையும் பின்புறமாகக் கைகளால் இறுக்கிப்
பிடித்தவாறு ஒருவன் உள்ளே குதித்தான்.

"சி தமிழர்களா நீங்கள் வெள்ளைக்காரத் துறையாளுக்கு இந்த வேலையும் பார்க்க ஆய்மித்து விட்டீர்களா? தா வெட்கமில்லை!"

சிங்கத்தின் கர்ச்சனை போலிருந்தது அந்த அழத்தம் திருத்தமான கேள்வி!

"ஏய் யாரடா நீ விட்டா கழுத்தை நீ செஞ்ச காரியம் கர்னல் துறையின் காதிலே விழுந்தா உன் நெஞ்சாங் குழியில் துப்பாக்கி வை பாயும்; ஜாக்கிரதை!"

"என்னையா மிரட்டுகிறீர்கள்!"

இந்தச் சொற்பொழைத் தொர்ந்து அந்த இருவர் தலைகளையும் ஒன்றொடொன்று மோதவிட்டு வேடிக்கை பார்த்தான் அந்த வீரன்! அவனது செயலால் ஆத்திரமுற்ற இருவரும் அவன்மீது பாய்ந்தனர்! சுந்தரி வீட்டுக் கூடத்தில் சீறிது நோய் போராட்டம்! கர்னல் துறையின் குண்டர்கள் பந்தாடப்பட்டார்கள்! அடிதாங்காமல் ஓட முனைந்தவர்களை அந்த வீரன் வலுவாகப் பிடித்துக் கொண்டான். அவனது ஆற்றலை வியந்தவாறு சுந்தரி விழி அசையாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். உதைபட்டவர்கள் வாய் வீரம் பேசத் தவறவில்லை!

"ஏய்-நீ யார் என்று தெரிந்தால் போதும்! கர்னல் துறையின் கைத்துப்பாக்கி உன்மீது விளையாடும்."

"நான் யார் என்று தெரிய வேண்டுமா? பாக்ஸெரி அம்பலக்காரர் வாளுக்கு வேலித் தேவரின் தம்பி கறுத்த ஆதப்பன் என்று உங்கள் கர்னல் துறையிடம் சொல்!"

அந்தப் பெயரைக் கேட்டு கர்னல் துறையின் ஆட்கள் நடுங்கினார்கள்.

"கறுத்த ஆதப்பனா அய்யோ! எங்களை மன்னித்து விடுங்கள்! இது உங்களுக்குத் தொடர்புடைய இடம் என்று

தெரியாமல் வந்துவிட்டோம்! துறைக்குத் தெரிந்தால்கூட எங்களைக் கிராட்பார் நாங்கள் வந்தோம்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே இருவரும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.

சுந்தரி ஆதர்ப்பனைக் கண்கலங்கி நோக்கினாள் அவனும் அவளை அனுதாபத்துடன் பார்க்கான்.

"ரொம்ப நன்றி!"

"பாவாயில்லை! நான் வந்தேன்!" ..

"ஆபத்தில் நீங்கள் செய்த உதவிக்கு எங்கள் வீட்டில் ஒரு கின்னம் பாலாவது சாப்பிடுங்கள்!"

இல்லை! மிகவும் நன்றி.. நான்.. " கறுத்த ஆதர்ப்பன் ஏதோ கூறிட வாயெடுத்துப் பிறகு நிறுத்திக் கொண்டான்.

"எப்படியோ நல்ல சமயத்தில் வந்தீர்கள்!"

"நான் வந்தே உங்களைப் பார்க்கத்தானே!"

சுந்தரம்பாளின் முகம் மேலும் கலவரமடைந்தது. இந்நேரமும் அவனுடன் பேசினாள்.

"என்னைப் பார்க்கலா? எதற்காக?"

"என் தங்கை விஷயமாகப் பேசுவதற்காக என் அண்ணன் அனுப்பி வைத்தார்!"

"தங்கை விஷயமா? அப்படியென்றால்..."

"உங்களுக்கு எங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றிய விபரங்கள் முழுமையாகத் தெரியாது!"

"தெரியாவிட்டாலும் பாக்னேரி அம்பலக் காரரையும் அவர் தம்பி உங்களைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்..."

"அப்படியா? மகிழ்ச்சி... என் தங்கை கல்யாணிக்கு நடனம் சுற்றுத் தர வேண்டுமென்றும் அதுபற்றி விபரமாகப் பேசுவதற்கும் வந்தேன். இப்போது உங்கள்

மன்னாதினை சரியில்லை. அதனால் நிறகு வருகிறேன்.
வணக்கம்."

கந்தராய் பானின் பதினை எதிர்பார்க்காமலேயே
வாசல்வரையில் சென்றுவிட்ட கறுத்த ஆதப்பன்
அவளைத் திரும்பிப் பார்த்து, "கதவைத் தாழிட்டுக்
கொள்ளுங்கள்! ஜாக்கிரதை! உதவி எதுவும் தேவைப்பட்டால்
உடனே பாக் ஸ்டிரிக்குச் சொல்லி அனுப்புகள்!" என
எச்சரித்துவிட்டுத் தெருவில் தயாராக நின்ற தனது
குதிரையினை லைப் புறப்பட்டான்.

கந்தராய் பான், அந்தக் கர்னல் துரையின் ஆட்களைச்
சரித்துக் கொண்டே பெருமூச்செறிந்த வண்ணம்
ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தான். வேலைக்காரி அவளருகே
வந்து "அம்மா! அம்பலக்கார அய்யாவின் தம்பி அந்த
ஆதப்பன் வரலைன்னா எவ்வளவு விபரீதமாப்
போயிருக்கும்!" என்றாள் நடுக்கத்துடன்.

"ஆமாண்டி! ஆனால் எனக்கு இன்னொரு பயம்!
அந்த ஆதப்பனாலே என்ன விபரீதம் நேருமோன்னு!
தலைவலி போயி திரகு வலி வந்துடாம நல்லவேளை
தப்பிச்சேன்."

"இல்லம்மா-அவரு நல்ல தம்பியாத் தோணுதம்மா!"

"என்னதான் நல்ல தம்பியா இருந்தாலும்
பெண்களுக்கு முன்னாலே ஆண்கள் நெருப்புக்குப்
பக்கத்திலே இருக்கிற மெழுகு மாதிரிதான்! ஆண்கள்
என்றாலே "சபலம்" என்றுதான் அத்தம்!"

இப்படியொரு முடிவுரையைக் கூறிவிட்டுச் கந்தரி
அங்கேயுள்ள பூஜை மாடத்திற்கு விசைந்து சென்று
நடராசர் சிலையைத் தொழுது நின்றாள்.

10

"மண்டலங்கள் பலவற்றைப் பறித்துக் கொண் டார்கள் இன்னமும் பறித்துக் கொண்டே வந்தார்கள். அதற்கும் மேலே ஒரு படி வறி நமது மங்களையின் மானத்தையும் பறித்திருக்கின்ற கோ வினையாட்டில் வெள்ளைக்காரத் துணைமார்கள் சதபதவர்கள் என்றால் அதைப் பொறுத்துக் கொண்ட வாழ்வதைவிடச் சாவது எவ்வளவுவா மேலானது அல்லவா!"

"என்ன தம்பி செய்வது" அவிழ்த்துக் கொட்டப்பட்ட நெல்லிக்காய் மூட்டைபோலச் சிதறிக் கிடக்கும் குறுநில மன்னர்களும், பாளையக்காரர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் மோதிக் கொள்ளவும் காட்டிக் கொடுக்கவுமான செயல்களுக்குத் தங்களை ஆட்படுத்திக் கொண்டவிட்ட பிறகு கிறந்து விட்ட மனையாகி விட்டது தென்பாண்டிச் சீமை! நூற்றுக்கணக்கானதும் ஆயிரக்கணக் கானதுமான சதுரக் கற்கள் பரப்பளவில் எல்லைகளை வகுத்துக் கொண்டு ஆட்சி நடத்திய அரசர்களே இன்றைக்கு ஆங்கிலேயர்களின் அடிமைகளாகிவிட்ட பிறகு இப்போது முப்பது கிராமங்களை உள்ளடக்கிய நமது அம்பலக்காரர்கள் அதிகாரம் செலுத்தும் நாடுகள் எம்மாதிரும்?"

"ஆட்சி, அதிகாரம் இவைகள் போனது பற்றியோ அல்லது இனியும் போகப் போவது பற்றியோ நான்

கவனப்பாட வில்லையென்னா வெள்ளைக்காரப்
பிராட்களின் வெறி அதிகாத் தோடி அடங்கிடாமல் நமது
ஊர்ப் பெண்களையுமல்லவா இரவு விநந்துக்கான
போகப் போன்களாக ஆக்கிப் புனைகின்றது!"

"பிரகிருதப்பா எனக்கு ஆனால் அந்த வேலைக்கு
இதைத் தரக்கூடாக இருப்பவர்கள் இந்த மண்ணில்
பிறந்த தமிழர்கள் என்று நீதானே கற்று மின்பு
சொன்னாய்!"

திருக்கோர் டிபுரில் நந்து திரும்பிய ஆதப்பறுக்கும்
வானந்த குவலிக்கும் நடைபெற்ற இந்த உரையாடலின்
போது வெள்ளை அய்யரும் இருந்தார். கந்தாரம்பான்
லீட்டில் கர்வல் துரையின் ஆட்களைச் செய்மையாக
உதைத்து அஹுபரிய ஆதப்பன்ன் செய்கையால் கர்வல்
துரை கருங்கோயம் கொள்வார் என்பது அவரது கணிப்பு!

"விடிந்து எழுந்தால் விளக்கியில் வாய்
கொப்பளிப்பான். காவைக் காப்பிக்குப் பதில்
பிராத்திதான் சாப்பிடுவான் பிற்பகல் உணவுக்கு மின்பு
தாகமெடுக்கிற போதெல்லாம் இரண்டுபிர்ப்புட்டிகளைக்
தாலி செய்வான்... பாஸையில் தூங்கி விழித்ததும்
படுக்கைக்குப் பக்கத்தி்லேயே ஒரு சிகாப்பையில் வழிய
வழிய ஒயின் இருக்க வேண்டும்... இரவு பழமும்... மம்"
மம் வேண்டும் பக்கத்தில் ஒரு ரம்பையும் வேண்டும்
இப்படிப்பட்டவன் அந்தக் கர்வல் துரை அவன்
கந்தாரம்பானைத்தான் கூப்பிடுகிறான்! இல்லை
வடிவாம்பானைத்தான் கூப்பிடுகிறான்! போவதும்
போகாததும் அவர்கள் இஷ்டம்! அதற்குரிய பலனை
அவர்கள் அனுபவித்து விட்டிப் போகிறார்கள். இடையில்
சென்று நாம் என்னுடைய வேண்டும்" விண்ண வம்பை
விளை கொடுத்து எதற்காக வாங்க வேண்டும்?"

வெள்ளை அய்யர், பாகனேரியின் நன்மைக்காகத் தான் பிபககிறார் என்று வாங்குது வேலி புரிந்து கொண்டாலும் கூட, தனது தமிழியின் செயலுக்காகக் கர்னல் துரை ஆத்திரப்பட்டு எந்தக் காரியத்திலாவது ஈடுபடுவாணேயானால், அதனை வீரத்தோடு சந்தித்தே தீர்வேண்டுமென்று உறுதி கொண்டிருந்தான்!

அய்யர் அவர்களை! உங்கள் நல்ல உள்ளத்தை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது என்னால்! ஆனால் ஒன்று நாடுகளை ஆக்கித்து ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டப் படைகொண்டு தாக்குவாரிடம் தோற்று விடுவது இயற்கை! போர் என்றால் வெற்றி, தோல்வி இரண்டில் ஒன்றைச் சந்தித்தே ஆக வேண்டும்! அதற்காகத் தோற்றுப் போன நாட்டின் மக்களை மேலும், மேலும் மிகத்து நசுக்கிக் கொண்டேயிருந்தால் புழுக்கள்கூடப் புலியாகித்தானே தீர்வேண்டும்! ஆதப்பனைப் போன்ற இளைஞர்கள்; தங்கள் கண் எதிரிலேயே தமிழ்ப் பெண்ணின் மானம் குறையாடப் படுவதை எப்படித் தாங்கிக் கொண்டிருக்க முடியும்?"

"வெள்ளையர் ஆதிக்கம் அவர்தம் நிர்வாகம் - அவர்களின் நீதி பரிபாலனம் - மெல்ல மெல்லப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது" என்று வழியில்லை; பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்! இனியொருவர் முயற்சி எடுத்து இவ்வுள்ள எல்லா அரசர்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஒற்றுமைப்படுத்தி ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கும் ஓரணியை உருவாக்குவது என்பது உடனடிச் சாத்தியமில்லை! மன்னர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களின் மாளிகை, வருமானம், வளவாழ்வு இவைகளை நினைத்தால் போதும் என்ற நினைப்புக்குத் தங்களின் வீர தீர்த்தைச் சுருக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்."

"அடிமை வாழ் வே ஒரு அவமான வாழ்வு அநிலும் நடந்து தன்மாளத்துக்கு நாடி அறைகுவலாக உங்கள் மண்ணையும் கொடுங்கள்... உல்லாசம் அனுபவிக்க ஒவ்வொரு நாடும் ஒரு பெண்ணையும் கொடுங்கள்... என்றான் அதையும் ஏற்றுக்கொண்டு எதற்காக உயிர்ப் பெரிதும் கமக்கும் கழுதை பால் இந்த உடல்கள் நடமாட வேண்டும்..."

எதிரியின் வலியையும், நாட்டின் ஒற்றுமையின்மையையும், அந்நிய ஆதிபத்தியம் சில காலத்திற்கு அசைக்க முடியாத அளவுக்கு அடித்தளம் அமைத்துள்ளதையும், நடைமுறை அனுபவத்தால் உணர்ந்து உள்ளம் திறந்து பேசிய வாளுக்கு வேலியின் கவலை தோய்ந்த வார்த்தைகளை, எழுத்துக்கு எழுத்து அப்படியே ஒப்புக்கொண்ட வெள்ளை அய்யர், ஒரு நடவடிகாரி சுந்தராமப்பாள் வீட்டு நிகழ்ச்சிக்காகக் கர்னல் துரையின் எதிரிகளாகி வானத்து வேலியும், ஆதர்ப்பனும் கஷ்டப்பட வேண்டாமென்று கூறினார்.

"ஆங்கிலேயர் கைகளில் துப்பாக்கிகள் இருக்கின்றன அம்பலக்காரரே..." வெள்ளை அய்யர் இதைக் கூறி முடிப்பதற்குள்..

"இருக்கட்டுமே! அந்தத் துப்பாக்கிக் குண்டுகளைத் தாங்க நம்மிடம் கேடயங்களாக நெஞ்சங்கள் இருக்கின்றன!" என்று முழங்கிக் கொண்டே எதிர் வந்து நின்றான் மேகநாதன்!

"என்ன மேகநாதா! அமைதிப்படுத்த வேண்டிய நீயே அம்பலக்காரரை வெறியெற்றித் தூண்டி விடுகிறாய்..." சிரித்துக் கொண்டே ஆனால் முகத்தில் அச்சத்தின் சாயல் தெரிந்திட வெள்ளை அய்யர் விளவினார்!

'கனலஞர் மேல் போய்விட்டது' தான் யன்ன
.அச்சம் தாமி அகப்பன் தனது ஆகக் கூலி அடித்து
விட்டியதால் அங்கு வெள்ளைக்காரர் தகம் வெறுவது
கிடக்கிறது போலும்..."

மேலாகக் கூலி கொடுத்தால் சால்லிவிட் தப் பன்னலக்
கடித்துக் கொண்டு பதைத்து நின்றுன் வேங்கை
நம் தனது போல வாங்குது வெலி நிமித்தான் எழுந்தான்
மேலாகக் கூலி கொடுத்தால் துலுக்க. "அதனால்..." என்று
அதாவது போல படிக்கின்றான்

அதாவது வந்தி தக்கிறது கன்னல் துறையிடம் கந்து
வந்தித் தவிர்த்து கருக்க ஆகப்பனும் அந்தத்
துறையிடம் கொடுத்தால் வெண்ணிடம்...

ஒவ்வொரு...

இன்னும் ஒரு ஆள் முதல் செய்தி
அதாவது தக்கிறான் "கொண்டு போய் அந்த இடத்தில்
அவர்களை கொண்டு வெள்ளை அய்யரின் அங்கு சென்று
வாங்குது வெலி மீசை துடிதுடிக்கக் கிட்டான்.

அய்யர் அவர்களை இப் போது உங்கள் அறிவுரை
என்ன?"

அதாவது ஏற்றுச் சென்றால் அடங்கி ஒருங்கி
விட்டிகள் என்று அத்தம் அலட்சியப்படுத்தினால்
அடிக்கப்பட்ட விட்டிகள் என்று இப்போதே ஆக்டம்
கொண்டிடும்...

என்ன அய்யர் அவர்களை அதையும்
சொல்கிறீர்கள் இதையும் சொல்கிறீர்கள்...

உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னால் நிலைமைக்
கேற்ப முடிவெடுப்பது அம்பலக்காரர் இஷ்டம்...

"நீர் பல சென்று சந்தித்து நடந்தவைகளை விவரித்து நமது உணர்ச்சிகளையும் தெரியப்படுத்தி விட்டு வரலாம் அல்லவா? அல்லது வர முடியாமல் அங்கேயே மடிந்து போய் மானம் காத்த வரலாற்றை உருவாக்கலாம் அல்லவா?"

ஆதர்ப்புணுக்கும், மேகநாதனுக்கும், வாளுக்கு வேலியின் அந்தத் தீர்மானம் மிகவும் பிடித்திருந்தது. கர்னல் துரையைச் சென்று சந்திப்பதற்கான பயண ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்க மேகநாதன் பறந்தான். குதிரைகள் பூட்டிய சாரட்டு வண்டி வந்து நின்றது.

செய்திகள் அனைத்தையும் சமையற்காரக் காடை கௌதாப் இருவரின் வாயிலாகக் கேள்விப்பட்ட கல்யாணி நாகசய்யா அண்ணன்களைக் காண அந்த வீட்டின் முன்கட்டுக்கு ஓடி வந்தான். அப்போதுதான் ஆடை அணிகளைப் பூண்டவாறு வாளுக்கு வேலியும், ஆதர்ப்புணும் திளம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்! தங்கை தடுத்திருவாளே என்ற அச்சமும் ஐயமும் இருவருக்கும்!

"தீ என்ன கொல்கிறாய் கல்யாணி! எல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பாயே!"

"அண்ணா! மண் அடிமையானதே மனதைக் கலக்கிக் கொண்டிருக்கிறது! இதில் பெண் அடிமை வேறா? அந்த வேள்னைக்கா வெறியர்களிடமா?"

"ஆகா! தன்மானத் தமிழ்ச்சி; என் அன்புத் தங்கச்சி!"

அவள் கன்னங்களை இரு காங்களால் பிடித்துக் கொண்டு உச்சியில் ஒரு புத்தம் கொடுத்தாள். வாயிற்புறம் வளையில் வந்து வழியனுப்பி வைத்தாள்.

"கல்யாணி! கர்னல் துரையைச் சந்திக்கத் திகைக்காட்டியூர் வழியாகத்தான் போகிறேன்! திரும்பி வரும்போது அந்தச் சுந்தரம்பாளையச் சந்தித்து உன் நடனப் பயிற்சிக்கு அவளை ஆசிரியையாக அமர்த்தி விட்டு வருகிறேன்."

சாத்தி வண்டியில் வாங்குத வேலியும், ஆதர்ப்பனும் ஏறிக் கொண்டார்கள். ஆதர்ப்பன் துக்கைகளைத் தட்டி விட்டதும் வண்டி காற்றைக் கழித்துக் கொண்ட இளம்பியது.

பாகிஸ்தான் அம்பலக்கார் எதற்காக எங்கே போகிறார் என்று தெரியாவிட்டாலும் தருக்காட்டியூர் வழியாகச் செல்கிறார் என்ற செய்தி அந்த ஊரெங்கும் பரவிவிட்டது. தோட்டியூர் மக்கள் கும்பல் கும்பலாக வீதிகளில் நின்று வேடிக்கை பார்த்தனர் விட்டு வாசல்களில் நின்று வாங்குத வேலியின் வரகையை எதிர்போகினர்.

விழாக் காலங்களில் விவகாரங்களையொட்டி பொதுச் சவுக்கைகளில் நடைபெறும் எல்லா நாட்டு அம்பலக்காரர்களின் கூட்டங்கள் தேவாலய தரிசனம்-இவைகளைத் தவிர அடிக்கடி வெளியில் வருகிற பழக்கத்தை வாங்குத வேலி ஏற்படுத்திக் கொள்ளாத காரணத்தால் அவனைப் பார்க்கும் ஆர்வத்தில் மக்கள் அலை அலையாக ஓடி வருவார்கள். அன்றைக்கும் அப்படித்தான் ஆயிற்று!

திமொனச் செய்தி கிடைத்த காரணத்தால் ஆலயத்து நந்தவனத்து மதிலைக் குகித்து மலர்களைப் பறித்து அவன் வரும் போது வண்டியை நோக்கி அந்த மலர்களைத் தூவி இளைஞர்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அங்கே நோத்தில் திருக்காட்டியூர் சுந்தராமப்பாள் வீட்டில் புதிய நடன நிகழ்ச்சிக்கான ஒத்திகை தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. சுந்தரியும், வடிவும், கால்களில் சவங்கை கொஞ்சிட மிதந்த சீர்த்தையுடன் ஆடிக் கொண்டிருந்தனர். நாத முனியின் கைத்தாளம் விறு விறுப்பான "ஜதி" யுடன் சீர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. லலிதாங்கி இந்த இளம் மாண்கள் இரண்டும் துள்ளித் துள்ளி ஆடுவதை அகலமான விழிகளால் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அப்போதுதான் தெரப் பக்கமிருந்து வீட்டு வேலைக்காரி பாபரப்பன் ஓடிவந்து "அம்மா! அம்மா! பாக்னீ அம்பலக்காரர் வாளுக்கு வேலித் தேவர் நம்ப வீட்டு வழியா எங்கேயோ போறாராம் வேடிக்கை பார்க்க வந்தியெல்லாம் ஒரே கூட்டம். . வாங்க! வாங்க!" என்று அலறினாள் ஆனந்தம் பொங்கிப்.

"அக்கா போய்ப் பார்க்கலாமா? எனக்கு அவரைப் பார்க்கணும்னு ரொம்ப நாளை ஆசை!" வடிவாம்பாள் வாய் மூத்து உதித்தாள்!

"அவர் பாக்னீரிக்கு அரசர், நான் பாத நாட்டியத்துக்கு அரசி! கலைஞானத்திற்கு மின்சியதா அதிகாரமும் அந்தஸ்தும் சரி சரி! ஒத்திகையைக் கவனிக்கலாம்."

சுந்தரி அலட்சியமாகப் பதில் அளித்துவிட்டு ஆட்டத்தில் கவனம் செலுத்தினாள் வடிவாம்பாள் கூடத்தில் ஆடினாள் என்றாலும் அவள் எண்ணமெல்லாம் வாசலிலேயே இருந்தது சுந்தரியின் அழகில் ஒரு புனிதம் இருக்கும். சுந்தரியின் கண்களில் ஒரு குத்து விளக்கின் ஒளி தெரியும்! வடிவின் விழிகளிலோ மின்னல் வெட்டும்! சுந்தரியின் நடை, உடை, பேச்சு, அசைவு எல்லாவற்றிலும் ஒரு நிதானம் பாதபாடும்! வடிவின் நடையோ குதிப்படைதான்! உடையோ உடலைக்காட்ட உதவிடும் ரசம் பூசாத கண்ணாடி! நிதானத்திற்கும் அவளுக்கும் வேகுதராம்; அதனால்தான் அக்காளின் கண்டிப்பைக்கூடப் புரிந்து கொள்ளாமல் தனது மனத்தை வேளியில் ஓடவிட்டாள்! நாமுனியின் ஐதி' தொடர்ந்தது!

தக்கதரி கிடத் தக்க...

தக்கஜிமி...தக்கஜிமி..

தாம்...தரிகிடதக்க

சங்கரின் பாதச் சதங்கை ஒலித்தது! வேறு வழியின்றி வடிவாய்ப்பாடும் அக்காளின் ஷோந்து ஆடினாள்! கெருவில் வாங்கு வேலி செல்லும் சாரம் வண்டியில் பூட்டப்பட்டுள்ள குஞ்சுகளின் குளம்படி ஒசை சந்திரிப் பில் பாதநாட்டியச் சதங்கை ஒலித்தது.

திருக்காட்டியூர் மக்களின் ஆவாரமான வாழ்வரணப் பெற்றுக் கொண்டு அந்த மகிழ்ச்சைக் கிடையிலேயும் ஒரு மனப்பயலாநி வாங்கு வேலியும் அகப்பயனும் கர்னல் துரை தங்கியிருக்கும் இடம் நோக்கி விரைந்து சென்றனர்.

கர்னல் துரை தங்கியிருந்த இடம் சுற்றிலும் புதர்கள் மண்டி நீளச்சுவர் அமைந்த மதில்களுக்கிடையே உள்ள ஒரு மைகானம்! அங்கே ஏழெட்டுக் கூடாரங்கள் வலுவானவைகளாகவும் தற்காலிகமானவைகளாகவும் கட்டப்பட்டிருந்தன. இரண்டு பிரங்கி வண்டிகள் வாய் பிளந்து காவல் புரிந்த பெரிய கூடாரத்தில்தான் கர்னல் துரை மகாபட்டிரங்கிறான் என்பது, சற்றுத் தொலைவி லிருந்து பாத்தாலே புரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஒன்றுதான்.

அந்தக் கூடாரத்தைச் சுற்றிலுமுள்ள சிறுசிறு கூடாரங்களில் புகைபிடித்தவாறு வெள்ளைக்காரப் பேரர் வீரர்கள் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்தள்ளியில் புதர்மண்டிய மதில் சுவருக்கு அருகாமையில் துப்பாக்கிகள் ஏந்திய ஆங்கிலேய வீரர்கள் "பாரா" கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

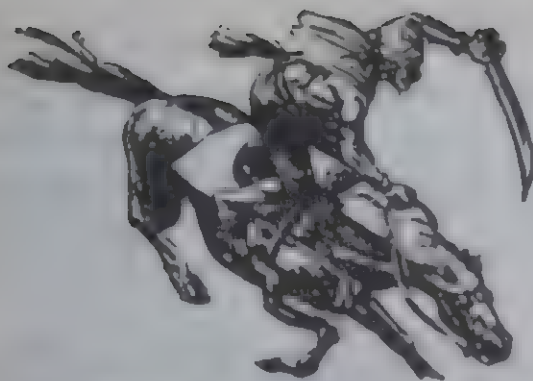
வாங்கு வேலியின் துதிசை சாரம் அந்த முகாமின் முகப்பில் வந்து நின்றது. ஆதப்பன் துதிசைகளைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு வண்டியை ஒரு ஓமாக நிறுத்தினான். வாங்கு வேலி தளது இயல்பான கம்பீரத்துடன் வண்டியிலிருந்து இறங்கி முகாமிற்குள் துழைவதற்குப் பிந்தடை போடத் தொடங்கினான். அப்போது அவன்

கண்ணிலும் அதப்பன் கண்ணிலும் ஒரே சமயத்தில் காட்சி
கொடுத்தது. பட்டமங்கலத்து அம்பலக்காரின் வண்டி!

உயர்ந்த சாதி காளையன் பூட்டி, இரவு நேரங்களிலும்
பட்டமங்கலம் என்று பல நத்தனாயில் எழுதப்பட்டிருப
பளபளப்பாக நின்று கொண்டிருந்தது அந்த மகாயன்
வாசலில் அந்த வண்டி!

ஒரு வேளை கள்ளத் துறை வலகத்தையானையும்
அழைத்தி ரப்பா ரா என்று பாசனை சக்காதர்கள்
தங்கலத்தின் மேற்க்கொண்ட, பெரிய கூடாத்தை நெருங்கித்
தாங்கள் நவநம் வந்த நகரம் செய்தியை வாயிற்காவலன்
சரஸ்வர மள்ள சொல்லி அழைப்பினார்கள் மள்ளை போன
காவலன் உடனடியாக வெளியே ஓடிவந்து "துறை
கூப்பிடுகிறார்" என்று கூறி அவர்களைக் கூடாத்திற்துள்
அழைத்துச் சென்றான் வககாலத்தல் அண்ணலும் தம்பியும்
தங்கள் உடை வாய்களைத் தவிர்த்துக்கொடுத்து விட்டு
உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

11

பாகவேளிச் சகோதரர்கள் எதிர்பார்த்தபடியே அந்தப் பாசறையில் பட்டமங்கலத்து வல்லத்தனாய்வும் உறங்காப்புலியும் அமர்ந்தி நந்தனர்.

வேல்வேளி மெத்தை தைக்கப்பட்ட ஒரு உயரமான நாற்காலியில் கர்னல் துரை ஒரு நீளமான சுருட்டைப் புனைத்தவாறு கால்மீது கால் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான் அந்த ஆசனத்தைச் சுற்றிப் போடப்பட்டிருந்தன நாலெந்து மா நாற்காலிகள். அந்த நாற்காலிகளில் வல்லத்தனாய்வும் உறங்காப்புலியும்

வாழ்ந்து வேலையைக் கண்டவுடன் கர்னல் துரை அந்த அசிகா மமதை சற்றுக்கூடக் குறையாமல்க் உட்கார்ந்தபடியே 'வாங்க! வாங்க!' ஒன்று பேரும் உட்காநங்க!' என்று அங்குக்கிடந்த நாற்காலிகளைத் தன் கையிலி ரந்த புனைச் சுருட்டால் கட்டிக் காட்டினான்

வாழ்ந்து வேலி தலையை மட்டுமே மெல்ல அசைத்து விட்டு ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கால்மீது கால் போட்டுக் கொண்டு, வல்லத்தனாயனைப் பார்த்து 'பட்டமங்கலத்தார் எப்போது வந்தீர்கள்?' என்று வினவினான்

"சற்று முன்புதான்!" என்று பதில் அளித்தான் வல்லத்தனாயன்.

"உயர்த்தாக மதுபானங்கள் இருக்கின்றன! என்ன விடிக் தும்" கொண்டு வாச் சொல்க நேன்!" கர்னல் துறையின் இந்தக் கேள்விக்கு,

"அதெல்லாம் பழக்கமில்லை! வேண்டாம்!" என்று மதுக்கான் வாங்கத் தவிரி!

"ஓ! வல்லத்தையாலும் வேண்டாமென்கிறார், நீ நம் அப்படியே சொல்கிறீர்" என்று கலகலவென ஒரு அத்தமற்றச் சிரிப்பைக் கொட்டியவன் வெள்ளை அதிகாரி!

திருக் கோட்டியூரில் கர்னல் துறையின் ஆட்களை ஆதர்ப்பன் அடித்து விட்டியது துறித்துத் தனது ஆத்திரத்தைக் கொண்டத்தான் அழைத்தி ருப்பான் என்று நினைத்ததற்கு மாறாக நிலைபை இ ருப்பதை உணர்ந்து, தம்பியைப் பார்த்தான் வாங்கத் தவிரி! தம்பி ஆதர்ப்பனின் கண்களோ அண்ணனைப் பார்க்காமல் அந்தக் கூடாரத்தில் ஒரு பகுதியில் மாட்டப்பட்டிருந்த ஒரு வண்ண ஓவியத்தைப்போல இவை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு புளிய மாம்! அந்த மாதின் கீழ் முக்காலி! முக்காலிக்குக் கீழேயுள்ள வெள்ளைப் பகுதியில் "கயத்தாறு" என்ற எழுத்துக்கள்! முக்காலியின் மீது கட்டபொம்மன்! அவன் கழுத்திலே துக்குக் கயிறு! அதற்கடுத்து இன்னொரு வண்ண ஓவியம்! சிம்மாசனத்திலே சிரித்த முகத்துடன் எட்டிப்பன்! அவன் தலையில் ஒரு ஆங்கிலேய அதிகாரி மகுடம் குட்டுவது போன்ற காட்சி!

அந்த ஓவியங்கள் புரியும் உபதேசம்தான் என்ன? ஆங்கிலேயர்க்கு அடங்கிய போனால் ஆட்சி நிலைக்கும்! அடங்காவிட்டால் ஆவி பிரியும்! கறுத்த ஆதர்ப்பன் உள்ளம் கவலாகத் திகித்தது.

எவ்வளவு ஆனவமும், அக்காக் கொடியும் இரந்தால் கூடாகவேயே இரந்தப் படத்தை மாட்டி வைத்துக் குறுவில் மன்னிக்கவையும், பாளையக்காரர்களையும் பாங்கு அக்காரிகள் மாட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள்..

அவர்களைச் சொல்லி என்ன பயன்? எப்படியும் வாழ வேண்டும். எந்தப் பதவியிலாவது ஒட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று வாயில் எச்சலை வடிய விட்டுக்கொண்டு அலைகிற எட்டப்பர்களையல்லவா சொல்ல வேண்டும்! ஆதப்பனின் கண்களில் ஐவாலை வீசியது! குழறும் எம்மலையைப் போல அந்தக் கூடாத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான்!

கள்ளம் துரை வாங்குந்ரு வேலியைப் பார்த்துப் பேசத்தொடங்கினான் 'பாகனியாரையும் பட்டமங்கலத்தானையும் ஒரு அத்யாவசியமான காரியத்திற்காக அழைத்திருக்கிறேன்..'

"பிழை பலமாக இருக்கிறது! என்ன காரியமே?"

'வியாபார நோக்கத்தோடுதான் உங்கள் நாட்டுக்கு வந்தோம்! ஆனால் எங்கள் அதிர்ஷ்டம் ஒரு சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்குகிற அளவுக்குப் பெருகி வருகிறது! உங்களின் வீடும், துணியும், தியாக உணர்வு, நாட்டுப்பற்று இவைகளில் எங்களுக்குத் துளியும் சந்தேகமில்லை! ஆனால் எங்களிடம் நக்கும் நலிவமான போர்க் கருவிகளின் முன்னால் தாக்குப் பிடிக்க உங்களால் முடியாது! உங்கள் கண் எதிரிலேயே எத்தனை ராஜ்யங்கள் எங்கள் கொடிக்குத் தலை வணங்கியிருக்கின்றன என்பதும், தலைவணங்காதவர்கள் தலையை இழந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் நீங்கள் அறியாத கணக்கல்ல!'

இறுமாப்புடன் கருட்டுப்புரையை இழுத்து அங்கே மாட்டப்பட்டிருந்த கட்டபொம்மன், எட்டப்பன் ஓவியங்களின் மீது கருள் கருளாக விட்டான். அந்தப்

பாங்களை வாளுக்குவேலியும் வல்லத்தரையனும்
கவனித்தனர்.

“பாவம்! இந்தக் கட்டபொம்புளுக்கு வந்த கதி,
பெரிய மருது என்ன மருது இருவருக்கும் வாக் கூடாது
என்பதுதான் என் கவலை! மருது பாண்டியர்களிடம் என்ன
நிகட்கிறோம்! எங்களுக்கு அடங்கியும் கப்பம்
செலுத்தியும் எங்கள் ஆதிக்கத்திற்கு இடையூறு இன்றியும்
உங்கள் பரிபாலனத்தை நடத்துங்கள் என்றுதானே
கூறுகிறோம். இதைவிடச் சிறந்த சமரச ஏற்பாடு வேறு
ஏதாவது இருக்க முடியுமா...உம்! எப்படியோ அவர்கள்
வீழ்ச்சியை அவர்களாகவே தேடி அலைகிறார்கள்
அவர்களை எப்படியும் சிறைமீடப்பது என்ற
நோக்கத்துடன்தான் நான் புறப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை
நீங்கள் அறிவிர்கள். அது சம்பந்தமாகத்தான் உங்கள்
இருவரின் உதவியை நாடுகிறேன். அதற்காகவே
உங்களையும் வருமாறு அழைப்பு விடுத்தேன்.”

வாளுக்குவேலியின் முகத்தையே பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான் கர்னல் துரை!

“மருது சகோதார்களைப் பிடிப்பதற்கு எங்களிடம்
என்ன உதவியை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

வீரம் மிக்க வாளுக்குவேலியின் குரல் தாழ்ந்தது!
எத்தனையோ ஆயிரம் கல் தொலைவுக்கு அப்பாலிருந்து
வந்த ஒரு அன்னியன் இந்தத் தமிழ் மண்ணில் அமர்ந்து
கொண்டு எவ்வளவு ஏகடியமாகப் பேசுகிறான் என்பதை
எண்ணி நம்போது அவன் வீர நெஞ்சம் படபடக்கத்தான்
செய்தது. கர்னல் துரை மேலும் தொடர்ந்தான்.

“மருது பாண்டியர்களைப் பிடிப்பதற்கு எனக்கு
முளையில் ஒரு அருமையான திட்டம் உருவாகியிருக்
கிறது. பாகவேரி, பட்டமங்கலம் இரண்டு அம்பலக்

காராகளாகிய நீங்கள் எல்லா அம்பலக்காரர்களையும்
காட்டி. மறு சேகரிப்புகளாக ஆரவரிப்பதாக
அறிவிக்க வேண்டி அந்த அறிவிப்புக்குப் பிறகு உள்ள
நாட்களின் அம்பலக்காரர்கள் அனைவரும் கலந்து
கொள்கிற ஒரு விதத்து வற்பாடு அகில் முக்கிய
விதக்களங்கள் மறுபாண்டியர் இரவரும் விதத்து
நடைபெறும் போது விதத்து மண்டபத்தை வெள்ளைப்
படை வளைக்கிறது பெரிய மறும் சின்னம் மறுபடை
செய்யப்படுகிறார்கள் எப்படி எனப் போர்க்க்காம் இங்கு
கங்கை வெள்ளி போற்றான் நீங்கள் நவநம் துணைநிற்க
வேண்டும்."

வாங்குதல்வென்று ஒரு அனல் மூச்சு அதப்பன்
இருபதுபுறங்கள் இடியொலிகளையினா காராஜ்யாதிபதி
கள். குறுகிய மன்னர்கள். பாளையக்காரர்கள் சந்து போய்
சாணாகியடைந்து கிடத்தும் தழிசையில் நாடு என்று
பெயர் டூண்ட ஒரு சில கிராமங்களின் அதிபர்களாக
விளங்கும் அம்பலக்காரர்களால் ஆங்கு இவ்வ ஆதிபத்
திகளின் வளர்ச்சியை எப்படித் தடுத்துவிட முடியும்?

இந்த யோசனையை எடுத்து நண்பர் பட்டமங்கலம்
அம்பலக்காரர் வல்லத்தவாய நக்குச் சொல்லியிருப்
பாகளை, அவாறு பதில் என்னவோ? வாங்கு
வேண்டி கைலிக்கு வெள்ளைக்காகத் துறையிகள்
பெருகப்படுகின்ற பதில் கூறினான்

"பட்டமங்கலத்தா நக்கு அவ்வளவு பக்குவம்
போதாது" மறு பாண்டியனைக் காட்டிக் கொடுப்பதா?
அதற்கு என் மனம் ஒப்பவே ஒப்பாது என்று மறுத்து
விட்டார்"

கர்னல் துளையின் இந்தச் சொற்கள் காதுல்
விழுந்தவுடனே வாங்குதல்வலி, தன்னி நக்கையை

விட்டுத் தாவிச் சென்று வல்லத்தனாயனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான்.

"நான் சொல்ல வேண்டியதையும் சேர்த்துப் பட்ட மங்கலத்தார் சொல்லிவிட்டார்."

கர்னல் துரையின் முகம் சிவந்தது. வெல்வெட்டு நாற்காலியை விட்டு வேகமாக எழுந்தான்.

"வாளுக்கு வேலி! உங்களிருவரையும் நம்பித்தான் இந்தத் திட்டமே தீட்டினேன். கடைசியில் என்னைக் கைவிட்டு விடுவீர்கள் போலிருக்கிறது!"

"கர்னல் துரை ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சூரியன் அஸ்தமனமே ஆகாத சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவ வேண்டுமென்ற ஆங்கிலேயரின் ஆசை நிறைவேறி வருகிறது. மொத்தமாக எங்கள் மண்ணுக்கு அடிமைச் சங்கிலி பூட்டப்பட்டு விட்டதென்றே கூற வேண்டும். இந்த அடிமை மண்ணுக்குள்ளே ஏதோ என்னைப் போன்றவர்களின் தலைமையில் எங்களின் பழம்பெரும் கலாச்சாங்களுக்குக் கேடு வராமல் பார்த்துக் கொள்ளும் பொறுப்பாவது மிஞ்சியிருக்கிறது அதையும் சீர்குலைக்கும் வகையில் எங்களில் ஒருவரை அதாவது நீங்கள் குறிவைத்திருக்கும் மருது பாண்டியரைக் காட்டிக் கொடுப்பதென்றால், அதற்கான சூழ்ச்சியில் ஈடுபடுவதென்றால் அதை ஏற்க முடியாது என மறுப்பதால் ஏற்படும் இழப்பு எதுவாயினும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம்."

உறுதியும் திடமும் பெருக்கெடுத்திட வாளுக்கு வேலி விளக்கமுரைத்ததும், எந்த இடர் வரீனும் ஏற்கத் தயார்; ஆனால் காட்டிக் கொடுக்க ஒப்பமாட்டோம் எனக் கண்டிப்பாகக் கூறியதும் கர்னல் துரையைக் கலக்கத்தில் ஆழ்த்தின. மருது சகோதரர்களைப் பிடிக்க வேறு வழிகூடக் கண்டுபிடிக்கலாம்! அதற்காக அந்தப் பகுதியில்

பலப் பொருள்களையும் அம்பலக்காரர்களால் பலகத்துக் கொள்ளக் கிடைக்கவில்லையென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

“வாங்கத் தீவலி” என்று வித்தையும் உறுதியையும் பாராய்ந்தான் என்று துணை மகன் சொன்னதை உறங்காப்பிலியால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவராக வந்தே வீரம் பேசினார் எங்கள் அம்பலக்காரர் பட்டி மதுகலத்து வல்லதகையார் என்ன சொன்னார் என்று கேள்வி கேட்கக் கொண்டாகாது அதற்குப் பாகனாரியார் பின்பாய் நிம் பாடியுந் தக்கிரார்”

இப்படியொரு எளனக்கின் மூலம் வாங்கத் தீவலியைக் காழ்க்கி விட்டதாக உறங்காப்பிலிக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி வானகரு தீவலி அவன் பேச்சைப் பொருட் படுத்தாமல் மௌனமாகப் புன்னகை புரிந்ததால் அவனுக்கு மேலும் துணிவு பிறந்தது.

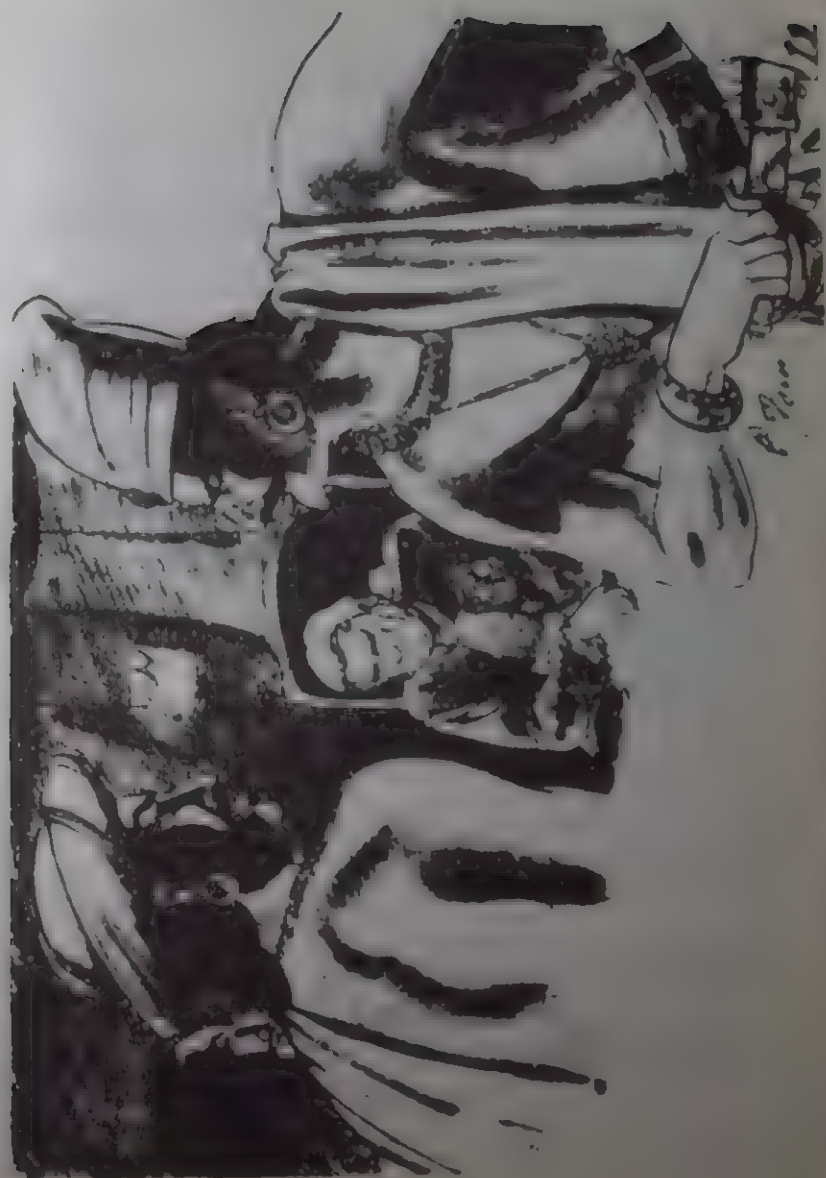
மது பானடியினால் பிடிப்பதற்கான சூழ்ச்சிக்கு உகவிட தீவனம் கொண்டு முகலிசை சீய பாகனாரி அம்பலக்காரர் வாங்கத் தீவலியை அடைத்துக் கொடுத்தபின்னால்தான் அவர் “சரி பிரபு” என்று சொல்லிப் போட்டிருப்பார்”

அதப்பன் துத்தான்

உறங்காப்பிலி உன் தாக்கை அடக்கு! இதற்கு மேலும் உன்னைப் பேச அனுமதிக்காமல் தீவனம்”

தனவாக நின்ற தம்பியை வாங்கத் தீவலி சாக்கப் பட்டகினான் அதப்பன் அங்கு வதாக இல்லை. இடையில் தீ நக்க கட்டாரிகைக்கு வந்து விட்டது

உறங்காப்பிலி, தன்னல் துனையைப் பார்த்து, “பிரபு நீங்கள் இந்த சீயாசனையை எங்கள் மெய்லால் கெட்டதற்குப் பதிலாகக் கொஞ்சம் முன் சீயாசனையுடன்

தி நக்கிகாட்டியூர் சுந்தரியிடம் சொல்லி, கறுத்த ஆதப்பனை இதற்கு இணங்க வைத்திருக்கலாம். அவள் சொன்னால் ஆதப்பனுக்கு வேத வாக்கு! ஆதப்பன் சொன்னால் அவன் அண்ணனுக்கு தெய்வ வாக்கு! சுந்தரி மூலம் சுலபமாக முடிந்திருக்கும் வேலை!" என்றான் நகைத்துக் கொண்டே!

"சுந்தரிக்கும் எனக்குமென்ன தொடர்பு? எதற்காக உறங்காப்பிலி இந்த விண் வம்புகள் எல்லாம்?"

கர்னல் துரை இடைமறித்தான்!

"ஆதப்பா! அதிலேகூட ஒரு தவறு நடந்து விட்டது! சுந்தரி என்பவள் உன்னுடைய ஆசைநாயகியென்று தெரியாமல் என்னுடைய ஆட்கள்..."

துரை, சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி நிறுத்து வதற்குள் ஆதப்பன் மேலும் சினங்கொண்டு, "தவறான எண்ணம்! மிகமிகத் தவறான எண்ணம்! சுந்தரரம்பாள் ஒரு கௌரவமான நடனக்காரி...அங்கே உங்கள் ஆட்கள் நுழைந்து...அடனி நடத்தினார்கள்!" என்றான்.

"நாட்டிய நிகழ்ச்சிக்கு அழைத்திருப்பார்கள்."

"இல்லை! நள்ளிவுக் கேளிக்கைக்கு!"

"அப்படியா? அதனால்தான் உனக்குக் கோபம் வந்ததா?..."

உறங்காப்பிலி சும்மா இருக்கவில்லை! ஆதப்பனை உசுப்பி விட்டான்!

"பிறகென்ன, கோபம் வராதா? பிரியத்துக்குரியவளை யாரோ பிடித்து இழுக்கும்போது..."

"போதும்! உன் பொய் மூட்டைகளை அவிழ்க்காதே! என் பொறுமையைச் சோதிக்காதே!"

"ஆதப்பா அப்படியானால் ஒரு ஆடலாயின் விட்டில் உனக்கென்ன வேலையப்பா?"

"என். வேறு ஏதாவது வேலை இருக்கக்கூடாது?"

"இந்த வேலையையே இரந்தால் இரண்டே வேலைதான் இருக்க முடியும்! ஒன்று மாய்மின்னையாக இருக்கும் வேலை அல்லது அந்தத் தாசில்துத் தாது பார்க்கும் வேலை..."

என்னடா சொன்னாய்? என்று ஆதப்பன் கேட்பதற்கு முன்பே, வாஸ்கு வேலியின் முட்டைக்கூம்பு உறங்காப்புலியின் கன்னத்தில் ஒங்கி விழுந்தது! உறங்காப்புலிக்கு அந்த அடியினால் உலகமே சுற்றியது போலிருக்கது அவன் கண்கள் இருண்டு விட்டன!

வல்லத்தரையன், உறங்காப்புலியை அணைத்துக் கொண்டு இது உன்னை அடித்த அடியல்ல! என்னை அடிக்க அடி! இதற்கு நான் வாஸ்கு வேலியைப் பதிலுக்குப் பதில் அவமானப்படுத்தாமல் விட்டேன் என்று உாக்கக் கத்தினான்...

எப்படி அவமானப்படுத்துவீர்? இதோ நானே உம்மைச் சந்திக்கிறேன்! உம், நடக்கட்டும் உமது பழி வாங்கும் படலம்! ஆதப்பன் கர்ச்சனை செய்தான்.

அந்த அறைகவலைக் கேட்ட பிறகும் வாளா விருக்கப் பட்ட மங்கலத்து வல்லத்தரையன் என்ன கொடியோ உடைவாளை எடுத்து ஒங்கினான். அப்போது வாஸ்கு வேலி, வல்லத்தரையனின் முன்னால் சென்று முதலில் என்னை விழ்த்திவிட்டுப் பிறகு என் தம்பியை விழ்த்தும்! என்று நெஞ்சை நிமித்திக் கொண்டு நின்றான்.

'போதும்! போதும்! உங்கள் சண்டையை நிறுத்துங்கள்' என்று கர்னல் துரை குறுக்கிட்டான். உதவிய வாட்களும், ஒங்கிய கட்டாரிகளும் உறைகளில் புகுந்தன!

“இன்று நீங்கள் வந்த நேரம் உங்களுக்கும் சரியில்லை; எவக்கும் சரியில்லை. தேவைப்பட்டால் இவ்வொரு நாள் சந்திக்கலாம்! நீங்கள் போய் வரலாம்!” என்று கூருட்டைப் புகைத்தவாறு நாற்காலியில் அமர்ந்தான் கர்னல் துரை.

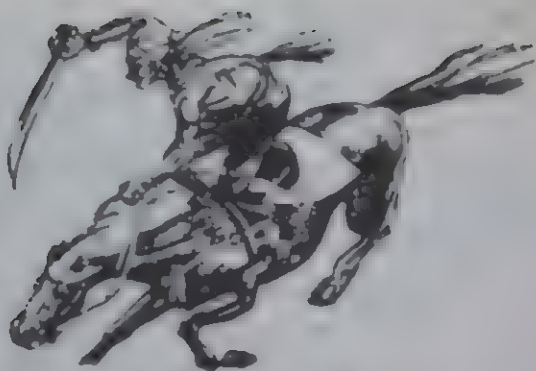
பாகிஸ்தானி சர்க்காரர்கள், பட்டமங்கலத்து மைத் துனிகள் எந்தச் சமயத்தல் வெடித்துச் சிதறப் போகிறதோ இந்த எரிமலை என எண்ணிடும் வண்ணம் அந்தக் கூடாரத்தை விட்டு அகன்றனர்.

அவர்கள் போனபிறகு கர்னல் துரை சிரித்துக் கொண்டே மதுக் கோப்பையைக் கையில் எடுத்தான்.

“நமது ‘பலம்’ நமது படைகளிலும், படைக் கலன்களிலும் இல்லை! இதை இவர்களைப் போன்றவர்களின் ஒற்றுமையற்ற ‘பலகிணத்தில்’ தான் இருக்கிறது.”

வெள்ளை அதிகாரியின் வாய் இதைத்தான் கம்பீரமாக உச்சரித்தது!

“ஆமாம்! அதற்கென்ன சந்தேகம்?” என்று சிரித்துக் கொண்டே வெள்ளை அய்யர் கர்வலின் முன்னே வந்து நின்று வாநங்கள் மீட்டர் வெள்ளை! இப்போதுகான் பாகனை, பட்டமங்கலம் அம்பலக்காரர்கள் வந்து விட நம் போகிறார்கள்” என்று கூறிக் கொண்டே காவல் துறை ஒரு அடிக்கான மதுக் கோப்பையை அவரிடம் நீட்டினான்.

கான் இதைத் தொட மாட்டேன்; ஹதான் உடக்குத் செய்யும்” என்று சைகையால் மறுத்தவாறு வெள்ளை அய்யர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்.

மது பாண்டியர்களை அடக்கிட வேண்டும் அல்லது அழிக்கிட வேண்டும் என்பதற்காகப் படைகளடன்கங்கணம் கட்டித் திரியும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளில் ஒருவனான அக்னியூ என்பவன்தான் கர்வல் துறையென்று மரியாதையுடன் அழைக்கப் படுபவன் அம்பலக்காரர் இரவரும் தனது குழ்ச்சித் திட்டத்திற்கு உதவி மறுத்து விட்டார்கள் என்றாலும் கர்வல் அக்னியூவுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியான ஒன்று என்னவென்றால் பலம் மிக்க பாகனை அம்பலக்காரரும் பட்டமங்கலம் அம்பலக்காரரும் ஒருவரோடு ஒருவர் போதிக் கொள்ள எந்த போடும் தயாராக இருப்பதுதான்!

“என்ன மிஸ்டர் வெள்ளை! வாளுக்கு சீவலியின் தம்பி ஆகப்பன் இரங்கிறானே, அவனுக்கு ஒரு சீங்கக் குட்டியின் பலம் இரக்கும் போலிருக்கிறதே!”

“ஆமாம்! இப்போதுதானே மதுரை நாயக்கர் முன்விசலையில் நடைபெற்ற மல்யுத்தப் போட்டியில் ஒரு மாடல்வனையே ஜெயித்திருக்கிறான்!”

“மதுரை நாயக்கரோ அவர் யார்? சந்தாசாதிப்பின் படைகளுக்கு ஒருகொடுக்க முடியாமல் வேறுவழியின்றி விஷமநாக்கி மாண்டான் ராணி மீனாட்சி! அதற்குப் பிறகு யாரோ பங்காநு நாயக்கர் என்பவர் மராத்தியர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு மகம்மதியர்களின் ஆட்சியை எதிர்த்து அவரும் கொல்லப்பட்டு விட்டார்... அதன் பிறகு மதுரை நாட்டை ஆளுகின்ற நவாப்புகள் எங்கள் ஆட்சியுடன் உறவுபூண்டி நப்பவர்கள்தானே! எந்த நாயக்கர்-எந்த மதுரையில் இந்தக் கறுத்த ஆதப்பனுக்கு விருது வழங்கினார்?”

“மிஸ்டர் அக்னியூ! பெயர்தான் மதுரை நாடு என்றாலும், கடைசிகாலத்தில் திருச்சிதான் மதுரை நாடு! நாயக்கர் ஆட்சிக்குத் தலைநகரமாக இருந்தது! அப்போதும் மதுரைக்கு ஒரு செல்வாக்கு உண்டு! மதுரை நாடு மகம்மதியர் வசமாகும்போது திருச்சித் தலைநகரில்தான் ராணி மீனாட்சி தற்கொலை செய்து கொண்டாள்! மகம்மதியர் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு அவர்களது நோடி கவனத்தில் மதுரை இல்லை! நவாப்புகளின் கவனத்திற்குரியதாக இல்லாத நாயக்க மன்னர்களின் அழியாத நினைவுச் சின்னங்களான மதுரை மாடமாளிகை கூட கோபுரங்களில் சிலவற்றை உங்களை எதிர்க்கும் விடுதலை வீரர்கள் சிலர் தங்களுடைய பாசறைகளாக அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! இதெல்லாம் தங்கள் காதுக்கு இதுவரையில் வராமல் இருக்கிறார்களே!”

"வந்துள்ளது மிஸ்டர் வெள்ளை, வந்துள்ளது! ஜல்லிப்பட்டி விநிப்பாட்சி பாளையக்காரான கோபால நாயக்கரும், அவாது மகன் முத்துவேல் நாயக்கரும் மருதுபாண்டியர்களுக்கு நெருங்கிய பக்கபலமாக இருந்து அம்பலக்காரர்கள் பலருடனும் இரகசியத் தொடர்பு கொண்டு ஆங்கிலேயப் படையை எதிர்க்க மிகப் பெரிய ஆயத்தங்களைச் செய்து வருகிறார்கள்! அப்படித் தொடர்பு கொள்ளப்படும் அம்பலக்காரர்கள் பட்டியலில் பாகிஸ்தானியும் பட்டமங்கலமும் கூட உண்டு இல்லையா?"

"அதெல்லாம் எவசு குத் தெரியாது! எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் நீங்கள் சொன்னீர்களே, கோபால நாயக்கர், அதாவது விநிப்பாட்சி ஜல்லிப்பட்டி பாளையக்காரர் - அவர், அந்த விநிதலை வீரர்கள் மத்தியில் மதுரை நாயக்கர் என்று அழைக்கப்படுகிறார். மதுரையிலே பழைய மாளிகையொன்றில் ஒரு பாசறையும் அமைத்திருக்கிறார்கள். அங்கு நடைபெற்ற வீரர்கள் போட்டியில்தான் கறுத்த ஆதர்ப்பன் விருது பெற்றான். அந்த நிகழ்ச்சிக்கு நான் கூடப் போய் நந்தேன்."

"ஏன் மிஸ்டர் வெள்ளை, உண்மையில் பாதியை விழங்குகிறீர்? மருது பாண்டியரிடத்திலும், மதுரை நாயக்கர் என்றீர், அந்தக் கோபால நாயக்கரிடத்திலும் அவர்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த புரட்சிக்காரர்களான ஊமைத்துரை, செவத்தையா, ஞானமுத்து, முத்துவீரன், வீரப்பன், சிவஞானம், சீராள முத்தையார், உதயணன், கனகசபாபதி, உலகநாத உடையார், உத்தமநாதப் படையாச்சியார், கடல்குடி குஞ்ச நாயக்கர், பூபதி நாடார், பூதாரி நாயக்கர், கோமி ரெட்டி, பெருமாள் சாமி பிள்ளை, கல்யாணத் தேவர், தோமாச்சி முதலியார், எல்லப்ப முதலியார், உதயபெருமாள் கவுண்டர் போன்றவர்களிடத்

தீனும் வாளுக்கு வேலிக்கும் கறுத்த ஆதப்பனுகும் இரகசியத் தொடர்பு இருக்கவே செய்கிறது எனக் கேள்விப்படுகிறேன். பட்ட மங்கலத்தார்தான் இன்னும் எதிலும் பட்டுக் கொள்ளாமல் இருக்கிறார். ஆனால் அவரும் அவர் தம்பி வைரமுத்தனும் எங்கள் ஆட்சியை விரும்புகிறார்களோ இல்லையோ, தென்பாண்டி மண்டலம் அடிமையாகவும் காட்டிக் கொடுக்கும் குணம் கொண்டதாகவும் மாறுவதை விரும்பவில்லை என்று புரிகிறது. அதுவும் ஒரு வகையில் எங்களுக்கு அநிநுப்தியான கொள்கைதான்! கள்ளநாடுகளின் சார்பாகப் பெருமாள்சாமி பிள்ளையும், கல்யாணத் தேவரும் மருதுவும் ஆம் கோபால நாயக்கருடனும் அணிவகுத்து எங்களை எதிர்க்க-திண்டுக்கல்லில் கோபால நாயக்கரை இரகசியமாகச் சந்தித்தும் இருக்கிறார்கள்."

வியப்புடன் கர்னல் துரையைப் பார்த்து விழிகளில் ஒளி மிகுந்திட வெள்ளை அய்யர் பாராட்டுரைகளை உதிர்த்தார்.

"ஏ அப்பா! என்ன விவேகம்! என்ன நினைவு! மருது பாண்டியருடன் அணிவகுத்து நிற்கும் வீரத்தளபதிகளை அப்படியே மனப்பாடம் செய்தது போலச் சொல்லுகிறீர்களே! ஆனால் ஒன்று, மிஸ்டர் அக்னியூ! பாகினைரித் தலைவன் வாளுக்குவேலியும் அவர் தம்பியும் உங்களுக்கு எதிராக மருதுபாண்டியரோடும், கோபால நாயக்கர் போன்ற புரட்சிக்காரர்களோடும் தொடர்பு வைத்திருப்பதாகச் சொல்வதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை!"

"நான் நம்புகிறேன் அய்யரே! எனக்குக் கிடைத்துள்ள தகவல்களின்படி நான் நம்புகிறேன்!"

"அப்படியானால் நான் வாளுக்குவேலிக்கு அறிவுரை கூறித் திருத்துகிறேன். அது என்னால் முடியும்."

மலையேயாத் மேதாதிக்கொள்ளாதே என்று எச்சரிக்கை செய்து பாகனேரியை உங்கள் வழிக்குக் கொண்டு வருவது என் பொறுப்பு! அவசரப்பட்டுப் பாகனேரி மீது பகை கொள்ள வேண்டாமென்பது என் கருத்து."

அக்னியூ. மேலும் ஒரு கோய்ப்பை மதுவை வயிற்றுக்குள் ஊற்றிக் கொண்டான். ஆங்கிலேயர் ஊர் தவலை எதிர்த்து நிற்கும் அக்கனைப் புரட் சிக்காரர் களையும் ஊதையில் துநம்பென அலைக்கழித்து விடலாம் என்ற ஆணைச் சிரிப்புக் கிளம்பிற்று. வெள்ளை அய்யரிடம் தள்ளாடியவாறு நடந்து வந்து அவரது தோளைக் குலுக்கி உரக்கச் சத்தமிட்டுக் கொக்கரித்தான்:

"நினைவிருக்கட்டும் 1799 அக்டோபர் 16-ஆம் தேதி! அன்றைக்குத்தான் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கயத்தாறு புளியமரத்திலே தூக்கிலிடப்பட்டான்! பாளையங் கோட்டைச் சிறையில் கிடந்த ஊமைத்துரை தப்பி யோடி மீண்டும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியிலிருந்து இந்த 1801 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி ஒன்பதாம் தேதி முதல் மே மாதம் இருபத்து நாலாம் தேதிவரையில் போரிட்டுக் கோட்டையைப் பறிகொடுத்துவிட்டு மருதுபாண்டிய ரிடம் ஒடிவந்து விட்டான்! இன்னும் ஆறு மாதத்திற்குள் அவளையும் அவனுக்குத் துணைநிற்கும் மருது சகோதரர்களையும் மற்றவர்கள் யாராயிருப்பினும் அவர் களையும் இந்தக் கர்னல் அக்னியூவின் படை வளைத்தே தீரம்! அந்தப் புயலில் சிக்கி வாளுக்குவேலி சாக விநம்புகிறானா? அல்லது எங்கள் வாழ்த்தோடு வாழ விநம்புகிறானா?"

வெள்ளை அய்யர், கர்னல்துரைக்கு மதுவெறி ஏறிவிட்டதைப் புரிந்து கொண்டு அமைதியாகவே பேசினார்.

"வாளுக்குவேலி உங்களுக்குப் பகைவராக இல்லாதபோது, நீங்களே வலியச் சென்று விரோதியாக ஆக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறீர்களே! ஏன்?"

“மிஸ்டர் வெள்ளை வானுக்கு வேலியை நீர் வழிக்குக் கொண்டு வந்தால் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான்! வரவேற்கவும் உம்மைப் போற்றிப் புகழவும் தயாராக இருக்கிறேன்! அப்படி ஒழுங்குபட்டு வரவிட்டால், இருக்கவே இருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் பிரித்தானியம் ஆட்சி அந்தச் சூழ்ச்சியில் கிக்குண்டால் ஆங்கிலேயப் படைகளின் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் வெடிக்காமல் உங்கள் அன்புக்குரிய அம்பலக்காரர் இருவரின் கல்லறைகளையும் காட்டி முடித்துவிடுவோம்! இருவரும் பலம் பொருந்திய அம்பலக்காரர்கள் அவர்களது பகையையும் எதற்காகத் தேடித் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே எனது திட்டமொன்றை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாத போதும் பொறுத்துக் கொண்டேன்! அந்த நேரத்தில் எமது பகைவர்களுடன் அவர்கள் இருவரோ அல்லது இருவரில் ஒருவரோ உறவாத் தவறு என்பது சகித்துக் கொள்ளக் கூடியதல்ல! இருப்பினும் தெரியாதது போலப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“அக்னியூ நீங்கள் அந்த விஷயத்தை என்னிடம் விட்டு விடுங்கள்! நான் வானுக்கு வேலியிடமும் வல்லத்தவரையிடமும் நெருங்கிப் பழகுகிறவன்! நானறிந்தவரையில் அவர்கள் உங்களுக்கு எதிராக எதுவும் செய்யவில்லை! ஒருவேளை எனக்கும் தெரியாமல் நீங்கள் சொல்வதுபோல ஏதாவது இரகசிய சதிகள் நடக்குமே யானால் அவர்களை அடக்கி வைப்பதும், ஆங்கிலேய ஆட்சியின் விகிதாசனமாக ஆக்குவதும் என்னுடைய கடமை! என்னுடைய நல்ல நண்பர்கள் அவர்கள்! அவர்களும் அவர்களது நாடும் நாசமாவதை என்னால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா?”

“முடிந்தவரையில் உமது முயற்சி வெற்றி பெறட்டும்! இல்லையேயில் இரண்டு ஆடுகளையும் முட்டவிட்டு, வழியும் இரத்தத்தைச் சுவைத்துக் குடிக்க என்னால் முடியும்!”

"நீங்கள் அந்த இடங்கம் குடிக்க வேண்டாம் கையி்லை இரப்பதைப்போ குடியுங்கள்"

கர்னல் அக்னியூ கோப்பையைத் தாவிச் செய்து கீழே விக்கிறான். படைத் துணைத்தளபதி பாசனாகக் கூடாத்திற்துள்ளி வேகமாக நுழைகிறான்.

அக்னியூ அவனைப் பார்த்து "அவசாயமான செய்தியா" முகத்தில் ஏன் இவ்வளவு மயமாப்பு" எனக் கேட்டான்.

துணைத் தளபதி கர்னலுக்குப் பட்டாளத்து மறைப்படி வளைக்கம் தெரிவித்துவிட்டு, செய்தியைப் பகட்டத்துடன் சொன்னான்.

நமது படைகளில் ஒன்று மதுபாண்டியர் படைகளை எதிர்ப்பதற்குத் திருபுவனத்தை விட்டுத் திரப்பாச்சேத்திக்குப்புறப்பட்டு வந்தது. அந்த எட்டுக்கல் தொலைவுக்குள் மதுவின் வீரர்களால் நமது படைக்கு ஏற்பட்ட சேதம் மிகப் பெரிது! ஆற்றல் நிறைந்த "மேஜர் கிரோ" கொல்லப்பட்ட விட்டார். பிளாகர், கோல், பார்மின்டன், ஸ்டீவர்ட் என்ற தளபதிகள் கடுமையான காயங்களுக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். பல வீரர்கள் உயிரிழந்தார்கள். போரில் கடப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட மேஜர் கிரோயின் உடலைத் கண்டதுண்டமாக்கிப் போட்டு விட்டனர் மதுப் படையினர்!"

துணைத் தளபதி சொன்ன செய்தி கேட்டு, கர்னல் அக்னியூ அதிர்ச்சி அடைந்தான்! ஆத்திரம் கொண்டான்! மூக்கு மட்டக் குடித்திருந்ததால் ஏறியிருந்த மயக்கம் தெளிந்தது!

உடனே திரப்பாச்சேத்தி கோக்கித் தனது படைகள் புறப்பட வேண்டுமென்று ஆணை பிறப்பித்தான். மேஜர்

வெளியைக் கண்டதுண்டமாக்கிய பாந்து பாண்டியரைக் கண்டதுண்டமாக்கிக் கழுதகளுக்கு விருந்தாக்க அவதூறும் அக்கண்டை அந்தப் படைபுடன் கிளம்புவதற்குத் தயாரானான்.

"மிஸ்டர் வெள்ளை கோபு வந்திடுறேன்" என்று அய்யரின் கையைக் குறுக்கினான் கோபம் கொப்பளிக்க.

"ஆண்டவன் செயலால் உங்கள் உயிர்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் ஏற்படக் கூடாதென்று பிரார்த்திக்கிறேன்" என்று ஆசீர்வாதம் வழங்கினார் வெள்ளை அய்யர்! அவருக்கு ஒரு நிம்மதி! இந்தப் புதிய பட்டமான் செய்தியினால் கர்னல் அக்னியூவுக்கு பாக்ஸெரியார் மீதும் பட்டமங்கலத்தார் மீதுமிருந்த கோபம், வேறுபக்கம் திரும்பி விட்டதென்ற ஆறுதலுடன் அய்யர் அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

பாசறை வீரர்கள் உடனே பயணத்திற்குத் தயாராக சங்கு ஒலிக்கத் தொடங்கியது! அந்தச் சங்கொலி கேட்டு உடல் நடுங்க, உள்ளம் பதற, வெள்ளை அய்யர் பயந்து கொண்டே பாசறையைப் பார்த்தவாறு மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்!

குறிப்பு:

"Kallarnadu, a rugged region of thorny shrubs, situated between Madurai and Tiruchirapalli, served as the meeting ground of the three parallel rebel organisations of Tirunelveli, Ramnad and Dindigul. The Kallans, the inhabitants of this hilly territory, were not only gallant fighters but the inveterate enemies of the Company for generations. Large sections of them had already lent their support to Marudu and associates of Kattabomman. Gopala Nayak

more than the other leaders effectively prevailed upon them and gained their alliance. He sent Eliappa Mudali on missions to Kallarnadu. On the 25th of February Kallani Tevar and Perumal Swami Pillai, the deputies of Kallarnadu, visited Dindigul and gave their consent to join the League.

(Page 87. SOUTH INDIAN REBELLION, BY K RAJAYYAN, Professor and Head of the Department of Modern History, Madurai University, Madurai)

13

கர்னல் அக்னியூவைச் சந்தித்து விட்டு அதனால் ஏற்பட்ட மன உணர்வுகளின் பாதிப்பைச் சமாளித்தவாறு வாளுக்கு சீவலியும் கறுத்த ஆதப்பனும் துதிரை சாரட்டில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கர்னல் ஒரு அந்நியன்: அவன் நடந்து கொண்டதை விடப்பட்ட மங்கலத்து உறங்காப்பிலியும் அவனுக்காகப் பரிந்து பேசிக்கொண்டு வல்லத்தரையனும் நடந்து கொண்டது ஆதப்பனின் உள்ளத்தில் குழறலையும் வாளுக்கு சீவலிக்குக் குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

எல்லாவீராவா மறக்க முயன்றும் முடியவில்லை. சாரட்டு வண்டி திருக்கோட்டியூர் செல்லும் பாதையில் திரும்பிக் கொண்டிருந்த பொது கல்யாணி நாயகியின் நினைவு வானிலே, அண்ணன், தம்பியைப் பார்த்துச் சொன்னான் 'ஆதப்பா! அப்படியே போகும் வழியில் அக்கச் சுந்தாரம்பாளைப் பார்த்துக் கல்யாணிக்கு நடனம் கற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டுச் செல்லலாமே' என்று!

"அண்ணா! இரட்டு நோம்! பகல் வேளையாக இரந்தால் கூட உங்கள் கௌவத்திற்கு நீங்களை நிறில் சென்று சுந்தாரம்பாளை நடன ஆசிரியாக வருவதற்குக் கோட்பது என்பது சரியாக இருக்காது!"

"இது என்னப்பா கொளவம்! இதை, கன்னல் அழைத்தான்! போனோம்; வந்தோம்! இதல் போகாத கொளவம்! ஒரு கலையாயத்தின் விடத்துப் போவதால் போய் விடும்!"

என்ன, அண்ணா, அவசரம்! நானாகத் தக்காலையில் காணே போய்க் கேட்டு விட்டு வந்தேன் போ!"

"புறப்பகம் போது கல்யாணியிடம் சொல்லி விட்டுக் காணே ஆகப்பா தங்கையிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி அதை எவ்வாறுக்காவது நான் மறந்தது உண்டா? செய்யத் தவறியது நான் உண்டா?"

அதற்கு மேல் ஆதப்பன் அண்ணலிடம் வாதாடிப் பழக்கப்படாதவன்! சாட்டை சோகமாக ஒட்டிக் கொண்டிருக்கான் அப்போது பாதையிலும், வயல்களின் வாய்புகளிலும், ஒற்றையடி வழிகளிலும் சாரை சாலையாக ஆண்களும் பெண்களும் திரக்கோட்டியுரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்ததை இருவருமே கவனித்தார்கள்.

என்னப்பா இவ்வளவு கூட்டம் போகிறது! கொஞ்சம் வண்டியை நல்ல இரட்டில் நிறுத்தி என்னவென்று விசாரித்துப் பாடுன்! என்றான் வாஸ்கு தலைவி.

ஆகப்பனும் வண்டியை, கிளைகளும் இலைகளும் கிராமிய அடர்ந்து படர்ந்திருந்த ஒரு மரத்தடியில் நிறுத்தவிட்டு, வண்டியில் யார் இருக்கிறார்கள் என்று தெரியாத இரட்டில் சாட்டில் இருந்தவாறு "என்னய்யா விசேஷம்" எங்கே போறீங்க எல்லோரும்!" என்று கேட்டான்.

தெரியாத உங்களுக்கும் இன்னொரு திரக்கோட்டியு நகர்ப்பக்கத்திலே போனா போய்னா செட்டியார் வீட்டிலே கல்யாணம்! அதுக்கு கந்தாய்ப்பாள்

வடிவாம்பாள் நடனக் கச்சேரி! அதைப் பார்க்கத்தான் இவ்வளவு கூட்டம்."

இப்படிப் பதில் சொல்லிக் கொண்டே அந்தக் கூட்டம் வினாந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. மேலா 'மேயன்னா செட்டியார் பெரும் பணக்காரர்! கோமஸ்வரர் அவர் வீட்டுத் திருமணத்திற்கு அவசியம் வர வேண்டுமென்று நேர் லேபிய வந்து வாங்குது வேலிக்கு அழைப்பிதழ் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். திருமண நேரத்திற்கே சென்று மணமக்களை வாழ்த்திய நக்க வேண்டும். கர்னல் அக்னியூயின் திடீர் அழைப்பினால் ஏற்பட்ட பரபரப்பில் செட்டியார் வீட்டுத் திருமணத்தை எஸ் லேபியும் மறந்து விட்டார்கள்.

ஆனால், இப்போது வாங்குது வேலிக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. நோக்கச் செட்டியார் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டால் திருமணத்தை விசார்த்துப் போலவும் இருக்கும். கந்தராமப்பாள் நடன நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துவிட்டு அவளிடம் தன் தங்கையின் நடனப் பயிற்சி குறித்துப் பேசுவீட்டு வாவும் வாய்ப்பாக இருக்கும்! அண்ணனின் இந்த யோசனையை ஆதர்ப்பனும் ஏற்றுக் கொண்டான். சார்டி வண்டி, செட்டியார் வீட்டை நோக்கித் திரும்பியது.

செட்டியார் வீடு இருக்கும் விதிமுறையும் கண்ணைக் கவரும் அளவாகாது! விதியின் இருமருங்கிலும் ஒரே சீரான பனை மாங்களை வெட்டி நட்டு அவற்றின் மீது பெரிய பெரிய அகல் விளக்குகள் எரிய விடப்பட்டிருந்த காட்சி அனைவரையும் ஈர்த்தது! பல வண்ணத் துணிகளைக் கட்டிப் பார்ப்போர் அதிகரிக்கும் வண்ணப் பந்தல் அமைக்கப்பட்டிருந்தது! கந்தராமப்பாள் நடன நிகழ்ச்சி நடைபெறும் அரங்கிற்கு முன்னால் மணமக்கள் அழகுற சிங்காரித்து உட்கார வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

செட்டியார். திருமண வாழ்வைப் விழிவுக்கு வந்தவனாவாழ்வர்பதல் மீதுத் தந்த உற்சாகம் காட்டி ஆடி ஒடிச் கொண்டிருந்தார் என்றாலும், வல்லத்தையன் முதற்கொண்டு தனக்குத் தெரிந்த அம்பலக்காரர்கள் எல்லாம் வங்கி நந்து கல்யாணம் விசாரித்துவிட்டுப் போய் நக்தும் போது வாழ்ந்த வேலி மட்டுமே வராதது அவா மனதின் ஒரு ஓங்கில். ஆதங்கத்தை வற்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

நடன அங்கில் சுந்தரம்பாளும் வடிவம்பாளும் பட்டை தீட்டப்பட்ட வைரமணிகளாகச் சூழன்றாடிப் பந்தலில் வீற்றி நந்திதான் கழல் வைத்தனர்.

அலாரிப்பு ஜென்மம், தில்லானா என்ற நடனங்கள் முடிவுற்று மேடையில் சுந்தரம்பாளும், வடிவம்பாளும் சதங்கை கொங்கம் தாமரைப் பாதங்களை அங்க மேடையில் அசையவிட்ட போது பந்தலில் எழுந்த கையொலியால் அந்த வீதியே அதிர்ந்தது!

வெற்றி வேல்! வீ வேல்! என்

விழி யிணர்நீ வேல்! வேல்!

சுற்றி வா! கழன்று வா!

சுகம் சிடைக்கும் ஓடி வா!"

என்ற பாட்டுக்கு அபிநயம் காட்டிச் சுந்தரம்பாளன் ஆடினான்.

"கொம்புத் தேன்! குடகுத் தேன்! என்

கொவ்வை இகழ்! தேன்! தேன்!

அருகில் வா! பருக வா!

அழதம் தருவன் ஓடி வா!"

என்ற பாட்டுக்குத் தன் மேனியின் அழகையெல்லாம் அசைத்துக் காட்டி வடிவாம்பாள் ஆடினாள்!

“நினைத்தது நடக்கும்

நனைத்தது இனிக்கும்

கிடைத்திடும் சொர்க்கம்

புதுக்கனி வர்க்கம்!”

27595
4420167

இந்தப் பாடல் வரிகளுக்குச் சுந்தரரம்பாள் ஆட.

“கன்னத்தைக் கிள்ளு! கிள்ளு!

நெஞ்சத்தை அள்ளு! அள்ளு!

எண்ணத்தைச் சொல்லு! சொல்லு!

மஞ்சத்தில் துள்ளு! துள்ளு!”

என்ற வரிகளுக்கு வடிவாம்பாள் ஆடி, வாலிப இதயங்களை வசிகரித்தாள்!

“நடையின் அழகைக் காட்டவா?

இடையின் நெளிவில் வாட்டவா?

எதிரிப்படையை ஒட்டவா?

இன்ப வீணை மீட்டவா?”

என்ற பாட்டுக்குச் சுந்தரரம்பாள் ஆடி, அனைவரையும் மெய்மறக்கச் செய்து கொண்டிருந்த போதுதான் வாளுக்குவேலி வந்த சாரட்டு வண்டி திருமணப் பந்தலின் முகப்பில் வந்து நின்றது.

“பாகனேரியார்! பாகனேரியார்!” என்று பந்தல் வாசலில் நின்ற சிவன் அங்குமிங்கும் ஓட செட்டியார் ஆனந்த மிகுதியால் எதிர் கொண்டு வரவேற்கக் காற்றைப் போல் கடுகி வரபந்தலில் இருந்தோர் அனைவரும் எழுந்து விட்டனர்.

‘வாஷக்கு வேலித் தேவர் வாழ்க’ என்று
முடிக்கம் வேறு பெடுத்து விட்டது. பக்கலில் இரந்தோடா
அமைதிப்படுத்தி வணங்கியவாறு வாஷக்கு வேலி முன்
வரிசையில் வந்து அமர்ந்து நடனத்தைக் கண்டு களித்தத்
தயாரானார்!

கிடைசை ஏற்பட்ட அமளியால் சுந்தாம்பாளின்
முகம் நீப்பந்தமாகி விட்டது! இரந்தாலும் சமாளித்துக்
கொண்டு அந்தக் கட்டமாகக் குறத்தி நடனத்தை
வடிவாம்பாளையின் தொங்கினாள். அப்போதும்
பந்தலில் அமைதியில்லை. ஒவ்வொருவராக வாழ்ந்து
வந்து வாஷக்கு வேலிக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டுச்
சென்று கொண்டிருந்தனர்.

சிலர் வாஷக்கு வேலியையும் ஆதர்ப்பனையும்
துழ்ந்து கொண்டு, தங்கள் கோரிக்கைகளை சரமாரியாக
எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

தனது கலை புறக்கணிக்கப்படுவது கண்டு
கொண்ட சுந்தாம்பாள் நடனத்தில் அதிக அக்கறை
காட்டாமலே ஆடி முடித்துவிட்டுத் தங்கையுடன்
ஒப்பனை அறைக்குச் சென்று விட்டாள்!

சுந்தாம்பாளையர் சந்திக்க வேண்டிய காரணத்தைச்
செட்டியாரிடம் சொல்லி, அவளையும் ஆதர்ப்பனையும்
அழைத்துக் கொண்டு, வாஷக்கு வேலி ஒப்பனை
அறைக்குச் சென்றாள்.

‘சுந்தரி’ வடிவு யார் வந்திருக்கா தெரியுதா?
பாகிஸ்தானி அம்பலக்காரர் உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கார்!’

உணர்ச்சியற்ற மரப்பதுமைக்கு விசை கொடுத்துக்
கைகளைத் தூக்க வைத்தது போலச் சுந்தாம்பாள் ஒரு
வணக்கத்தைச் சொன்னாள்!

"அற்புதமாக இருந்ததம்மா நடனம்! அரம்பையும் ஊர்வசியும் போல ஆடினீர்கள்!"

சுந்தரரம்பாள் தனது கலைக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தில் சீற்றம் கொண்டிருந்ததால் சட்டென்று கேட்டு விட்டாள்!

"அரம்பை ஊர்வசி ஆட்டத்தைக் கூடப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? பிலே! பரவாயில்லையே!"

"கேள்விப்பட்டதுதான்! (முனிவர்களின் தவங்களைத் கூட அவர்கள் நடனத்தால் கலைத்து விடுவார்களாமே!)"

"அவர்கள் நல்லோர் தவத்தைக் கெடுக்கும் நடன ராணிகள்! நீங்கள் நல்ல நடனத்தைக் கெடுக்கும் முனிவர்! இல்லையா?"

"நடனத்தை நான் கெடுப்பதா? என்னம்மா சொல்கிறாய்?"

"பந்தலிலே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு பாகனேரி ராஜ்ய பரிபாலனத்தையே செய்து விட்டீர்களே! என்றைக்கும் ஏற்படாத அவமானம், எனக்கும் என் கலைக்கும் இன்றைக்கு உங்களால் ஏற்பட்டு விட்டது!"

சுந்தரரம்பாள், மிகுந்த வேதனையோடும், கோபத்தை அடக்க முடியாமலும் பேசுகிறாள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட செட்டியார்:

"சுந்தரி! பாகனேரி அம்பலக்காரர், உன் நாட்டி யத்தைப் பாராட்டிக் கொடுத்து வைக்க வேண்டுமம்மா! நீ போன ஜென்மத்திலே செய்த புண்ணியம்தான் அவர் உன்னுடைய ஒப்பனை அறை வரையிலே வந்து உன்னைப் புகழ்வது என்பதை மறந்துவிடாதே!" என்று வார்த்தைகளில் வெல்லப் பாகைத் தடவி வாரி வீசினார்.

“மிகவும் நன்றி! பாகலேரி அம்பலக்காரரால் என் தக்க கடைக்க பாக்கியம் ஒன்றைப் போதும்! பணம் கூட வேண்டாம்! நாட்டிய நிகழ்ச்சிக்கு!”

என்று மீறிக்குடன் கூறிக்கொண்டே கந்தாரம்பாள அக்கூடத்தை விட்டு நகரத் தோடங்கினான்.

என்னால் உனக்கு ஏதாவது மன உளைச்சல் ஏற்பட்டு விட்டதா? உனது கலையத்திறன் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கான் உன்னையக் காண வந்தேனே தவிர, உன் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தும் நோக்கம் என் அளவும் எவாகவிலலை!”

வாளக்குலேலி, கந்தாரம்பாளைப் பார்த்து, மிகுந்த பண்புடன் அமைதியாக விளக்கமளித்தான். அந்நில் ஆசிரியனுக்குத் தன் அண்ணன் அவ்வளவு விட்டுக் கொடுத்துப் பேசுவது பிடிக்கவில்லை.

“அண்ணா! பேசுகிறது, பேசுகலாம்!” என்றான்.

“இந்த கம்பி! வந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசாமல் போவதா!” என ஆதர்ப்பனை அடக்கி விட்டு மீண்டும் கந்தாரம்பாளிடம்,

“சந்திர! உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான கோரிக்கை! என் தங்கை கல்யாணி நாச்சியாளுக்கு நீயாவது அல்லது உன் சகோதரி வடிவாம்பாளாவது நாட்டியப் பயிற்சி அளக்க வேண்டும்!” என்றான்.

“கலை என்றால் என்னவென்றே தெரியாமல் இந்நகரம் உங்களைப் போன்றவர்களின் வீட்டில் நாங்கள் காலடி எடுத்து வைக்க மாட்டோம்!”

சந்திரியின் இக்கப் பதிலைக் கேட்ட வடிவாம்பாள் “அக்கா!” என்று அதிர்ச்சியால் அலறி விட்டாள். நடந்து வங்கம் நாடழனிக்கு நாடி நாய்புகள் எல்லாம் நங்கின! லலிதாங்கியே “சந்திர!” என்று கதகிக் கொண்டு அவளை அமைதிப்படுத்த ஒட்டாடி வந்தாள்.

"எனக்கா கனவையப் பற்றித் தெரியாது! சுந்தரி! நீ பேசுவது பாக்ஸேரி அம்பலக்காருடன் என்பதை மறந்து விடாதே!"

"பாக்ஸேரி அம்பலக்கார் என்ன பகவானே வந்து என் கனவைய மதிக்காமல் நடந்து கொண்டால் அதற்காக இந்த சுந்தரி பணிந்து பாக மாட்டாள்!"

"வஞ்சிக்கொடியே! நீ வாதிடுவது வாளுக்கு வேலியுடன!"

"உமது கையில் மின்னும் வாளைவிட, என் காலில் ஒலிக்கும் சதங்கையை மதிப்பவள் நான்!"

"என்ன சொன்னாய்? அகங்காரம் மிடித்தவனே! அவ்வளவு ஆணவமா உனக்கு!"

வாளுக்கு வேலியின் கோபாவேசக் கேள்வி, குவலயத்தைக் குறுக்கும் பூகம்ப வெடிப்பாக ஒலித்தது! ஆவேசத்துடன் ஒங்கப்பட்ட அவளது வலிமை வாய்ந்த கை, சுந்தரியின் கன்னத்தில் படுவதற்கு முன்பு, கறுத்த ஆதர்ப்புறம் செட்டியான அவனுக்குக் குறுக்கே விழுந்து தடுத்துவிட்டனர் வெலவெலத்துப் போய் நின்ற வடிவையும், நாதமுனி, லலிதாங்கி முதலியவர்களையும் இழுத்துக் கொண்டு சுந்தராரம்பாள் கனல் பறக்கும் விழிகளோடு அங்கி நுந்து அகன்றாள்.

மான் மட்டி, யானை ஊனடிறுவதுண்டோ? இல்லை! ஆனால் வாளுக்கு வேலி அப்படி ஊனமுற்ற ஒரு யானையின் நிலையில் அசைத்து அசைத்து நடந்து வண்டியில் ஏறிக்கொண்டாள். பாக்ஸேரி போய்ச் சேரும் வளையில் வண்டியில் இருந்த அண்ணனும் தம்பியும் வாய் திறக்கிவயில்லை. தனது மீசையை மட்டும் வாளுக்கு வேலி தடவிக் கொண்டே வண்டியில் உட்கார்ந்தி நுந்தாள்.

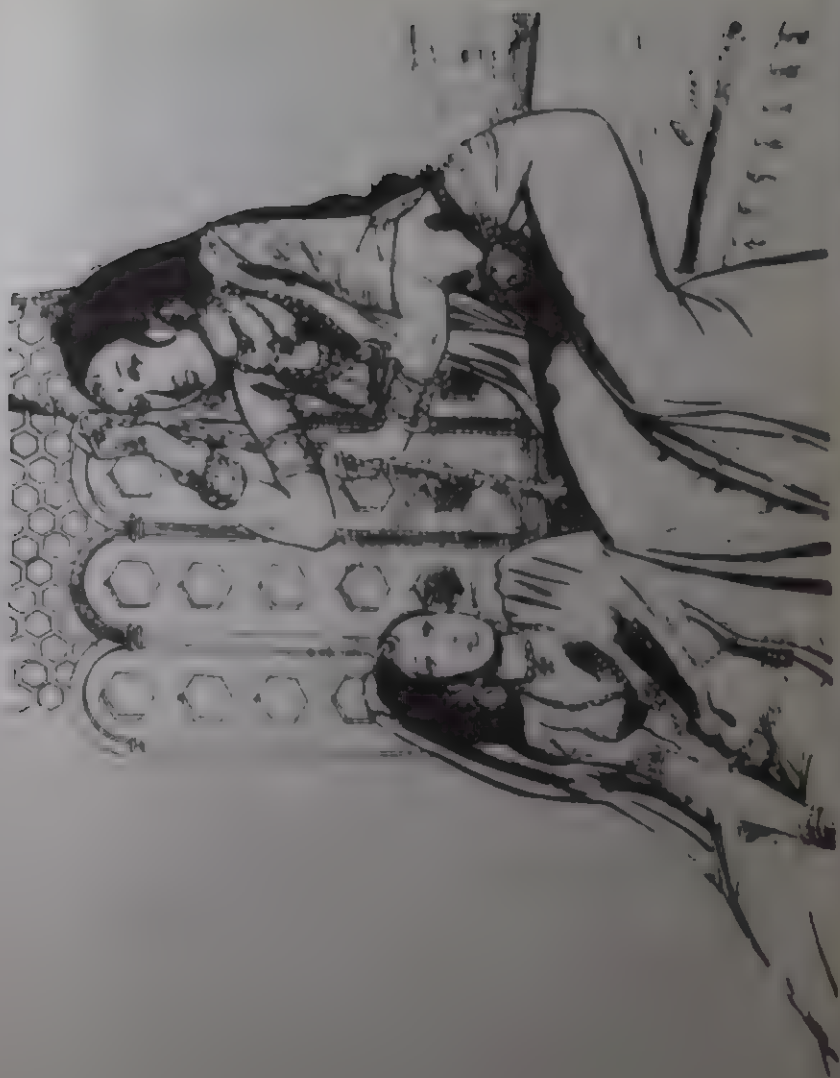
ஆலயங்களில் கூட அடியோடு பெயர்த் தெரியக்கூடிய நூறக்காற்று ஒன்று அடித்து ஒய்ந்து விட்டால் எப்படியாய் அமைதி நிலவின போல அதைப் போன்ற அமைதி திருக்கோட்டியூர் சுந்தரரம்பாள் விட்டில் குழந்திருந்தது.

ஊஞ்சல் சங்கிலியில் தலையைச் சாய்த்தபடி சுந்தரரம்பாள் உட்கார்ந்திருந்தாள் அவ்வது மனை நலையைச் சித்தரிப்பது போல ஊஞ்சல் மெதுவாக ஆடிக் கொண்டிருந்தது சந்திர பிம்பமோ எனும் படி அமைந்திருந்த அந்த சுந்தர வதனம் சோக முகிலால் ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது.

நடன நிகழ்ச்சியில் பாடப்பட்ட தே "வேற்றி வேல்! லீ! வேல்! விழியின்றும் வேல்! வேல்!" என்று; அந்த வேல் நிகர்த்த விழிகள், வதங்கிப் போன அல்லி மொட நகரனைப் போல் சோர்ந்து கிடந்தன.

ஊஞ்சலை ஒட்டினாற் போல் கிடந்த நாற்காலியில் அச்சம் ஆட்கொண்ட முகத்துடன் வடிவரம்பாள் அமர்ந்திருந்தாள். நடனவாங்கும் நாடடியும் பின் பாட நிகரார் உலகிதாங்கியும் ஒருவர் முகத்தையொருவர் பார்த்துக் கொண்டே துயரப் பெருங்கு விட்டனர்.

சுந்தரியின் அடித்துடன் போட்டியிடுவது போல் விளங்கும் வடிவரம்பாளின் தோற்றமும் கூனிக் குறுகிக்

காட்சியளித்து செடியார் வீதித் திருமண நிகழ்ச்சியில் இப்படியொரு எதிர்பாராத அசம்பாவிதம் நடைபெறுமென்று யார்தான் நினைத்தார்கள்!

எல்லை மீறித்தான் துக்காகப் பேசி விட்டோமோ என்ற எண்ணம் சுந்தரப்பாளைக் கலக்கியது! "நிறகென்ன; புனிதமாகக் கருதுகிற கலையைப் புரிந்து கொள்வதும் சக்தியற்றுப் போய் தனது அதிகார அந்தஸ்துகளுக்கு விளம்பர வெளிச்சம் போடுகிறவர்கள் யாராயிடுந்தாலும் அவர்கள் குற்றவாளிகள்தானே!"

இப்படியும் அவருக்கு ஒரு சமாதானமான பதிலை அவள் இதயம் வழங்கியது நீண்ட நேர மெளனத்தின் ஆக்கத்திற்குப் பிறகு முதலில் வடிவ தான் வாய்திறந்தாள்.

"வாயாடி! கூட்டிப்பெண்! யாரிடமாவது வம்பு செய்யாவிட்டால் தூக்கம் வராது என்றெல்லாம் என்னைத் திட்டுவாய்! இப்போது நீ பெரிய இடத்துப் பொல்லாப்பை விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்!"

கந்தரியின் வாடிப் போய் நந்த கண்கள் கனலை வாரி இறைத்துக் கொண்டு வடிவாம்பாளைப் பார்த்தன

"வடிவு! நீ வேறு என் கெஞ்சில் நெருப்பைக் கொட்டாதே! பெரிய இடம்! மகாப் பெரிய இடம்! அந்தப் பெரிய இடத்து மனிதர் நமது நடனக் கலையை எப்படி மதித்தார் பார்த்தாயல்லவா?"

உலிதாங்கி ஊஞ்சலருகே சென்று கந்தரியின் கன்னத்தில் தன் கைகளால் தடவியவாறு, "என்னம்மா சுந்தரி! குழந்தை மாதிரி பேசுறே! நம்ப நடனக் கலையை அவர் மதிக்கிறதினால்தான் அவர் தங்கச்சிக்கு உன்னைக் குருவா இரக்கக் கோ்கிறார்! இது கூடவா உனக்குப் புரியலே!" என்று குழைந்தாள்.

"ஒரு பெண்ணைக் கைநீட்டி அடிப்பதற்குத் துணிந்தால் அதைக்கூட நீங்கள் எல்லாம் அவமானமாகக் கருதவில்லையா?" சுந்தரி சற்றினால்.

"அவர் கையிலிருக்கிற வாளுக்கு எதிரிகள்கூட மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள்! அந்த வீரனான உளது கால் சதங்கைக்கு ஈடாதுமா என்று நீ கேட்டது எவ்வளவு பெரியதவறு தெரியுமா? நல்ல வேளை அவராக இருந்த காணத்தால் கையை மட்டுமே ஒங்கினால் கறுத்த ஆதர்ப்பன் மருதிக் கொண்டிருந்தால் உன் கழுத்தை நோக்கிக் கட்டாரியையே ஒங்கியிருப்பான்."

நாதமன் கொஞ்சம் கண்டிப்பாகவும், அழுத்தம் கொடுத்ததாகவும் பேசினான்.

"கட்டாரியை ஒங்கினால் என்ன? என் உயிர் போதும்! எவ்வளவுதான்! என்னை வாழ வைக்கும் என் கலைத் தெய்வக்கிற்து மாக மரு உண்டாக்குகிறவர்கள் யாராய்? உத்தாலும் என்னால் மன்னிக்க முடியாது! அதற்காக நான் மாணத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயார்!"

கைநீயின் முகம் இப்போது சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது! கலைத்தாயின் மீது அவள் கொண்ட பரமம் அநகக் கலைக்காக எதையும் தாங்கக்கூடிய உறுதியும் அவள் முகத்திலேற்படுத்திய மாற்றம் அது!

என்னமோ அம்மா! நடந்தது நடந்து விட்டது! இதற்கு ஒரே ஒரு பரிசாய் பாகனேரியார் வீட்டில் அவர் தங்கைக்குப் பாத நாட்டியம் கற்றுத்தரத் தயாராயிருக்கிறென்று நீ ஒரு செய்தி அனுப்பிட்டா எல்லாம் சரியாயிற்று!"

யலிதாங்கி வேண்டுமோ விடுத்தாள். சுந்தரி அவர் சியமாகச் சிரித்தாள் வடிவம் பாரும் அக்காளை அணுகி அவள் தோளைத் தழுவிக்கொண்டு "லலிதாங்கியம்மா சொல்வதைக் கேள் அக்கா! அம்பலக்காரர்

[illegible][illegible]

விவாகரத்து செய்ய விரும்புகிறவர்கள் கனம் நீதிபதி அவர்கள் முன்
 வந்து தங்கள் காரணங்களை விவரிக்க வேண்டும். நீதிபதி அவர்கள்
 விவாதம் நடத்தி தீர்ப்பு வழங்குவார்கள். நீதிபதி அவர்கள் தீர்ப்பு
 வழங்குவதற்கு முன்பு நீதிபதி அவர்கள் நீதிபதி அவர்கள் தீர்ப்பு
 வழங்குவதற்கு முன்பு நீதிபதி அவர்கள் தீர்ப்பு வழங்குவார்கள்.

இத்தாலும் அவளாக வலுவில் சென்று
மன்னிப்புக் கேட்கக் கொள்வது போல் அவரது தங்கைக்கு
நடனம் கற்றுத் தாச் செல்வதை அவள் மனம்
ஒப்பவில்லை தன்னை நோக்கி அவர் கையை ஒங்கி
அடிக்க வந்த அந்தச் செயலை அவளால் மறந்து விட
முடியவில்லை.

இந்தப் புகை பெருந்தியாக மாறிப் பாக்ஷரி
அம்பலக்கார நடவ் நமக்குப் புகை என்ற செய்தி எங்கும்
பாவுவது நல்லதல்ல என்ற கருத்தைத்தான் வடிவாம்
பாடும், வலிதாங்கியும், நாத மனியும் தீ நம்பத் தீ நம்ப
வலியுறுத்தினர்.

அவர்களுக்குப் பக்கபலமாக அந்த நேரம் பார்த்து
வெள்ளை அய்யநம் வந்து 'செந்தூர்' என்ன வலிதா
செளக்கியமோ பார்த்து பொம்பளாள் ஆச்சா' என்று
வல்காங்கியிடம் ஒரு அசைந்தச் சாப்பிடும் நின்றுர்.
அவருக்கு மரியாதை காட்டுகிற வகையில் கந்தியும்
வடிவும் எழுந்து வாங்கக் கவாமிசேனா' என்று வணக்கம்
தெரிவித்தனர்.

எல்லாம் தெளிவிப்பம் கத்தான் வந்தி நக்கி நேன்
ஒரு பக்கத்திலே கும்மினிக்காணுகும் மந்து
பாண்டியருக்கும் பொராட்டம்' அது என்ன ஆகுமோ
எப்படி முடியுமோ, தெரியாது! அதற்கிடையில் வாளுக்கு
வேலிக் தேவருக்கும் கந்தாரம்பாளுக்குமும் ஒரு
பொராட்டமோ இது கல்லாயின்லையோ வாளுக்கு
வேலிக்கு எவ்வளவு பிரச்சினை சமீப காலமாகர்னால்
அகலியு ஒருகண் வச்சி நக்கிறான் அவர்மேலே அவர்
தூங்கிவிட்காரர்களையும் வெளிப்படையாக விசேஷிக்க
முடியாது! அதற்காக விந்தலைப் பொராட்டம் நடத்து
கிறவர்களையும் விட்டுவிட முடியாது! இந்த மாதிரி
நிலையையிலே அந்த மனிதர், கயிற்றின் மேலே நடந்து
கொண்டிருக்கிறார். அத்தனை பிரச்சினைகளுக்
கும் மீதே அவருக்கு அவர் தங்கை கல்யாணி நாச்சியார்
ஒரு பெரிய பிரச்சினை தங்கை மேல் அவருக்கு உயிர்!
தூண்டாவிட்டால் கந்தாரம்பாளைத் தேடிக்கொண்டு
அவ்வளவு பெரிய அம்பலக்காரர் வருவாபோ' "

வெள்ளை அய்யரின் பேச்சு ஏற்கெனவே தெளிந்து
கொண்டிருந்த கந்தாரம்பாளின் மனத்தில் மேற்
கொண்டம் தெளிவை ஏற்படுத்தி வாளுக்கு வேலியின்
மீது ஒரு தனி மதிப்பையும், அனுதாபத்தையும்
உருவாக்கியது! இந்தப் பொருளும் அவரே வலுவில்
சென்று வாளுக்கு வேலி லிட்டில் கல்யாணி நாச்சியா
ருக்கான நாட்டியப் பயிற்சியை ஆரம்பிப்பது அளவது

கண்டான் உணர்வுகளுக் குறையாகத் தெரிந்தது! அவளது சங்கடத்தையும் புரந்து கொண்ட வெள்ளை அய்யர் பொதுவான ஒரு திட்டத்தை அறிவித்து அந்தச் சமரச யோசனையை ஒப்புக் கொண்டதனு கேட்டுக் கொண்டார்.

“கல்யாணிக் தப்பாத நாட்டியம் கற்றுக் கருவதற்குக் கந்தரம்பான் பாகனைத் தைவயில்லை! வடிவாம்பாளை அனுப்பி வைப்பது!”

இந்தச் சமரச யோசனையை உடனே ஆமோதித்துக் கந்தர் சரி” என்று சொல்லாவிட்டாலும் மறுத்துப் பேசாமல் மௌனமாக இருந்து விட்டான்.

“மௌனம் சம்பதத்திற்கு அறிதறி! அதனால் வடிவாம்பான் பாகனைப் புறப்பதவதென முடிவாகிறது!” என அறிவித்தார் வெள்ளை அய்யர்!

கலையைப் பொறுத்துக் கந்தரம்பான் சற்றுக் கடுமையானவன் கண்டிப்பானவன் என்றாலும் நற்குணப் பெட்டகமேனவனான பாரற்றப்படுகிறான்!

அவனைப் ஒப்பிட்டுப் பொது வடிவாம்பான் ஐம்பது விழுக்காத்தான் தெறுவான்! வெள்ளை அய்யரின் சமரச யோசனை, வடிவத்துக் தாங்க முடியாத பூரிப்பை அளித்தது! அதற்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை! வாளுக்கு 'வேலியின்மீது கண்ட நாட்களாக'வ அவளுக்கு ஒரு மோகம்! தாகம்! அவனுடைய ஆசைக் காதலியாகத் தானாகவிருவதின் மூலம், வாட்கோட்டை நாடு எனப் படும் அந்தப் பாகனைப் பகுதியிலேயே தனக்கு ஒரு தனி அந்தஸ்து கிடைக்கும்! அதிகாரம், செல்வாக்கு என்பதை விட அவனைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட நாள் முதலே அவளுக்கு ஒரு கிறுகிறப்பு! அவனைச் செட்டியார் வீட்டு நான் திகழ்ச்சியின் பொது மிக அருகாமையில் பார்த்த பொது அவளது விரிந்த மார்பும், அகன்ற தோள்களும், வாட்டசாட்டமான உருவமும் அவளையுமறியாமலே அவளது அங்கங்களை விம்மச் செய்தன!

இப்போது அதிர்ஷ்டவசமாகக் கனகத் த அவனைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புகள் வாய்மையாகக் கிடைக்கப் போகின்றன என்று எண்ணி எண்ணி இதயத்தைக் குவியாட்டிப் போடச் செய்தாள்.

'கல்யாணி நாச்சியா கத்த நடனம் கற்றுக் கதவேன்! வாளுக்கு வேலிக்கு என் நயன் பாணை கற்றுத் ததவேன்! கங்கை ஆகவான்! அவள் அண்ணன் எல்லாந் கூர்வான்! கண்ணனைத் தேடிப் பாணை போலக் கல்யாணி அபநயம் பிடிப்பான்! அவள் அண்ணனைத் தேடித் தாதல் போலக் கயிர் அவன் மடியினில் காய் கிடப்பேன்! இது எனக்கு வலுவில் கிடைக்க வாய்விடாதம்! என் அக்காளின் கோபம் எனக்கு உபம்! இனத்தீநம் என் விகதாபம்!'

வடிவாம்பாளின் நெஞ்சத் தினையில் எதிர்கால சிபிலைலியங்கள் ஆடின!

கங்காம்பாளின் விட்டைப் போலவேதான் வாளுக்கு வேலியின் மானிகையிலும் ஒரே மனக் குழப்பம்!

என்ன இந்நகலும் நீங்கள் சுந்தரியை அடிக்கப் போயி ருக்கச் சுடாது அண்ணா! உங்கள் தகுதிக்கும் பெருமைக்கும் அது எவ்வளவு பெரிய இழக்குத் தெரியுமா!'

என்று கல்யாணி நாச்சியார் கடிந்து கொண்ட போது, வாளுக்கு வேலியால் எந்தப் பதிலும் சொல்ல முடியவில்லை!

'நல்ல வேளையாக இந்தத் தகராறு நடைந்து பெருத்தத் தெரிந்ததோர் மடிந்து விட்டது! ஊராருக்குத் தெரிந்தால் உங்களைத்தான் அண்ணா குறை சொல்லுவார்கள்!'

ஆமாம் கல்யாணி, ஆமாம்! கலையின்மீது கொண்ட பற்றினால் அவளும் நிலைகுலைந்து ஏதேகோ பேசுவிட்டாள்! நானும் உணர்ச்சி வயப்பட்டு என்னை மறந்துவிட்டேன்! தம்மி ஆதர்ப்பின் தலை உள்ளத்திற்கு

அடிக்கடி தண்ணீர் ஊற்றி அளவெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் நாளை, நிறையைய துவம் நெருப்பின் ஐவாவையாக எப்படித்தான் மாறினே போய் எவர்க்கு தெரியவில்லை."

"எல்லாம் என்னால் வந்தது! இப்போது எனக்கு எதற்காக நடவடும் பயிற்சி எதுவுமே வேண்டாம் அண்ணா! தென்பாண்டிச் சிமையில் நம்மைச் சுற்றிப் போய் புரட்சி இப்படி யொரு பயங்கரமான சூழ்நிலையில் பாதநாட்டியப் பயிற்சி என்ன வேண்டிக்கிடக்கிறது!"

"கல்யாணி! தென்பாண்டி மண்டலம் திக்காடாக மாறி வருவதை அறியாதவன்ல்ல நான்! அதற்கான தர்ப்பு ஏற்பாடுகளை எவ்வளவு தந்திடமாகச் செய்ய முடியுமோ அப்படிச் செய்துதான் வாநகி நேன்! எனக்கு எத்தனையோ சங்கடங்கள்! எத்தனையோ சக்கல்கள்! எந்த நோத்திலும் எதுவும் நடக்கலாம்! அவைகளுக்கிடையே எனக்கு இருக்கும் ஒரே ஒரே ஆறுதல் நீதான்மட்டும்! உன்னை ஒரு நல்ல இடமாகப் பார்த்து மணம் செய்து கொடுத்து விட்டால், பிறகு நான் நிம்மதியாக எதையும் சந்திக்கத் தயாராகி விடுவேன்! அதனால் கல்யாணி, என் ஆசையைத் கூறிக்காத்தே! அதுமட்டுமல்ல; இப்போது நான் சொல்லப் போவதையும் மறுத்துப் பேசாத்தே!"

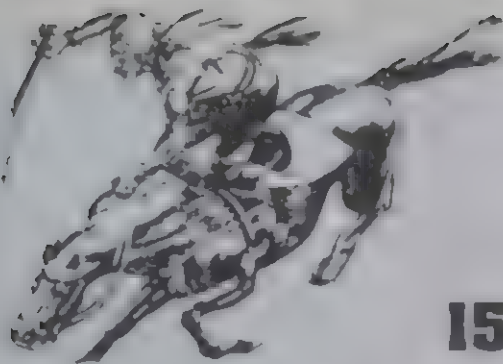
"என்ன அண்ணா?"

"நானே கந்தாம்பாள் விட்டுக்குப் போகப் போகிறேன் செட்டியார் வீட்டில் நடந்தவைகளுக்கு வாந்தம் தெரிவிக்கப் போகிறேன்! கந்தாம்பாளையாவது அல்லது வடிவாம்பாளையாவது உனக்கு நடன ஆசிரியையாக அழைத்து வரப் போகிறேன்."

கல்யாணி திடுக்கிட்டுப்போய் "அண்ணா!" என்று அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்கலங்கினாள்!

"எல்லாம் நல்லதாகவே நடக்கும்!" என்று கூறி விட்டு வாயிற்புறம் வந்தான் வாளுக்கு வேலி!

15

வா லென்றும் வக்கிரகுதான் தறுத்த அகம்பன் ஊர் ஓடலை என்பதும். அவனை வாங்குது வெல்கான் மக அகாமான் ஒரு பணிகதா அனுப்பியி நக்கிரான் எனாதும் நினைவுகது வந்தது அகம்பன் இல்லாததும் அவனுக்கு ஒரு லைகில் கலகாயிற்று

இருந்தி நக்கால் அவனைச் சுந்தாய்ப்பான் வீடு நக்கச் சென்றிடுக் கல்யாணி நாக்ஷயார் மறுப்பு எதுவும் தெரிவிக்காமல் விட்டது போல் விட்டி நக்க மானா கம்பி அப்போது இல்லை என்பதில் ஒரு திம்மதி

அனால. கம்பி சென்றி நக்கும் காரியத்தை நினைகதும போது அவன் பத்தியாதத் திரும்பி வா வேண்டிய என்ற கவலை திரும்பாச் சீத்தியில் அங்கு லையக் கம்பெனியார் படைக்கு ஏற்பட்ட கொல்லியையும். மேலுர் கிரே அத்தப் பேரில் கொல்லப்பட்டதையும் சீகளவியுற்ற கன்னல் அக்னியு மற்னொரு கன்னலான வெல்ஷ் என்பவனுக்கு மருது பாண்டியர் படையை எப்படி மடக்க வேண்டும என்பது குறித்து ஒரு தூதரையக் கடிதம் அனுப்பியி நக்கிரான்

அந்தக் கடிதம் பட்டமங்கலம் அம்பலக்கார வல்லத்தையனுக்கும் தெரியாமல் அவனுது மைத்துனன்

பறங்காப்புவி ஏலமாக வெல்ஷ் துறைக்கு அனுப்பப்படு
பறது என்பதை வாய்நக்கு வேலி முன்கூட்டியே தெரிந்து
கொண்ட காணத்தால் அந்தக் கடிதம் எப்படியும் வெல்ஷ்
துறையின் கையில் கிடைக்காமல் செய்துவிட வேண்டு
மென்றுதான் அந்த முயற்சியில் சர்ப்பட ஆதர்ப்பனை
அனுப்பியிருக்கிறான்.

பாணாபதுரைக்கும் பார்த்திபதுரைக்கும் இடையே
பாசறைகள் அமைத்துக் கொண்டு பறங்குயர்
பட்டாளத்தைச் சிதற அடிப்பதற்குத் தயார்ப்படுத்திக்
கொண்டுள்ள விடுதலைப் படையினர் விழிப்புடன்
இருக்க வேண்டுமெனவால் வெல்ஷ்வுக்குக் கர்னல்
அக்னியூ அனுப்பியுள்ள கடிதம் பற்றிய விவரம்
விடுதலைப் போர்த் தளபதிகளுக்குத் தெரிந்தாக
வேண்டும்.

அந்த அரிய பணிக்காகவே ஆதர்ப்பன் தன்னுயிதைத்
திரைபாக மதித்துப் புரவியேறிப் பறந்திருக்கிறான். இந்த
விஷயம் கல்யாணி நாச்சியாருக்குக் கூடத் தெரியாது
காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டுத் தன்னை
வந்து சந்திக்குமாறு அண்ணன் இட்ட ஆணையைச்
சிரமேற்றாங்கிச் சிலிர்த்தெழுந்த ஆதர்ப்பன் கூடக்
கல்யாணியிடம் விபரத்தைச் சொல்லாமல் வேறு
வேலையாக வெளியூர் போவதாகத்தான் கூறிவிட்டுச்
சென்றிருக்கிறான்.

குதிரை சாரட்டு வேண்டாமென்று கூறும் பாக்னேர்
நாட்டு அம்பலக்கார வீட்டுப் பெண்கள் வழக்கமாகப்
போதும் பெட்டி வண்டியைக் கொண்டு வரச் சொன்னான்
வாளுக்குவேலி! இருபுறமும் பட்டுத் திசைகள் தொங்கும்
அந்த வண்டியில் சென்றால், தன்னை யாரும் தெரிந்து
கொள்ள முடியாது என்பதற்காக அந்தத் திடீர் ஏற்பாடு!

கமராபாண சாஸனங்கள் பூட்டப்பட்ட அந்த வண்டியைக் கொண்டு வந்து திறக்கவிட்டு, வண்டிக்காரன் வாங்கித் தவலையை வண்டிக் கொண்டு வாயிற்புறம் நகர சாவல்களை உஷார் பதக்கிவிட்டு வாயங்கு தவலை வண்டியில் ஏறித் திரைகளை மூடித்துவிட்டுத் கொண்டு துறம்புலிட்டபடியாக சாஸனங்கள், குகனாகளுக்கு எட்டித் தவலைக் காட்டிக் கிளம்பின.

பாக்ஸோ எல்லையைத் தாண்டிப் போது வாங்கு தவலை செல்லும் வண்டிக்கு எகரோபுறமே ந வண்டி பாக்ஸோவை உதாசனம் வினைத்து வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வண்டியில் இரட்டைக் கொங்கிய வெள்ளைத் துளியில் 'சுந்தரி' என எழுதப்பட்டிருந்ததைக் கவனிக்காமல் தவலை வாங்கு தவலையின் வண்டித் தக்கோட்டியூர் பாதையில் சுருக்கமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

எகரோ பாக்ஸோவை நோக்கி வந்த வண்டி சுந்தரிக்குச் சொந்தமானது. அடியத்திற்குச் செல்வது அங்குசத்தில் நடனமாடவது கவிதா தவறு எதற்கும் வெளியிற் சென்று படிக்கப்பட்டதற்குக் கொள்ளாத கந்தரி, தவறாச் செல்லாதென்றால் தீனாயிடப்பட்ட பெட்டி வண்டியில்தான் செல்வது வாழ்க்கை அவளுடைய அந்த வண்டிகாரன் இப்போது பாக்ஸோக்குள் நுழைந்து அப்பக்காரா விட்டா. நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

வாயங்கு தவலையின் லிட்ட வாயில் வந்து நின்று அந்த வண்டியில் நுழைந்து மதலில் எலிதாங்கி இறங்கினான். அவனாகச் சொல்கிறது நாதமணி இறங்கினான் மணிநாடகம் வடிவாம்பான் இறங்கினான் அகற்குள் சுவாமிநாதர் தாடையும் கொதாரியும் அவர்களைப் பார்த்துவிட்டுத் குகியாய்க் குத்து விட்டார்கள்.

நீதாபோ தி நக்கோட்டியூர் சுந்தரியோட தங்கச்சி வடிவாம்பான் உன்னை நாங்க சொட்டியார் வீட்டுக்

கல்யாணத்திலே பார்த்தேதாமோ" என்று வடிவைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

வந்திருப்பது யார் என்று புரிந்து கொண்ட காவலர்களும் தடை யோதுமின்றி வடிவையும் அவளுடன் வந்த வர்களையும் உள்ளே அழைத்துச் செல்ல அனுமதித்தனர். வடிவாம்பாள் நடந்து செல்வதே ஒரு நடனமாக இருப்பதையும், அவளது முன் அழகைவிடப் பின் அழகு, காத்தம், போல் சுவர்ந்து இழிப்பதையும் அந்தக் காவலர்கள் இரசித்துக் களித்தனர்.

நவராத்திரியின் போது அம்பாள் அலங்காரம் என்றுமில்லாத அளவுக்கு எழிலுடன் விளங்குவது போல அன்றைக்கு வடிவாம்பாளின் அலங்காரம் விளங்கியது. வாளுக்கு வேலி தன்னைப் பார்த்தவுடன் காதல் வலையில் வீழ்ந்துவிட வேண்டுமெல்லவா அதற்கெற்ப அந்த அழகியின் அங்கங்கள் ஆடைக்கு வெளியே தங்களை விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

அந்தச் சிறிய மாளிகையின் கூடத்தில் அவளையும் அவளுடன் வந்த இ நவரையும் உட்கார வைத்து விட்டு, "இ நங்கள்! இ தோ கல்யாண நர்சியாளை அழைச்சி கட்டு வர் தோம்!" என்று காதையும், கௌதரியும் உள்ளே ஓடிடத் துடித்தனர்.

"அம்பலக்கார அய்யா இல்லியா?" என்று லலிதாங்கி கேட்ட கேள்விக்குக் கிடைத்த பதில், வடிவுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

"அவர் ஊரில் இல்லை!"

முதல் சந்திப்பிலேயே முகிழ்ந்துவிட வேண்டும் தீமாகம் என்று ஆசையை மனையாகச் சுமந்து கொண்ட வந்த வடிவாம்பாள் ஏமாற்றப் படுகுழியில் வீழ்ந்து போய் உணர்ந்தாள்.

கூடத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்த ஒலியங்களின்மீது அவள் கண்கள் ஒளியற்றுப் பார்ந்தன. வானக்கு வேலியின் முதாதையர் குறித்த ஒலியங்கள் அவள் புலியுடன் போரிடுவது போலும் - சங்கத்தின் வாயைக் கிழிப்பது போலும் - காளைமாடுகளை அடக்கி விழுத்துவது போலும் - வித்தை விளக்கும் அந்த ஒலியங்களை அவள் இரத்தப்பார்க்கவில்லை. அந்த ஒலியங்களின் வர்சையில் கடை சியாக இடம் பெற்றிருந்த வாஷன்கு வேலியின் உருவத்தின் மீது அவள் பார்வை விழுந்ததும் அவள் விழிகளுக்குப் புத்தொளி நிறந்தது.

என்ன கம்பாம்! என்னவாம் செறிந்த முகம்! இவரது உயர்ந்த குன்று போன்ற தோளில் ஒரு பறவையைப் போல நான் முகம் புதைத்துச் சாய்ந்து கொண்டால் எத்துணை இன்பமாயிருக்கும்! உடை வாளினையொத்த அந்த மீசையின் மீது என் உதடுகள் படும் போது இந்த மென்மையான இடங்கள்; முட்டுத்தனமான ஒரு ஸ்பரிசுத் தால் எவ்வளவு ககம் அனுபவிக்கத் துடிக்கின்றன!

காடையும் கௌதரியும் அவள் இன்பக் கனவைக் களைத்து, கலயாணி நாச்சியானா அங்கே அழைத்து வந்து விட்டார்கள்.

நாச்சியாரின் அழகின் முன்னால் - வைத்திற்கு எகிறி புஷ்பமாகம் மின்னுவதைப் போல் வடிவம்பாள் காட்சி அளித்தாள்.

"நடந்ததையெல்லாம் மறந்துடனும்னு கேட்டுக்கத் தான் வந்தி ருக்கோம்!" முதலில் நாதமுனி ஆரம்பிக்க, அதற்குப் பின்பாட்டுப் பாடினான் லலிதாங்கி.

'ஏதோ சின்னஞ்சிறுககள்! ஊர் உலகம் தெரியாத பெண்ணுங்க! அய்யாவோட பெருமை தெரியாம ஏதோ வாய் தவறுதலா பேசிட்டா, அதை அம்பலக்கார அய்யா

மனசிலே வச்சுக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லிக்கிறதுக்
காகவும் . . .

லலிதாங்கி பிடிப்பதற்குள் கல்யாணி நாச்சியார்
குறுக்கிட்டாள்.

“எங்க அண்ணன் நடந்து கொண்டது கொஞ்சம்
அகிகம்தான்! அகற்காக அவர் மிகவும் வருத்தப்பட்டார்!
ஏதோ ஆத்திரத்திலும் அவசரத்திலும் நடந்துவிட்ட
தென்று அவருக்கு ஒரே வேதனை திருக்காட்டியிருக்கு
அந்தக் ஒரு வேலையாகப் ‘பொய் நக்கிரார்’ போகும்
பொழுதோ அல்லது வரும் பொழுதோ உங்கள் சகோதரி
சுந்தரம்பாளையச் சந்தித்துவிட்டு வருவேன் என்று
சொல்லிவிட்டுத்தான் ‘பொய் நக்கிரார்’”

வடிவாம்பாளையுக்கு மற்றொரு இடி! அவர் ‘பொய்
அக்காளையச் சந்தித்து விட்டால்’ அக்காள் சமாதான
மடைந்து அவளை கல்யாணிக்கு நடனம் கற்றுக் கொடுக்கச்
சம்மதித்து விட்டால்’ அதன் பிறகு வடிவின்
மனக்கொட்டையெல்லாம் இடிந்து, தூள் தூளாகப் போய்
விடாதா?

எனவே வடிவு, லலிதாங்கியின் காதில் இரகசியம்
பேசினாள். அதற்குள் காதையும், கௌதரியும் காய்ச்சிய
பாலைக் கிண்ணங்களில் ஊற்றிக் கொண்டு அவற்றை
வெள்ளித் தட்டில் வைத்து அவர்களிடம் நீட்டினர். பால்
பருகிக்கொண்டே லலிதாங்கி பிடிையைப் பலமாகப்
போட்டாள்.

“அம்பலக்கார அய்யா மனசு எவ்வளவு
கவலைப்பட்டதோ, அப்படித்தான் எங்க சுந்தரியோட
மனசிலும் கவலை அலை மோதிடிச்சு! அதனாலதான்
அவள் ஒரு சமாதான ஏற்பாடா வடிவாம்பாளைய அனுப்பி
நாச்சியாரம்மாளுக்கு நடனப் பயிற்சியை ஆரம்பிக்கச்
சொல்லியிருக்கா!”

கல்யாணியின் முகம் பலர்ந்தது என்றாலும், அண்ணன் இல்லாத நோக்கில் முகம் முகமாக எப்படிப் பயிற்சியைத் தொடங்குவது என்று திகைத்துப் போனான்.

"அண்ணன் ஊரில் நந்து வந்துவிட்டார் போ!"

கல்யாணியின் பேச்சைக் கேட்டுத் தலையாசைத்து விட்டால் அகற்குள் வடிவாம்பாள் இடத்திற்குச் சுந்தரிபோல வந்துவிட ஸாமல் ஸ்வாமி மீண்டும் வடிவுக்குக் குழப்பம்! அவளை முகத்தில் ஆம்பித்துவிட்டால் பிறகு சுந்தரி வந்து நடனப் பயிற்சி தொடங்கி வைக்கிறேன் என்று சொல்ல மாட்டாள் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு!

"இன்று நல்ல நாள்! நான் வந்திருக்கிற வேளையும் நல்ல வேளை! இப்போது ஆம்பித்து விடுவோம்! முதன் முகமாக வந்து சி நம்பிப் போவதும் அபசகுனமாகி விடும்! அதனால் இப்போதே..."

வடிவாம்பாள் பேச்சுக்குக் கல்யாணி நாச்சியார் மறுப்பு ஏதும் உடாத்திடவில்லை!

"சரி" என்று அவள் தலை அசைந்ததுதான் தாமதம்; நாதமுனி, தாளத்தை எடுத்து "டைங்" என்று தட்டினான்.

வாடாக்குவேலியின் பெட்டி வண்டி திருக் கோட்டியூர் சுந்தராமப்பாள் வீட்டு வாசலில் போய் நின்றது! வாளுக்குவேலி வண்டியிலிருந்து இறங்கவில்லை. வண்டிக்காரனை உள்ளே அனுப்பித் தனது வருகையைத் தெரிவித்துவிட்டு வாசல் சொன்னான்.

இறங்கி உள்ளே சென்ற வண்டிக்காரன் திரும்பி வந்து "அய்யா யா நமஸ்கரிக்க விட்டிலே! வேலைக்காரி மாத்திரம்தான் இருக்கிறா! சுந்தராமப்பாள் அம்மா கோயிலுக்குப் போய் நுக்காங்களாம்! அவங்க தங்கச்சி, வடிவாம்பா அம்மா நம்ப பாக்னேரி அரண்மனைக்கு நாட்டியம் சொல்லிக் கொடுக்கப் போயிருக்காங்களாம்!

'வேலைக்காடுக்கு அவ்வளவுதான் தெரியுமாம்' என்றான்.

வாளுக்கு வேலியின் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி! சுந்தரியும் தனது தவற்றை உணர்ந்து அதற்குப் பரிசுரமாக அவள் தங்கையை என் தங்கைக்கு நடன ஆசிரியையாக அனுப்பியிருக்கிறாள்! இவ்வளவு பண்பாடு உள்ளவளைப் பார்த்து எனது வந்தத்ததைத் தெரிவித்தே தீர வேண்டும்!

வண்டியைத் திருக்கோட்டிபூர் கோயில் வாசலுக்கு ஒட்டச் சொன்னான்.

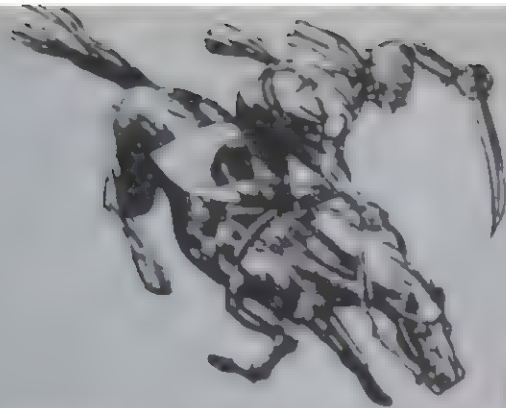
ஆலயத்தில் ஆடலாசி ஆண்டவன் சந்திதானத்தில் பக்தி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான்! அச்சகர் பூஜையை முடித்து விட்டு அவளிடம் பிரசாதத்தை வழங்கினார். அதை வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு சுந்தரி பிரகாரம் சுற்றுவதற்குக் கிளம்பினாள்.

வாளுக்கு வேலியின் வண்டி கோயில் வாசலில் நின்றது! உள்ளே ஓடியிருந்த வண்டிக்காரன் திரும்பி வினாந்து வந்தான்: "அய்யா! சுந்தரியம்மா பூஜை முடிந்து கோயில் பிரகாரத்தைச் சுற்றி வந்தாங்க!"

"ஓ! அவள் கோயில் பிரகாரத்தில் பிரதட்சணமாக" வருவாள்! நான் "அப்பிரதட்சணமாக"ப் போனால்தான் அவளை எதிரே சந்திக்க முடியும்."

வாளுக்கு வேலியின் வாய் இவ்வாறு முணுமுணுத்தது! அந்தி மாலையும் தன்னை அடையாளம் காட்டாமல் இருக்க உதவிடும் என்ற நம்பிக்கையுடன் வாளுக்கு வேலி வண்டியை விட்டு இறங்கிக் கோயிலுக்குள் நுழைந்தான்.

16

வை எகக கனாவின் ஓயாக உள்ள வாழ்களில் ஆதகி லெயப படைகளை நடத்திச் செல்ல வேண்டுமென்று அந்தப் படையில் இணைந்து கொள்வதற்கெனக் கனாது படையில் நகது ஒரு பகுதி வீரர்களை அனுப்பி வைப்பாகவும் மருதுவின் வித்தலைப் பேர் வீரர்கள் எககாடி சுவாயம் பேர் மாணாதுணாக் தும் பாககிட ஹாகத் தும டைய பல் இடங்களில் மகாமடக கொண்ட நகிறார்கள் என்றும், கன்னல் அக்னியு கானல் வெல்ஷ் கது எழுதி, கருகாமாகக் கையாள வேண்டிய யுத்த ரகசயங்களையும் குறிப்பிட்டிருந்த கடிதம்தான் உறங்காப்புவியின் மூலம் அனுப்பப் பட்டிருந்தது.

அந்தக் கடிதத்தில் என்ன விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கலான என்று முன்னரே தெரிந்து கொள்ளா விட்டாலும் கூட எப்படியும் வித்தலை வீரர்களை வீடித்தகடிய பேர் உபாயங்கள்தான் அறிவிக்கப் பட்டிருந்தும் என்ற மடிவுக்கு வந்திருந்த வாங்குதுவல்லி, அந்தக் கடிதம் கன்னல் வெல்ஷ் கையில் கிடைக்காமல் தகது நிறுக்கித்தான் கறுக்க ஆதப்பனை முந்தி விட்டிருந்தான்.

ஆங்கிலேய வீரர்கள் யாரும் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு தன் லெய சென்றால் சந்தேகமூற்று வித்தலை

வீரர்கள் மடக்கி விடுவார்கள் என்பதைக் கருதித்தான். உறங்காப்புலியின் வசம் கடிதத்தை ஒப்படைக்கச் செய்து கர்னல் வெல்ஷ் துரையிடம் சேர்த்து விடுமாறு அக்னியூ சிகப் தக் கொண்டி நந்தான்.

உறங்காப்புலி அந்தக் கடிதத்துடன் குதிரையில் ஏறினான். பட்டமங்கலத்திலிருந்து புறப்பட்ட அவன் தன்னை யாரும் சின்தொடராதவர்களா என்று திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே குதிரையை வேகமாக விரட்டினான். மதுரைக்கும் திருப்புவனத்திற்குமடையே மணலூர் என்ற இடத்தில் ரகாமட்டி நகரம் கர்னல் வெல்ஷ் துரையிடம் உடனடியாக அந்த மடலைச் சேர்க்க வேண்டுமென்று உறங்காப்புலியின் உள்ளம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

மண்ணின் பெருமை காக்க மாணத்தின் விளிம்பில் நின்று போராடிக் கொண்டிருக்கும் மதுபாண்டியர், கோபால நாயக்கர், ஊமைத்துரை போன்றவர்களைப் பற்றி அணுச்சஞ்சலமும் இல்லாமல் அவன் ஒரு புனிதமான கடமையை ஆற்றப் போவதாகப் பூரிப்புக் கொண்டு புரலியை மேலும் மேலும் விரைவு படுத்தினான்.

மணலூருக்குச் செல்லப் பட்டமங்கலத்திலிருந்து கரண்டைக்காடு வழியாகத்தான் உறங்காப்புலி வர வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்துத் தனது குதிரையைக் கறுத்த ஆதப்பன் அந்தக் காட்டின் பக்கம் தட்டி விட்டான். சீரான பாதையல்ல! மரங்களிடையே அடர்ந்திருந்த முரட்டு முட்செடிகளின் மீது குதிரையின் உடல் படும்பொழுதெல்லாம் மேலே செல்லத் தயங்கியது.

கரண்டைக் காட்டில் உள்ள பல்வேறு பாதைகளில் எந்தப் பாதையில் உறங்காப்புலி செல்வானோ என்பது தெரியாமல் ஆதப்பன் திகைத்தான். குதிரையில் அமர்ந்தவாறே அங்கிருந்த மரங்களை அண்ணாந்து

நோக்கினான் வானளாவி நின்ற ஒரு மாம் அவன் கவனத்தை ஈர்க்கது அக்க மாக்கின் உச்சக்களையில் ஏறி உட்கார்த்து கொண்டான் அங்குள்ள பல வாழிகளில் எந்த வாழியில் உறங்காப்புவியின் துதினை செல்கிறது எனக் கண்காட்டித்து விடலாம் உடனே மாக்கல் தந்து இறங்கி அவனைத் தொடர்ந்து சென்று கடித்ததைப் பார்த்து விடலாம். இந்த யோசனை அவனுக்கு மற்றொரு சரியென்று தென்றியது

துதினையை மாக்களின் மறைவில் நிறுத்திவிட்டு அந்த உயர்ந்த மாக்கின் கிளையில் ஆதப்பன் ஏறி உட்கார்த்து கொண்டான் அங்கே நுழை பார்க்க அந்தக் காட்டின் பல கிளைப் பாகைகள் காது முட்டாகவும் மீட்டு பள்ளங்களாகவும் காட்சியளித்தன வெகு தொலைவுக்கு அவன் விழிகளை ஓடவிட்டுக் கூட எந்தக் குதிரையிலும் யாரும் வருவதாகக் தெரியவில்லை.

காண்டைக் காட்டில் மான்கள் சுதந்திரமாகத் துள்ளித் திரிவதைச் சற்று நேரம் இரத்தத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கறுத்த ஆதப்பனின் காதுகளில் சற்றுத் தொலைவில் குதினை வரும் குளம்படி ஓசை கேட்டது கண்களை அகல விடுத்துக் கொண்டான்.

ஆம்! அவன் நினைத்தவாறே அது உறங்காப்புவி தான்!

அவன் வரும் அந்தக் குதினாதான் காண்டைக் காட்டுக்குள் நுழைந்து மூன்று வாழிகள் சந்திக்கும் ஒரு இடத்தில் சற்று நின்று பின்னர் ஒரு வாழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு அதில் ஓடத்தொடங்கியது!

மாத்தின் உச்சியிலிருந்து மளமளவென்று கீழ்நோக்கி இறங்கிக் கொண்டிருந்த ஆதப்பனின்

செவிகளில் இன்னொரு குதிரை வேகமாக வந்திரு
குளம்படி ஒலிகள் கேட்டன. வியப்புற்று நோக்கினான்.
உறங்காப்புலியின் குதிரையை மஞ்சாட வேண்டும் என்ற
தீவிர வேகத்துடன் அந்தக் குதினா வந்து கொண்டிருந்தது!
அதைவிட ஆச்சரியம். அதன்மேல் ஒரு பெண்
அமர்ந்திருந்தாள்!

யார் அந்தப் பெண் ஆதர்ப்பன் தனது
தினைவாற்றலைச் சாணை விடுத்தான்! ஆம் அன்றைக்குப்
பாட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையார் கோயிலில் அவன்
சந்தித்த வீரம்மாள்தான்! வலத்தையானின் சகோதரி!
உறங்காப்புலியின் மனைவி!

அவள் எதற்காக உறங்காப்புலியைத் துரத்திக்
கொண்டு வந்திருள்? ஆதர்ப்பன் திகைத்தான்!

என்ன நடக்கிறதென்று மரத்திலிருந்து பார்த்துக்
கொண்டே யிருந்தால் உறங்காப்புலியைத் தப்பிக்க விட்டு
விடக்கூடும். எனவே உடனடியாக அவளைத் தொடர்வதே
மேல் என்று முடிவு செய்து, தனது குதிரையில் பாய்ந்து
உறங்காப்புலியும், வீரம்மாள்மும் செல்லும் வழியில்
திருப்பினான்.

முன்னைக் காட்டிலும் வேகம் கொண்டது
உறங்காப்புலியின் குதிரை! அந்த வேகத்திற்கு ஈடு
கொடுத்துப் பின்னால் தொடர்ந்தது வீரம்மாள்! குதிரை
அவற்றிற்குப் பின்னால் ஏதோ ஒரு எதிர்பாராத
நிகழ்ச்சிக்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டவாறு
செல்லும் கறுத்த ஆதர்ப்பனின் குதிரை!

"நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்!"

வீரம்மாள் அவறியது அந்தக்காட்டையே அதிர்ச்
செய்கது. உறங்காப்புலி அவளைத் திரும்பிப் பார்த்து

விட்டு இன்னும் சீவகமாகப் போதுமாறு குதிரையைத் தனது குதிரைகளால் ஒங்கி உதைத்தான். பொறுமையிழந்தவனாகக் காணப்பட்ட விரம்மான், தனது இடையிலிருந்து ஒரு கூரிய கட்டரியை எடுத்து உறங்காப்புலியின் குதிரைக்குத் குறி பார்த்து விசினான். குறி தவறாமல் குதிரையின் கழுத்துப் பகுதியில் கட்டரி தாக்கியது குதிரை வீறிட்தக் குரல் கொடுத்தவாறு நின்றது தள்ளாடியது. அது கீழே விழுவதற்குள் உறங்காப்புலி இறங்கிவிட்டான் விரம்மனும், தனது குதிரையை நிறுத்திவிட்டுக் கீழே குதிரைகள்.

இக்கனையும் பின் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே வந்த சுறுக்க ஆகப்பன், தனது குதிரையை ஒரு பெரும் புதரின் மறைவில் நிறுத்திக் கொண்டு கவனித்தான். உறங்காப்புலியின் அழகற்ற முகம் இப்போது விகாரத்தையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. எரியும் அழிப்பில் இறந்து எதக்கப்பட்ட விறகுக் கட்டைகள் போன்று அவனது கொள்ளிக் கண்கள் அவளைக் கொத்துவதற்குத் துடித்தன. பற்களை அவன் நறநறவென்று கடித்தான். காட்டில் மூங்கில் பாய்கள் ஒன்றொடொன்று உராய்வது போல ஒலித்தது!

"விரம்மா! உனக்கு எவ்வளவு கொடிப்பு இறந்தால் இந்தக் காரியம் செய்வாய்?"

"அய்யோ! என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்! உங்களைத் தடுத்து நிறுத்த வேறு வழியில்லாத காரணத்தால், குதிரையைத் தாக்கி வீழ்த்தினேன்!"

"நீ என் கடித்துக் குத்தானடி குறி பார்த்திருப்பாய், அது தவறிப்போய்க் குதிரையின் கழுத்தில் பாய்ந்து விட்டது!"

"அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள்!"

“பின்னை எப்படியடி சொல்வது” என் செயல்களில் குறுக்கிட நீ யாரடி?”

“நான் உங்கள் மனைவி!”

“சே! மனைவி! மானங்கெட்டவள்!”

விரம்மாளின் கன்னத்தில் ஒங்கி அறைகிறான். அவள் நீதானமாக அவனைப்பார்த்து, “மனைவியாகக் கூட வேண்டாம்! இந்த மண்ணில் பிறந்த ஒரு தமிழ்ச்சி என்ற முறையில் எனக்கு உங்களைத் தடுக்க உரிமையுண்டு!” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள், உறங்காப்புலி தன் கையிலிருந்த மூட்டு நூல் கயிற்றால் அவளை வளைத்து விடுகிறான்.

“கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்! கல்லாளாலும் கணவன், புல்லாளாலும் புருஷன்! பத்தினிக்கழகு பதி சொல்கேட்பது! இதெல்லாம் வெறும் வாயலங்காரம் என்பதை உன்னைப் பார்த்துத்தாளடி தெரிந்து கொண்டேன்!”

“பிறந்த மண்ணுக்குத் துரோகம் செய்கிற கணவனை காலம் முழுவதும் துரோகி என்றும் காட்டிக் கொடுத்த கயவன் என்றும் இந்த உலகம் துற்றுமே! அந்தக் களங்கத்திலிருந்து என் கணவனைக் காப்பாற்றுவது என் கடமை!”

“ஓ! உன் கடமையை நீ செய்! என் கடமையை நான் செய்கிறேன்!”

விரம்மாளைக் கயிற்றுடன் இடித்து ஒரு மரத்தில் இறுகக் கட்டுகிறான். “விரம்மா! இப்போது என்ன செய்வாய்? இங்கேயே இரு. நீ வந்த குதிரையிலேயே சென்று கர்னல் வெல்ஷ் துரையிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பி வரும்போது உன்னை அழைத்துப் போகிறேன்!”

"என் அன்புமனைவி அடிதும புலம்பியும் கண்ணீர்
விட் தம் கதறியும் கூட பனத்தை மாற்றிக் கொள்ளாத நீ,
என் வேண்டிக்கொளக்கா மாற்றிக் கொள்ளப் போகிறாய்!
இந்தாலும் என் காமம், நெய் கிறேன்! கள்ளம்
வெள்ளம் உக்குக் கொண்டு போகும் அக்காமத்தைக் கொடு
இப்படி!"

ஆதப்பன் சொல்லி முடிப்பதற்குள், அவன்மீது
போகிறான் உறங்காப்புலி. இரவு நம் அந்தக் காட்டில்
கிடந்த கருங்கல் சாளைகளிலும், முடிபுதர்களிலும் கட்டிப்
புரண்டு போர்த்தான் உறங்காப்புலியை விடுத்தி. அவன்
கையில் நந்த கடிதத்தைப் பறித்தி. ஆதப்பனுக்கு அதிக
நேரம் ஆகவில்லை! உறங்காப்புலி எழுந்து நடக்க
முடியாமல் தள்ளாடினான் ஆதப்பன் அவனைக்
கடைசியாக அடிக்கக் கையை ஒங்கினான் ஆனால்
"அய்யோ! நயவு செய்து அவனை விட்டு விடு ஆதப்பரா!"
என்று வியம்பலின் கொஞ்சங் குவாலக் கேட்டு ஆதப்பன்
அப்படியே நின்றுவிட்டான். பிறகு மெல்ல அவை நகை
சென்று அவனை மாத்கலி நந்து அவித்ததுவிட்டான்

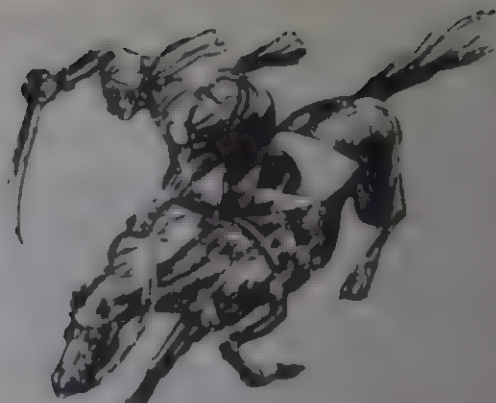
"பட்ட மங்கலத்தில் இப்படியொரு காட்டில்
கொடுக்கும் துரோகி, அம்பலக்காரின் மாளிகையிலேயே
இருப்பது பட்ட மங்கலத்துக் கே. அவமானம்! இதை நான்
உடனடியாக வல்லுக்களையரிடம் சொல்லப்
போகிறேன்!"

"வேண்டாம் தம்பி வேண்டாம்! ஆதப்பரா
இப்படியொரு சம்பவம் நடந்ததைப்போற்றுவது என்
தான் நிலைப்பதற்காகவாவது என் வேண்டிக்கொளக்க
கேள்! நான் இவனை அப்படியும் தந்தி, பட்ட மங்கலத்துப்
பேருமையைக் காப்பாற்றுகிறேன்!"

ஆதப்பன் புன்னகை புரிந்தவாயு அவளது
 வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டான் நிற்பதற்கும்
 முடியாமல் ஊமைக் காயமுற்றுத் தவித்த கணவனைத் தன்
 தோளின்மீது சாத்திக் கொண்டி, குகியாயின் அநிகை
 சென்றாள். அவள் குகியாயில் ஏறிக் கொள்ளவும்,
 அவள்மீது உறங்காப்புலி சாய்ந்து கொள்ளவும் உதவி
 செய்துவிட்டி. அந்தக் குகிடை பட்டமங்கலம் தீநாக்
 நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான் கறுத்த
 ஆதப்பன்!

17

தி நக்கோட்டியூர் கோயிலுக்குள் நுழைய முனைந்த வாஸகது வெளியின் முன்னால. அவன் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் மேகநாதன் தின்றான் "என்ன மேகநாதன்! என்ன விசேஷம்? திடீரென்று?" வாஸகது வெளியே குத்த பரபரப்போடு கேட்டான்.

"ஒன்றுமில்லை! எல்லாம் நல்ல சேகிதான்! கறுத்த ஆதப்பன் போன காரியம் வெற்றியாய்! இதை இந்தக் கடித உறை ஆதப்பன் அனுப்பியது. தங்களிடம் சேர்க்கச் சொல்லி!"

மேகநாதன் கொடுத்த கடித உறையை வாங்கிக் கீழித்து அந்த அந்த மாலை வெளிக்கதிகல் போதுவாகப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

"அன்பு நிறைந்த அண்ணன் அவர்களுக்கு ஆதப்பன் வணக்கம். அக்னியூ கொடுத்த கடிதத்துடன் வெல்ஷ் துரையிடம் சென்று கொண்டிருந்த உறங்காப்புலியை வழியிலேயே சுங்கித்தேன். நிலைமைகளை விளக்கி நீண்டு உறங்காப்புலி நமது உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்டு, கடிதத்தை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டான் எனக்கும் அவ்வுறங்குமே எந்தத் தகராறும் இல்லாமல் கடிதம் என்கைக்கு வந்து விட்டது. கடிதத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் வுத்த ரகசியங்கள் சில சிக்கியிருக்கின்றன. மாஸா

மதுரைக்கும் பார்க்கிபனுக்கும் இடையில் ஆயிரக் கணக்கான வீரர்களின் முகாமில் இருக்கும் மதுரைப் படையின் தளபதிகளின் யானையாவது சங்கத்து ஆங்கலப் படை வரும் வழியை அகலிழுவின் கடிதத்தில் கண்டவாறு விளக்கவிட்டு, கடிதத்தையும் அவர்களிடம் சேர்த்துவிட்டு உடனடியாக ஊர்க்கு தம்புகி நேன். தாங்கள் எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருவனையோடு இந்நபர் களையென்றுகான் இந்தக் கடிதம் எழுதி அனுப்பினைன் பார்க்கிபனுரில் பாங்கியர் பட்டாளம் லசமாகச் சேர்க்கக்கொண்டு சேடிந்தது என்ற செய்தியுடன் வினாவில் வருவேன்.

தங்கள் தம்பி,

கறுத்த ஆதப்பன்

மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் ஆடித்த வானக்குவேலி, மேகநாதனின் தோளைப் பிடித்து உலுக்கித் தவது உணர்ச்சியைக் காட்டிக்கொண்டு, மேகநாதனிடத்திலேயே அந்த மடலையும் கொடுத்து அவனைப் பாசனைக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

"தி நக்கோட்டியுட்பா உன் கோயில் வாசலுக்கு வந்தது மேன்மையம் குன்றம் செய்தி கிடைத்தது! இந்த வெற்றிச் செய்திகள் தொடர்ந்திட அருள்புரிவாய் பெருமானே!"

என்று காங்குப்பியவாறு உள்ளே சென்று முதலில் திட்டமிட்டபடி அப்பிரதட்சணமாகக் கோயில் பிரகாசத்தைச் சுற்றுவதற்கு வாளுக்குவேலி தொடங்கினான். சுந்தராமபாள் எதிரே வநவாள் என்று எண்ணிச் சென்றவனின் கண் எதிரே வெள்ளை அய்யர் வந்து நின்றார் அவர்கையில் தேங்காய் பழங்கள் போன்ற கோயில் பிரசாதங்கள்.

"அட்டே! அய்யர்வாளா எங்கே இவ்வளவு

தூரம்?"

"இதுக்குப் பேர்தான் குருட்டுக் கேள்வி! கோயில் பிரகாரத்தை பிரதிச் சனம் பண்ணிண்டு வந்தேன்; எங்கே இவ்வளவு தூரம்னு கேட்கிறீர்! இப்படித்தான் அந்த சுந்தரரம்பாங்கிட்டேயும் ஏதேதோ பேசி, விண்ணுமோதல்! தீவையிலாமல் ஒரு நடனக்காரியிடம்!"

"என்ன அய்யர்! உமக்குக்கூடக் கோபம் கொப்பளிக்கிறது! சுந்தரரம்பாங்குக்கும் எனக்கும் நடந்த தகராறு அவ்வளவு பாவிவிட்டதா?"

"பாவாமல் இருக்குமா? உமக்குக் கொஞ்சமாவது கலைஞானம் இருந்தால் அவருடைய கலையை இப்படி அவமதித்திருப்பீர்?"

"வெள்ளை அய்யர் அவர்களே! யாருக்குக் கலைஞானம் இல்லை என்கிறீர்கள்?"

"என் இதிரே நிற்கிறாரே, சாட்சாத் வாளுக்குவேலி! அவருக்குத்தான் கலைஞானம் இல்லை என்கிறேன்!"

"என்ன சொன்னீர்?"

"கைவளரி என்ற ஆயுதத்தை அற்புதமாக வீசக் கூடிய ஞானம் உண்டே தவிர, கலைஞானம் கடுகளவும் இல்லையென்பதற்கு செட்டியார் வீட்டுத் திருமண நிகழ்ச்சியொன்றே சாட்சி!"

வாளுக்குவேலிக்கு மீசை துடித்தது! முகம் சிவந்தது! அந்தி மாலை நேரத்தில் இரண்டு சூரியனோ என எண்ணிடத் தோன்றியது! "எளக்கா கலைஞானம் இல்லை!" என்று உறுமினான்.

வெள்ளை அய்யர், "விடும் அதனை! இல்லாதது இனிமேல் வரவா போகிறது!" என்று சலித்துக் கொண்டார்!

"கொல் கொண்ட வா கொல் கொண்டு வா" என்று வாளுக்கு வேலி தமகொன் பாதத் கொடங்கொன் னி நக்கொட்டியூர் பற்ற ஆழ்வார்கள் பாடிய பாகாங்களின் தொகுப்பாக அக்கப்பாட்டு அமைந்தது.

"கொல் கொண்ட வா கொல் கொண்டு வா" என்று வாளுக்கு வேலி தமகொன் பாதத் கொடங்கொன் னி நக்கொட்டியூர் பற்ற ஆழ்வார்கள் பாடியது நமங்கை யாழ்வார் திருக்கொட்டியூர் பெருமானைக் குறித்துப் பாடியது" என்று வாளுக்கு வேலி கூறிக் கொண்டே தொடர்ந்து பாடினான்.

கொடும் குடந்தையும் கொட்டியூரும் பேரும்
எங்குந் கிடுத்து விளையாத பென்மகன்
சங்கம் மிடிக்கும் தடக்கைத் துத்தக்கநல்
லக்க முடைய கொல் கொல் கொண்டு வா
அரக்கு வழிக்க கொல் கொல் கொண்டு வா"

"இது பெரியாழ்வார் பாடியது. இதை நமங்கை யாழ்வார் திருக்கொட்டியூர் பெருமானைக் குறித்துப் பாடியது" என்று வாளுக்கு வேலி கூறிக் கொண்டே தொடர்ந்து பாடினான்.

"வங்கமாகடல் வண்ணன் மாமணி வண்ணன்
விண்ணவர் கொன்; மதுமலர்த்
தொங்கல் நீண்ட முடியான், நெடியான்படி நடந்தான்
மங்குல் தோய் மணிமாட வெண்கொடி
மாக மீதுயர்த் தேறி, வானுயர்
திங்கள் தானணவும் திருக்கோட்டியூரானே"

ஆழ்வார் பாகாங்கள் வாளுக்கு வேலியின் கண்கொன்ற குரலில் கலந்து இசைஞானப் பெருக்குடன் அந்த ஆசையத்திற்குள் அழகு மழையெனக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. கோயில் பிரகாரத்தில் பிரதட்சணமாகச்

கற்றி வந்த சுந்தரரம்பாள் அந்த இசை வெள்ளத்தில் அப்படியே அமிழ்ந்து போய்த் தவக்கோலம் கொண்டவளைப் போல அசைவற்று நின்று விட்டாள்.

இசைத்தவாறு வாளுக்கு வேலியும், இசையினை இனித்தவாறு சுந்தரரம்பாள் ஒருவளையறியாமல் ஒருவர் அநுகந்தை வந்து விட்டனர். ஆனால் அது அவர்களுக்குத் தெரியாது. இசையின்பம் அப்படி மெய்ம்மறக்கச் செய்தி நந்தது.

திருமங்கையாழ்வார் பாகரத்தைப் பாடி முடித்த போது சுந்தரரம்பாளைப் பார்த்துவிட்ட வாளுக்குவேலி, வெள்ளை அய்யரிடம் திருமீர் அறைகவல் விடும் தோரணையில் கேட்டான்: "என் பாட்டுக்கு ஏற்பப் பரதமாடிடக் கூடியவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா?" என்று!

அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் சுந்தரரம்பாள் "அப்படியொரு பாக்ரியம் எனக்குக் கிடைக்கட்டுமே!" என்று சொல்லிக் கொண்டே பரதக் கலைக்குரிய முத்திரையை விரல்களில் காட்டி, அந்தக் கலையின் உயிரை விழியொளியில் காட்டி, அதன் நளிவத்தை இதழ்களிலும் இடையிலும் காட்டி, பரதங்களைத் தாளலயத்துடன் தரையில் மிதக்க விட்டாள்!

வாளுக்குவேலி மீண்டும் பாடத் தொடங்கினான். நடவத்திற்குரிய பாடல் வரிகள் அவன் நாவில் நர்த்தன மாடின! அந்தப் பாட்டுக்கேற்ப ஆடிய சுந்தரியோ அவன் விழிகளில் சதுராடி, மெல்ல மெல்ல அவன் இதயத் தாழ்வாரத்திலும் சதுராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

திருக்கோட்டியூர் ஆலயம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து, சோழ மன்னர்கள், பாண்டிய மன்னர்கள், விஜய நகரப் பேரரசர்கள் காலத்திலேகூட இப்படியொரு இசை

வி ரத்தும் நடன வி ரத்தும் நட த்தி ரக் துமா என ஐயறும்
வண்ணம் அவன் பாடினான்! அவன் ஆடினான்!

அவ்வூர்ப் பெருமான் மீது பாகாங்களை இயற்றிய
பெரியாழ்வார், பேயாழ்வார், பூத்தாழ்வார், திருமங்கை
யாழ்வார், திருமழிசை ஆழ்வார் ஆகிய ஐவரும் கூட,
வாளுக்கு வேலி போல் இசை நயமும் குரல் நயமும்
கொண்டு அந்த ஆலயத்தில் பாடிய நற்பார்களா என்பது
சந்தேகமே!

அந்தக் கலை நிதம்சையில் தன்னை அறவே மறந்து
விட்டது போலத் திருப்பாற்கடல் எனப்படும் அந்தக்
கோயிலின் குளம் அலைகளைக்கூட நெளிய விடாமல்
மலைத்து நின்றது! இராஜ கோபுரம், தனது கலசங்களைக்
கீழே இறக்கி அவர்களுக்குப் பரிகளாக வழங்கலாமா
என்பது போல உயிர் பெற்று விளங்கியது!

திருக்கோட்டியூர் பெருமாள் கோயிலில் தேனும்
பாலும் கலந்து மழை! அந்த மழையில் நீலமணித் தோகை
விரித்தாந்ம் கலைமயில்! செவிகள் செய்த தவமா
விழிகள் புரிந்த நொய்பா! எதற்குக் கிடைத்து இந்தப்
பயன் என்னும் படியாகப் பாடலும் ஆடலும் தொடர்ந்தது!

ஆடிக்கொண்டேயி ரந்த சுந்தரியின் நெஞ்சம்
அவளையுடிரியாமல் வாளுக்கு வேலிக்கு அடிமைச்
சாசனம் எழுதிக் கொடுத்து விட்டது! இசையே லேடி
வெடுத்து வீரத் தோற்றம் காட்டி எதிரே நிற்பது போன்ற
நம்பிக்கை, அவளுக்கு! வாளுக்கு வேலியும் அந்த மின்வற்
கொடியாளின் பொன்னவிர் மேனியில் ஒவ்வொரு
அணுவிலும் தலை ஒளி பெருகிடும் அழகைக் கண்டு
இரந்தான்.

திமொன அவன் கால்களில் விழந்தாள் சுந்தரி!
என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! கலைக் கருவூலம் நீங்கள்!

உங்களைத் தவறாக எடை போட்ட நான்தான் ஞான துன்பம்!" என்று கலங்கினாள்

"கவலைப்படாதே சுந்தரி!" என்று அவளைக் காம் தொட்டுத் தூக்கினாள் வாழக்கு வேலி! அவள் அவளைத் தொட்டுத் தூக்கப் போகிறாள் என்று முன்கூட்டியே அறிந்து கொண்ட வெள்ளை அய்யர் அந்த இடத்தை விட்டு மாயமாய் மறைந்து போனார்

"என்னை மன்னித்ததற்கு அடையாளமாக என் லிட்டுக்கு வந்து சீற்றுண்டி ஆந்திச் செல்வ வேண்டும்" என்று சுந்தரி குழைத்தாள்

"அவ்வளவுதானா?"

வாழக்கு வேலியின் இந்தக் குறுப்புத்தனமான கேள்விக்கு உடனே பதில் சொல்ல முடியாமல் பளிங்குச் சிலையின் பவள இதழ்கள் துடித்தன!

அவன் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ அல்லல்கள்! உள்ளத்தில் ஓயாமல் விசிக் கொண்டிருக்கும் அனல் காற்று! நாதி நாடீடாடிகளிடம் அடிமையாகக் கொண்டிருக்கிறது. அதை நினைத்து நினைத்துப் பெருமூச்சுத் தங்கை கல்யாணிக்கு ஒரு நல்ல இடம் கிடைக்க வேண்டுமே என்ற எக்கம் ஒவ்வொரு விநாடியும்! தனது தமிழ் இனத்தார் ஒற்றுமையின்றி ஒருவரையொருவர் காட்டிச் கொடுத்து வெள்ளையர் ஆட்சிக்கு விளைதலமாகத் தமிழ் நிலத்தை மாற்றி விட்டனா என்பது என்ற மனக் குழறல்!

இத்தனைக்குமிடையே கோடையிலே இளைப் பாற்றிக் கொள்ளும் சூளித் தநவாக தகு நிழலாக நிழல் கனிந்த ககமாக சுந்தரியின் அழைப்பு இருந்தது. வாழக்கு வேலிக்கு!

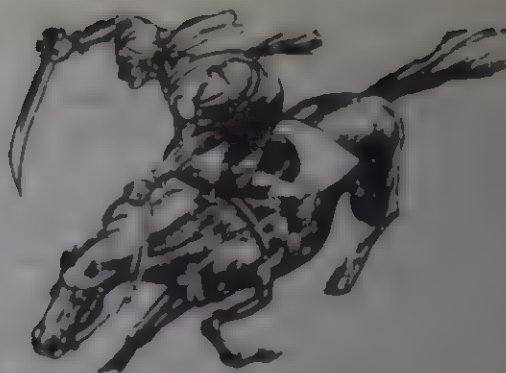
இந்தாலும் அழைக்கவுடன் "வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு முடியுமா? அம்பலக்காரர்க்கென்று சில அந்தஸ்துகள், பந்தாக்கள் இருக்கின்றனவே!

'கக்கரி' நான் நிச்சயம் வந்தேன்! ஆனால் ஒன்று! நான் வந்தேன் என்பதற்கு அடையாளமாக, எனக்கு முன்பு மன் வீட்டிற்குச் சீவரினங்கள் வந்தம் என்ன, புரிகிறதா?"

அதைக் கேட்ட கக்கரியின் மகம் கவிழ்ந்து, பூமிக்கு விவனொரு நிலவின் தரிசனம் கிடைத்தது! அவளது கால் பெருமல்கள் தனாலயக் கீழிக் கொண்டிருந்தன! இவ்வளவு காகல் கல்விக்கான அந்நேரத்து சிங்கம்! எழுக கொண்டிருந்தன!

அந்த எழிலார்க் குடி நவை வாங்கத் துல்லி, தனது இரவிடிகளால் பதிக் கொண்டே நின்றான்! மின் பிரியா விடை பெற்றுச் சென்றான்! அவனை நினைத்துக் கொண்டே அவன் கங்கை கல்யாணி நாச்சியாருக்கு நடனப் பயிற்சியை நடத்திக் கொண்டிருந்தாள் வடிவாம்பாள்!

"குழந்தையிலேயே பாதநாட்டியம் கத்துக்கிட்டு இருந்ததால், எங்க நாச்சியாம்பாவவுக்கு வடிவு சொல்லிக் கொடுக்கிறது ஒவ்வொண்ணும் உடனுக்குடனே அத்துப்படியாகித்து" என்று குழையக் குழையச் சிரித்துக் கொண்டு கல்யாணி நாச்சியாரைப் பாராட்டி வாழ்த்தினாள் லலிதாங்கி.

"வாத்தியாரம்மா சாமர்த்தியமும் இருக்குல்ல!" என்று காடையும் கௌதாரியும் ஏக காலத்தில் வடிவாம் பாளைப் புகழ்ந்தார்கள்.

வடிவுக்கோ, வாளுக்கு வேலியைச் சந்திக்க முடிய வில்லையே என்ற ஏக்கம்! அந்த ஏக்கத்தை ஏமாற்ற மாக்கும் செய்தியொன்றும் அங்கேயே வந்து சேர்ந்தது.

வாளுக்கு வேலியின் மானிகையில் வேலை செய்யும் ஆட்கள் சிலர் வேக வேகமாக உள்ளே வந்து கூடத்திற்கு அருகேயுள்ள அறைக்குள் அழகுற அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளிப் பாத்திரங்களில் சிலவற்றை எடுத்துத் தாழ்வாரத்தில் வைத்தனர்.

வேண்கலத் தவலைகள், பித்தளைக் குடங்கள், செப்புப் பாத்திரங்கள், இரப்படிச் சில விசை உயர்ந்த பொருட்களும் அறையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுத் தாழ்வாரத்தில் குவிக்கப்பட்டன. அறை முழுவதும்

காலியாகவில்லையென்றாலும் பாசியாவில் சாமான்கள் வெளியே வந்து விட்டன ஆட்கள் பாயப்படிவம் காணப்பட்டார்கள்.

வடிவாம்பான், கலிகாங்கியையும் நாகமுன்னியையும் வியப்பு மெலிப் பார்த்தான் கல்யாணி நாச்சியார் காதை. கௌதாரி இ நவனையும் அடைகதுக் கபிதா எதோ சொல்லி அந்தக் கபிதா அறைப் பக்கம் காடை கௌதாரி இ நவனும் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

கலிகாங்கி வடிவின் காதை மெல்லக் கடித்தான் : அம்பலக்காரர்க்காவா இ நக்தம். அவர் தங்கச்சிக்கு நீ நடனம் சொல்லக் கொடுக்க வந்தாய் என்கிற சந்தேகத்தால் இப்படிப் பண்ட பாத்திரங்களைப் பரிசா அனுப்ப மடிவு சொந்த நப்பார்."

அதைக் கேட்ட வடிவுக்கு மகிழ்ச்சி பொங்கிற்று! கலிகாங்கி, வடிவாம்பான் மீது பிசியதைத் தனது பாம்புக் காதுகளால் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நாதமுனி, அவர்களுக்கு ஒரு விளக்கம் சொல்ல அவர்கள் அநுகேதகர்த்து வந்தான் அதற்குள் தனது பாத நாட்டிய உடைகளைக் கழற்றிவிட்டு மாற்று உடை அணிந்திடத் தனது அறைக்குள் சென்று விட்டான் கல்யாணி நாச்சியார்!

"அம்பலக்காரர்கள் வழக்கம் தெரியாதா உங்களுக்கு" அவுங்க யாராவது நம்ப கதைத்துறையிலே இ நக்கிற பெண்கள் மேல அசைப்பட்டு அவுங்க போட வாடினும்னு மடிவு சொந்தா மதல்ல இது மாகி தான் சீர் வரிசையெல்லாம் அனுப்புவாங்க! வடிவாம்பாளுக்கு வதுவிலே அடித்து அந் லிட்டம்"

நாகமுனி, தனது கண்ணிரிழைப் ப வெளியிட்ட தும், வடிவு இன்பக்கில் கழிவினாள் என்றாலும், ஒரு சந்தேகம் அவளுக்கு ஏற்பட வே செய்தது

"வழக்கம் அப்படியிருக்கலாம்! ஆனால் அந்தப் பெண்ணிடம் சம்மதம் கேட்டு அவள் சரியேன்று சொன்ன பிறகுதான் இந்தச் சம்மதியாயங்கள் எல்லாம் நடைபெற வேண்டும்!" என்று நாதமூலியைப் பார்த்து வினவினான்!

உடனே லலிதாங்கி குறுக்கிட்டு: "ஏன்மா? உனக்கு சம்மதம் இல்லியா? அப்படின்னா சொல்லித்! இப்பவே அந்த ஆளுங்ககிட்ட சொல்லி எல்லாத்தையும் நிறுத்திச் சொல்றேன்" என்று குறும்பாக இடித்தாள்!

"இல்லை! இல்லை! நீங்க வேற ஏதாவது இடையிலே புதுந்து குழப்பம் பண்ணிடுங்க!" என்று வெக்கத்தைக் காட்டிக் கொண்டு புள்ளகை உதிர்த்தாள்.

"நினைத்து நடக்கப் போகிறது! நெடிய உருவும் வலிய புயமும் கொண்ட வாளுக்கு வேலி தனது சின்ன இடை தழுவி, கன்னலிதழ் பருகி, பஞ்சணைப் பசி தீர்ப்பான்! பணத்தால் அர்ச்சிப்பான்! பலரும் மதித்திடும் கௌரவத்தை அளிப்பான்!"

வடிவின் நினைவுகள் கற்பனை வளையங்களாக உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தன!

அப்போது கல்யாணியின் அறைக்குள் காடையும் கௌதரியும் குதித்தோடினர்! குதுகல உணர்ச்சியுடன்!

"அம்மா! ரொம்ப நல்ல சேதி! நம்ப அய்யா, இந்த சீர்வரிசையெல்லாம் எங்கே அனுப்புறார் தெரியுமா?"

"தெரிந்து கொள்ளத்தானே உங்களை அனுப்பினேன். என்னையே வந்து கேள்வி கேட்கிறீர்களா?"

"அதைத் தெரிஞ்சுகிட்டித்தாம்மா வந்திருக்கிறோம்! திருக்கோட்டியூர் கந்தராமப்பாள் வீட்டுக்குப் போவது சீர்வரிசை!"

"அப்படியா?" கல்யாணி காச்சியாள் புருவங்கள்
லிளாக் துருளாயினாள் எனினும் புன்னகை மலர்ந்தது
இதழோரத்தில்!

"சிவரிசை அலுப்பிறது எதுக்குத் தெரியுமா
அம்மா?"

"எதுக்கு?"

"ஊம்" தெரியாது போலாக சீக்கெறிங்களை நம்ப
அய்யா அந்தச் சந்திரியைக் காகர்வா மணம் பண்ணிக்
கிட்டாந்து அக்தம்!"

கல்யாணிக்கு வசந்தமும் வடைக் காற்றும் ஒரே
நேரத்தில் விசுவது போன்ற உணர்ச்சி! அண்ணன்
வாழ்க்கையில் தென்றல் தோன்றுகிறது என்றாலும், அவர்
எவ்வளவு பெரிய புயலுக்கிடையே உலலிக் கொண்டி
ருக்கிறார் என்பதை அவளால் எண்ணிப் பார்க்காமல்
இருக்க முடியவில்லை.

அண்ணன் எடுத்துள்ள இந்தக் கிமர் முடிவு குறித்து
ஆதர்பன் என்ன கருதுகிறாளை என்ற சஞ்சலம் வேறு
அவளைக் குடிப்பியது. எது எப்படியி ருந்தாலும் தனது
பாசககற்றிய அண்ணன், சந்தோஷமாக இந்ததால்
போதும் என்ற ஆறுத்தும் அவளை அவனைத்துக்
கொண்டது

அறையலிட்டு வெளியே வந்த கடையும்
கொதாரியும் வடிவாம்பாள் குடிவினரின் முன்னை
உண்பையைப் போட்டு உடைத்துவிட வே, உள்ளம்
அய்யம் கக்கல்களாக தொறுங்கிப் போய் தின்றாள்
வடிவாம்பாள்!

சங்கிலியை அறுத்துக் கொண்டு வெறி கொண்டு
ஒரே மக யானையைப் போல அவள் உள்ளததுப்
பொறாமை அக்காள் சுந்தரிது பாய்ந்து போய்து!

தனக்கென்று புத்திரை குத்தப்பட்டிருந்த பொருளைத் தனது சகோதரி - தன்னிடமிருந்து தட்டிப் பறித்து விட்டதாகவே குழறினாள்.

செங்கற் குளையின் தீப்பிழம்பைச் சல்லாக் துணி போட நம்மாற்றத்தட இயலுமா" அந்த நிலைதான் அங்கே வடிவுக்கு ஆயினும் அவள் புத்திரைப் பெண்! இரதயப் போர்க் களத்தில் நடை பெறும் ரட்டி வீச்சுக்களையும், வாள் பாய்ச்சல்களையும் தனது முகக் குறிப்பால் காட்டி விடாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டாள்.

என்றைக்கோ ஒருநாள் எண்ணியதை எண்ணிய வாறு செய்து முடித்து வெற்றி பெற்றே திருமேன் எதை தனக்குத் தானே குலநாத்துக் கொண்டா, கல்யாணி நாச்சியாரிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று காத்திருப்பதாகக் காடை, கௌதாரியிடம் சொன்னாள். அவர்கள் அறைக்குள் ஒருவதற்குள்ளாகவே கல்யாணி அங்கு வந்து விட்டாள்!

எல்லாம் நன்றாகவே முடிந்து விட்டது. உங்கள் அண்ணனுக்கும், என் அக்காளுக்கும் ஏற்பட்ட மோதல், இப்போது காதலில் முடிந்துவிட்டது. இதைக் கேட்க எனக்கு எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது தெரியுமா? கடவுள் சித்தம்! ஒரு நாளைக்குச் சிலரைப் பகைவர்களாக்குகிறது! மறுநாள் அவர்களையே பாசமுள்ள நேசாகளாக்கி விடுகிறது!"

வடிவாம்பாளின் வாயிலிருந்து மட்டுமே இந்த வார்த்தைகள் வருகின்றன என்பதும் அவள் மனம் வாடிக்கிடக்கிறது என்பதும் கல்யாணி நாச்சியாருக்குத் தெரிவதற்கு நியாயமில்லை. அவள் முறுவலித்தவாறு வடிவாம்பாளிடம் தனது நடனப் பயிற்சி தொடர்ந்து நடந்திட ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று விருப்பம் தெரிவித்தாள்!

அவள் சுந்தரியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தது வடிக்க
மாக மிகந்து வரும் புகாற்று போல இந்நத்தாலும் வினா
வில் அடிக்கப் போதும் புயலுக்கு முன் அறிவிப்பாகவே
தோன்றியது!

சுந்தரியும், வேலைக்காரர், வேலைக்காரிகளும்
விறு விறுப்புடன் வீட்டுப்பணிகளை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தனர் சுந்தரி பூச்சாங்களைக் கூடத்தில் தொங்கவிட்டுக்
கொண்டிருந்தாள். வெற்றிலைத் தட்டு, பன்னீர்ச் செம்பு,
சந்தனக் கண்ணம் இவைகள் ஒரு அழகிய தந்த
வேலைப்பாடுள்ள மேசைமீது வைக்கப்பட்டிருந்தன.

இத்தனைக் கம்பளத்தை எடுத்து ஊஞ்சல்மீது
விசித்துப் போடு என்று வேலைக்காரிக்குச் சுந்தரி
ஆணையிடும் போது, உள்ளே நுழைந்து வடிவு
"என்னக்கா வீட்டு அமார்க்களப்படுகிறது?" என்றாள்.

சுந்தரி, நாணத்தால் முதல் சிவக்க வேறு பக்கம்
திரும்பிக் கொண்டு, "வா! வடிவு, வா! வந்துட்டியா!"
என்று அன்புடன் அழைத்தாள்!

அதற்குள் வேலைக்காரிகள் வடிவாம்பாளைச்
சூழ்ந்து கொண்டு "நான் முந்தி நீ முந்தி" என்று
செய்தியைச் சொல்லி அன்றிரவு வாளுக்கு வேலி அங்கு
வாப்போகிற விஷயத்தையும் கூறினார்கள்.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே இரண்டு
மூன்று பெட்டி வண்டிகள் வந்து சுந்தரி வீட்டு வாசலில்
நின்றன. அவைகளில் இந்நது வாளுக்கு வேலி அனுப்பிய
சீர்வரிசைகள் சுந்தரி வீட்டுக்கு எடுத்து வரப்பட்டன.
அந்தப் பாத்திரங்கள் சுந்தரி வீட்டுக் கூடத்தில்
அடுக்கப்பட்ட காட்சி, மேலும் அந்த வீட்டுக்குக்
கலையழகை அள்ளிக் கொட்டியது.

வடிவு! இவ் தேவ மார்பில் என் அங் தேவிய
நக்கேன்! எனது கக்க! அவ்வாறே வந்து அவனாகக்
கடவுள் தழுவிக் கொண்டான்!

எரிச்சலாக தேவியாக மாற்றிக் கொண்டான் அக்கா!
அக்கா! நான் அவளால்! உன் கக்கச்சி! என்னென விரி
விடு! என்றான்!

கக்கரி, தங்கையின் கன்னத்தில் செல்லமாகக் கள்ளி,
கறுப்புக்கு ஒண்ணும் துணைசல இல்லா, அக் நக்க நட
கையாணி நாசகயாதக்கு நடனப் பயிற்ச
கொடுக்காடியா! எனக் கேட்கான்!

உம்! பெரிய ஆள் அக்காரி! என்ன நடனப்
பயிற்சிக்கு அனுப்பி வச்சா! வடிவு! நீ பெயரி அவர்
சங்கசங்கச்சி கலையைக் கற்றுக் கொடு! நான் அவர்
மேலே வலையை விசேஷனு விசட்டியே; நல்ல
கிமிங்கு மீன வலையி மேலே பூந்து! நிதி!

வடிவா! என்ன பேசறே! உன் அக்கானைப் பற்றி நீ
பொட்டி நக்கிற கனக்கு இவ்வளவுதானா!"

சே! சே! வினையா! நக்குச் சொன்னேனக்கா!"

அதானை பார்த்தேன்! வடிவு! உனக்குச் செய்து
கெரியுமா! பாகனை அம்பலக்காரி பெரிய நாளஸ்தர்!
இதை மேனாக! அவருடைய சங்கீதத்தின் முன் நான்
சாண்டாந்து விட்டேன்!"

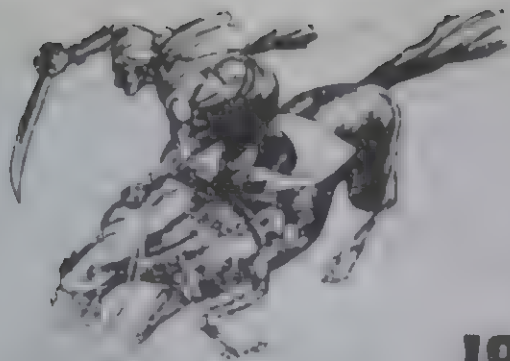
உம்! கால் சதங்கையின் முன் அவரது வான்
எம்மாந்தோட என்று பேசய இதை வாய். இன்றைக்குச்
சாண்டாந்துதான் சபாஷ்!"

ஏய்! விஷமம்! என்னை தொம்பக் கிண்டல்
பண்ணாதி! நான் உன்னோட அக்கா! தெரியுதா சரி! சரி!
இந்தா. இந்தப் பாசையும் படித்தாட்டையும் கொண்டு
பெயர் மாடி அறையிலே வச்சிடுவா!"

பால் சொம்பையும், பழத்தம்பையும், வெள்ளிக்
கண்ணங்களையும் கையில் வாங்கிக் கொண்ட
வடிவாம்பாள் அகத்தில் அக்கின் நாக்குகள் ஆயிரம்
ஆயிரம் தவறு அக்கானால் சமீபத்தே புகழ்தலை மட்டும்தான்
மீடாகலாம் காட்டியவாறு, பழக்கில் ஏறி மாடி அறையைய
அடைந்தாள்!

மாடியில் அக்காளின் படுக்கை அறை மல்லிகை
தூவிய மலர் மஞ்சமாகத் திகழ்ந்தது! ஊதுவத்தி மணம்
கூழ்ந்தது! கட்டிலின் இரட்டை மீட்டர் மீட்டர் இரண்டு
நிலைக்கண்ணாடிகள் முனாத்தி நின்றன! பால்,
பழத்தம்பாள் அங்கே நுழைந்த வடிவாம்பாள்
அசைவற்று நின்றாள். அவளது மனக்கண் மன்னால்
அந்த மெத்தையில் வாங்கித் தவிரி சயனத்தி நப்பது
பேரால் தெர்ந்தது! அவளது அகன்ற மார்பில் தலை
வைத்தவாறு அவளை படுத்தி நப்பது பேரால்
தொன்றியது! பாலும் பழத்தம்பையும் அவளையறியாமல்
அவள் கைகளில் இந்நது நடிவின! கீழ் விழுந்து பால்
சொம்பு நண்டது! பழக்கமும் சந்தின!

19

தன்னுடைய தந்தையின் மரணத்தை உணர்ந்து கொண்ட
வடிவாம்பாள் தன்னைத்தான் கொண்டு கொண்டாள்
தனாயின் உருவம் கொண்டிருந்த பால் சோம்பில் நந்து
கொட்டிவிட்ட பாலைப் போலவே தனது ஆசைகள்
நினைவுகளாகிவிட்டதாக எண்ணியபடி ஒடிதும் பாலை
யும் சிகறிய பழங்கனையும் வெறிக்கப் பார்த்துக்
கொண்டே தின்றாள்.

அவள் மனம் அவளை வசை பாடிற்று! "உன்
அக்காள் வீட்டில் பள்ளியறையில் உன் கனவுக்
காதலனுடன் நீ கட்டிப்புள்வதற்கு என்னடி உரிமை
யி் நக்கிறது" நீ மொந்து போய் அவனைச் சுந்தரியிடம்
ஒப்படைத்ததற்குச் சுந்தரியா பொறுப்பு?"

இப்படிச் கேட்ட மனம், உடனே தன்னை மாற்றிக்
கொண்டு, அதற்கு ஆத்திரம் தோய்ந்த பதிலையும் தந்தது!
"என்னதான் அக்காளாக இருந்தாலும் வயது வந்த
பெண்ணாயிற்றே வடிவாம்பாள் என்று கருதாமல், அவள்
கையிலே பள்ளியறைக்குத் தேவையான பண்டங்களைக்
கொடுத்தனுப்பியது மட்டுமே முறையா" பாடி பாடி, நான்
ஜெயித்து விட்டேன் என்று சுந்தர் விரிக்கும் அறைகுவம்
அல்லவா இது..."

இந்த மணப் பொராட்டத்துடன் மஞ்சத்திற்கு நேக வஞ்சி என்று கொண்டிருந்தபொது அங்கு பாபாப்பான் ஒடிவந்த லலிதாங்கி சந்திய பாளையும் கெறிய தட்டை யும கணந் அதிர்ச்சியடைந்தாள் வடிவாம்பாளின் நிலைமைதான் அவளுக்குப் புரியும்!

மழங்களை யெடுத்துத் தட்டிலே வைத்துவிட்டுத் தனாயில் கொட்டிய பாளைத் துணி கொண்டு துடைத்துக் கொண்டே "அம்மா வடிவு! தவையெழுத்தை மாத்த யாராலும் மூடியது! உன் னோட அழகுக்குப் பாகினை அம்பலக்காரர் மாகிவி பத்தாயாம் பேர் உன் வீட்டுப் படிக்கட்டிலை தவம் கிடப்பாங்க! நீ கண்ணை அசைச்சா பொதும்; களஞ்சயத்திலே இருக்கிற தென்னு மூழுவதை யும் உன்காலடியிலே கொட்டி எத்தனை யோ பாளையக் காரங்க பல்லை இளிச்சிட்டு நீக்கிநாங்க!" என்று அளக்க ஆரம்பித்தாள் லலிதாங்கி.

வடிவாம்பாளக்குத் தளது உள்ளக் குழறலை யாவிடமாவது கொட்டித் தீர்த்தால் கொஞ்சம் தீம்மதியேற்படும் போலிருந்தது. அதற்கேற்றவள் லலிதாங்கிதான்.

"நீங்க என்னதான் சொல்லுங்க! என் மவதிலே என்னையுமறியாத ஒரு பொறாமை என் அக்கா மேலே ஏற்பட்டு விட்டது! அக்காதான், அவள் சந்தோஷமா இருக்கிறதிலே தங்கச்சி திருப்தியடைய வேண்டாமா? அப்படிவீணு கேக்காதீங்க! கவையான ஆப்பம் அதுவும் குடான ஆப்பம். அதைச் சுத்தாம்பாள் தான் சாப்பிட்டிருக்கென்று வடிவாம்பாள் கம்மா இருக்கலாம்! ஆனா அக்காள் என்னிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டது ஆப்பமுமல்ல; அதிரசமுமல்ல! என் வாழ்க்கையை யே பறிச்சுக்கிட்டிருக்கும்போது அதை எப்படி என்னால பொறுத்துகிட்டு இருக்கமுடியும்?"

"அட! வாழ்க்கையாவது ஒண்ணாவது வடிவு! அது நம்பலா பாத்து வகுத்துக்கிறதுதான்! வாங்குது வேலித் தேவரே பிறக்காம தூ நந்தி நந்து வடிவாம்பான் மாக்காம் பிறங்கி நந்தா என்ன செய்ந்து? வாங்குதுவேலி இவ்வேன்னா யாவது ஒரு வயலுக்கு வேலி வந்துட்டுப் போறான்!"

"எத்தனை வேலி வந்தாலும் சரிதான்! அவர்கள் எல்லாம் என் மஞ்சத்தை ஆக்ரமிக்க அனுமதிப்பேன்! ஆனால் என் செஞ்சத்தை ஆக்ரமிக்க வாங்குது வேலிதான் எனக்குத் தேவை! கடலெனக் கனகமணிகளைக் குவிப்போர்க்கு என் உடலை அளிப்பேன்; ஆனால் என் உள்ளத்து வேட்கையைத் தீர்க்க வாங்குதுவேலிக்காகக் காத்துக் கொண்டேயிருப்பேன்!"

"அப்படின்னா ஒண்ணு செய்யட்டுமா? இப்பவே உங்க அக்காசிட்டே சொல்லி அவரை உன்கிட்ட ஒப்படைக்கும்படி பண்ணட்டுமா?"

"காதல் பிச்சையா? அதற்கு நீங்க சிபாரிசா? வலிதாங்கியம்மா! என் ஆசையைக் கொண்டு போட்டு விட்ட அக்காளை என் சாசங்களால் சாகசங்களால் வென்று காட்டுகிறேனா இல்லையா என்று பாருங்கள்!"

"சாசம்! சாகசம்! யாருகிட்டோ உங்க அக்காசு கிட்டேயா? பொம்பளைக்குப் பொம்பளை அது என்னம்மா சாசம்?"

"வேதனையில் வெந்து கொண்டிருக்கிறேன்! விளையாட தீங்க! பாக்ஸெரி அம்பலக்காரை என் வீட்டுப் பந்திக்கையறையில் தவம் செய்யும் முனிவராக ஆக்கா விட்டால் என் பெயர் வடிவாம்பான் அல்ல!"

வலிதாங்கி திகைத்து நின்றாள்! அதற்கு மேல் வடிவிடம் பேசிப் பயனில்லை என்பதைப் புரிந்து

4420107

கொண்டான். "சரிம்மா வடிவு! உனக்கு ஜெயமுண்டா
கூட்டம்!" என்று வாழ்த்துவான். உ.

அப்போது நாதமுனியின் குரல் கீழி நந்து ஒலித்தது:
"லலிதாங்கி! வா வா! அய்யர் வந்தாச்சு!"

வடிவு, கொதிப்பை அடக்கிக் கொண்டு நின்றான்.
லலிதாங்கி, மாடிப்படிகளில் இறங்கிக் கீழே ஒடினான்.
வடிவாம்பாளும் உயிற்ற உடலொன்று நடந்த நிம் விதம்
எவ்வாறிருக்குமென்று அந்தப் படிகளில் மெல்ல நடந்து
காட்டினான்.

விட்டின் வரவேற்புக் கூடத்தில் அழகிய ரோஜா
மாளையொன்றுடன் நன்று கொண்டிருந்த சுந்தராமப்பாள்.
உள்ளே நுழைந்த வாளுக்கு தேவலியின் கழுத்தில் அதனை
அணிவித்து அவன் காவைத் தொட்டுக் கும்மிட்டு
நின்றான். நாதமுனியும், லலிதாங்கியும் தெரிவித்த
வணக்கத்திற்குப் பதில் வணக்கம் கூறிக் கொண்டே
அங்கிருந்த ஊஞ்சலில் வாளுக்கு தேவலி அமர்ந்தான்.

இமை கொட்டாமல் அவனையே நோக்கிக்
கொண்டிருந்த சுந்தரி, திடீரென நினைவு வந்தவளாய்
"வடிவு! வடிவு!" என்று அழைத்தாள்; அறிமுகப்படுத்து
வதற்காக!

"வடிவு, அதோட விட்டுக்குப் போயிட்டுது!"
என்று லலிதாங்கி பதில் அளித்தாள்!

"இருவரும் ஒரே விட்டில் இல்லையா!" என்று
வாளுக்கு தேவலி கேட்டான்!

"ஆதிருதுதான் ஒரே மேட்ட! வாழறது ஒண்டு
விட்டே!" என்றான் நாதமுனி. ஒரு அசட்டுத்தனமான
சிரிப்புடன்! அதற்குள் லலிதாங்கி வெற்றிலைத் தட்டைக்
கொண்டு வந்து ஊஞ்சலில் வைத்தாள்!

"கவியாணி நாசகயாதக்து நா னக் கலை ஆர்வம்
எப்படியி ருக்கிறதாம்" வடிவாம்பாள எதுவும் சொல்ல
வில்லையா?"

இந்தக் கேள்விக்கு வலிதாங்கியும் நாதமுனியும்
பொட்டி பொட்டிக் கொண்டு பதில் சொன்னார்கள்

எடுத்த எதப்பி லேயே அபாயமா ஆற்றாங்கா!

"அங்கிவாய் பலமா இ ருக்கிறதா லே சொல்லிக்
கொடுக்கிறதை உட லேயே புடிச்சுக்கொங்கா!"

விமர்சனங்களைக் கேட்டு வாங்கித் தவிரி நிறைந்த
மழிச்சியுடன், வெற்றினைத் தட்டிலி நந்து பாக்கை
எடுத்து மென்றுகொண்டே வெற்றினையில் கண்ணாம்பு
தடவிட முனைந்தான் அதற்குள் கருகரி அருகே வந்து
அவன் கையில் இ ருந்த வெற்றினையை வாங்கி அவளே
கண்ணாம்பு தடவி மடித்துக் கொடுத்தான்.

அவன் மடித்துக் கொடுத்தும் எழிலும், அவன்
அகை வாங்கிச் சுவைக்கும் எழிலும் நாதமுனியையும்
உல்தாங்கியையும் கடைக்கண்களால் பிழிக் கொள்ளச்
செய்தது இ ரவநம் அங்கு நந்து மெல்ல நகர்ந்தனர்.

அவர்கள் நடிவிச் செல்வகைச் சுந்தரி கவனிக்காதது
பொல வாங்கித் தவிரிக்கு வெற்றினை மடித்துக்
கொடுக்கப்படியே இ ருந்தான் எத்தனை வெற்றினைகள்
மடித்துக் கொடுக்காள என்று அவருக்கும் நினை
வில்லை அன்றுக்கும் நினைவில்லை. ஆனால்
எவ்வளவு கண்ணாம்பை அளவின்றித் கடவி விட்டாள்
என்பது அவன் வாய் நிறைந்து வெந்து போனதும் தான்
தெரிந்தது வாய் வெந்து போனதைக் காட்டிக்
கொள்ளாம லே சமாளித்தான்.

தனது கவற்றைப் புரிந்து கொண்ட சுந்தரி, உடனே
வினாந்தாடிச் சென்று காய்ப்புலப் படிக்கதை எடுத்து வந்து

நீட்டினாள் வாளுக்கு 'லெலி லீனஸ்லவா' வாய் வெந்து
போனதற்காகச் சங்கப் பாடுகிற காயல்கூடத் தெரியலாமா
தாம்பூலப் பழுகத்தைக் கீட்டி வைக்கச் சொல்லி அவளுக்கு
தூண்டி காட்டினாள். அவளோ அகந்து இணங்காமல்
கையி லேயே வைத்துக் கொண்ட அவன் வாயருகே
அந்தப் பழுகத்தை நீட்டிக் கொண்டிருந்தாள். வேறு
வழியின்றி அது லே தாம்பூலத்தை உமிழ்ந்தாள். நாகு,
உதடு, சறு எல்லா மே வெந்து போய் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

"மன்னிச்சி நங்கு! கண்ணாம்பு அதிகம்
தடவிட்டேன்லா" மாம்பழச்சாறு நகர் மொழியெந்திக்
கேட்டாள்!

"தாளம், லயம் எல்லாம் நாட்டியத்துக்கு அளவா
இருக்கிற மாதிரி-தாம்பூலத்துக்கும் பாக்கு, கண்ணாம்பு,
வெற்றிலை எல்லாம் அளவா இருக்கணும் இல்லை?"

"இதுவரை இப்படி மடித்துக் கொடுத்துப்
பழக்கமில்லை!"

"இனிமேல் நான் படித்துக் கொடுக்கிறேன்!"

"கொஞ்சம் பால் சாப்பிட்டால் வாய்க்கு இதமாக
இருக்கும்."

"பால்" அதாவது முப்பாலில் எப்பால்?"

"மூன்றுமில்லை! பகவின் பால்!"

"இருந்தால் கொடு!"

"இருக்கிற இடத்திற்குப் போகலாம்!"

"பகமாடு இருக்கிற இடத்திற்கா? அதாவது
தொழுவத்திற்கா?"

“இதை மன்னர் மட்டுமல்ல; தலைக்கலை மன்னருங்கூட நீங்கள்!”

“பாவாயில்லை! பாதக் கலையையாதி மட்டங்கள் குட்டும் கலையிலும் தெரிச்சி பெற்றி நீக்கியாய்!”

“பொருக்கமானவர்களுக்குத்தான் அதுகூடப் பொருத்தும்! சரி வாருங்கள்!.. மாடிக்குப் போகலாம்!”

அடைப்பில் வழிந் தொடிய அன்பு அடிதத்தை அவன் செவிகள் பருகின. ஆனால் அவனுக்கென்ன வே! ஒரு கூச்சம்! எத்தனையோ வாட்டுபார்களில் வாகை குடி தென்சை நிமிர்த்தி நடக்கி நீக்கிறான். காதுகளில் சுவட்டைக்கென நுழைந்து கந்தம்புலிகள் சிறுத்தைகளைத் தன காலடியில் வீழ்க்கையி நீக்கிறான். ஆனால் இப்போது கந்தரியைத் கலைநிமிர்ந்து நோக்காமலே எத்தனையோ திசைகளில் கலையைத் தீ நுப்பிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான். மந்த ஜாதியில் புலி, மாணை வெல்லுகிறது! மனத ஜாதியில் மான், புலியை வெல்லுகிறது! என்ற உண்மை, அவனைப் பொறுத்த வரையில் எவ்வளவு தெளிவாக நிகழ்க்கப்பட்டு விட்டது!

கந்தாய்ப்பான், மெல்லக் தெருக் கதவின் பக்கம் சென்று மின் கதவுகளைத் தாழிட்டான்! அநீக்களைப் பக்கம் திரும்பி “சாப்பாடு தயார்!” என்று கேட்டான்!

வலிதாங்கிதான் ஓடிவந்து ஒரு திசை மறைவில் கலையை மட்டும் நீட்டிக்கொண்டு “எல்லாம் தயார்! சாப்பாடு, பால், பழம் எல்லாம் மாடியிலே காத்துக் கொண்டிருக்கம்மா!” என்றாள். மீண்டும் கந்தரி அவனைப் பார்த்து உம்! வாருங்கள்!” என்றாள்.

அவன் ஊர்சலில் இருந்து எழாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். கந்தரி, தனது கைகளை நீட்டி அவன் கைகளைப் பற்றி “வாருங்கள்” என்றாள்.

இவ்வி என்ன செய்வது? மான், புலியை வென்றது! இங்ஙனம் பாடினாளாக் கடந்து மாடியறைக்குச் சென்றார்கள்! அவர்களுக்காக உணவு காத்திருந்தது! உணவுக்காகப் பல காலம் பட்டினி கிடக்கும் பஞ்சனையும் காத்திருந்தது! மல்லிகையின் மணத்திற்கே ஒரு தனி மகத்துவம் உண்ட அதுவும் அந்த மஞ்சம் முழுவதும் மல்லிகையென்றால் தேர்வா வெண்டும்! தங்கநீர் விளக்கொளியின் அவள் தங்க மேனி! மேலும் மேற்கேற அவ்வுக்கு வெள்ளித் தட்டில் உணவு பரிமாறத் தொடங்கினாள்.

"நீயும் உட்கார்ந்தால்தான்!" என்று வாளுக்கு வேலி அவள் தோளைப் பிடித்து உட்கா வைத்தாள். இத்தனை நாள் குலுங்கிக் குலுங்கி நடனமாடிய அவளது மெல்லிய தோள்கள், அவள் கைப்பட்டு, இதுவரை காணாத இன்ப உணர்வை ஏந்தியழியின் உடலெங்கும் பரப்பி விட்டன! அருகருகே அமர்ந்து கொண்டு இந்நவ நம் உணவருந்தினர்.

"இன்று, முதல் நாள்! அதனால் அசைவமில்லை!" என்றாள்.

"மான்கறி, முயல்கறி இல்லாவிட்டால் என்ன? இந்த மாம்பழங்களின் ருசிக்கு அவை சடாகுமா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே, அவள் முகத்தை நோக்கினாள்! முகத்தை மட்டுமா நோக்கினாள்? புரிந்து கொண்டதற்கான புன்னகை, அவள் செம்மாதுளைக் கன்னங்களில் நாணத்தின் இரோகைகளாக மின்னி மறைந்தன! இளமறியாத ஒரு கதகதப்பு சுந்தரியின் தேகத்தில் ஊடுருவியது.

ஒரு வழியாகச் சாப்பாடு முடிந்தது! அவளது கையை வெள்ளித் தட்டி மேலே காட்டச் செல்லி அவளை கழலி விட்டாள்! ஈர்க்கையை அவளை ஒரு துண்டெடுத்துத் துடைத்தும் விட்டாள்! சில நாடிகளில் இருவரும் உணவருந்திய இடம் துய்மைப் படுத்தப்பட்டது.

வாஷங்க் கீவலி விழுந்து. கட்டிலுக்காக கேட்கிறதே
ஒரு நாற்காலியின் உட்கார்க்கான் சுந்தரியும் அவளுக்குக்
கேசுரி கீழே கனாயில் உட்கார்ந்து பாழ்க்களைகளை
உரித்து ஒவ்வொன்றாகத் தந்து கொண்டிருக்கான்.

சில களைகளை அவன் கையில் கொடுத்திறகு.
அவளது வாயில் தான் கொட்டப் பண என்று சற்றுங்கூட
கூறுகிறாள் அவளும் இணங்கலான் இரண்டு கொடு
களைகளைக் கொடுத்தவர்களுடைய அலன்
உட்கட்ட நகை கொண்ட சென்று. அவன் வாயைத்
திறக்கப் போது சில வாயில் தோள் நகைகொண்டு. "கங்கு"
என்று சிரித்தான்.

அவள் கையில் நகை பாழ்க்களையே அவன் வாங்கி.
அவளது வாயில் கொடுக்கான் அவன் அவன் விரல்களை
மெதுவாகக் கடித்தான்.

விடை இடித்துக் கொண்ட வாஷங்குலேலி.
அவளைப் பார்த்து "ஆமாம்! இவ்வளவு பிரியம்
வைக்கிறீர்களே. அன்றைக்கு என்னை அப்படி
வெறுத்துப் பேசினாய் என்றான். அவன் கை
விரல்கள் அவளது கூந்தலைக் கோதித் கொண்டிருந்தன!

"கங்கு! பாறைக்கங்குகிடையிலேதானே
துளிர்க்க அந்வி பாய்கிறது! அது போலத்தான் நமது
கந்தையான வாக்குவாதத்திற்கிடையே இந்த அன்பு
அந்வி உருவாகியிருக்கிறது!"

சந்தரியின் பதிலைக் கேட்டு. அவன் மெய்ம்மறந்து
உட்கார்ந்திருக்கான் அவளும் அவளது தொடையில்
தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு இன்பத்தில் மிதந்து
கொண்டிருக்கான்.

பஞ்சணையா பசியால் துடித்தது! அதன்
பசிப்பிணி போக்கி முதல்தா ஸையாக அதன் வாழ்த்தைப்

பெறப் போகிறோம் என்ற ஆவன உடன், சுந்தரி மெல்ல
எழுந்து அறையில் பிரகாசமாக வரிந்து கொண்டிருந்த
விளக்குகளை அணைத்தாள். ஒரே ஒரே சிறிய விளக்கு
மர்ந்த மங்கலாக ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

"தூக்கம் வரவில்லை" பொம்ப களைப்பாக
இருப்பினாலும் பதக்கலா போ" என்றாள். தழுதழுத்த
தூலில் அதற்குள் இரண்டு முறை மெழுகு விழுங்கிக்
கொண்டாள்!

"இல்லை சுந்தரி! நான் பாக்டீரியைக் குப்
புறப்படுகிறேன்!" என்றான் அவன்.

அவளை, நம்பி தெறித்து விட்ட யாழ் ஆளாள்!
"ஏன்" என்று கேட்டுக்கொண்டே அவளைத்
தழுவிவாறு, கட்டிவிட்டு அழைத்தாள்! அவன் கண்கள்
கலங்கியிருந்தன!

"சுந்தரி! நான் உன்னை விட்டுப் போகிறேன்! நீயேதான்
என் வாழ்க்கைக்குத் துணை! ஆனால்...ஆனால்..."

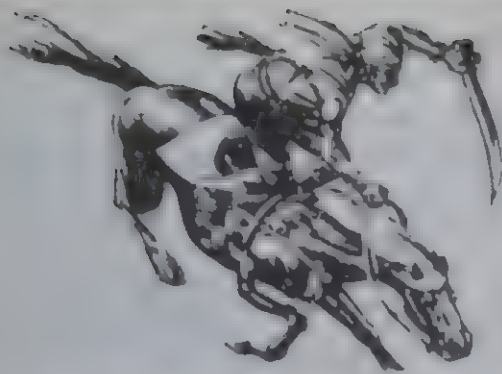
"என்ன ஆனால்..."

"நான் போகொண்டுள்ள விதமொன்று நடந்து
விரகதாபத்தைத் தணித்துக் கொள்ள முடியாமல் தடுத்து
நிற்கிறது!"

"விதமா?"

"ஆம்! என் தங்கை கல்யாணியின் திருமணம்
முடியும் வரையில்..."

20

இரண்டு தூய உள்ளங்களை இணைப்பதுதான்
காகை! உடல்களை இணைப்பது ஒருவகையான வெறி!
காகை! மதுமாயினும் கூவக்க முடியும் காமவெறி
யின் ஆயுளோ, உடலின் வலியோ, முடிந்துவிடும் இந்த
உணர்வையை வாங்கு தேவலியும் சுந்தாம்பாளும்
உணர்ந்த நகர காணத்தால் அவளது விதத்தைக் கேட்டு
அவள் புகழிப் போய்விட வில்லை. அவளுக்காக
எல்லாவுகாலம் வேண்டியானாலும் காத்தி நப்பதற்கு
அவள் சுயமாகவே இ ருந்தாள்

கல்யாணி நாச்சியாரின் திராணம், நுக்க
முடியாத ஒன்றல்லவே! அதனால் நான் காத்தி நக்க
வேண்டிய காலத்தின் இடை வெளி மிகக் குறுகியதாகத்
தான் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவள் அவளது
மக்களையே ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சுக்கரி! என்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு
விடாது! நான் எக்கனை பிரச்சனைகளுக்கு எந்
கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது உனக்கு
முடியாமலாகத் தெரியாது! அதற்கிடையே எனது தங்கை
நாச்சியாரின் திராணத்தை முடித்து வைத்து விட்டால் என்
இசயத்தில் ஏற்றி வைக்கப்பட்டுள்ள மிகப் பெரிய
பொறுப்பை நிறைவேற்றியவனாவேன் "

"செய்யின் புத்து நான் உங்கள் சினை அலங்கரிக்கும் மருதத்தின் ஒரு இடம் கிடைத்துவிட்டதை எனக்குப் போதும்!"

"என்னதான் நீ சொன்னாலும், உன் இதய மாணிகையில் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் எமாற்றத்தன் சொகப் பின்னணி ஒலிப்பதை என் காதுகளால் கேட்க முடிகிறது கந்தரி!"

"ஒரு லட்டு உருண்ணை சை ஒரு குழந்தையின் கையில் கொடுத்துவிட்டு, அதைத் தன்னப் போதும் போது இன்றைக்கு வேண்டாம் கண்ணா, இன்னொரு நாளைக்குச் சாப்பிடலாம் என்று திரும்ப வாங்கிக் கொண்டால்-என்ன தான் பெறுமாயான குழங்கையாக இருந்தாலும் அதன் முகத்தில் மாற்றம் ஏற்படத்தான் செய்யும்!"

"கந்தரி! ஒரு கலையாதின் வீட்டுக்கு ஒரு அம்பலக்காரர் வருகிறோம் என்ற உணர்வோடு நான் வரவில்லை; சம்பிரதாயப்படி சீர்வரிசைகள் அலுப்பி வைத்தேன்! அவ்வளவுதான்! என் தங்கையின் மீது எனக்கிருக்கும் அன்பு, இன்று முதல் உனக்கும் ஏற்பட வேண்டும்! அதனால் கலையானியின் கழுத்தில் தால் ஏறும்வனையில் நமக்குள் உடனடியே இல்லையென்று என்னைப் போல வேதியும் விதம் பூண்டிட வேண்டும்!"

"நீங்கள் என் உடலில், உள்ளத்தில், உயிரில், அனைத்திலும் உறவு கொண்டுவிட்ட பிறகு, நீங்கள் சொல்லும் அந்த உறவுக்கு நமது சிந்தனையில் முதல் இடம் கிடையாதே!"

கந்தரியின் முகத்தைத் தனது நெஞ்சத்தில் பென்மையாக அழுத்திக் கொண்டான். அவளது மலிந்திழையும் சிறந்த கைவிரல்கள் அவனது மதுகல் ணர்ந்து கொண்டிருந்தன! சிறிது நேரம் அந்த மணம் கமழும் அறையில் அசைவற்று நின்றார்கள்.

"கந்தரி!"

"என்னங்க?"

எகரே, இப்படிக்கி நம்பு!"

இ நம்பினான்! வாஸக்து வெலி கனது மடியில் நந்து புலி நகப் பதக்கம் கொத்த ஓந கங்கச் சங்கிலியை எடுத்தான். அதை அவன் கழிக்க நகை கொண்டு போய், அணிவிக்காமல் நிறுத்திக் கொண்டே, என்ன சம்மதம் தானே" என்று கேட்டான்.

அவன் அவன் கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான், கண்களில் நந்து நீர்த்துளிகள் பெருகி, அவன் பாதங்களைக் குளப்பாட்டின பிறகு, மெதுவாக எழுந்தான்.

அவன் வாயில் பிடித்தி நக புலித்தாலிச் சங்கிலிக்கு முன்னை கால துளித்தான் அதை அவன் அவளுக்கு அணிவித்து அவளது நெற்றியிலே மத்தமிட்டான் கந்தரி, கனது விரலில் இ நகையை மோகித்ததைக் கழற்றி அவன் விரலில் அணிவிக்க முனைந்தான்

நல்ல வேளையாக அவன் சுண்டுவிடலுக்கு அந்தக் கண்ணாடிப் பொத்தகமாக இ நகை இ நவநம் மீண்டும் சட்டிக் கொண்டான்! கந்தரி கழுத்திலி நந்த தாலிக்கு அவன் மத்தமிட்டான்! வாஸக்து வெலியின் சுண்டு விரலில் பிரகாசிக்க கண்ணாடிக்கு, அவன் மத்தமிட்டான்!

பறப்பட்டு நயா கந்தரி" என அவன் கேட்டதும், அவளை மத்திக்கொண்டு அந்தக் கட்டில் ஒரு ஆழ்ந்த பொருத்தம் விட்டது! அந்தக் கனல் ஆச்சல் பல்லினைப் பூக்கள் வட்டத் தொடங்கின! இ நவநம் படிசுவில் இ நகைக் கிழி வந்தன!

இரவு பதகுடப் படியில் ஒரு முக்கியமான வேலை
இருக்கிறது. அதை முடித்துக் கொண்டு காலையில்
பாசனையில் இரக்க வேண்டும். வாளுக்கு வேலி
தனது கடமையை அவஸீடம் குறிப்பாக உணர்த்தி
விட்டு விடை பெற்றுக் கொள்ளும்.

தென வாயில் புறம் வலையில் வந்து நின்று அவனை
வழியனுப்பி வைத்தான் கந்தராயப்பன். கதனவத்
தான்மீது விட்டு, கூத்கில் இரந்த ஊஞ்சலி வேலியை
முடிக்கையைத் தளையாணையாக வைத்துக் கொண்டு
படுத்துவிட்டான்!

முதலில் அவளுக்கு ஏற்பட்ட சலனம் போல
ஊஞ்சல் சிறிது நேரம் ஆடி அதன் பிறகு அவளுக்கு
அமைதி மலர்ந்துவிட்டது என்பதற்கு அனாயாசமாக
நின்ற விட்டது! மாடியில் மஞ்சள் மல்லிகைக் குவியல்
ஊதுவத்தியின் ஒய்யாரம் - எல்லா மே ஆணவமடங்கிக்
கேட்பாரற்றுப் போயின!

வேதனையில் புறம் ஆணங்குகள் விகதாபத்தில்
நெளியும் ஆடவர்கள் இரண்டுக்குமிடமின்றி இன்ப
வேலாகத்தில் விளையாடி மகிழும் காதல் ஜோடிகள்
அனனவனையும் ஆடிய ரந்த தினையை விலக்கி, ஆதவன்
கீழ்வானத்தில் செம்பந்திப் பூவாக முளைத்தான். உதயக்
கதனை வாழ்த்தியவாறு வாளுக்கு வேலி, மதகுப்பட்டி
யில் இரந்து பாகனை நீராக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்!

அண்ணன் வநகைக்காகப் பாகனையில் தம்மி
ஆதப்பன் காத்துக் கொண்டிருந்தான். மேகநாதனிடம்
கொடுத்தனுப்பிய கடிதத்தில் எழுதிய ரந்த விபரங்களைக்
கேற்ப, தனது பணிகளை முடித்துக் கொண்டு ஸைகனாப்
பொழுது வேலியை பாகனைக்கு வந்து சேர்த்திருந்தான்.

அவன் மடித்துவிட்டு வந்த வேலைகளை வேறு யாரிடமும் சொல்லாமல் மடி வைத்தே நக்கான் என்றாலும் மாளிகையில் இரத்த காடை, கௌதாரி, மற்றும் பணியாளர்கள், காவலர்கள் அனைவரும் வடிவாம்பாள் வந்து கல்யாணி நாச்சியார்க்கு நடனம் கற்றுத்தரத் தொடங்கிவிட்ட செய்தியையும், வாங்கு தீவலி தீநக்கோட்டியூர் கந்தாம்பாள் வீட்டுக்குச் சிவரிசைகள் அனுப்பிவிட்ட அவளும் அனலிவு அங்குச் சென்றுவிட்ட செய்தியையும் அவளாள் கற்பனைக் கற்பனாவு அலாவிடம் வர்ணித்து மடித்து விட்டாள்.

அந்தச் செய்திகள் அவளுக்குப் பிடிக்காதவை என்றாலும் கவிது உணர்வுகளை அண்ணாளுக்கு முன்னால் வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

ஊர், மழமையாக விழித்துக் கொள்ளாத அதிகாலை நேரம். கல்யாணி நாச்சியார்கூட நாட்டியப் பயிற்சியின் களைப்பில் இன்னமும் உறங்கிக்கொண்டு கான நக்கான் பாகனை மாளிகை வாசலில் வந்து இறங்கிய வாங்கு தீவலி, தனக்கேயுரிய அரிமா நடை யுடன் மாளிகைக்குள் நுழைந்தான்.

எதோ ஒரு புதுமை அகிசயம் நடக்கி நக்கிறது என்ற இனிய நினைவுகளை நினைவுகூர காவலர்களும், பணியாளர்களும், காடை, கௌதாரியும் அவனை வைத்த விழி வாங்காமல் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவனையொருவர் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூக்கார்கள்.

“என்ன காடை! கௌதாரி!” என்ற அம்பலக் காரின் கம்பீரமான குரல் கேட்ட இரவரும் “அய்யா!” என்று தும்பிட்டவாறு அந்தக் குடினங்கள்.

“கல்யாணி நாச்சியார் நலமா!” கம்பீரத் தொனியிலும் பாசத்தின் பிணைப்பு ஊற்றெடுத்தது

"கல்லா இந்நக்காங்க! தூங்குறாங்க!" காளை யும் கௌதரியும் மாயாதையுடன் பதில் சொல்லிவிட்டு ஓரத்தல் ஓதுங்குக் கொண்டார்கள்.

"ஆதப்பா! வந்து விட்டாயா? ஒன்றும் ஆபத்தல்லையோ?" என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்த அண்ணனைக் கண்டு ஆதப்பன் மாணிகைக் கூடத்தில் எழுந்து நின்றான்.

"வா! அறைக்குப் போய்க் தனியாகப் பேசலாம்!" என்று தம்பியின் தோளை அணைத்தவாறு அழைத்துக் கொண்டு அறைக்குள் சென்றான்.

"உறங்காப்புலி கூட இன் உணர்ச்சியும் நாட்டுப் பற்றும் கொண்டு, உடனே உன்னிடத்தல் அந்த இரகசிய மடலைக் கொடுத்துவிட்டிருக்கிறாள்!"

"ஆம்! அண்ணா!" என்று ஆதப்பன் சொன்னாவே தவிர, உறங்காப்புலியின் உண்மை உருவத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டி அவன் விநம்பவில்லை. காரணம்; ஸீம்மாஸிடம் அளித்த வாக்கை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பதில் அவன் உறுதியாக இருந்தான்.

"வல்லத்தனாயன், வைமுத்தன் இவர்களிருவரையும் வளைக்க முடியவில்லையென்று தெரிந்ததும் கர்னல்கள் அக்னியூவும் வெல்ஷாவும் எப்படியோ இந்த உறங்காப்புலியைத் தமது பைக்குள் போட்டுக் கொண்டு விட்டார்களே! நல்ல வேளை. அந்த உறங்காப்புலி, பாசனேரிக்கு மாப்பிள்ளையாக வேண்டியவன். இப்போது பட்டமங்கலத்தார் பெயரைக் கெடுக்கப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறான்! அதிருக்கட்டும், ஆதப்பா! கர்னல் அக்னியூ, வெல்ஷாவுரைக்கு எழுதிய கடிதத்தை என்ன செய்தாய்? யாசிடம் சேர்த்தாய்? அது ஏதாவது பயன்பட்டதா?"

பார்த்திபனார் வள்ளையர்கள் மட்டபாடு அட்டா
அந்த வொல்ஷ் துரைய வெவ்வேலத்துப் போய் தனது
பணக் களைப் பன்னாங்கி விட்டான் அண்ணா.

"பின் வாங்குவது ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கைவந்த
கனல் அதையே போர்த் தந்திரம் என்பார்கள்!
பார்த்திபனார் இந்நது இப் போது அவர்கள் எங்கே
போயிருக்கிறார்கள்!"

"அவர்களது அந்தக் திட்டம் தேர்வலில்லை!
பாமசுதடியை தாக்கப் பாங்கியர் பண ஒன்று
போகிறதாம்! கர்னல் அக்னியூ, பாமனாதபுரம் வட
பகுதிக்குச் சென்று அங்கே நமது வீரர்களின் தாக்குதலைத்
தாங்க மாட்டாமல் மீகவும் தத்தளித்துப் போய்-
மதுனாக்குச் சென்றுவிடத் தீர்மானம் எடுத்திருக்கிறோம்!"

"அக்னியூ அவன் சாகாது! அவன் அல்ல அதப்பா!
மகா விஷமக்காரன்! ஆயுதம் கம்! அவனது துது
வலைகளை அறுத்தெறிவது எல்லா எளிதான செய
ல்ல்ல! என் செய்வது! கம்பளம் போல் அவனுக்கும்
அவனது ஆதிக்கத்திற்கும் நாமாவன் பாடிக் கொண்டிருக்
கிறார்களே!"

"பார்த்திபனாரில் மருது பாண்டியரின் வீரர்கள்
பெற்ற வெற்றி தொடருமேயானால் பாங்கியரை ஒழித்துக்
கட்டுவது நிச்சயம் அண்ணா, நிச்சயம்!"

"இறுதி வெற்றி நமக்குக் கிடைக்குமென்ற
நம்பிக்கை எனக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லை! அதற்காக
விடுகலைப் போரில் ஈடுபட்டுள்ள மருது பாண்டியர்
போன்ற தளபதிகளுக்கும், கோபால நாயக்கர் போன்ற
பாளையத்து மன்னர்களுக்கும், நாம் கொடுத்து வரும்
ஆதாவை நிறுத்திவிடப் போறதில்லை! ஆதப்பா! ஒரு
சந்தேகம் எனக்கு!"

"என்ன அண்ணா?"

'உறங்காப்புலி உன்னிடம் தள்ளுவனாப் போல அங்கக் கடித்ததைக் கொடுத்துவிட்டு, அங்க ஸ்லயக் காலங்களிடம் போய் நம்மைப் பற்றி ஏதாவது கலகம் செய்து விடுவா'னெனான்... நமது இடசிய ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் நாசமாகி விடுமே!'

'அவன் அப்படிச் செய்ய மாட்டான் என்று நம்புகிறேன்! ஒருவேளை அதுவும் நடந்தால் என்ன செய்ய முடியும்?'

'கடக்காது! கடக்க வேண்டாம்! தள்ளுகையினைப்போம்!'

அண்ணனும் தம்பியும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே அறைக்கு வெளியிலிருந்து துங்கையின் குரல் கேட்டது.

"இடசியம் முடிந்ததா? நான் வரலாமா?"

'யாது? கல்யாணியா? வாம்மா! வாம்மா!''
வாஞ்சையுடன் அழைத்தான் வாளுக்குவெலி!

கல்யாணி நாச்சியார், கையில் ஆத்தித் தட்டுடன், உள்ளே அழைத்தாள்!

துங்கம்மா ஆத்தி? ஆதப்பன் போன காரியம் வெற்றியாக முடிந்ததற்காகவா அது உனக்கு எப்படியும்மா தெரியும்?'' பாசம் இழைந்தோடக் கேட்ட வாளுக்கு வெலியைச் சீர்த்த முகத்துடன் கல்யாணி பார்த்தாள்!

"சின்ன அண்ணா போனது வெற்றியே! தோல்வியோ? எனக்குத் தெரியாது! பெரியண்ணா வெற்றியோட திரைக்கோட்டியூரில் இருந்து திரும்பியதற்காக இந்த ஆத்தி சரி! இரண்டு பேருமே நின்றுங்கள்! இருவருக்கும் சேர்த்தே ஆத்தி எடுக்கிறேன்."

“வெண்டாம் கல்யாணி” என்று வாளுக்கு வேலி
தாக்கி, எதுவும் பேச முடியாமல் தடுமாறிய நிலையில்
கறுத்த ஆகப்பன் அங்கே நின்ற கொண்டித்தான்.
இருவரும் செல்லமான தங்கை என்பதால் கல்யாணி
நாச்சியார் அவர்களுக்கு ஆத்தி சுற்றினாள் அகழம்
முகமம் அன்றலந்த செந்தாமரையாக!

அப்போது அங்கு வந்த மேகநாதனைப் பார்த்து
வாளுக்கு வேலி, “தொவது புதிய செய்திகள் உண்டா”
என்று கேட்டாள்.

வெள்ளையர் படையின் விழ்ச்சி தொடங்குகிறதா
என்பதை அந்தக் கொளியில் கலந்திந்த ஆவலாகும்.

“பார்த்திபனூரில் வெள்ளையருக்கு ஏற்பட்ட
பந்தோல்விக்குக் காரணம், நமது பாண்டியருக்கும்
கோபால நாயக்கருக்கும் நமது கள்ளர் நாடுகள் பலவும்-
அதிலும் குறிப்பாக நமது வாட்கோட்டை நாடும்-அதிலும்
கிறப்பாக நமது ஆகப்பன் நடத்திய வீரச் செயல்களும்தான்
என்று ஆங்கிலேயக் கர்னல்கள் முடிவுக்கு வந்திருக்
கிறார்களாம் என்னதான் நமது உதவிகள், விந்தனைப்
படையினர்க்கு மறைமுகமாகச் செய்யப்பட்டாலும்
அகனை வெள்ளை நாய்கள் சரியானபடி கீழாப்பம் பிடித்து
விடுகின்றன.”

மேகநாதனின் விளக்கம் ‘கோ’தி வாளுக்கு வேலி
எந்தவிதப் பரப்பும் அடையாமல் “அதனால் இப்போது
என்ன செய்ய வேண்டிமென்கிறாய்” என்று
வினவினான்.

“நமது கள்ளர் நாட்டு அம்பலக்காரர்களின் அவசரக்
கூட்ட மொன்றைக் கோபால நாயக்கர், கோட்டிபூதருக்கு
அந்நேயுள்ள மாவலிக் கண்மாய் பகுதியில் இன்றைக்குக்
கூட்டியிருக்கிறார் அகநர்க்குத் தாய்களும் ஆகப்பனும்

நாலும் கவறாது வந்து கலந்து கொள்ள வேண்டியென்று செய்தி வந்திருக்கிறது."

"அப்படியா" அவசியம் கலந்து கொள்வோம் ஆனால் அங்கு நாம் செல்வது யா தகதும் தெரியாமல் இரக்க வேண்டும் கல்யாணி நீ கூட யார் காகிலும் போய் விட்டார்களா அதப்பா! அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்கிறா இதை நாலும் ஒரே நேரடியில் தயாராக விடுகிறேன்!"

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே வாயிற் புரக்கில் வண்டியொன்று வந்து நின்றது அதிலிருந்து வடிவாம்பாளம், கலிதாங்கியும், நாதுழன்யும் வந்து இறங்கினார்கள் வாயிற்புறம் நடந்தவாறு பேசிக் கொண்டே வந்து கொண்டிருந்த வானக்குவேலி, ஆதர்ப்பன், மேகநாகன், கல்யாணி ஆகிய நால்வரையும், வடிவாம்பாள் குழுவின் வணங்கி மரியாதை செலுத்தினர்.

வடிவாம்பாள் தனது விழிகளைத் தாண்டில் புள்ளொக்க வாளுக்குவேலியின் மீது வீசினான். அதைக் கவன்க்தும் கவனக்காதது போல் இருந்து விட்ட வாளுக்குவேலி, தனது தங்கையை நோக்கி "என்னம்மா! நடன ஆசையை வந்துவிட்டாள் போலிருக்கிறதே! உம், நடக்கட்டும்! நாங்கள் போய் விட்ட வினாவில் கி ரம்புகிறோம்" என்றான் புன்னகையுடன்!

மேலாடையைச் சற்றே சரியவிட்டு அவன் கண்டதும் காந்தமெனக் கண்களை இழுத்துக்கொள்ள வேண்டியென்ற தந்திரத்துடன் வடிவாம்பாள் வாளுக்குவேலியிடம் செட்டாள் "என்? நீங்கள் இருந்து நடவழி பயிற்சி நன்றாக இருக்கிறதா எனப் பார்க்கலாமே" என்று.

சந்திரியின் தங்கைக்கு நான் வேறா நற்சான்று வழங்க வேண்டும்" நடக்கட்டும் பயிற்சி! இன்னொரு

நான் நான் பார்க்கிறேன். நாங்கள் மிக முக்கியமான ஒரு காரியத்தை நாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்."

அந்தப் பதில் வடிவுக்குத் திருந்தி அளிக்காதது மட்டுமல்ல, சுந்தரியைக் குறிப்பிட்டு அவள் தங்கை என்பதால்தான் தனக்குச் சிறப்பு என்பது போல வாங்குகு வேலி கூறியதை அவளால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. வாங்குது வேலியை எப்படியும் வளைத்துப் போட வேண்டுமென்று அவள் கொண்டவஞ்சு வந்ததை வெளக்காட்டிக் கொள்ளாமல் கல்யாணி நாச்சியாருடன் சாத்துப் பேசிக் கொண்டு மாளிகைக்குள் நுழைந்தாள் தனது குழலின் நடன்.

வாசலில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த 'கோட்டியூர் வண்டியில்' தொங்கிய தினையில் "சுந்தரி" என்று எழுதப்பட்டிருந்ததை யே சீறிது. நோய் வாங்குகு வேலி பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் அந்த வண்டியில் வந்திருங்கிய வடிவாம்பாளையப் பற்றி அவனுக்கென்ன கவலை!

தினையில் இருந்த 'சுந்தரி' என்ற எழுத்துக்கள் அல்லவா அவனை அப்படியே மயங்கி நிற்க வைத்து விட்டன!

"நகாலாமலா" மேகநாதனின் குரல் கேட்டு அசட்டுச் சிரிப்புடன் வாங்குது வேலி வாயிற்புறம் விட்டதன்றான். அதற்குள் ஆதர்ப்பன் ஆளையின் படி ஏறப்படு செய்யப்பட்ட சாட் வண்டி வந்து நின்றது. அதில் வாங்குது வேலியும் மேகநாதனும் ஏறிக் கொள்ள ஆதர்ப்பன் சாரட்டைக் கிளப்பினான்.

உள்ளே, கல்யாணி நாச்சியார் நடனப் பயிற்சிக்குத் தயாராகி, வடிவாம்பாளின் முன்னே வந்து நின்றாள். 'நாகபுனி' தாளத்தைத் தட்டினான். வலிதாங்கி பாடத் தொடங்கினான் கல்யாணி ஆடினான். வடிவ இடை யிடையே திருத்தங்களைக் கூறிக் கொண்டிருந்தான்

அப்போது சமையல்காரர் கூலி யும், சமையல்காரர்
செலாகாரியும் ஒரே டிடி வந்து கூச்சல் போட்டுனர்.
எல்லோரும் திடுக்கிட்டனர்.

அப்பா அப்பா பட்ட பங்கு து ஜென்டில்மன் தக்
கானையை அளித்து விட நிமிட்டார்களாம். அது
பாலையிலே பால் பானாக கசக்கி கிழித்து எடுத்து
பேசும் கம்பி பாக்கெட் சாலையிலே ஓடி வந்தால்
பாக்கெட்டில் துண்டிந்த அப்பளவுதான்."

இதற்குப் பிறகு தந்தி க்கிய காதலி,
லட்சுமிக்கு கைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு "அப்பா
யாவது அப்பளையைக் கூப்பிடுங்கோன்" என்று
கத்தினாள்.

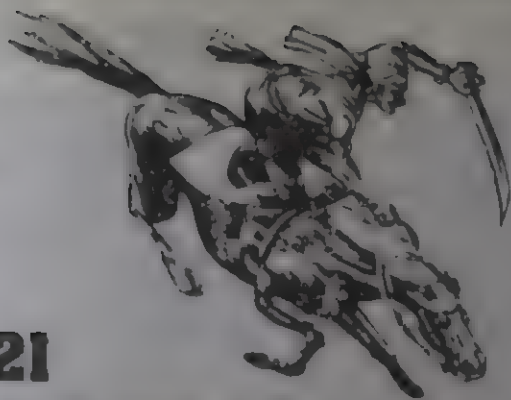
அங்கு வந்த அப்பளச்சாரா அப்பாவும் இன்னும்
சன்னியாசம் இன்னும் யாதும் இன்னும் இது
என்ன அக்காயம் இது எங்கே போயி் பிடிபட்டோ"

கூலியும் செலாகாரியும் கூறினர்

பொழுதுமாக இருங்கள்! இதோ நாளை
பெரிய விடுதி கட்டி என்னை போட்டி எண்ணிய உடலை
பெரிய செலாகாரி என்னோடு வா"

கூலியின் அஞ்சலையுடன் கூண்டு விடிவும்
பொழுதுமாக வந்து நின்றுனர். கல்யாணி அங்கிருந்த
கூண்டு கட்டி எடுத்துக் கொண்டுள் கனது நாட்டிய
கூண்டு கட்டி எடுத்துவிட்டு விட்டு அங்கு தங்கி
கொண்டிருக்கிறாள். அப்பா அப்பாவும் இப்போது செலாகாரி
கூண்டு கட்டி எடுத்துக் கொண்டு நாளை போட்டி எண்ணிய
கூண்டு கட்டி எடுத்துக் கொண்டு நாளை போட்டி எண்ணிய

கிஸ்ல் அக்னிபூ. வெல்ஷ் துறாக்கு அனுப்பிய கடிதம் என்ன ஆனது என்பதை உறங்காப்புலி அக்னிபூவுக்குத் கொளிக்காயல் இரப்பான் அந்தக் கடிதம் பறிகடப்பட்ட காணத்தால்தான் வெள்ளைப்படைக்குப் பல்கத சேதம் ஏற்பட்டது என்பதை எண்ணி அக்னிபூ வெகுண்டான்.

இந்ததாலும் ஆக்கிராக்கில் அறிவிழந்துவிடக் கூடாது என்பதில் எச்சரிக்கையாக இரந்தான் 'தொல்லியால் தொங்கப் போன மகத்து' என்பதில் நின்ற உறங்காப்புலிக்கு, மதுனாயில் தங்கிய நந்த அக்னிபூ வகுத்துக் கொடுத்த கிட்டம் இதுதான்.

நீ கடிதம் கொண்டு போன செய்தியை அல்லது அகலனை வழியில் கறுத்த அதப்பான் அபகரித்துக் கொண்ட நிகழ்ச்சி யோ வல்லத்தனாய்வுக்குக்கூடத் தெரியக் கூடாது! ஆதப்பன், வெண்டமென்றே கிட்டமில்லாத, என்னை ஆட்களை வைத்துத் தாக்கினான் என்றும், அகற்குப் பல வேளிக்காளைப் பழிக்குப்பழி வாங்கியே தீரவேண்டும் என்றும், நீ உனது மைத்துனன் வல்லத்தனாய்விடம் உகப்பிவிட வேண்டும்! அப்படியொரு பயங்கர எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் பல வேளி அம்பலக்காணுக்கு ஏற்பட்டால்தான் கொபால் நாயக்காய் நது பாலடியர் கூட்டணி யில் அவன் கொடல் இரப்பான்.

அக்ஷயபூரணியின் கீட்டைக் கொண்டு உறங்காப்பிலி
புனகாங்குக்கு மறநாள் அங்கு வரையர் ஆணையே ஆணையி
யென்று புக்கித்துணைக்காணி அந்த அரிய பணியைய
அட புயினிற் சென்று மடிப்பதற்காக ஹத்துறு சுவரன்
கொண்ட பண மடிப்பு ஒன்றையும் உறங்காப்பிலியின்
காகடில் எழுப்பித் துண்டைப் போல வீசியெறிந்தான்.
அக்ஷயபூதுணாமகன் வீழ்ந்து வணங்கி விடை பெற்றுக்
கொண்டான் உறங்காப்பிலி! துரோகிகள் எவ்வளவு
எளிதாகக் கிடைக்கறார்கள் விலை சற்று அகியமானாலும்
பாலாமில்லை. சாம்தாஜ்யத்தை விரிவாக்கவும்
வகுப்பாக்கவும் இப்படிப்பட்ட சகிகாரர்கள் நமது
வகையில் விழும்பொழுது நமக்கென்ன குறை என்ற
செய்யுடன், கனது போர்க்கட்டங்களை முறைப்படுத்தும்
பணியிலே சாக்பட முனைந்தான் அக்ஷயபூ!

அவன் வந்தளித்த திட்டத்திற்கு மேலும் மெருகு
கொடுத்து வல்லதனையனை ஊழிதற்ப போல ஆக்கினான்
உறங்காப்பிலி! கன கணவன் அங்கு வரையர்க்குத் துணை
போன துரோகச் செயலைத் தனது அண்ணனிடமே,
தம்பியிடமே வெறு யாரிடமே வெளியிடமாட்டான்
வீரம்மான் என்ற தையம் வெறு உறங்காப்பிலிக்கு!

அகனான் காண்டைக் காட்டுப் பகுதியில் சுறுத்த
அகப்பலும் அவனது அட்களும் செர்ந்து தன்னதைத்
தாக்கியது மாக்தாமல்லாமல் பட்ட மங்கலத்து அம்பலக்
காரர்கள் துரம்பத்தை மிக இழிவாக அர்ச்சித்தனர் என்றும்
கதை கட்டினான்.

வீரம்மான் அந்தக் கதையைக் கேட்டுக் கொண்ட
நக்தான் என்றாலும் உண்மையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை
அண்ணனிடம் எடுத்துரைத்துக் கணவனுக்குக் காங்கம்
உண்டாக்கத் துணியாவில்லை. வைபுத்தலும் அந்தச்
கடக விதை ஊன்றப்படும் பொழுது அங்கில்லை.

அகனாஸ் எரியும் நெருப்பில் எண்ணெய் வார்த்தும்
வேளையை உறங்காப்புலியினால் எளிதாகச் செய்ய
முடிந்தது.

அதன் தொடர்பாக அவிழ்த்து ஏவி விடப்பட்டது
தான் பட்டமங்கலத்து ஜல்லிக்கட்டுக் காளை! அந்தக்
காளையைக் கடவுளுக்குத் தோலாக மாடுத்து வல்லத்
தனையன் வளர்த்து வந்தான்! அந்தக் காளையை யாராலும்
யெல்லவும் முடியாது - அடக்கவும் முடியாது அப்படிப்
பழக்கப்படுத்தப்பட்ட வலிமை கொழிக்கும் காளையது!

'என் மைத்துனளைத் தாக்கினான் என்னையும்
பட்டமங்கலத்தையும் ஏசிப் பேசினான் எவ்வளவு
ஆணவம் அவனுக்கு! முதலில் அந்த மூடர்கள் என்
காளைக்குப் பதில் சொல்லட்டும்!' என அறைகுவல்
விடுத்து, பட்டமங்கலத்து வல்லத்தனையன்,
பாகுணியை தோக்கிச் செல்லக் காளைக்குக் கட்டளை
பிறப்பித்தான்.

வேறெங்கோ சென்றி நந்த வைரமுத்தன் தாமதமாக
வந்தான் என்றாலும் காளை ஏவி விடப்பட்டுள்ள செய்தி
கேட்டுத் தன் குதிரையில் ஏறிப் பறந்தான் வழியிலே பல
வாலிபர்களையும் வாயாதிக்களையும் காளை, தனது
முாட்டுக் கொம்புகளால் புட்டித்தள்ளிக் குதிகள் சரியக்
குத்திவிட்டு ஒழிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற தகவல்
அவனுக்கு வந்துகொண்டேயி நந்தது.

மாவலிக்கண்மால் அருகே கோபால நாயக்கரும்
மருது பாண்டியரைச் சேர்ந்த கூட்டணியினரும்
பட்டமங்கலத்துக்கு விடுத்துள்ள அழைப்பைப்பற்றிக்
கூடக் கவலைப்படாமல் தனது அண்ணன் பாகுணை மீது
ஜல்லிக்கட்டுக் காளையை ஏவிவிட்டு விட்டாரேயென்ற
துன்பத்துடன் அவன் தனது குதிரையைத் துரத்திக்
கொண்டே வந்தான்.

காளையின் வெந் திடித்த வேகம் கிள்ளையின் பாய்ச்சலும் எப்படியும் பாக் வேரி எல்லைக் தூள் காளை நுழைவார்கள். அனாதை தடுத்து நிறுத்த வேண்டாம் என்ற வாய் புகதான் துடிப்பு துறக்கடை யோ கல்யாணி நாச்சியாளை என் னி வந்தது போட்டிவாண்டி, பாக் வேரி எல்லையில் உள்ள குறுகிய சாலையில் வந்து குறுக் கி நிறுத்தப்பட்டு விட்டது.

கண்களில் பொறி பறக்கக் கல்யாணி நாச்சியார் வண்டியில் நகது தூங்கி, அங்கு நங்கு ஒரு கற்பாறையின் மீது ஏறிக் கொண்டாள் வண்டிக்காரனும், கொகதாரியும் தகவகயவாறு கற்பாறைக்குப் பின்னால் மறைந்து நின்று கொண்டனர்.

சாலையின் குறுக் கி வண்டி நிறுத்தப்பட்டு விட்டதால், கல்யாணி கிற்கும் பாறையைக் கடந்துதான் அங்கு மாடிக் காளை பாக் வேரி எல்லைக் தூள் நுழைக்கிட வேண்டாம் நாச்சியார். தனது கையில் கட்டாயை ஒங்கியவாறு, காளையைக் குத்துவதற்குக் தயாராக நின்றாள் வண்டிக்காரன் மடலும், கொகதாரியின் மடலும் வெட வெட என அடிக்கொண்டிருந்தன.

காறுக் கி காளையில் புழுதி மண்டலம் கொம்பிற்று. பாய்ந்து வரும் அகக்க கொடிய காளை எழுப்பிய புழுதி காளை துது' பாக் வேரி எல்லையை மீதுக்கப் போன்ற கிதாக்கிள குறுக் கி நின்ற வண்டியைப் பார்த்துக் கொகசம் சுயங்கியது' ஒரு கொடி நோய்தான் காளை, பின்னால் துடிக்கது' அப்படி நடந்த அதே கிதாக்கில் ஒரு பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து குறுக் கி நின்ற வண்டியைக் குடை சாய்ச்சுது வண்டி மாகக் கதறிக் கொண்டு விழுந்தன.

வண்டிக்கடிக் காளையின் கொம்பு, பெட்டி வண்டியில் வசமாகச் சக்கிக் கொண்டது கொம்புகளை விளக்கி அது போரடிக்க கொண்டிருக்கும் போது துதுகான் சுயாண சமயம் மன்று கல்யாணி நாச்சியார், கட்டாயை ஒங்கியவாறு, காளையி ல் ஒடினாள்

அதற்குள் வைரமுத்தனின் குத்தா அங்கை வந்து விட்டது. துக்கையிலி ரந்து தாய் வரைமுத்தன், கல்யாணியைத் தடுத்து நிறுத்தவான் கட்டாரிசையந்தி யி ரந்த அவளுடைய கையைப் பிடித்து நிறுத்தாவிட்டால் தடுத்த தக்க முடியாது! கல்யாணி, மின்னல் போல் நடை பெற்றுவிட்டா. அந்தச் சம்பவத்தால் சிவை போல் ழுகி விட்டான்.

வைரமுத்தன், வண்டியில் சிக்கியி ரந்த காளையின் கொம்புகளை விர்வித்து அதனை அதட்டி-தட்டிக் கொடுத்து தான் கொண்ட வந்த ரந்த சங்கிலியால் பிணைத்து அங்கி ரந்த ஒரு பெரிய மாத்தில் காளையைக் கட்டிப் போட்டான்.

பிறகு அசைவற்று நின்று கொண்டி ரந்த கல்யாணி யின் அங்கை நெருங்கி வந்தான். அவளும் அவன்மீது தைத்துவிட்ட தனது விழிகளை மீட்க முடியாது தவித்துக் கொண்டி ரந்தான். பாறை மறைவில் ஒளிந்து கொண்டி ரந்த வண்டிக்காரனும் கௌதரியும் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் மிரள மிரள விழித்துக் கொண்டி ரந்தனர்.

அவர்களைப் போலவே மிரள விழித்துக் கொண்டி ருந்த வண்டி மாடுகளைத் தூக்கிவிடும் முயற்சியில் வைரமுத்தன் சடுபட்டான். மாடுகள் எழுந்து சிலிர்த்து நின்றன. அவற்றின் முதுகிலும் தட்டிக் கொடுத்த வைர முத்தன், அவளைத் தவறு ஒரக் கண்ணால் விழங்கிக் கொண்டே, "பக்கத்து ஊரில் இ ரந்து மிரண்டு வரும் காளையை அடக்கி ஊர் மக்களைப் பாதுகாக்க உங்கள் நாட்டில் ஆட்களை இல்லையோ அம்பலக்காரர் அவர் களிடம் வீரர்களை இல்லையோ?" என்று கேளியாகக் கேட்டான்.

"ஊராள மாத்திரம் அம்பலக்காரர் குடும்பம் இப்படி வரும், உபத்தொவங்களைப் போக்குவதற்கு

அவ்வளவு கண்ணங்கள் சிவங்கதையும், பொருட்ச்சால் கலகலவகனாண் தம் விம்மியசைவதையும், கண்கள் கயல்களாகத் துள்ளுவதையும், புகுவம்சைய நம்பிய வ்யாசவாய்ணையும், வைரமுத்தலுக்கு முன்னால் மனநத்தடி முடியவல்லவை.

எந்தா விடையளிக்க இகழ் அசைத்தாள் நாத தழுகழ்த்து அந்த இகழ்களின் அசைவு, கன்னிடமிருந்து அவள் எதையோ எகர்பார்ப்பதற்கான துறிப்பு என எண்ணிக் கொண்ட வைரமுத்தன், அவளது கையில் இருந்த கட்டாயை வாங்கிக் கொண்டான்.

அத்துடன் விட்டானா?

அந்தக் கட்டாயின் முனையிடு ஒரு முத்தழம் தந்தான். கௌதாரி தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டிட வண்டிக்குள் போய் ஏறிக்கொண்ட காளை முட்டிய வண்டியின் துவாரத்தின் வழியாக விழிகளைச் செலுத்தி வெளியே நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மெல்லத் தலை நிமிர்ந்து கல்யாணி, அவனைப் பார்த்த போது அவன் கையில் நந்த கட்டாயை அவளிடம் நீட்டி அவள் அதை வாங்கிக்கொண்டு, அவன் முத்தமிட்ட அதே இடத்திலேயே அந்தக் கட்டாயிக்கு முத்தமிட்டாள். இதவர் கண்களும் காதல் ஒலியம் தீட்டின! இதவர் இகழ்களும் கவிகைகளைப் பாடின! எட்டி எட்டித்தான் நின்றனர்! ஆனால் ஒருவருக்கொருவர் எட்டியாக நிற்கவில்லை! இனித்த நறும் பலாச்சுளையைத் தேனில் தேய்த்துக் கற்கண்டுப் பொடியும் துவிய தெவிட்டாத அமுத விந்தாகத்தான் நின்றனர்!

எத்தனை நேரம் நிற்பது! "என்னை மறக்காதீர்! நான் உங்கள் அன்பின் அடிமை!" என்று சொல்லாமற் சொல்லிக் கொண்டு, கல்யாணி நாச்சியார் வண்டியிலேறி அமர்ந்தாள்.

வண்டி நகரத் தொடங்கியது கண்களை விட்டு வண்டி மறையும் வரையில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனவாழ்க்கை, கண் தகையாடும் சென்றான். அகர்துள் பட்டமங்கலக்கல் நகரது அவனைக் தொடர்ந்து வந்த தீவன் திருக்காவிர்களிடம் ஜல்லிக்கடக் காளையை அவிடித்து ஒப்படைத்து அதைக் கொண்டுபோய்ப் பட்டமங்கலம் போகமுடியாது ஜல்லையிடமிருந்து தன் துகையினைக் கொட்டியூர் மாவலக் கண்டாயில் நடைபெறும் கூட்டணக் கூட்டத்திற்கு விவாதித்தாடத் தொடங்கினான்.

கல்யாணி நாச்சியாரின் வண்டி திரும்பி வந்தவசர்துள், அம்பலக்காரர்களின் வீரர்களும் பாகுணரி மக்களும் தீவன் திருக்காவினை நகர்தும் போது நாச்சியார் எகர்த்தாகப் போக வேண்டிம்! என்று ஆழ்ந்த கவலையுடன் கேட்கத் தொடங்கினார்.

கடமையைச் செய்வதற்கும் பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் ஒரு தொடர் போதும் காலம் காழ்த்திடக் கூடாது! என்று கல்யாணி பதில் அளித்து விட்டு, வைபுத்தனின் தினைவுடனேயே மான்கைக்குச் சென்றான்.

அவளையுமறியாமல் அவள் நெஞ்சம் அந்த ஜல்லிக்கட்டுக் காளையை வாழ்க்கிற்று! அது வாலிட்டால் அந்த தீவிய சந்திப்பு நிகழ்ந்த நக்காதல்வலா?

திரும்ப தீவத்து வாப்பட்ட காளையைப் பார்த்துத் திரிக்கிட்டான் உறங்காப்படி! தீட்டப்பட்ட திட்டம் சிதைந்துவிட்டதே என்ற கவலை அவனுக்கு! அம்பலத்துக்காரர் வல்லத்தனாயிடு உத்தாவிட்டிருக்கும் போது அதைத் திருக்க வைபுத்தனக்கு ஏது அதிகாரம் என்று ஆர்ப்பரித்தான். வல்லத்தனாய்வுக்கும் தெரியாமல், மனைவி வீரம்மாளுக்குத் தெரியாமல் ஜல்லிக்கட்டுக் காளையைத் தானே வழி நடத்திக்கொண்டு பாகுணரி

தோக்கப் பழப்பாய் பான் பகை வளர்க்க வேண்டி மே
பாங்குயலின் வாங்குய பவுன் காக்க வந்தப்
பண்டிதகட வேண்டி மே

ஆதற்குடைய வேட்கைக்கண்மாய் சுதர்க்கு வீரர்கள்
கூட்டிக்கொண்டு கொண்டி நத்த வாங்குய வேலிக்குள்.
அதாவதுகூடும் பாட்டிமங்கலம் காணையின் அந்நியங்களுள்
அது பாகணிக்துள் விட்ட ப்பட்டி நக்கும் செய்கையும்
எப்படியோ எட்டி விட்டது

ஆதப்பன் அவன் நத்த ஒரு வீரன் தகுதாயைக்
கேட்டுப் பெற்றுப் பாகணிக் தோக்கித் துணையாகத் தட்டி
விட்டான் ஐல்லிக் கூட்டுக் காணையை வைரமத்தன்
இருப்பி அனுப்பியதும் ஆனால் உறங்காப்பலி அந்தக்
காணையுடன் மீண்டும் பாகணிக் தோக்கி வருவதும்
கறுத்த ஆதப்பனுக்குச் செரியாது

பட்டமங்கலத்துக் காணையின் மாட்டுக்
கொம்புகளக்கு, பாகணிக் மக்கள் எத்தனைப்பேர்
பலியாகிய நப்பார்களை என்ற ஆழ்ந்த கவனையுடன்
அக்ஷித வானை பறக்கும் கண்களின் ஆதப்பன்
பாகணிக்துள் நுழைந்தான் அவன் நுழைந்தபொது
பார்த்த அந்தக் காட்சி அவனை ஒரு துலுக்குக் குலுக்கியது.
குதனையின் கடிவாளத்தை இழுத்து நிறுத்தினான்
பாகணிக் தெருக்களில் மலித நாட்ட மே இவ்வை
சிறுவர்களும், பெரியவர்களும், பெண்டிரும் விட்டுக்
கடைகளிலும் மதற்கவர்களிலும் மண்பங்களிலும்
மரக்கிளைகளிலும் ஏறி உட்கார்ந்திருந்தனர் சில
வாலிபர்களின் உடல்கள் பட்டமங்கலத்து ஐல்லிக் கூட்டுக்
காணையால் கிழிக்கப்பட்டிருந்ததம் பெருகத் தெரு
மண்ணில் கிடந்தன

அவற்றிலிடை யே உக்கக் சிறித்தவாறு
உறங்காப்பலி அறைகவல் விடுத்ததுக் கொண்டிருந்தான்

கல்யாணி நாசுராயர் இங்கே சமீப காலையிற்றாய் பெட்டி வண்டியில் அந்த சூட்டை நீதாக்க வந்து கொண்டிருந்தான். கல்யாணி கால வண்டியில் வந்தான் என்பதை உணராத கறுத்த ஆதம்பன், குகையில் வந்து குகைக்கு அந்த வண்டியைத் தடுத்து நிறுத்தினான்.

அச்சம்தான். குகையில் நிற்க முடியாமல் உயர்ந்து, பாதிகளில் ஏறிக் கொண்டிருந்த பாகனைப் பக்கலாய் பார்த்துச் சுவால் விட்டுக் கொண்டிருந்த உறங்கப்பூலி எக்காளத்தலில் கத்தினான்.

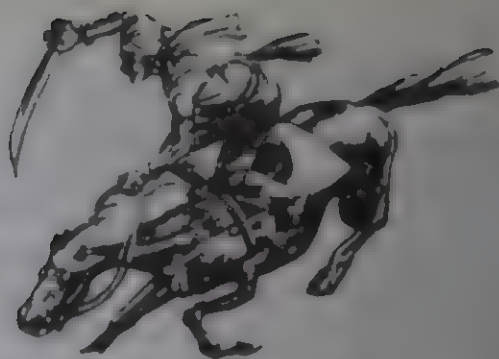
பாகனையில் எல்லை நம் பயத்தாங்குளிகள்! எங்கள் பட்டமங்கலத்துக் காளையை அக்க எவருக் காணுதுணிவு உண்டா? கைழிகள்! பதிகைழிகள்!"

இதைக் கேட்ட பாக்கிதத்தில் கறுத்த ஆதம்பன் உறங்கப்பூலியின் முன்னால் போய் நின்றான்.

"இதோ நான் தயார்!"

ஆதம்பன் அவைகுவல் கைடையிலேயேன ஒலித்தது!

காணாகது முயலால் களத்தில் குதித்துவிட்டு பான்
கறுத்த ஆதப்பன் என்றதும் மண்புலிகளிலும் மாக்
கிணைகளிலும் உயிர் தடுத்துப் பயந்து ஏறி ஒளிந்து கொண்டி
நந்தோர் ஒவ்வொருவராகக் கீழே இறங்கிக் கூழ்ந்து நிற்கத்
தொடங்கினர். காணையின் கொம்புகளையப் பிடித்துக்
கொண்டு கம்பிமரக்காக்கைகளைக் கொண்டிருந்த
உறங்காப்புவர், எதிர்ப்புறமுள்ள காணையை ஆதப்பன்
மீது மேதனிப் கம்பிமரக்காக்கைகளை

காணையைக் காட்டில் அவன் மனைவிக் குதிரை
ஆதப்பன் மீது அவன் பாய்வுடி அவனுக்கல்லவா
தெரியும். அதற்குப் பழிவாங்கிக் கொள்ளவும், பரங்கிக்
காணையுக்கு எழுக்க் கொடுத்துள்ளது போக சாசனத்திற்
'கேற்பப்பாக' போரிட்ட மங்கலத்துப் பகையை வளர்க்
கவும், அநமையான சந்தர்ப்பம் சிலை த்ததென்று அந்தச்
சதுரன் மகிழ்ச்சியிற் பெருக்கில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

பெட்டி வண்டியில் இந்நந்தவாறு கல்யாணி நாச்சி
யார் பதைபதைக்கும் உள்ளத்துடன் நடக்கப் போவதைக்
கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவளை அந்தக் காணையை
எதிர்த்து வீழ்த்திட எண்ணிப் புறப்பட்ட போது ஏற்பட்ட
அச்ச உணர்ச்சி, தனது சகோதரன் வெறுங்கையுடன்
காணையை அடக்கக் களப்பய போது அதிகமாகத் தலை
தூக்கியது

எற்கெனவே அந்தக் காளையினால் துத்துண்டி
மடித்துக் கொயில் கிடந்த ஒரு வாலிபன் வயிற் சீதாபம்
இருந்ததை எடுத்துத் தன் வெற்றிக் குதில்லகமீட்
கொண்டு காணவாய எதிர்த்த ஆகப்பன் தயாராகத்
கனையைக் கம்பமாக அசைத்தான் உறங்காப்புலியின்
கையிலிட்டு விடப்பட்ட காளை, தனது கொம்புகளை
ஆதப்பனின் குடலை நோக்கி நீட்டியவாறு பாய்ந்தது!

ஆகப்பன், அந்தக் காளையை அலைக்கழித்து
அதைக் களைத்துப் போகச் செய்ய வேண்டுமென்ப
தில்லையென்றாலும் இரத்தான். போரில் எதிரியை வீழ்த்தும்
முறைகளில் அதுவும் ஒன்று.

முதற் கட்டம்-இரண்டாம் கட்டம் வெற்றிகளை
யெல்லாம் எதிர்த்தே கொடுத்துவிட்டு எதிரி பெற்ற
வெற்றியிலே களித்தும்-களைத்தும் இருக்கும்போது
மூன்றாம் கட்ட வெற்றியை எதிரியிடமிருந்து தட்டிப்
பறித்து அவனைப் புறங்காணச் செய்வது!

அந்த முறையைத்தான் ஆதப்பன், வெறி பிடித்த
ஜல்லிக்கட்டுக் காளையிடம் கடைப்பிடித்தான். அவனது
இரண்டு கால்களுக்கும்மிடையே காளையின் கொம்புகள்
நுழைந்தபோது-கால்களை மேலும் அகலமாக விரித்துக்
கொண்டு அவன் காளையின் கழுத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து
கொண்டான் ஆனால் காளை தனது கழுத்தை வேகமாக
உலுக்கி ஆதப்பனைக் கீழே எறிந்தது!

கீழே கிடந்தவனைத் தனது கூரிய கொம்புகளால்
கிழித்தெறியக் காளை முட்டியபோதெல்லாம் அவன்
அப்படியும் இப்படியுமாக உருண்டு தவித்துக் கொண்டது
மல்லாமல் தரையில் தாக்குண்ட கொம்புகள்
வலியெடுத்துப் போகுமளவுக்கும் செய்து விட்டான்.

தனித்து கொண்டு காணையை நேரத் தவிர
காணை அளவளித்து பயங்கரமாகப் பாயும் அப்போது
அவன் கையால் பதந்து விடுவான் பாய்ந்த வேகத்தில்
காணையின் தாக்கள மடங்கும் பின்னர் எழுந்து அவன்
மீது அகக்கூலித்துடன் மோத்து முனையும்.

ஒவ்வொரு முறை காணை ஆதர்ப்பன்மீது பாயும்
போதும் கல்யாணியின் அங்கமெல்லாம் பதறும்.
உறங்காப்புலியை உறக்கத்தில் குதப்பான். எப்படி
முடியும். எப்போது முடியும் என்று தெரியாத அளவுக்கு
இந்தப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது
நகரகாட்டியு மாவட்டக்கண்டாய் அருகே நடைபெற்ற
சுதந்திர வீரர்கள் கூட்டணிக் கூட்டம் முடிவுற்றது.

வாளுக்கு வேலி. அங்குத் தாமதமாக வந்து சேர்ந்த
வைர முத்தனிடம் பாகனைக்கு மீண்டும் ஜல்லிக்கட்டுக்
காணை கொண்டு வரப்பட்ட செய்தியைச் சொல்லுவை
வைரமுத்தனும் ஆச்சரியமடைந்தவனாக, பாகனைக்குக்
குதினையைத் கட்டிவிட்டான். வாளுக்கு வேலியின்
சாட்டு வன்டியும் புறப்பட்டு விட்டது.

பாகனைக்கு ஜல்லிக்கட்டுக் காணை அனுப்பப்
பட்டதிலிருந்து எல்லா விபங்களையும் தெரிந்துகொண்ட
பட்டமங்கலத்து வல்லத்தையனும் தனது காணையிடம்
கறுத்த ஆதர்ப்பன் தோற்றுப்போய் ஒடுவதைக்
காண வேண்டுமென்ற ஆசையுடன் பாகனைக்குக்
கிளம்பினான்.

இவர்கள் யாரும் வந்து சேருவதற்குள்ளாகப்
பாகனையில் அந்தப் பயங்கரப் போராட்டம் முடிந்து
விட்டது. திறமை மிகுந்த ஆதர்ப்பனின் வலிமையான
காங்களில் பட்டமங்கலத்துக் காணையின் கொம்புகள்
வசமாகச் சிக்கிக் கொண்டன. காணை களைப்புற்றுச்
சோர்ந்துபோய் நின்று விட்டது.

கண்ணாறு கண்ணாறு யாராயும் தெரிந்துகொள்
படியாக கண்ணாறு கொண்டு நீ பேசும் இதைக் கண்ணாறு
என்று சொல்லும் செக்கினைக் கட்டி இழுக்கச் செய்து கொள்ளுங்கள்
உயர் உறவுகாப்பலி உலகு கொட்டிவை அகக்கற்பு
கண்ணாறு கைத் தெரிவித்து உலகு என்ன கண்ணாறு
கொட்டியும் நீயும் உன் கண்ணாறு கண்ணாறு என்ன
செய்தாகச் சுற்றிச் சுற்றி வர வேண்டாம்

[illegible]

பட்டமங்கலத்தில் கொளவ மே பட்டொழிந்தது
என்ற உணர்ச்சிக்கு கொந்தளிப்பு அவனை நிலை தரமாறச்
செய்தது ஆண்ட வனுக்குத் தந்த மரியாதையைவிட அதிக
மரியாதையுடன் வளர்க்கப்பட்ட அவனது காளை;
செக்குச் சுற்றும் மாடா இது என்ன கொந்மை? தன்
தங்கையின் கணவன் மறங்காப்பிலி, தவக்கு எதிரில் மீய
ஊரார் சீரிக் அமுமை போல நடத்தப்பட்டவதா?

யார் அவன், வெற்றியினை வெறியாட்டம்
பொருள் விண்ணு பட்டமங்கலத்து வெற்றிச் சின்னமடா
என் காணா! அதை எப்படி யோ சதி செய்து படக்கிப்
பிடித்து விட்டார்கள் என்றால் அதற்குரிய பரிசைக் கேள்
தருகிறேன்! அதற்குப் பதிலாக என் காணையையுமே

அவ்வாணப்படுத்தி என்மைத்துவன் உறங்காப்புவியையும்
கேவலப்படுத்தும் இந்தானச் செயலை, மாண்புள்ள
மறவன் நான் மன்னக்கேவலம் பட்டேன்!"

வல்லத்தனாயன் வாளை உதவிச் கொண்டு அந்த
வேடிக்கை பார்த்தும் கூட்டத்துற்கிடையே கடின்றான்.

"நமது வேடிக்கப்படி மாங்க விராட்டுக்கு விட
வேண்டிய ஜல்லிக்கா நக்காளையை வேண்டிமென்றே
ஏவி விட்டு அந்தப் பொல்லாத காளை பல உயிர்களைக்
குடிக்கதுமல்லாமல் பாகனைக்கும் அறைகுவலாக வந்து
நிற்கிறதென்றால், அதைத் துண்டி விட்ட துன்மர்க்கர்
களுக்குப் பாடம் போடுக்க வேண்டாமா? அதுதான்
இது!"

கறுத்த ஆதப்பன் கம்பீரமாகப் பதில் கூறிக்
கொண்டே வல்லத்தனாய அம்பலக்காரரின் முன்னால்
வந்து நின்றான்.

"நியாயம் பேசுகிறாயோ நியாயம்! அன்று
காண்டைக் காட்டிவே என்மைத்துவன் உறங்காப்
புவியைச் சுற்றி வளைத்துத் தாக்கி அவன் குதிரையையும்
கொன்று குவித்தாயே! அதற்குப் பதில்தான் நான் இந்தக்
காளையைப் பாகனைக்கு அனுப்பியது!"

"காண்டைக் காட்டு நிகழ்ச்சியா" அதை நான்
சொல்வதும் வெட்கக்கூடு நீங்கள் தெரிந்து கொள்வதும்
மானக்கேடு!"

"இப்போது என் கண் எதிரே நடைபெறுகிற
வெட்கக் கேட்டையும் மானக்கேட்டையும் விடவா
இனிமேல் ஒன்று நடைபெறப் போகிறது... பட்ட
மங்கலத்தைத் தலை குனிய வைத்த பாதகா! இதைப் பார்
அதற்குப் பழி நீங்க உன் தலை முடியை வெட்டி எறிக்கிறேன்!"

வல்லத்தனாயின், ஓர் வாக்யம் வானை ஓர் வாக்யம்
இன்னொரு வாக்யம் என்று கூறுக. ஆகவே இது வாக்யம்
படித்துக் கொண்டு இன் கண் இவ்வாக்யம் கொடுத்தல்
ஆகவே, தனனை வல்லத்தனாயின படியில் நின்று
வந்ததுக் கொண்டு, தனது உடைவானை உதவி,
வல்லத்தனாயின துறியை வெட்டி விட எடுத்தான்.

பிற வாய்ப்பட்ட அந்தக் கடிம அப்போது அங்கு
வந்த வாக்யம் வல்லத்தனாயின் விடத்து அண்ணை
என்ன வேலை செய்காய் என்று சம்பாஷிதாயார்
அவையடித்துக் கொண்டு துறக்க வந்து, வல்லத்
தனாயின் கால் களைப படித்துக் கொண்டு மண்ணிக்கு
விடங்கள் என்று மன்றாடினான்.

மனை வேகத்தையும் மிஞ்சிக் கொண்டு வந்தது
பேரல் அங்கு நுழைந்த வாஷக்கு வேலியின் காங்கள்
கறுக்க ஆகாயின் கன்னங்களில் களிர் - களிர் என்று
சவுக்கடிகள் பேரல் விழுந்தன.

மன்னை என்ன காரியமா செய்தாய் என்று
தம்பியைக் கடித்து கொண்ட அவன், வல்லத்தனாயினிடம்
சென்று அவனைத் தடிவிக் கொண்டு தடிதடித்த
மொடியில் அர்பலக்காரி இது பட்டமங்கலத்திற்கு
மட்டுமல்ல, பாசனரிக்கும் ஏற்பட்ட அவமானமாக நான்
கருதுகிறேன் என்றான்.

வல்லத்தனாயன் பகில் பேசலில்லை! மேளமாம்.
பூமி கிடைப்பிளந்தது பேரன்ற ஓர் ஒலி கிளம்பியது
அவன் வாயில் நின்று கைவானைக் கறுத்த ஆதப்பனின்
கடித்துக்குச் சரியாக விசுவான். அந்த விச்சல் வாழைத்
தண்டு வெட்டி நன்றி விழுவது பேரல் ஆதப்பனின் தலை
உருண்டிருக்க வேண்டும்; ஆனால் அதற்குள் - அவர்

ரக்கன் தனது வானினால் அண்ணலின் வானைத் தடுத்து
நிறுத்த. அண்ணாது நடந்து நடந்து விட்டது உங்கள்
கண்ணை உயர்த்துங்கள் பொருத்தவாறு சீவக ஆகப்பணை
மன்னித்து வந்தாதுகான் உயர்த்துங்கள் பொருத்தவாறு
என்றான் வானக்களையன் மீது அந்த இடத்தில்
திற்கவில்லை.

வானத்து மேலேயின் அண்ணப்படி உறங்காப்
புலியும் பட்டமங்கலத்துக் காணையுள் விடுவிக்கப்
படையர் வையாடித்தன் வையத்தனையானைத் கொடுத்து
அபையகியாக நடந்து செல்லவாண் அந்தப் பயங்கரம்
நின்றத கூர்நிலையிலுள் வையாடித்தனின் அணுது
முறையைத் தன் மனதகற் குள்ளாகப் பாராட்டிக் கொண்ட
நந்தன் கல்யாணி நாசியார்

மயான அபையி துடி சொண்ட அந்த இடம்
நின்று நோதகில் ஒவ்வொருவரையும் வாய் வறுப்பிக்
கொண்டிருந்தது.

வல்லத்தரையாலும், வையாடித்தாலும், உறங்காப்
புலியும் பட்டமங்கலத்துக் காணையுள் ஊர் வந்து
சேர்ந்தார்கள்!

அன்றிவு பட்டமங்கலத்து மாளிகையில் யாதக்
கும் உறக்கம் வானில்லை. உறங்காப்புலியைத் தவிர
அவனைப் பொறுக்கவனையில் அவனது துரோகத்
தொண்டிக்கு மதல் வெற்றிகளைத்து விட்டது!

கர்னல் அக்னியு துளையின் திட்டப்படி பாகிஸ்தான்
யும் பட்டமங்கலமும் பகை நாடுகளாகவே நிலை
பெற்றிட இதைவிட ஒரு நல்ல ஆரம்பம் எப்படி இருக்க
முடியும்! இனிமேல் அங்கி லேயருக்கு எதிரான அணி
வகுப்பில் இணைந்து எதிர்ப்புப் படையை வலுப்படுத்தும்
காரியத்தை இரண்டு அம்பலக்காரர்களும் கவனிக்கப்

பேரவதில்லை! அனாதாங்குட ஓறங்காப்புலிகு ஒரு பெரிய சந்தைகம்! வடை, காணாடியாபல் கத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான் பாகனியில் பாட்டாங்கலத்திக்கு இவ்வளவு பெரிய குழுக்கு ஏற்பட்டது. அண்ணனின் தலைமையே விவாடப் பட்டிருக்காது! வைரமாதன் மாதம் திகைம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய காரணம் என்ன?

அதில் எந்த ஒரு மர்மம் இருக்க வேண்டும்? அவ்வது பாகனியின் பலத்தைக் கண்டு பயப்பட வேண்டும் இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்ட அவன் அயாந்து துங்கி விட்டான் அவனாதிக அன்று வீரம்மாள் படுக்கவில்லை கட்டிதுக்குச் சற்றுக் தொலைவில் பாய் ஒன்றில் கையைத் தலையணையாக்கிக் கொண்டு படுத்திருந்த அவன் விழிகளில் இருந்து நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

வலாமுத்தன், தனது படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு சந்தனையில் ஆழிவதும், எழுந்து உட்கார்ந்து முழங்காலைக் கட்டிக்கொள்வதுமாய் நத்தான்.

வல்லத்தையன் அறையில் விளக்கு ஒன்று மீது மீதுக் என எடுத்து கொண்டிருந்தது அவன் மனசையே மறுக்கியபடி இங்குமங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

பாட்டாங்கலத்தில் உள்ள மக்கள் பல பேர் அன்று தாக்கமில்லாமல்தான் அவதிப்பட்டிக் கொண்டிருந்தனர். நந்தியிருந்தும், எப்போதாவது ஒரு மறை நாய்கள் குரைக்கிற சத்தமும் எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து நரிகளின் ஊளையும், கெம்பதும் பிறகு அடங்குவதுமாக இருந்தன.

திமொன மாளிகையின் ஒதுக்குப் புறமாக இருந்த தொழுவத்திலிருந்து சவுக்கடியின் ஒலியும்-காளை

மாட்டின் கதறலும் தொடர்ந்து கேட்கத் தொடங்கியது. வைபத்தன் அவன் அறையிலிருந்து ஓடினான். வீரம்மாள், உறங்காப்புவியை எழுப்பிவிட்டு அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு தொழுவத்தை நோக்கி ஓடினான். காவல்களும் ஓடினார்கள் பாக்னரியிலிருந்து அம்பலக் காரர் ஆட்கள் வந்துதான் ஜல்லிக்கட்டுக் காளையை அடிக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் முடிவு கட்டிக் கொண்டு கையில் கிடைத்த ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு விரைந்தனர்.

ஆனால் அங்கே அவர்கள் கண்ட காட்சி என்ன?... தன் உயிரைப் போல் நினைத்து வளர்த்த காளையை வல்லத்தையன் தவறு கையில் வலுக்கொண்ட மட்டும் சவுக்கால் அடித்துக் கொண்டிருந்தான். அது கதறியது. எகிறிக் குதித்தது.

"அண்ணா! அண்ணா!" என்று அடர்ந்தடித்துக் கொண்டு வைபத்தனும் வீரம்மாளும் தொழுவத்தை நெருங்கினார்கள்!

"யாரும் வராதீர்கள்! யாரும் குறுக்கிடாதீர்கள்! கொழுத்துப் பெருத்து வளர்ந்த இந்தக் கழுதை; என் குலத்திற்கே அவமானம் தேடிக் கொடுத்து விட்டது! எந்தக் கொம்புகளைப் பயன்படுத்தி என் குலப் பெருமையை நிலைநாட்டாமற் போனாயோ அந்தக் கொம்புகளாலேயே என் குலத்திற்கு விளைந்த களங்கத்தைக் கழுவு!"

மாறி மாறிச் சவுக்கால் அடித்தான்! அடி தாங்காத காளை கட்டுண்ட நிலையிலேயே அவன்மீது பாய முனைந்தது!

"இதைத்தான் நான் விரும்பியேன்: வாழ்க பட்டமங்ஸலத்தின் தன்மான உணர்வு! வாழ்க வாழ்க!"

[illegible]

மலை பொன்று சாய்த்து போல அந்த மாவீரன்
அச்சுறுத்த சாய்த்து விட்டான் வலிமத்தாலும்
விடம்மாவும் மறவாகவும் அநேக நெருங்குவதற்குள்
பட்டிமத்தலுதற்கு தன்மானக் தாமதமாக வல்லத்
தகையன் குருகுத் தடமத்தி இல பூத்துச் குலங்கிக்
கொண்டிருந்தான்

கடந்த பத்தாண்டுகாலத்திலும் சிவமூர்த்தி மரபாங்காக்கத்
தவறாதேன் என்ற இறுதி உச்சரிப்புசொல்லி இத்தம
பேராய்க்க அவன் இகழ்கள் ஆடிக்கொண்டன.
விமலமாமாமடியின் அபவது அண்ணன் வீர்துளகிலகம்
வல்லவத்தையவன் விழிகள் குத்திடத் தின்றன
அண்ணன் இவையகவாத் தந்தை விமலமாம அபவது
வல்லவதுமே எனற உணர்வுடன் மெல்ல ஆடிவான்.

23

பாக னேரியில் புத்த நல்லெக்கம் நிக காளையை அடக்கியது தொர்பான திககம் நிகழ்ச்சிகளாகும் பிறகு பாக்கேவரி மாளிகையில், வாணக்குவேலி தனது தம்பி ஆதப்பனை மிகவும் கடிந்து கொண்டான் வேண்டுமென்றே விட்டி விடப்பட்ட காளையின் காத்துதலால் எத்தனைப் பேர் உயிரிழந்தார்கள் என்று கணக்கைக் காட்டி அண்ணனைச் சமாதானப் படுத்த நினைத்தாலும்கூட, ஆதப்பனுக்கு அவன் வல்லத்தனாயனிடம் நடந்து கொண்ட விதம் அவனுடைய மனச்சாட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளாத அளவில்தான் இருந்தது.

வாணக்குவேலி, தனது மனக்கமையைக் குறைத்துக் கொள்ளச் சுந்தராம்பாள் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான் கல்யாணி நாச்சியாரின் மனப்போராட்டம் ஒரு நிலைக்கு வந்த பாடியல்லை ஏற்கெனவே இரு நாடிகளுக்குமிருந்து வந்த பகையுடைய தனக்கும் வைரமத்தனுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள காதல், இப்போது வல்லத்தனாய அம்பலக் காரருக்கு இழைக்கப்பட்ட அவமானத்தின் மூலம் தடைப்பட்ட இப்போயனிடக்கூறியே என்று அவள் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்று அவளும் அவனும் கட்டாரிக்குத் தந்த மத்தம் அதை நினைத்துக் கொண்டாள். நானாமம் பிறந்தது புன்முறுவலும் பூத்துக் கண்களும் கலங்கின

பெரியவர்களுக்கு அம்மாதிரி இப்போதுவிட்டு
 கொடுத்திருக்கிறார்கள். பாகிஸ்தானை எல்லாவிடங்களிலும்
 அங்குள்ள சர்க்கார் இவ்வளவு பணம் துடிப்புகளும் எதிர்ப்பு
 கொடுத்தாலும் போலீஸ் ஒத்தாணியை எல்லாம் அங்கு
 கொடுத்திருக்கிறார்கள். பாகிஸ்தான் சர்க்கார் சமாதானம்
 விளக்கி அங்கு சமாதானம் பற்றியிருக்கிற செய்திகளை
 அங்குள்ளிருந்து பத்திரிகைகள் பாகிஸ்தான் மானியை துயரத்தில்
 ஆழ்த்தி விட்டது.

திருச்செங்கோட்டியில் சர்க்கார் வீட்டு ஊழல் பிடித்து
 வாக அடைத்து கொண்டிருக்கிறது. வாங்கித் தவறியின்
 செலவுகள் தவறியதைச் சாத்திரமாக சந்தர்ப்பங்கள்
 ஊழலால் உங்களுக்கு கொண்டு வந்தார்கள்.

இப்போது பிசாபுலம் எவ்வளவு நேரம் நேரம்பு
 இரக்கப் போகிறார்கள் உங்கள் இரக்கத்தைத் துணைத்துக்
 கொண்டிருக்கும் எதிர்ப்பைப் போராட்டத்தை எதிர்த்து நான்
 ஒரு ஆய்வுகூடம் இரக்கம் பிடியென்று நீங்கள் நம்பவில்லை
 இரக்கம் உண்டா.

அவ்வளவு தவிர சர்க்காரின் பிடித்ததைத் தவிர
 கொடுத்த பிடித்தவைகள் போகக்கூடியவை. அவள் கூந்தலைத்
 தவிர்த்து அவள் அங்கு சனது பூப்போன்ற விரல்களால்
 அவள் தவிர்த்து சனது சனது கடைவிக் கொடுத்தார்கள்.

உன்னிடம் துன்பத்தைப் போக்கும் பதத்து
 சனது சனது என்ற தவிர்த்துக்கையில்லாமல் இங்கு ஒரு பிடி
 வகைகளை என்று சொல்வது போல் இரத்தது அவன்
 சர்க்காரின் பிடித்த பிடித்தவை.

சனது சனது சர்க்கார் சர்க்கார் வாய்ந்தது சர்க்கார்
 சொல்லு கொடுக்கக்கூடியவை சர்க்காரின் செலவியை
 வாய்ந்தது சனது சனது அவர்களுக்கு அப்போதித்தான்
 சனது சனது அவன் சனது சனது.

அந்நகலையும் ஆயாசத்தைத் தீர்க்கும்! அதிலும்
ஆசைக்குரிய அடிதடியின் அடினால் ஆயாசத்தின் நிழல்
கூட தென்பதில் விடாது!" என்றான்; புன்னகையைச்
சொல்லப் பதிவாழைத்துக் கொண்டே.

"உம்! ஆடு!" என்றான்.

"நீங்கள் பாடினாத்தான்!" அவன் ஊடினான்.
கூட எல்லா எதிர்பார்க்கும் ஊடல் அல்ல! பாடலை எதிர்
நோக்கும் ஊடல்! ஊடும்! ஊடும்! ஊடும் என்று சற்று நேரம்
சாசம்! செல்லக் கிராமம்! கொஞ்சம்! கொஞ்சம்! பின்னர்
இசையெழுந்தது! சுந்தரியின் பாகாதி கேசம் வளையில்
பாதுமெழுதித் தயிழால் பாராட்டி வர்ணிக்கும் பாடல்!

அந்த வர்ணனைக்கு ஏற்றவள்தான் என நினைக்கும்
வகையில் அவன் 'ஊடினான்' அட்டக்கின் முடிவில்
மயங்கிக் கீழே விழுப் படுக்கையாகத் தனது கை
நிறையத் தழுவித் தூக்கக் கொண்டான் வளையத்து மேல்!

அவனும் அப்படியே அவனது மார்பகத்தின் தனது
மார்பகம் அடிந்த அவனைக் கட்டிப் பிடித்துக்
கொண்டான்.

"சுந்தரி! சுந்தரி! மயக்கமா!" என்று பகறினான்.

"என்ன மயக்கமென்று தெரியவில்லையா?" என்று
மலர் விலக்களால் அவன் இதுங்களை வருடினான் சுந்தரி!

"நாம் செய்து கொண்டள்ள சபதம் மறந்து
விட்டதா?" அவன் மிகுந்த குழைவுடனும் அவன் மீது
அறுதாயத்துடனும் கேட்டான்.

"மறக்கமாட்டேன் அந்த வாக்குறுதியை! அதற்காக
உங்களை மறக்கவும் மாட்டேன்!" என்று அவன் முடியில்
படுத்திக் கொண்டான் சுந்தரி!

[illegible]

உணவாயினவா' என்று அந்திந்தகாணி வயதாக்கு
 இவ்வா' உடைவானா' என்க்கு இங்ங்னிலே கூட்டிக்
 கொணர். கூகதாயை கொகதாய் 'தாய்க்' படியாத
 இவதானாச் செய்யு' என்ற தனையே வெட்டித்து விநம்
 இயலாநகர்த்து' வநகர்த்தினா' என்று கூறி விட்டு
 வெட்டிவந்து கொண்டு அவ்வா'யின் பதனாக்காதக் கூடக்
 காக்கிவட்டி அங்கலிட்டிலே நத்து வெளியேறினாள்.

பாக்கினை மாணிகை வாசலில் ஒரே கூட்டம்!
பட்டமடிகளாகிய செய்க்கியால் என்னை நடுமே சேக
வெடிவெடிக்காக்க காங்கி சக்கனா சாரா க வண்டியிலி நந்து
வாழ்கச் சேலலி துறங்கி வாக்கான் மாணிகையின் உள்
கூடககந்த செதுவாக நுந்து சென்றான். அண்ணன் தன்
மீது சென்றுள்ள சிறரம் துன்னமம் அதிகமாதும் என்
அசைத்துடன் அகப்பன் ஓரமாக ஒதுங்கி நின்று
சென்றது நந்தான்.

கூடக்கில் இவள்ளை அய்யநம் மேகநாதனும்
இந்நகரது வாஷங்கு வெலி மனக்கந்துச் சற்றுத் தெம்பினை
அளித்தது

"என்ன அய்யோ! இப்படியாகிவிட்டது!" என்று
மேலவிய தொனயில் வாங்குதல் சிகட்டான்.

பாட்டமங்கலத்துக்கும் பாக்னிக்கும் பகையை
வளர்த்துவிட்டு வளர்வனாக கடிபெயர்க்காள் செயக கூர்ச்சி
பலிச்சகட்டுட வதுது என்றார் அய்யர்.

என்ன இந்நகரமும் மிகப் பெரிய வீண்
தவறலாகக் கள்ளர் நாடி இழந்துவிட்டது' நான் இப்படி
எகாப்பாக்களை இவ்வளவு' பொருள் தவறியின் தூல்
சம்பந்தம்'

அப்பா! அந்த வல்லத்தையான் சவரம் காத்தி
செய்த காரணமால் பார்த்தால் மனம் களையும்! ஏ.
அப்பா! எவ்வளவு பொய் மானஸ்தன்! வெள்ளை
அப்பா நம் கண் கவங்கனார்

அய்யோ! துற்றம் பட்ட மங்கலத்தா நடை யது
என்றாலும், இப்போது பாக்னையால்லவா பழிகு
உள்ளாக்கப்பட்ட விட்டது மட்டும்! 'கேசகாதன்' உட்கி
நான் துக்கம் விசாரிக்கப் பட்டமங்கலம் புறப்பட்டாக
வேண்டாம்! மரிய ஏற்பாடுகள் நடக்காதாம்!'

இதுவனையில் பொறுமையாக அதை வாயிலில்
நின்று கொண்டிருக்க கல்யாணி நாயார், தன்னை
மறந்து கூட தீவிரம் ஒடிவந்து 'அண்ணா! வேண்டாம்
அண்ணா! இக்கச் சமயத்தில் நீங்கள் அங்குப் போவது
நல்லதல்ல! தயவு செய்து அந்த எண்ணத்தைக் கை
விடுங்கள்!' என்று கண்ணீர் வழிந்தேக் கூர்ந்துள்ளாள்.

ஒரு தவறு செய்தான் மறங்காப்பிலி! அதற்குப்
பதிலாக ஒன்பது தவறுகளை நாம் செய்து விட்டோம்!
கல்யாணி! உன் அண்ணனுக்கு என்ன தெரிந்து விடுமென்று
பயப்பாடுகிறாய்! அப்படியே காவது நடந்தால்தான்
என்ன! உணர்ச்சி அடைவீர் ஒடிக்கொண்டிருக்கும் கழி
இத்தம் அம்மா! அங்கே பட்டமங்கலத்தில் சீர்தப்
படங்கள் அந்த மாவின் வல்லத்தையான் இத்தத்துடன்
என் இத்தமும் கலந்தால் அது தமிழ் இனத்துக்கு
பெருமைதான்! உன் அண்ணனுக்கும் புகழ்தான்!'

இவ்வளவு அண்ணா! நான் சொல்வதைக் கேளுங்
கள்!' என்று அவள் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்
கல்யாணி!

பட்டமங்கலத்து மாளிகைக் கூடத்தில் மக்களின் பாலாவக்காக வல்லத்தையானின் உடல் அலங்கரிக்கப் பட்ட ஒரு மேடையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது; தங்களின் அநுபாதத்தையெனை இழந்துவிட்ட பட்டமங்கலத்து மக்கள் சாண சாயாக வந்து வல்லத்தையானின் அபச்சார உபவைக்கண்ட வாயிதழ் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்ட அழுது புலம்பினார்கள்.

உடல் வைக்கப்பட்டிருந்த மேடைக்கருகே நின்று கொண்டிருந்த உறங்காப்புலி, அங்கே துழுவிய மக்களிடம் பாகனைரி குறித்துப் பழியுடைக்கும் வேலையிலேயே மிகத் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தான். அவனுக்கு ஆங்கில அதிகாரி அக்னியூ கொடுத்திருந்த அநம்பணி அதுகாணே அந்தப் பணியை அவன் ஒழுங்காக நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

ஜல்லிக்கட்டுக் காளையுடன் உறங்காப்புலி, பாகனைரிக்குச் சென்று சவால்விட்ட திகழ்ச்சி மறைக்கப்பட்ட விட்டது! காளையின் கொம்புகளுக்குப் பாகனைரி வாலிபர்கள் பலர் பவியான சேய்க்கியும் மறைக்கப்பட்ட விட்டது! வல்லத்தையான், தன் தாமிர வைபவத்தனுடன் எதோ வேலையாகப் பாகனைரியைக் கடந்து சென்றபோது அவனை வழியறித்துத் தலை மடியை வெட்டிவிட்டார்கள் என்ற ஒரு கற்பனைக் கதை மட்டுமே உறங்காப்புலியினால் பட்டமங்கலம் மக்களிடம் பரப்பப்பட்டது!

சிலர் கம்பினார்கள்! சிலர் சிந்தித்தார்கள்! அப்படியா நடந்திருக்கும் என்று சிலர் சந்தேகப்பட்டார்கள்! பாகனைரியில் இருந்து வந்துள்ள சேய்க்களையும் பட்டமங்கலத்து மக்களால் அறவே புறக்கணித்துவிட்ட முடியவில்லை.

துக்கம் விசாரிப்பதற்கும், வல்லத்தைய அம்பலக் காரருக்கு இறுதி மரியாதை செலுத்துவதற்கும் வாங்கு

வேலி அம்பலக்காரர் புறப்பா கவிட்ட செய்ச்செய்யப்
பட்டமங்கலம் மாணிக்கத்து எட்டி விட்டது!

அவன் வந்தால் உன்னை அழையக்கூட வேண்டாது!
இந்த மாவெருது இவ்வழிக்கு யார் காணாமோ அந்த
மகாபாயியின் அண்ணாதுக்கு நமது அம்பலக்காரர் துக்கு
இறுதி அஞ்சலி செலுத்துத் தருக வேண்டியது! என்
சொல்லை யும் மீறி யாறாது வாழ்க்கு வேலியை உன்னை
அழையக்கூடாது! அண்ணா அமையான்பு நகர்ந்தான்
அவ்வழி அவன் பழிகுதுப் பழி! இவர்க்குற்று இவர்கடா
பட்டமங்கலத்திற்று விடபட்ட கண்ணையர் போகவர்
பாக்கணி அம்பலக்காரனை விட்டியாடித்து விடக்கூடாது
பதுமையாக நமது நகரிகளில் நிறுத்துவதன் மூலத்தான்
என் மனம் கிடமக் கிடையா முடியும்!"

என்று உறங்காப்பலி, சீரிக் கொண்டி நத்தான்!
அவனது உணர்ச்சி மிக்க உறையில் வெறி கொண்ட வர்
சனாக்கச்சல பை அவனைச் சுற்றி நின்று "பழிகுதுப் பழி!"
என்று கொண்டி போடக் கொண்டி நத்தார்கள்.

நமது நகத்துப்பர், பாடிக்களின் எண்ணமென்ன
என்பதை அறிவகலாபம் உடைய அப்பலி அவன் கொண்ட
அவனிடம் சென்று அவனை மூட உகப்பி விட்டான்!

"வாழ்க்கு வேலி வா வே போவதில்லை! ஒரு
வேளை வந்தால் பார்த்துக் கொள்ளலாம்!" என்று
அவ் செய்யாகப் பதில் அளித்த னவாடித்தனின் விழிகள்
அநலிகளாகப் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டி நத்தன!

விரும்பா உனக்கு எத்தனை முறைதான் சொல்வது!
எனக்குத் திருமணமாகி ஒரு வாய்க் பிறந்து விட்டால்,
இதோ என் அநமைத்கம்மீ வைமாடித்தன் பட்டமங்கலத்து
அம்பலக்காராகப் பதுலி யெற்கும் வாய்ப்பே இல்லாமற்

பைய விநாயகம்வர அதனால்தான் நான் திருமணமே
செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று துறரை மேற்கொண்
டனான். அதனால் ஹியோரு மறை அந்தப் பேச்சைத்
தொடங்காதே!"

முன்புபாரித் திருவிழாவின் போது பட்ட
மங்கலத்துப் பிள்ளையார் முன்னால், தன்னைப் பற்றித்
தனது அண்ணன் கொண்டிருந்த பாசம் வெளிப்பட்டதே!
அதை இப்போது எவா முத்தன் நினைத்துக் கொண்டான்.
அந்த நினைவு அவன் கெஞ்சைப் பிழிந்தது! பிழியப்பட்ட
அந்தச் சாறுதான் கண்ணீராக ஊற்றிக் கொண்டிருந்தது.

பாசினி வாங்குது வேலியின் சாட்டு வண்டி
பட்டமங்கலம் எல்லைக்கு வந்துவிட்டது என்ற செய்தியை
ஒரு காவலன் கொண்டு வந்தான்.

எல்லா நாட்டு அம்பலக்காரர்களும் வல்லத்
தரையனுக்கு மாலை மரியாதைகளும் வந்து தங்களின்
இறுதி அஞ்சலியைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

பட்டமங்கலத்திற்கு வாங்குது வேலியின் சாட்டு
வண்டி வந்து விட்டது என்றதும், உறங்காப்புலி ஆவேசம்
கொண்ட வணைப் போல ஆடினான். உடை வளை உருவி
னான்! பிறகு மறையில் போட்டான்! சட்டியை எடுத்தான்!
தரையில் ஓங்கிக் குத்தினான்!

வாங்குது வேலியின் வண்டியைக் கண்ட பட்ட
மங்கலத்து மக்கள், தெருவில் கும்பல் கும்பலாகச் சேர
முடித்துடன் கூடியிருந்தோர் அந்த வண்டியைப் பிள்
தொடர்ந்து ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பட்டமங்கலத்து மாளிகையில் வாங்குது வேலியின்
வருகையால் என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற எதிர்
பார்ப்பு அவர்களை மிகுந்த பரபரப்புக்குள்ளாக்கியிருந்தது.

க கிளையான வார்க்கைகளால் வாங்கத் தவறிய
யும், ஆதர்ப்பனையும் உறங்காப்புலி அச்சனை செய்து
கொண்டி நக்கை விட்டால் கெட்டுக் கொண்டி நந்தான்
என்றாலும், அவன் விடிகள் தவறு அல்ல அண்ணனி
மக்கை விட்டு அகலாமல் திரைப் பொழிந்து
கொண்டிருந்தன.

உறங்காப்புலி மீண்டும் வைத்தனை தெருங்கி
வான் என்னதான் மடிவு" வாங்கத் தவறியான் வந்து
கொண்டி நக்கிறான் மீ, அவனை உள்ளே வாங்கி என்று
கடக்க வேண்டியதுதான் என்ன; சர்க்கரை அப்படியே
செய்யட்டுமா?"

வைத்தனை, உறங்காப்புலிக்குப் பதில் சொல்வதற்
குள், வாங்கத் தவறியன் வண்டி, பட்டமங்கலம்
மாளிகையின் வாயில் வந்து நின்றது

வல்ல சகலாயனின் உடல் வைக்கப்பட்டிருந்த
மேலையோடு நாகக் கடந்தான் அவனது ஐந்தகரங்களை
யும் பன்புறமாதக் கட்டிக்கொண்ட மேலும் பன்மொக்த
நடந்தான் மனநிறுவல்கள் அண்ணலின் கவலுப் பக்கம்
அமர்ந்திருந்த வாய்மத்தன் வாளுக்கு வேலியைக்
கணமும் எழுந்து நின்று மரியாதை தெரிவித்தான்

அண்ணலின் கவலப் பக்கமாக அமர்ந்திருந்த
வாய்மநாள் எழுந்து நின்றுள் வாளுக்கு வேலி, வாய்
மத்தனின் சீதாஸகலாக தன் காங்குளில் அணைத்துக்
கொண்ட கலவியாடிகள் நீன்றான்

மீறது அவன் மதுகில் தட்டிக் கொடுத்தான்.
காவலன் தூக்கக் கொண்டு வந்த பெரிய மாலையை
வாய்க் கவலத்தையானின் உடலில்து சூட்டினான்

அப்போது மின்னல் வேகத்தில் வாளை உருவிய
உறவநாபுலயின் காத்தை அதே மின்னல் வேகத்தில்
தகத்துத் தட்டி விட்டான் வாய்மத்தன். அந்த ஒருகண
ங்கடிகையை வாளுக்குவேலி கவனித்தானே இல்லையோ,
மாலையை அணிவித்துத் தனது காங்குப்பி இறுதி. அஞ்ச
லியைச் செஞ்சகினான் அப்போது அவன் கண்களில்
இருந்து பொலபொலவென நீர் உதிர்ந்தது. வாய்மநாள்
சீதாஸகல ஒலியைத் தவிர வேறெதுவும் அந்தச் சீதாஸம்
கூடிந்த அமைதியைத் தலைக்கலில்லை வாளுக்குவேலி
வாய்மநாள் மீச் சென்றான்.

அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அறுதல்
சொல்ல முயன்றான். ஆனால் வார்த்தைகள் வரவில்லை.
மீறது அந்தக் கூடத்தில் நந்து வெளியே நடந்துவந்து மற்ற
நாள் அப்பலக்காராளுடன் அவனும் ஒரு நாற்காலியில்
அமர்ந்து கொண்டான்.

பிறகு தோஷத்திலேயும் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வண்டியொன்றில் வல்லத்தையவன் உடல் ஏற்றி வைக்கப்பட்டது வண்டி நகரத் தொங்கியதும் விட்டான் "அண்ணா அண்ணா" என்று தனையில் விழுந்து புரண்ட அழகன்

அவ்வளவு பற்றப் பெண்கள் தாங்கிப் பிடித்து மான்களாகும் அழைத்துப் போனார்கள் எல்லாநாட்டு அம்பலக்காரர்களும் வாங்கி, வேலியும் வல்லத்தையவன் உடலுக்குப் பின்னாலாகி நுழைந்து சென்று இறுதிச் சங்குடன் முடியும் வாயில் இறந்தான்

பட்டமங்கலத்திற்குச் சென்றதற்கு அண்ணன், நேரப்பாற்றையே குளிர் வைத்துவிட்டு அதிலே நீங்கிக்கொண்டு சென்று கிராமியப் பாகனோடு வந்து விட்டான் என்று மகிழ்ச்சியில் கல்யாணி ஆவந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

வைபத்தியின் பாத்த மனப்பான்மைதான் இத்தனைக்கும் காரணமாக இருந்தமென்று அவள் பூகம் செய்து கொண்டு அக் கலாத்தன் மகிழ்ச்சியடைந்தான். அனைத்துக்கும் மேலாக வாங்கி வேலிக்கென்று ஒரு தனி மரியாதையை மாற்றாகம் அளித்திடத் தவறாமட்டார்கள் என்பதுதான் பட்டமங்கலத்தில் அவனுக்கு எதிராக எந்தச் சலகையும் காட்டப்படாததற்குக் காரணம் என்பதைப் பாகனோடு மக்கள் அறிந்தே இருந்தனர்.

வயுவில் தொடுக்கப்பட்ட வம்பு வல்லத்தையவின் உயிரையே மாய்க்கிற அளவுக்கு முற்றிப் போய் விட்டது அதற்குப் பின்னணியாக இருந்து துரோகிகளை அடவிட்டு ஆங்கிலேயக் கம்பெனியின் அதிகாரிகள் வெற்றி மேல் வெற்றிகளைக் குவித்துக் கொண்டிருந்தனர்

அன்னாக்கி நந்த உற்சாகத்தில், வடிவாம்பாள் கற்றுத் தந்த நாட்டியங்கள் அனைத்தையும் ஆடிவிட்டு வெண்டும் போல் தொன்றியது சொல்லிவைத்தாற் போல் மாளிகைக் கூடத்துள் வடிவாம்பாளும், நாதமூர்த்தி, விசுவாசம் ஆகியோரும் தயாராக இருந்தார்கள்.

நினைத்தெல்லாம் நடக்கிறதே என்று அவன்கூட மாளம் போய்நிக் கொண்ட சில விநாடிகளுக்குள்ளாக நடன உடையுடன் வடிவுக்கு நீதாசு வந்து நின்றான். வடிவாம்பாளின் முகமும் வழக்கத்திற்கு மாறாக அன்றைக்கு மிகவும் பிரகாசமாக இருந்தது. 'வேறொன்றுமில்லை! நடனப் பயிற்சி தருவதற்கு அவன் வரும் போதெல்லாம் பாக்ஷி மாளிகையில் காண முடியாதவாளுக்கு வேலி அன்றைக்கு மாளிகையில் தங்கிய நப்பது தான் வடிவுக்கு ஏற்பட்ட புதிய பொலிவுக்குக் காரணம்!'

அது மட்டுமா? வடிவு மேலும் புல்லரித்துப் போய்விடுகிற அளவுக்கு நடனப் பயிற்சிக் கூடத்திற்கே வாளுக்குவேலி வந்து அமர்ந்து விட்டான்.

'கடவுள் அநால் காரியம் கைகூடப் போகிறது. இன்று எனது கலைத்திறன் முழுவதையும் காட்டி அவனை வளைத்துப் போட வேண்டும்! கருதரியிடம் சொர்க்கத்தைத்தான் கண்டேன்; இவளிடம் இந்திரலோகத்தைப் மல்லவா இணைத்துக் காண்கிறேன் - என்று அதிசயித்துப் "போய் அதிசயவல்லி நீதான்! என் அம்ச தூளிகா மஞ்சத்திற்கு ஏற்ற சொர்ணக்களி நீதான்!" என்று கூறி என்ன நிக் சொக்கிக் கிடக்க வேண்டும்! அதற்கெற்றபடி என் கலையை வலையாக்குகிறேன்!" என்று தனக்குள்ளாக முடிவு செய்து கொண்டு சதங்கை கொங்கம் பாதங்களைத் தாளத்தொடுதலையில் மேவ விட்டான்!

"என்னம்மா வடிவு! கல்யாணி உன்னைப் போல ஆடுகிற அளவுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து முடித்திருப்பாயா?"

என சந்தேகம் இப்போது இவ்வாறு ஆகிய போது பார்த்துவிட்டுச் சொல்லுவாக வேண்டும்.

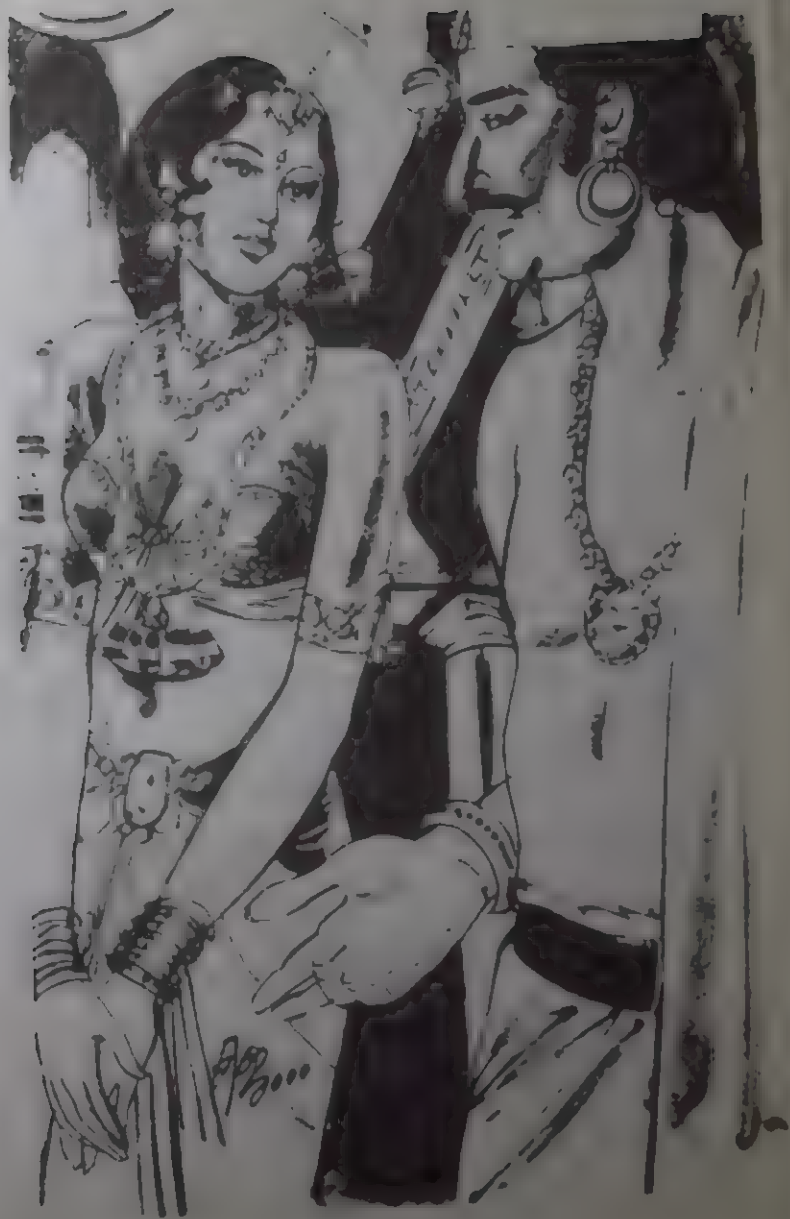
வடிவாம்பாள், கல்யாணிக்குக் கூற்றாக கட்டாட்டியங்களை ஆடிக் கொடுக்கின்றான் கல்யாணியும் அவளின் போது அடிவாளம் கல்யாணிக்காக ஆகியது போலக் கொற்றமே கவி, வடிவாம்பாளின் கொடகம் மடிதும் வாங்கக் குவையினைய வலையப்பக் கொடிய இருந்தது.

பாவம்! கல்யாணி பயிற்சியில் கூற்றாக ஆடிக் கொண்டு நிற்குதான் வடிவாம்பாளோ நடனத்தில் தனது களித்ததைக் குறைக்கான் நயனங்களைக் காணிக் கண்ணகளாகக் கொண்டு வெளி வீது போழித்து தள்ளினான்.

நடனத்திற்கெனத் தனக்குக் கூற்றுத் தங்கி நந்த பாட்டிலி நகது. வடிவாம்பாள் மாறுபடுவதையும் கூண்டலையிற் பற்றிய பாடல் திடீரென ஆளியடிக்கிப் பாடலாக வேறுபடுவதையும் கல்யாணி நாச்சியார் உணர்ந்து, கனது ஆடத்தை நிறுத்திக்கொண்டு அப்படியே நின்று விட்டாள்!

வடிவ ஆடிக் கொண்டு நின்றதான் வாய்க்கு வேளியை கல்யாணியின் சங்கடத்தைப் புரந்து கொண்டு வடிவாம்பாளின் நடனத்தைக் குறைக்கப் போகப் போக நடிக்ந்துக் கொண்டு நந்தான் அது போகாத வடிவக்கு.

அவனை மிகவும் கொடுங்கி ஆடினான்! பொன்னிழை போலப் பூனையின் துளை தெளிக்கது அங்க இழையால் அவனை இடித்துக் காடிவிடாமென எண்ணித்தான் ஆடினான்! மேலாகக் குறுங்குள மரங்களி கள்! அவற்றைச் சுவைக்கத் துடித்துக் கருணா விசுவான் என்றுதான் அவள் நம்பி ஆடினான்! வண்டி வர என்ன அழைத்தன வடிவின் தீதனத்தி்கள்! அந்த மது அருந்த

மலர்ந்து தான் நான் என்ற எதிர்பார்ப்பு வந்தான் அவன்
அடிவான்! ஆடிவான்! ஆடிவான்! ஆடிக்கொண்டே
யிருந்தான்.

வடிவாம்பாள் இன்னத்தை முடியையாகப் புரிந்து
கொண்ட வாளுக்கு வேலி, எழுந்து நின்று சபாஷா சபாஷா
பிரமாதம் என்று கைதட்டிப் பாராட்டினான்.

"மிகவும் நன்றி! உன்னையே வேலி என்பதையே
நீங்கள்." என்று விழுந்தாள் போலக் கேட்டாள்
வடிவாம்பாள்!

"நன்றாகவே இருந்தது வடிவு! மிக அற்புதம்!"

"என்ன புரிந்து கொண்டீர்கள்?"

"எல்லா வேறுபாடுகளைப் புரிந்து கொண்டோம்!"

உரையாடல் வேறு நிலையில் திரும்புவதை
உணர்ந்துகொண்ட கல்யாணி நாயகியார், அங்கிருந்து
மெல்ல நகர்ந்து தன்னை அழைத்துச் சென்று
விட்டாள். தங்கையின் செயலையும் வாளுக்கு வேலி
கடைக்கண்ணால் கவனித்துக் கொண்டே வடிவாம்பாளுக்குப்
குப்பலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

"எல்லாவற்றையும் அதற்குள் புரிந்து கொண்டிருக்க
முடியாதே!"

உதடுகள், தலையில் விழுந்த மீன்களைப் போலத்
துடித்திட, அவள் அவனைப் பார்த்துக் கூறினாள்

"இந்த வாளுக்கு வேலியின் கலைத்திறனை நீ மிக
மலிவாகக் கணக்கிட்டு விட்டாயா எல்லாம் புரிகிறது
என்றால் நீயும் அதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதுதான்!"

இப்படிச் சொல்லிய வாளுக்கு வேலி, "போலிக்
தனமாக ஒரு புன்னகை புரிந்தான்!"

எல்லாம் வினாவல் நிச்சயமாகும்" என்றான்
அவன் வாடியவரின் கல்யாணியின் கையால் பிடித்துக்
கொண்டு, கல்யாணியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு நிச்சயம்
இந்தக் கல்யாணியை என்ன சித்தார்த்தம் என்றான்

கல்யாணி சரியென்று தலையசைத்தாள்

"தலையசைத்தால்" போதாது! கையில் அடித்துச்
சொல்ல வேண்டாம்" என்றான் வாயு

அவன் விடும் பம்பாலை கல்யாணியும் வடிவம்
பாவின் கையிலடித்து உறுசு, கொடுத்தான் அவர்கள்
விடை பொற்றுக் கொண்டிருப்பவரையும், மேகநாதன்
உள்ளே வந்தான், சரித்த முகத்துடன்

"என்ன விசேஷம்" என்று துதையை மகிழ்ச்சி

வாங்கித் தவிரி மேகநாதனின் தோலுத் தட்டிக்
கேட்டான்.

"நல்ல விசேஷம் தான்" கல்யாணி நிச்சயமாகத்
கூப்பியாக கூபதனம் வந்து கொண்டிருக்கிறது! நம்மனை
பற்றிப் பேசும் தங்க கயாப்படி ஊம் பழைய பழையங்கு
கூட ஊம் வெள்ளை அய்யர் வந்திருக்கிறார்"

"அப்படியா உண்மைதான்" மேகநாதன்

"ஆமாம்" அது மட்டுமல்ல, மணமகன்கள்
எழும் தப் பிபநுடையாடங்களு ஊம் வந்திருக்கிறார்"

"இதோ வந்து விட்டேன்" எனச் கூறிய வாளுக்கு
வேலி, கல்யாணி நாக்சியரின் உச்சந்தலையில் பத்த
மிட்டு விட்டு "உம்" சந்திகாஷமாயிடமா! கல்யாணம்
வாய் போகிறது! மாயிள்ளைப் பங்களைக் கொதிரி
யிடம் அனுப்பி வைக்கிறேன். பங்களைப் பார்த்துத்
தீர்வு செய்யும் போது நான் உடன் நத்தால் உனக்கு
வெங்கமாயி வந்துமல்லவா தீர்வு செய்து பிடித்த
பிறகு வந்தேன். பிறகு தீர்மானிக்கலாம்! என்ன

சரிதான்... என்று கேட்கக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள்.
உற்றுப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

எதைப் போல சொல்லி விட வேண்டுமென்று அவன்
அவளது அகக்கூட அமைப்பைப் பார்த்துவிட்டு இருந்தான்.
முடிந்தது.

என்னிடம்... என்று அவள் குறையத்திடக்
கேட்டாள்.

அதற்குள்ளாக அவள்க்கு ஒரு கம்பிக்கை
வெள்ளை அய்யர் கொண்டு வந்ததற்கும் அந்தப் பூங்
கள்ளி வாய்ப்புதான் படம்புகுந்திருந்தது.

அண்ணாவைப் போக்கி ஒன்றுமில்லையென்று
என்று புகை கூறிவிட்டுக் கொண்டு குறுத்து நின்றுள்ளான். கூடத்து
மேல் தான் தங்கியிருக்கிறான். எந்தென்ன ஏற்கெனவே
அவன் இப்போது போட்டியிட்டு குறுகுறுக்கை
வந்தான் அவன். அவன் காலில் விழுந்து வணங்கி
யெழுந்தான்.

மண்புகை போல இருந்து, கி. ரமணமாத். அதன்
பின்னர் அண்ணாவைக் கவனமாகப் பார்த்துப் போனதை
எண்ணிட்டுப் பார்த்த அவன் கண்கள் கலங்கினான். அதற்கு
காதுகாத்திருக்கிறான். பாலாய்வு நடைபயப்படங்கொண்ட
அய்யர் வந்ததற்குமுன்னால் அவன் கவனமாகப் பார்த்து
கவனமாகப் பார்த்துப் போனான்.

வெள்ளை அய்யரைச் சந்திக்க வந்தது வெள்ளி
பேசுநாளுக்குள்ளே வெள்ளக்கூடத்துப் பக்கம் போனான்.

அவர்படமும் இரத்தமும்...

விழிகள் பாலுக்கை விவாதித்து நின்ற
கொண்டிருந்தான் கையாணி நாயகன்.

25

வெ

ள்ள அய்யர், மணமகன்களின் படங்கள் திறமை மிக்க ஒவியர்களால் தீட்டப்பட்டு அளவின் நிறியதாகவும் மணமகன்களின் பிழை நவழம் அமைந்ததாகவும் நக்கவைகளை ஒவ்வொன்றாக வாங்கித் தீவலியிடும் கார்த்தவதந்து முனைந்தார். அழகிய அம்மைகளின் அங்கப் படங்கள் வளையப்பட்டிருந்தன வாங்கித் தீவலியைப் போலவே அலகுடன் மேகநாதனும், காலையும், கௌதரியும் அங்கப் படங்களைப் பார்க்கத் தன்மைய ரீட்டித் கொண்டிருந்தனர். அப்போது கறுகக் கூகப்பழமும் அங்கு வந்து சேர்க்கான்.

வா, ஆதப்பா வா! நல்ல சீதாத்தல்கான் வந்திருக்கிறாய் இவர்களின் யாரிடமும் கல்யாணிகருத் தருந்த கணவன் என்று தோகெடுக்க நீயும் இருக்கத் துடிவில் சேர்ந்து கொள்" என்றான் வாங்கித் தீவலி.

ஆகப்பழமும் அய்யர் காட்டப் போதும் படங்களுக்காக அவளை நேருங்கி உட்கார்த்து கொண்டான் ஒவ்வொரு படமாக அய்யர் எடுத்து விளக்கிடத் தொடக்கம் செய்தார்.

இரேகா இவன் எழுக்காட்டை காட்டி அம்பலக்காரரின் மகன் வாட்போர், மறப்போர் வல்லவன்! சாமநகன் என்பது இவன் பெயர் வாக்காடை நாடி

வாங்குது டீவலி லீட் நச் சம்பந்தத்தை இவர்கள் மிகவும் விரும்புகிறார்கள்."

படத்துடன் இணைத்து எழுகி வைக்கப்பட்ட மணமகனைப் பற்றிய குறிப்புகளை, வெள்ளை அய்யர் இவ்வாறு படித்துக் கொண்டே பாங்கனையும் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

மணமகன் அவ்வளவு அழகனாயில்லையென்று கூறுவதின் அடையாளமாக எல்லோரும் உதட்டைப் பிதுக்கினார்கள்.

"உம்! அந்தது!" என்றான் வாளுக்கு டீவலி

இதோ இளையாங்குடி கூற்றத்துத் தலைவனின் தம்பியின் படம்! வாட்டசாட்டமான உருவம் படைத்தவன். வசிகாமிச்சுவன் இவனுக்கு அநம்பூர் கூற்றத்தில் பெண் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கல்யாணியை இவன் பார்த்துவிட்டால் பிறகு தேவறொடு பெண்ணை மணக்கவே விரும்ப மாட்டான். நற்குணமிக்கவன். பார்வைக்குச் சாது, பாய்ந்தால் புலி! பெயர் வளவன்!" அய்யர் காட்டிய வளவனின் படத்தைச் சிறிது நேரம் ஆடித்து கவனித்தான் வாளுக்கு டீவலி!

தங்கையின் அழகிற்குப் பொருத்தமானவன்தான் என்பது பாலத் தலையை அசைத்தான்! ஆனால் அவன் தான் விரும்பியது பாலப் பட்டினத்து வாசியாக இல்வையே என்ற துறையையும் வெளிப்படுத்தி விட்டு "உம்! அந்தது!" என்றான்.

"இதோ இந்த மணமகன் வாழ்வந்தி நாட்டுக்காரன்! பட்டினக்கதைதான் இவனுக்குப் பிடிக்கும்! பிறந்த ஊரில் தங்குவதுமில்லை! அம்பலக்காரரான தந்தைக்குத் துணையாக இருப்பதுமில்லை. ஆங்கிலேயர்களில் சில நண்பர்கள் கூட இவனுக்கு உண்டு! பெயர் சிகாமணி!

பேர்ப்பு பயிற்சி எதுவும் கிடையாது! பாகிஸ்தான் சம்பந்தம் கொள்வதில் இவன் தந்தைக்கு மிகுந்த ஆசை!"

அந்தச் சூழிப்பு ஓளவுதான் மன நிறைவைத் தந்தது வானற்கு வெள்கு!

அங்கிலைய நண்பர்கள் இந்நகரர்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்ட பிறகு அந்தச் சம்பந்தத்தில் விருப்ப மில்லையென்பதை அவ்வுறும் அதப்பலுறும் தங்களின் பருவங்களை தெரிப்பதன் வாயிலாகவே வெளியிட்டு விட்டார்கள்.

"உம்! அடுத்தது?"

இதோ ஐயாதங்க குல கால வள நாட்டு மாப்பிள்ளை."

"உம்! அடுத்தது?"

"இதோ பூந்துறை நாட்டு மாப்பிள்ளை!"

"உம்! அடுத்தது?"

வெள்ளை அய்யர், சற்று அவகாசம் கொடுத்து மற்றொரு மணங்களைப் படத்தை எடுத்து, அனைவரது முகத்தையும் குறுப்புக்கனமாகப் பார்த்துக் கொண்டே நீட்டினார். அந்தப் படம்தான் பட்டமங்கலத்து வைரமுத்தனின் படம்!

"இந்த மாப்பிள்ளையைப்பற்றி நான் வர்ணிக்கவே தைவையிலலை வல்லத்தரையனின் தம்பி-வலிமையில் அச்சுன்னுக்கு ஒப்பானவன், ஏன், இவன் சணத்திலும் கூட அப்படித்தான்" என்று அய்யர் சொல்லி முடிப்பதற்குள், "பகையாளி வீட்டில் சம்பந்தமா? கூடவே கூடாது! இவன் படத்தைக்கூட கல்யாணி பார்க்கக் கூடாது!" என்று ஆத்திரம் மீறி ஆதர்பன் வைரமுத்தனின் படத்தைப் பிடுங்கி நானைந்து துண்டுகளாகக் கிழித்தெறிந்தான்.

வாளுக்கு வேலி, கம்பி ஆகப்பவின் செய்கையை ஆகிரித்தானா இல்லையா என்பது தெரியவில்லை! ஆனால் அந்தச் சம்பந்தத்தில் அவனுக்கும் விதப்ப மில்லையென்பது புரிந்தது! அதனால் "உம்! அந்தத்து" என்றான் அய்யனாப் பாக்து!

"இதோ நீவகி நாட்டு மாப்பிள்ளை! இதோ வாராப்பூ நாட் டி மாப்பிள்ளை! இதோ குண்ணு வாந்திய நாட்டு மாப்பிள்ளை...!"

என்று படங்களின் பட்டியலை முடித்தார் வெள்ளை அய்யர். இதற்கிடையே ஆகப்பவனால் கிழித்தெரியப்பட்ட வாரமுத்தனின் படத்தை எடுத்துக் கௌதாரி தனது சேலைத் தலைப்பில் மறைத்துக் கொண்டான். மற்ற மணமகன்களின் ஒவியப் படங்களைப் பார்ப்பதில் ஆழ்ந்தி ரங்கவர்கள், கௌதாரியின் அந்தச் செயலைக் கவனிக்கவில்லை.

"முதலில் எல்லாப் படங்களையும் கல்யாணியிடம் அனுப்பலாம் அங்கி ரந்து வரவேண்டிய அபிப்பிராயம் தானே முக்கியமானது! இந்தாம்மா கௌதாரி! இந்தப் படங்களையெல்லாம் நாச்சியாரிடம் எடுத்துக் கொண்டு போய்க் காட்டு நாங்கள் யாரும் இரந்தால் கல்யாணி வெட்கப்படக் கூடும்! நீ கல்யாணியுடன் மனம் விட்டுப் பேசிக் கல்யாணியின் இஷ்டத்தைத் தெரிந்து கொள்!"

என்று வாளுக்கு வேலி கூறியவாறு படங்களைக் கௌதாரியின் கைகளில் ஒப்படைத்தான். அவள் அவைகளை வாங்கிக் கொண்டு துள்ளிக் குதித்துக் கல்யாணி இரக்கும்படி கேட்டி ஓடினாள்.

"நீ நமஸத்தை எப்படியும் வினாவில் முடித்து விட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். வெள்ளையரை எகிர்த்து மருது சகாதாரர்களும் கோபால நாயக்கரும் நமது

கள்ளர் நாடுகளைச் சேர்ந்த படை வீரர்களும் நடத்துகிற
பொய்யாட்டம் எங்கும் போய் முடியுமோ தெரியவில்லை!
அதனால் அதற்குள் தங்கையின் மணவிழாவைக் கண்டு
களித்திட வேண்டும்! என்ன அய்யர் அவர்களை நான்
சொல்வது சரிதானா?"

"வாளுக்குவேலித் தேவரின் வேதனை எனக்கும்
புரிந்ததான் இருக்கு! ஆனால் ஒன்று! இப்போதைக்குச்
சில இடங்களில் இங்கிலிஷ் கம்பெனியான் தோற்பது
மாதிரி இருந்தாலும் முடிவான நிலைமை அவ்வுக்குத்
தான் சாதகமா இருக்கும் போலத் தோணுது! ஒரு
உண்மையைச் சொல்றேன்! பாகிஸ்தான் பட்ட
மங்கலமும் கேவலம் ஒரு ஜெல்லிக்கட்டுக் காளையை வச்ச
இந்த அளவு மோதிக்கொன்ற நிலைமையை ஏற்படுத்தித்
தீராத விவாதத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது அந்தக்
கம்பெனிக்கான் குழ்ச்சிதானே!"

"அய்யர் அவர்களை நீங்கள் சொல்வது எனக்குத்
தெரியாமல் இல்லை! பாகிஸ்தான் பட்டமங்கலத்
தாருக்கு நீண்ட நான் பகையிருக்கிற காரணத்தால்தானே
ஆங்கிலேய அதிகாரிகள் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுப்
பட்டமங்கலத்து அம்பலக்காரக் குடும்பத்தினர் நம்மிது
பகை கக்குகிறார்கள்.. எனக்குக் கிடைத்த தகவலின்படி
அந்த உறங்காப்புலி உகப்ரிவிட்டுத்தான் வல்லத்தரையன்
திடீரென வம்புக்கு வர நேரிட்டது என்பதுதான்
உண்மை!"

"என்னமோ, விதி வசத்தால் வல்லத்தரையன்
வாழ்வும் முடிந்து விட்டது! ஆனால் தம்பிக்காரன் வைர
முத்தன் இருக்கிறானே அவன் கொஞ்சம் நிதானமானவன்
என்னோடு அவன் கலந்து பேசின பல நேரங்களில் கவனிச்
செய்தேன்: பாகிஸ்தான் பட்டமங்கலம் உணர்ச்சியோட அவன்
பேசினதா தெரியவே இல்லை!"

வெள்ளை வய்ய நம் வாஸக குலையுமீ இவ்வாறு உலாயாடித் கொண்டிருக்கும் போது அறுபது ஆகாயவான குறுக்கிடாமல் இந்நகர மடியவிலிஸ்ஸை. கண்ணுடை யாற்றுப்பாசு கங்கை வெள்ளியிற் கயங்காமல் அவள் அவாகண்டி மூன்று சீராகதுடனே கொண்டான்.

வாய்ப்புக்கானப் பற்றி நீங்கள் போட்டிருக்கிற கணக்குத் தவறு! தவறு! -அவ்வாறு நமக்குப் பாய் எதிர் தாள் பாய்ப்பாக சகலவகையிற் போலவும், பாதுகொழி பேசுவவனாகவும் இந்நபரைக் கண்ட நான் மொறத்தையாக இவ்வை! பாகனைப் பட்டமங்கலம் இந்நாங்கலம் ஒன்றுமையாக இந்நகர வேண்டிபென்று விகம்புகுவவனையே போலப் பாசாங்கு செய்கிறான் ஆனால் -சுடயம் கிடைத்தால் பாகனைய விகம்பு வதற்குச்சி நடத்த கயங்கமாட்டான்!"

அண்ணன் தறுக்கிட்டான், "ஆதப்பா!" என்று சற்றுப் பதட்டமுடன்!

மனனத்துக் கொள்ளங்கள் அண்ணா! நான் இவ்வைக துடிப்பில் ஆத்தாப்பட்டிற் பேசுவதாக நினைப்பீர்கள் உண்பைச் சூதாங்களில் காது முட்டான சொற்களின் மீதும் நடக்கும்! பொய்யைப் போல அதற்கு வடிவமூப்பான பளிங்குத் தகையின் நடை பயிலத் தெரியாது!"

என்று அண்ணனுக்குப் பதில் அளித்தான் ஆதப்பன். இவர்களுடைய வாக்குவாதம் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது, உள்ளே சென்ற கௌதாரி இன்னமும் திரும்பி வரவில்லையே என்று அடிக்கடி அவள் காலடி ஒசை கேட்கிறதா என்பதை யை காதைத் தீட்டிக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் வாஸக குலையி!

கௌதாரி ஒவ்வொரு பணமகளின் படமாகக் கல்யாணியிடம் காட்டியது. குவிகுத நகரும் புத்துக் களரல் கொடுக்க முடியாது. தேவனுடைய வண்ணப் பூக்களினங்களுக்கிடையே வலம்புரிச் சங்கிலைத் தேவனுடைய அதனைப் பூங்களுக்கிடையிலே, தன் பணதகல் அக்காலாக வர்த்துக் கொண்டவனின் படத்தைத்தான் அவள் கண்கள் தேடின அந்தப் படம் இல்லையா? கல்யாணி கௌதாரியிடம் கேட்டாள்.

கௌதாரி கயங்கினாள். ஆனாலும் தோலைத் தலைப்பில் மறைத்து வைத்த நந்த அந்தக் கிழிக்கப்பட்ட படத்தின் துண்டுகளைக் கல்யாணியிடம் கைநடுக்கத் துடன் கொடுத்தாள் கிழிந்த பகுதிகளை இணைத்து வைத்துப் பார்த்த நாயகியான் விழிநீர், ஆடிப்பெருக்கில் ஆற்றுவெள்ளமென இடைபுணர் வழிந்தோடியது.

"என்னம்மா முடிவு செய்தாய்?" என்று ஆவல் துறப்பிடக் கேட்டுக் கொண்டே வாளுக்கு வேலி அங்கு வந்து சேர்த்தான் தொடர்ந்து வந்த கறுத்த ஆதப்பனும் வெள்ளை அய்யரும் சற்றுத் தொலைவிலேயே நின்றனர்.

அண்ணன் துலைக் கேட்டதும் கல்யாணி எல்லாப் பூங்களையும் ஒன்றாக அங்கிக் கொண்டு அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். தங்கை அழுது கொண்டிருக்கிறாள்! வாளுக்கு வேலியின் இந்நயத்தில் இத்தகய் கந்தது!

"கல்யாணி! என்ன இது" என் அழுகிறாய்?"

அவளுக்கு எங்கிருந்துதான் அந்தக் எதிரியம் வந்தது? அண்ணனை எதிர்த்துக் கடுமையாக ஒரு சொல் பேசி அறியாதவள்; அழுதபடியே கேட்டாள். ஆனால் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கேட்டாள்.

இந்தப் படத்தை யார் கிழித்தது?"

வாஷிங்டன் டீவென்சு டிவிஷன்!

தொலைவில் நின்ற ஆதர்ப்பன் நான்தான் கிழித்தெறித்தேன்! என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர்கள் அந்தக் வந்தான்.

என் கணவன் யாராக இருக்கவேண்டுமென்று தேர்வு செய்யத்தானே என்னிடம் இருக்கப் படங்களை அனுப்பினீர்கள். மிகுத எதற்காக அந்தத் தேர்வுக்குள்ளேயே ஒரு தடையிடு?"

கடையிடு இல்லை கல்யாணி! தம்பிக்குப் பட்ட மங்கலத்துச் சம்பந்தம் பிடிக்கவில்லை! எனக்கும் கூட...."

இந்த நகர்தம் பிடிக்கவில்லையென்றால்.. எனக்கும் பிடிக்காமல் இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் நியாயம்! அந்த நியாயத்தின் அடிப்படையில் உங்களிருவரின் வருபவம் போல் என் மனதை மாற்றிக் கொள்கிறேன்!"

அண்ணாதுக்கும் தம்பிக்கும் நிலை கொள்ளாத மகிழ்ச்சி! உங்கள் இவ்வளவு சீக்கிரம் உங்கள் கருத்தை ஒப்புக் கொள்வான் என்று வாஷிங்டன் டீவென்சு எதிர்பார்க்கவில்லை!

ஆனால் ஒரு நிபந்தனை அண்ணா! எப்படி உங்கள் அபிப்பிராயத்துக்கு நான் உடன்பட வேண்டுமோ அதே போல் என் நிபந்தனையொன்றுக்கும் நீங்கள் உடன்பட வேண்டும்!"

என்று அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் "அப்படியென்னம்மா நிபந்தனை?" என்று பெரிய அண்ணன் கேட்டான். சின்ன அண்ணன் தங்கையின் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"பட்ட மங்கலத்துச் சம்பந்தம் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை சரி! நான் திருமனிடம் செய்து கொள்வதில்லையென்று முடிவு எடுத்தீர் நீங்கள் என்னை அனுமதிக்கவேண்டும்! ஏன் என்றால் அது என் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது."

வாளுக்கு வேலியினால் வேதனையை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. "கல்யாணி!" என்று கதறி விட்டான்.

அவன் செந்தாமரைக் கன்னங்களில் உருண்டோடும் கண்ணீர்த் துளிகளைத் தன் கரம் கொண்டு துடைத்தவாறே "இப்படியொரு முடிவு எடுக்க உனக்கு என்னம்மா நாங்கள் தீங்கு செய்து விட்டோம். ஏன் கல்யாணி நிமரென்று இந்தத் தீர்மானத்திற்கு வந்தாய்?" என்று நாதமுதமுத்தீடக் கேட்டான்.

"இதைக்கூடவா உங்களால் புரிந்தீர்க்க முடியலே! ஒரு அடக்கமான தங்கச்சி தன்னோட அண்ணன்களுக்கு நேராக நான் வைரமுத்தன் மீது காதல் கொண்டு விட்டேன். அவரை மணக்க என் மனதில் கோட்டை கட்டி விட்டேன். அவரைப் பிரிந்து என்னால் வாழ முடியாது. அப்படிப் பிரியத்தான் வேண்டிமென்று நீங்க வற்புறுத்தினா எனக்குக் கல்யாணமே தேவையில்லை... வாழ்ந்தா வைரமுத்தனோடு வாழ்வேன்... இல்வேன்னா கன்னிகையாகவே என் காலத்தைக் கழிக்கிறேன், அப்படி என்று விபரமாகவா சொல்லிக்கிட்டிருக்க முடியும்! வேணும்னா, கல்யாணியோட மனசைப்பத்தி கௌதாரி கிட்ட கேளுங்களுள்..."

வேள்ளை அய்யர், கல்யாணிக்காக நன்றாகவே வக்காலத்து வாங்கிப் பேசி விட்டார்.

வாளுக்கு வேலி, தூண் மறைவில் நின்ற கௌதாரியை நோக்கி அமைதியாகக் கேட்டான்; "என்னம்மா கௌதாரி?" என்று!

ஆதப்பனுந், வாணக்கு வேலியும் மாறி மாறிப்
பெயர்க்கொண்டி நப்பதைக் கல்யாணி விரும்பவில்லை.

"அண்ணா! என் பிரச்சினையை உங்கள் முடிவுக்கே
விட்டு விடுகிறேன்."

அப்படிச் சொன்னாளே தவிர, அவளது உள்ளக்
குழறலை அன்னால் மறைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை!

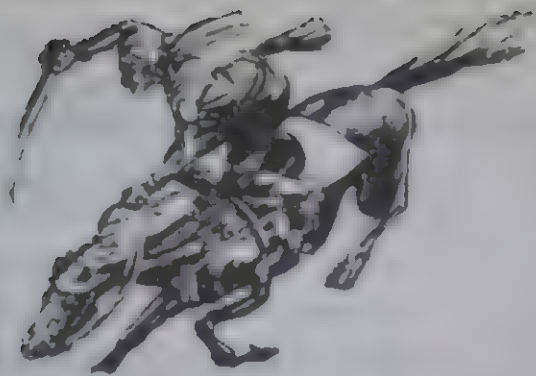
வாணக்கு வேலி சிறிது நேரம் அசைவற்று நின்றான்.
"என் முடிவுக்கே விட்டு விடுகிறாய் அல்லவா?" என்று
நிதானமாகக் கேட்டான்!

கல்யாணி தலை நிமிர்வில்லை

"என் முடிவு யாரும் மாற்ற முடியாத முடிவு!
வைரமுத்தன்தான் கல்யாணிக்கு ஏற்றவான்!"

இப்படி அறிவித்தவன் அய்யரிடம் கேட்டான்:
"இதற்கு வைரமுத்தன் சம்மதம் வேண்டாமா?" என்று!

26

வாங்குது வெல்லின் திமர்ச் சந்தைகத்தைப்
பொருத்த வகையில் வெள்ளை அய்யர். தனக்கே
உரிக்கான ஒரு சிறப்பைச் சீர்த்துவிட்டு, "பிராச்சினையை
என்னிடம் விட்டாச்சு! இதை வெற்றிகாமா முடிச்சி,
ஜாம் ஜாம் னு கல்யாணத்தை நடத்திட வேண்டியது
என பொறுப்பாகும்" என்று உறுதியளித்துவிட்டு,
வெள்ளைக் கெட்டிடங்கலத்திற்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

அய்யர் கொணர்வந்த செட்டி கெட்டு உறங்காப்புலி
கண்ணடி குதித்தான். வைடித்தனுக்கும் கல்யாணிக்கும்
கி. ரமணிமா பாகனைரியை வேதாரும் வேடி மண்
ணைகும் சாயப்பதை விட்டுவிட்டு அந்தப் பாலிகளுடன்
பெட்டங்கலத்திற்குச் சம்பந்தி உறவா வெள்ளை அய்யர்
தலக்களை இக்க விண் முயற்சியைக் கைகழிவிட்டு
பெற்று வெள்ளை நந்தால் பாநங்கள்!"

கண்ணின் கந்தித்தான் தனது கந்தும் என்று
விட்டார், கண்கள் சிவக்கக்கூறினான்.

கீண்ட விவாதம் நடைபெற்றது. ஆனால் வைடி
மதிகள் வாய் திறக்க வேயில்லை அவனது மனத்தினா
யில் கடந்த கால சிதழ்ச்சிகள் வண்ண ஒவியங்களாக,
வானத்து முகில்களைப் போல் ஒடிக்கொண்டிருந்தன.

பாக னீனித் தீதர்த் திருவிழாவில் கல்யாணியின் கண்களும் னவரமுத்தனின் கண்களும் மலர்க்கணைகளாகப் புறப்பட்டு ஒன்றோடொன்று மேதிக் காதல் மணம் பாய்நியதும் தீதர் இழுக்கத் தொடங்கிய போது வாத்தைப் பிடித்திருந்த இரவரின் உடல்களும் ஒன்றோடொன்று மேதி, இரவர் இதயங்களையும் இன்ப இசை கொட்டும் இனிய வீணையாக மாற்றியதையும் - விருந்துக்குப் போன போது விரகதாபம் தணிக்க மருந்தின்றி இரவரும் தவித்ததையும் பாகனீனரிக் குள் புருந்த காளையை எதிர்த்து வந்த அந்த எழிலார் பாவையி டிருந்து கட்டாரியை வாங்கி முத்தமிட, இவளும் அந்தக் கட்டாரிக்கு முத்தமிட்டதையும் - நெஞ்சினிக்க அவன் நினைத்துச் சுவைத்து ஆனந்தத் தென்றலில் மீதந்து கொண்டிருந்த போது - அம்மகிவா அந்தத் திடீர் மின்னல் பரிடி முழக்கம் பெருமழையின் சாட்டையடி - புலியின் பிற்றம் எவ்வாறே அவனை நிலை குலைத்தன!

தனது ஆராயர் அண்ணன் வல்லத்தரையன் தலைமுடி வெட்டிப் பட்ட அவமானகரமான நிகழ்ச்சி மானம் மானமென எக்காளக குரல் கொடுத்துக் கொண்டு அந்த மாவின் - கள்ளர்குலப் பெருந்தலைவன்; காளையின் கொம்புகளில் தன் உயிரைப் பட்டுக் குஞ்சமாகக் கட்டிய அந்தக் குலைநிங்கும் காட்சி!

னவரமுத்தன், அய்யரும் மற்றவர்களும் மனையாடிக் கொண்டிருந்த இடத்தை விட்டு மாளிகையின் பின்புற மாடத்திற்குச் சென்று, ஒரு பெரிய துணில் கையை அழுத்திக் கொண்டு வானப்பரப்பை வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். குளமாகியிருந்த கண்கள், கொஞ்ச நேரத்தில் வறட்சி காலத்துச் செம்மண் ஏரியைப் போல் ஆகிவிட்டன.

வல்லக்கனாயன உயர்ப்பாடு இவ்வாறு ஆனால் அவன் வல்லா வாயாத கங்கக தால் வாயா மத்தனன் என இதய அங்கத்தால் ஒலக ஓல ததுக் கண்ணாடி தந்து

தம்பி வாயா புகா உண்ண வயிற்றில் தமத்தால் நமது அண்ணா நான் நாடு வல்லா தகாலில் கமத்தகவா உண்ண உன்மீது ஒநதுக் துர்ப்பா க்குடாகேன்று நம தாயும தந்தையும பாதுகாக்கதை விட , நான் தாலிட அகல் மீச அக்கவா எடுத்துக் கொண்டேன் எனக்கு மணமாந் எனக்கொந மின்னை பிறக்கால் பட்ட மங்கலத்து வார்க்க நீ இல்லை என்று ஆகிவிட்டேன் என்பகற்காகத்தானா மாமச்சாரியாக வேவாழ முடிவெடுத்தேன் இப்படியொரு அன்புத் தம்பிக்காக கெஞ்சக் கூடாம் முழுவதையும் ஒதுக்கி வைத்துள்ள அண்ணனைப் பார்ப்பது அவ்வளவு எளிதல்லடா எனக் தமை வைமத்தா

ஆனால் எனக்கெற்பட்ட களங்கத்தைக் கண்டாயா பட்டமங்கலத்துக் கிர்த்தி பது த்தால் அணி செய்யப்பட்ட உன் அண்ணனின் தலைமடி, பாகனேரித் தரைப் படிதியில் புண்ட காட்சியை உள்ளால் எண்ணிப் பாக்கவாவது முடிவிறதா நமது குலம் மண்ணை இழக்கலாம் மாடமாளிகைகளை மணி மகுடங்களைக்கூட இழக்கலாம் ஆனால் மானத்தையிழக்க முடியுமா தமபி

நம்பிவ முடியாத ஒன்று நடந்து விட்டதே! மான உணர்வுக்கு என் ஆலியையே அப்பணம் செய்து விட்டேனா இவ்வளவுக்கும் நிறகு கி நமணம், சம்பந்தம் என்று இச்சகம் திபச்சகொண்டு வருகிறார்களை எவ்வளவு கீழாவ எண்ணம் இவர்களுக்கு நம்மைப் பற்றி!

பாவம், உனக்குப் பெரிய சிக்கல்தான்! இங்கே பார்த்தால் அண்ணன் அங்கே பார்த்தால் ஆதயிர்க்காதலி! படைமய பாசமா புதிய தீசமா இப்படியொரு பயங்கரப் தீராட்ட தகல் தவிக்கறாய் தி

என்ன இந்நகராய் இந்நகர விரட்டவன் நான்!
புடிநது 'பேரண்கதை' இவ்விதத்தோடு பெண்டிய கதையின்
இன்பம் கலாவுகளின் பாசுபாபுத்தானே என்னவி ஆடபுப்
பலா சதுச கொண்டி நகரம்!

இல்லையா தம்பி என்னா மெனம்? உன்
அக்கா! என் தங்கை விரம்பாள் கலாவை செக்கு
பாபாக அக்காபட்டான் நபது குலப்பெருமை கூறும்
காணாக்தம் அத்தகததான்

எனக்கு ஏற்பட்ட மாயபங்கம்! என் இத்தத்தால்
மட்டம் கடிவக் கூடியதல்ல நீ இந்நகராய் உன்
நெஞ்சல் அணையாத வித்தியி நகரது என்று தம்பித்
தான நான் தீ நம்பாதது நகரச் சென்றேன் இப்போதா
விநம்பாததுச் சம்பந்தம் என்ன வறிகாட்டி
அழைக்கிறது!

ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் 'பேரண்கதை' உறங்காப்
புலியின் உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருக்கிற உறுதியும்
துணிவும் பழி வாங்கும் வீரமும் என்ன! மில்லாமல்
எப்போதா தம்பி! நப்போனது வீரம்மான் பெண்
தான! அந்தப் பெண்புலி இன்னும் சிறித்கொண்டிருக்
கிறது - நீ மட்டும் எப்படியப்பா வெண்ணிலவாய்க்
குளிர்ந்துவிட முடிந்தது உறங்காப்புலி மீதமல்ல-
விரம்பாள் மீதமல்ல-இந்தப் பட்டமங்கலமே ஏற்றுக்
கொள்ளாத சம்பந்தம்; என் 'ஆத்மா'வைச் சாந்தியடைய
வைக்க முடியாத சம்பந்தம். அதையா நீ ஏற்றுக் கொள்ளப்
போகிறாய்?

பட்டமங்கலத்தின் மான உணர்ச்சிப் 'பேரண்கதை'
கொடியைத் தூக்கிப் பிடிப்பாய் என்றல்லவா
எதிர்பார்த்தேன்! நீ அந்தப் பாகவேளிக்காரியின் கழுததில்
கட்டத் தாலிக் கொடியை அல்லவா தாங்கிப் பிடிக்க
பேராசனை செய்கிறாய்? என்னுடன் பிறந்தவனே!
எல்லோரும் ஏற்காத ஒன்றை நீ எப்படி ஏற்கப்போகிறாய்?

உள்ளத்தில் ஒலித்த அண்ணாவின் கைவிலகல் ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் என்று உதயவாழ்த்தல்.

"ஏற்கத்தான் போகிறேன்" என்று வாய்விட்டுக் கூறிக்கொண்டே வைபுத்தன் வேகமாகத் திரும்பினான்.

அவன் திரும்பிய பக்கத்தில் வெள்ளை அய்யரும், உறங்காப்புலி, வீரமடான் ஆகியோரும் இருந்தனர்.

"வாய்! என்ன சொல்லுகிறாய்? நீதான் போகிறாயா? ஏற்கத்தான் போகிறாயா? யானா?"

"அக்கா! பாக்டேரி சம்பந்தத்தைத்தான் ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன்!"

உறங்காப்புலி உறுமிக் கொண்டே முத்தவின் முன்னாலே நின்று "இதைவிடப் பெரியது ரோகம் உன் அண்ணாதுக்குச் செய்யவே முடியாது!" என்று கத்தினான்.

அப்படியானால் என்னை நம்பியிருக்கும் அந்தக் கள்ளமிலாப் பாவை கல்யாணிக்குத் துரோகம் செய்யலாம் என்கிறீர்களா?"

வைபுத்தன் உறங்காப்புலியையும் வீரமடானையும் ஒருசேர நோக்கினான்.

"நீ நினைத்தால் நிலவையே மிடித்துப் பெண்ணாக்கிக் கொண்டு வரலாம்! அதை விடுத்து நேரப்புகுப் பஞ்சு மெத்தை விரிக்கப் போகிறேன் என்கிறாயே சியாயமா?" உறங்காப்புலியின் குரல் சற்றுத் தணிந்து பணிந்து அறிவுரை கூறும் பாணியில் அமைந்திருந்தது.

வைபுத்தன் கல்யாணியின் மீது கொண்ட காதலையே முதலாக வைத்துப் பட்டமங்கலம் பாக்டேரிப் பகைமையைக் களைந்திட இதுவே தக்க தருணமென்று கருதிய வெள்ளை அய்யர் கூறிப்பிட்டார்.

"பெண் பாவம் பொல்லாதது உறங்காப்புலி! விரம்மா நீயும் சீயாந்ததுப் பார்! உனக்கு இப்படியொரு அணுபவம் ஏற்படாத காரணத்தால் கல்யாணி எப்படிக்கலங்கித் தலிப்பாள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தெய்வ சங்கடம் கல்யாணியையும் வைமுகத்தனையும் பிரிமை கொள்ளச் செய்துவிட்டது. இன்னார்க்கு இன்னார் என்று அவாவர் தலையிலே எழுதப் போட்டிருக்கும் போது அதை மாற்ற முடியுமோ எப்படியோ இரண்டு அம்பலக்காரர் சூழும்பங்களுக்கும் பதை வளர்ந்து போச்சு. அதைப் பெரிசா ஆக்கிட்டே போய் இரண்டு நாட்களும் அழிஞ்சு போறதிலே யாருக்கு இலாபம்? இங்கிலிஷ் கம்பெனிக்காரனுக்குத்தான் இலாபம்! சரித்திரத்திலே எத்தனை சீயா அரசு துடும்பங்கள் ஒன்றோடொன்று வெட்டுப்பழி குத்துப்பழியா சண்டை போட்டுக்கிட்டிருந்து, கடைசியிலே கொள்வினை கொடுப்பினைகளாலே ஒன்றுமையா ஆகியிருக்கின்றன! பேசாம வைமுகத்தன் இஷ்டத்துக்கு விடுங்க! எல்லாம் நல்லதா நடக்கும்!"

அய்யரின் இந்த உபதேசத்தை உறங்காப்புலி ஒப்புக் கொள்ளத் தயாராயில்லை எல்லாம் நல்லதாக நடப்பதா அப்படி நடக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளத்தான் அவன் அக்னியூ துரையிடம் அவ்வப் போது பெற வேண்டியதைப் பெற்றுக் கொண்டு காரியமாற்றுகிறான். வெள்ளை அய்யர் பேச்சைக் கேட்டால் அவனது குறிக்கோள் நிறைவேறுமா?

"சாமி! நாங்களை ஒத்துக்கிறதா வச்சுக்கிங்க! நாளைக்கு இந்த ஊர் ஒத்துக்குமா? பாகனைரிக்காரங்க பட்டமங்கலத்தை அவமானப்படுத்தினது மாத்திரமல்ல; பெண்ணையும் கொடுத்து இப்படிப் பெட்டிப்பாம்பா அடக்கியும் போட்டுட்டாங்களனு ஊர் பேசாதா என்வ வந்து கிடக்கு சகோதரப் பாசம்? அண்ணன் செத்து

மடிவச்சுது கூடப் பெரிசில்லை. மானபங்கப்பம் தத் தற்கொலையிய செய்துக்கிட் டி. நக்காப் அதுக்குக காணம் யாரோ அவுங்க வீட் பிப் பெண்ணுக்குக் கம்மி தாலு கட்டி விட்டான்று ஊர் சர்க்காரம்"

வீட்டாளின் கண்கள் நீரைப் பொதிந்தன உறங்காப்புலி அவளைச் சமாதானப் படுத்தினான்

"நீ என் அழகிறாயா என் இளைய மைத்துனர் அப்படி யொன்றுமே சந்திக்கும் ஆற்றலை துடித்துவிட்ட வால் பட்டமங்கலத்துப் பெருமையைக் காப்பாற்றுவதில் கவலை விட அகலப் பொறுப்பு அவருக்கு இரங்கிறது"

உறங்காப்புலி வீட்டாளின் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான் சமாதான செய்தி செய்ய அவன் அழகை அதிகமாயிற்று அய்யர் வைப்புத்தலைப் பார்த்து "நான் அங்கே க் கம்மிப் பொய் எனச் சொல்லத் தீம்" என்று கேட்டார் அவன் விடையளிப்பதற்குள் உறங்காப்புலியே அய்யரைப் பார்த்து அக்தாமராகக் கத்தினான்.

என்ன சொல்வது? அந்தா தெரியும் சகோதரனின் கல்லறையையும் இக்கோ பொழிந்தி நம் சகோதரியின் கண்ணீரையும் காணுகிற எந்த ஒரு உடன்பிறப்பும் பகைவனுக்கு இளையாங்கிப் பட்டமங்கலத்தைக் காட்டிக் கொடுத்த மாட்டான். இதை யே பொய்ச் சொல்லுங்கள் பாகனேரிக்காரர்களிடம்"

இப்படி உறுதி தொனச்சப் பிடிப் பிச்சினையை மடித்து விட்டதாக எண்ணப். உறங்காப்புலி, வைப்புத்தனின் கோளாக் துடிக்கி "என்ன மைத்துனீரோ சரிதானே" எனக் கேட்டான்

"சரிதான் என்று சொல்லு தம்பி" எனக் கேஞ்சினாள் வீட்டாளன்.

“என் அவசரம்? ரெண்டு நாட்கள் நேரம் எடுத்துக் கொண்டு நன்றாக யோசனை பண்ணச் சொல்லுங்க லேன்” என்று சபாநிதிக் முயன்றார் வெள்ளை அய்யர்!

“அதெல்லாம் வெட்டு ஒன்று துண்டு ரெண்டுதான்! இதில் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?”

விரும்புள் கீர்ப்பாடாகப் பேசினான்

“ஆமாம்! விரும்பா சொல்வதுதான் சரி!” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தான் உறங்காப்படி!

“வைரா முத்தா! உன் அக்காடும் உன் மைத்துனரும் கொண்டுள்ள கொள்கை உய உன்கொள்கை! ஆமாம்; அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்! இந்த வந்து வாழ வேண்டிய பெண் கல்யாணி! வாழவைக்க வேண்டியவர் களில் நீதான் பிரதானமானவன் என்றாலும் உன் அக்காள் ஒப்புதலும் அன்பும் இல்லாமல் அவளால் இந்த அமைதியான வாழ்வு நடத்த முடியாது. அதனால் நான் போகிறேன்” என்று முடிவுரை கூறிவிட்டுக் கிளம்பினார் வெள்ளை அய்யர்!

“இருங்கள்!” என்று அவரைத் தடுத்தான் வைரமுத்தன்.

“ஓ! யோசிப்பதற்கு இரண்டு நாள் அவகாசம் கொடுங்கள் என்கிறாயா!”

“இல்லை! அய்யர் அவர்களே! இப்போதே பதில் சொல்லிவிடுகிறேன்! வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்ற முறையிலேயே பதில் சொல்லி விடுகிறேன்.”

பாகனை சம்பந்தம் இவ்வெட்டு வேண்டாம் என்ற பதில்தானே!”

“இல்லை! கல்யாணியைத் திருமணம் செய்து கொள்ள நான் சம்பந்திக்கிறேன்.”

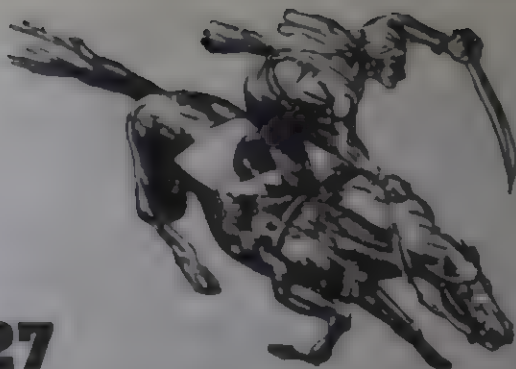
"தம்பி"

"சைத்துவரே"

வீரம்மாநம் உறங்காப்புலியும் வியாப்புடன்
அவனைப் பார்த்தனர்.

'ஆயாம்' இந்த முடிவில் மாறுதலை இல்லை"
என்று வைமக்கன் கூறிவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு
வேகமாகச் சென்றான்.

27

வைவரமுத்தலுக்கும் கல்யாணிக்கும் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்ட செய்தி கேட்டுப் பட்ட மங்கலத்து மக்கள் வியப்புற்றார்கள் என்றாலும் பலநாள் பகை ஒழிந்தது என்ற பெருமூச்சுடன் தங்களின் மகிழ்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தினார்கள். பாகேஸரி மக்களும் விவாக உறவு உதயமாவதின் காரணமாக நெடுநாள் விரோத உணர்வென்னும் பனி மூட்டம் விலகுகிறது என எண்ணிப் பூரித்துப் போயினர்.

கைக்கெட்டாது போய்விடுமோ கரும்பு என்று கலங்கிய நேரத்தில் அந்தக் கரும்பே தன்னைத்தானே பிழிந்து கொண்டு இனிய சாறினை இளம் பிள்ளையின் வாயில் பொழிந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியொரு இன்ப ககத்தால் இதயம் மலர்ந்திடக் கல்யாணி நாச்சியார் கழிபேருவகைக் கூத்தாடினாள்.

காடை, கௌதாரி இருவரின் பாடு மிகவும் திண்டாட்டமாகப் போய் விட்டது! திருமணம் நிச்சயிக் கப்பட்டது என்ற செய்திக்கு அவர்களுக்கு அவ்வளவு பரிகசனை அவள் வாரி வாரி வழங்கினாள்.

கந்தரம்பாளிடம் வாளுக்கு வேலி இந்தச் செய்தியைச் சொன்ன போது அவள் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கும் அளவே இல்லை. இருந்தபோதிலும் அவள்

அவ்வாறு சேட்டைகள் நிலை நாளாயிடுமா என்பதை
கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது துணைக் கூட்டமொன்று கூட
ஒத்து வரமா? என்று அகநக வானகத் தலை சீர்தூதர்
கொண்டே பதில் சொன்னான்.

நீங்கள் இப்படி கொடுமை அண்ணப்படுத்தினால்
கொடுமைகளையெல்லாம் ஆகையாகவும் கூடாமலாவா?
அதனால் தான் கல்யாணம் என விரும்புகிற துணைக் கூட்ட
யானா எக் கூட்டக் கொளிக்கொள்ளை? அது மட்டுமல்ல
நீங்கள் எல்லாவுடைய நலனக்குக் காக்க நமையா?

சந்தாமரமான வெட்கம் மற்றையதையிடது!
கலையையக் துணிந்து கொண்டே அவ்வாறு சேட்டைகள்
உங்களுக்கு மட்டுமல்லவெனவே எனக்கு மட்டும்தானா?
என்று வாங்குகு சீலை. அவள் கலை கவிழ்ந்து நாணத்
துடன பிசுவாகலும் கூட ஒரு கலையடிது மளர்வதைக்
கண் கொண்டாமல் பார்க்குக் கொண்டிருந்தான்.
சந்தாமரபாள் சற்றுக் துணிவு பெற்றவளாய் அவளது
சாங்களைப் பற்றிச் சொண்ட சொன்னான்.

ஒன்று மட்டுமே நினைவிசை வைத்துக்
கொளையங்கள் நீங்கள் என்னிடம் கொண்டிருள்ள அன்பைச்
கூடத்து கொண்ட என் வாடிதான் முடிவதும் இப்படியே
இருந்து விடுவதற்கும் உவந்தயார்?

அவளது தாய்பையான கொச்சக்கிந்து அடிமையாகி
விட்ட நிலையம் "சந்திரி" என்று கண்கள் பனக்க அவள்
மகனாகக் கனது மார்பில் படுத்துக் கொண்டான் வாங்கு
சீலை.

பாசனையிழைப் பட்ட மங்கலம் விழாக்கோலம்
பூண்டன இந்நாட்ட ஆலயங்களிலும் விசேஷ பூஜைகள்
நடத்தப்பட்டு தஞ்சாவூர் சிறு சிவலக்ஷ்மீகாரிகளால்
வண்ண வண்ண முகப்புகள் அமைந்த பந்தல்கள்.

கொட்டிகளில் பாக் கெளரியை அலங்கரித்தன முளைப்
பாக்களைச் சேந்திக் கொண்டு மங்கலதன்லார் மங்கலப்
பாக்களைச் சேந்திக் கொண்டு பாக் ஆடிப் பாகவசங்
கொண்டனர் களவர் தாக்கங்களிலிருந்து எல்லாப்
பாகத்தையும் பாக் கொடுத்தான்பது போல் மணவிழாவிற்
கொண்டு கொள்ள வந்தனர் அணிவகுத்து வந்தனர்

மணப் பெண்ணை அலங்கரிக்கக் கந்தாயம்பாளும்
வடிவாம்பாளும் அவை காட்டினர் என்றாலும், வடிவாம்ப
பாளின் மகத்தில் மட்டும் களையில்லை அனல் அவன்
மருத்த குதூகலமாக இரப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டான்.

வாழ்ந்த சேவலி, விழாவுக்கு வந்தவரையெல்
லாம் வாய்ந்புறம் நின்று வாழ்வுறுக் கொண்டிருந்தான்.
வந்தவர்களை மையலுத்கில் அழைத்துச் சென்று அமா
வைக்கும் பணியினைக் கருத்த ஆதர்ப்புறம் மேகநாதனும்
மேற்கொண்டிருந்தனர் வாழ்ந்த சேவலியின் அருகே
வெள்ளை அய்யர் நின்று கொண்டிருந்தார். பட்ட
மங்கலத்தைச் சார்ந்த ஊர்க்காரர்கள், பக்கியமானவர்கள்
எல்லாம் வண்டிகளில் வந்து இறங்கிய வண்ண
மிருந்தனர்.

மாளிகைக்குள் மணப்பெண் அலங்காரம் முடிந்து
அவளைக் கந்தாயம்பாளும் வடிவாம்பாளும் இரப்புறம் நின்று
மணமேடைக்கு அழைத்து வாழ்த்துமாயினர்.

இன்னும் பட்டமங்கலத்திலிருந்து மணம்கள்
வைப்பதற்கும், பிரமமான், உறங்காப்படி ஆகியோரும்
வந்து சேவலியை வணங்கினர் என்ன காரணம்? எதற்காக
இவ்வளவு தாமதம்? வாழ்ந்த சேவலி பரபரப்படைந்
தான். வெள்ளை அய்யர் அவனை அழைப்பதற்குக்
கொண்டிருந்தார்.

ஒரு சேவலை வாமலே இருந்து பாக் கெளரிக்குத்
பாக் களங்கத்தை ஏற்படுத்தி விடுவார்களோ அவனது

சந்தேகம் நியாயமானதுதான்! அவால் அய்யர் அவனுக்கு உறுதியளித்தார்! வைபவக்கன் வார்த்தையைக் கார்பாற்றக் கூடியவன் என்றும் அவனை நம்பலாம் என்றும் இடமாகச் சொன்னார்.

மணமகன் கல்யாணி நாச்சியார் மணவிழா மேடைக்கு வந்தாயிற்று - இன்னும் மணமகனைக் காணவில்லை! பந்தலில் சுற்றுமற்றும் பார்த்தனர்! நாயன் இசை அழகவாரியெனப் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. புரோகிதிகளின் மந்திரங்கள் மரக்க ஓலித்த வண்ணம் நத்தன!

"என்ன அய்யர்! இன்னமும் காணவில்லை!" ஒரு வறண்ட பேரன் பார்வையுடன் வாளுக்கு வேலி கேட்டான். "அவசரப்பட வேண்டாம்" என்று அய்யர் சொல்லி மடிப்பதற்குள் பட்டமங்கலத்து அம்பலக்காரர் வீட்டுப் பெட்டி வண்டிகள் பத்துக்கு மேற்பட்டவை பந்தல் வாசலில் வந்து நின்றன.

மதல் நாலைந்து வண்டிகளில் இருந்து பட்ட மங்கலத்துக் குடும்பத்தின் உற்றார் உறவினர்கள் இறங்கி வந்தனர். அவர்களை உபசரித்து வாழ்வெற்றான் வாளுக்கு வேலி! அனாலும் அவனது கவனமெல்லாம் வைரமுத்தன் எந்த வண்டியில் இருந்து இறங்கப் போகிறான் என்ப திவையே இருந்தது. அடுத்து ஒரு வண்டியில் இருந்து உறங்காப்புலியும் வீரம்மாளும் இறங்கினார்கள். கறுத்த ஆதப்பன் அவர்களை எதிர் கொண்டழைத்து வாழ்வெற் றான். அவர்கள் முகத்தில் இருந்துக்குக்கூட மகிழ்ச்சியின் சாயல் இல்லை. அந்த வண்டி நகர்ந்தபிறகு அந்தப் பெரிய வண்டி பந்தல் மகப்பில் வந்து நின்றது அதிலிருந்து யாரும் உட்கார் இறங்கக் கூடாது! வாளுக்கு வேலியை அப்படியா சொதிக்க வேண்டும்! என்னதான் சமாதானம் சொன்னாலும்கூட வெள்ளை அய்யருக்குக் கூடக் கொஞ்சம் அச்சம்தான்!

ஆனால் யாரையும் ஏமாற்றாமல் அந்த வண்டியில் இருந்து வைரமுத்தன் இறங்கி வந்தான். ஒடிப்போய் அவனைத் தழுவிக்கொண்டு பந்தலுக்குள் அழைத்துச் சென்றான் வாளுக்குவேலி!

இருவரும் ஒரு சேர மண மண்டபத்திற்குள் வருவது கண்டு, பந்தலில் இருந்தோர் கையொலி செய்து வாழ்த்து முழக்கமிட்டனர்.

தன்னுடையவர் வரும் கம்பீரத் தோற்றம் கண்டு அந்த நடையில் மயங்கி நின்றாள் சுந்தரி.

தன்னுடையவர் வருவதைக் காண முடியாமல் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவர் எப்படி ஏறுபோல் நிமிர்ந்து நடப்பார் என்பதைக் கற்பனை செய்து கொண்டு முகமலர்ந்தாள் கல்யாணி!

"என்னுடையவர் என்று சொல்லிக் கொள்ள யாருமில்லையே!" என்ற விரகதியுடன் 'வெறுப்பு நிழல்' படிந்திருந்த தனது உள்ளத்தைப் பிறருக்குக் காட்டாமல் சமாளித்துக் கொண்டிருந்தாள் வடிவு!

மந்திரங்கள் உச்சகட்டத்திற்குச் சென்றன! மங்கல இசையும் அவ்வாறே! "கெட்டி மேளம்! கெட்டி மேளம்!" என்று பெரிய புரோகிதர் கூவிட, மங்கல நாணை அவர் கையிலிருந்து பெற்று வைரமுத்தன் அதனைக் கல்யாணி நாச்சியாரின் மணிக் கழுத்தில் கட்டினான்.

வாளுக்குவேலி, கறுத்த ஆதப்பன் கண்களில் நீர்த் திவலைகள்! எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியின் அடையாளம்! வீரம்மாள் விழிகளிலும் நீர்! அது சோகத்தின் பிரவாகம்!

கல்யாணி தனது அண்ணன்கள் கால்களில் விழுந்து வணங்கினாள். வீரம்மாளின் கால்களிலும் விழுந்தாள். மாலையும் கழுத்துமாக இருந்த வைரமுத்தன், தனது

நண்பர்களின் வாழ்த்துக்களாகத் துன்புறிக் கொண்டு
அந்தத் துன்பத்தை விட்டுச் சென்று நகர்ந்து சென்றான்.

"உக துட்புடல்" பிரபாகம். பிரபாகம் மான்
கல்யாணம்." இப்படி ஊர்வலம் பாவலாகப்
புகழப்பட்டது பாசனேரித் துன்பத்தைப் பற்றி.

அன்று மாலை 3ய பெண்ணை அழைத்துக்
கொண்டு பட்டமங்கலம் போக வேண்டுமென்றும் சாந்தி
முகத்தக்கதை நடக்க வேறு நல்ல நாள் தோதாக இல்லை
யென்றும் வாய்மான் வற்புறுத்தியதன் பேரில் வேறு
வழிபெறி வாங்கு வேலையும் சம்பதித்தான்.

தங்கையைப் பிரிய வேண்டுமென்றும்
அண்ணனும், அண்ணனைப் பிரிய வேண்டுமென்றும்
தங்கையும் தவிசுத்தத்தான் செய்தனர்.

சுவாமி! நாங்கள் உன்னிடம் ஒப்படைத்தி ருப்பதும்
ஒரு சுவாமி கொஞ்சம் கூட அதன் ஒளிமங்காமல் வைத்துக்
காப்பாற்றுவது உன் பொறுப்புத்தான்."

இந்த சுவாமித்தனிடம் சொல்லும் போது வாளுக்கு
வேலி ஒரு துடிந்தை போலானான். வைரமத்தனுடன்
புறப்படித் தயாயி நந்த கல்யாணியும் தேம்பித் தேம்பி
அழுகள் அதைக் கண்ட சுவாமித்தன், அவளை நெருங்கி
என்" என்றுடன் வா இஷ்டமில்லையா?" என்று
வேலிக்கையாகக் கேட்டான். 21. மே அவள பரப்பாபுடன்
செலைக் கலைப்பால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு
அண்ணனிடம் சென்று, வந்தேன் அண்ணா!" என்றாள்.
வாளுக்கு வேலியினால் மெல்லத் தலையைத்தான் அமைக்க
புடித்து சுருத்த அதன்பின் அவளைப் பார்த்து "கல்யாண"
கவலைப்படாமல் போய் வா கொலை தூரமாக போகப்
போகிறாய்" பாசனேரி பட்டமங்கலம் பக்கத்துப் பக்கத்து
நாடிகள் தானே" என்று கூறி அவளைத் தேற்றினான்.

கல்யாணி, பட்டமங்கலத்து வண்டியில் ஏறிக் கொண்டாள். வைராஜத்தையும் அந்த வண்டியிலேறி உட்கார்ந்தான்.

எல்லா வண்டிகளும் புறப்பட்டன அவைகள் பார்வையில் இரந்து மறையும் வளையில் வாழ்ந்து 'வேலி' அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான்.

பட்டமங்கலத்து மாளிகையில் முதலிரவுக்கான ஏற்பாடுகள் விமரிசையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. வீட்டுக்கு வந்த மணமக்களை விரும்பான் ஆரத்தி சுற்றி வரவேற்று இரவையும் கூடத்து மேடையொன்றில் அமர்த்தி சிறப்புக் கழுத்துப் போட்டான். தனது வார்த்தையைத் தட்டிவிட்டுக் கம்பி பிடிவாதமாக அந்தத் திருமணத்தை முடித்துக் கொண்ட போதிலும் வீட்டுக்கு வந்துவிட்ட பெண்ணை இனி விட்டியடிக்க முடியுமா என்பதைப் போல விரும்பாளின் செய்கைகள் இருந்தன.

மணமக்கள் வரவேற்புக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த அழகிய பந்தலில் வைலைப்பாடுகள் நிரம்பிய ஊஞ்சலில் வைராஜத்தையும் கல்யாணியையும் உட்கார வைத்து விழா எடுக்கப்பட்டது.

அந்த விழாவின் சிறப்புக்குச் சிறப்புச் சேர்ப்பது போல வடிவாம்பாளின் நடன நிகழ்ச்சி தொடங்கியது ஏற்கெனவே வடிவு கல்யாணியிடம் கேட்டுப் பெற்ற வரமல்லவா அது!

நாட்டிய நிகழ்ச்சியில் வடிவாம்பாளின் கண்கள், வைராஜத்தனின் உடல் மீது மேய்ந்தன! கல்யாணியோ இன்னமும் நாணத்திலிருந்து விடுபடாமல் கடை விழியால் தன் அன்புக் கணவனைக் கண்டு இன்ப மயக்கமற்றாள்.

ஒரு வடிவியாக நடனம் புடித்து' வைமாழத்தன் வடிவுக்கும் நாம் டியக் தழுவினாக்கும் சன்மானங்களை வழங்கினான் வடிவு அவனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்ட ஐந்துக்குத் திருமபுவாகாகச் சொன்ன பிபாது வைமாழத்தன் வடிவாம்பாளைத் தந்தது வேண்டாம்! வேண்டாம்! இந்த இடத்தில் பயணம் செய்ய வேண்டாம்! இவ்வு மாளிகையில் உலக தங்கிலித் திக் காளையிலே போகலாம்! நீ வசதியாகக் கங்குலதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யச் சொல்கிறேன்'' என்று கூறினான்.

பெரிய இடத்து யோசனை! அதை மறுக்க முடியுமா? வடிவாம்பாளும் இவ்வு பட்டமங்கலம் மாளிகையில் தங்கிச் செல்லச் சம்மதித்தாள்.

மதலிவு தோடனைகளால் பட்டமங்கலத்து மாளிகையின் பள்ளியறை ஜோலத்துத் கொண்டிருந்தது! மலர் மலர் மணங்கமழும் சந்தனம் பழம் பால் பாதாம் பதப்பு எல்லாமே அந்த இரவரின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கன மதலில் வைமாழத்தன் உள்ளே நுழைந்தான். கீறிது திரைத்திற்கெல்லாம் சிங்காரித்தாதம் போலக் கல்யாணி நாச்சியானா அறைக்குள்ளே மெல்லத் தள்ளி விட்டு வியாம்பாளும் வேறு சில பெண்களும் வேகமாக அகன்று விட்டனர். சுதவோத்தில் கண்ணாடிக் கன்னம் காட்டிக் கல்யாணி நின்று கொண்டிருந்தாள். அவனிடம் வைமாழத்தன் வந்து நின்றான் கல்யாணி, அவனை ஒரு விழியால் தரிசித்துவிட்டு, அவன் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினாள்!

''கல்யாணி! நாம் இரவநம் வணங்க வேண்டிய தெய்வம் ஒன்று இருக்கிறது வா இங்கே!'' என்று அவளை அழைத்துக் கொண்ட வேறு பக்கம் சென்றான். அங்குள்ள ஒரு தீனையைப் பட்டென்று விலக்கினான். கல்யாணி திடுக்கிட்டாள்.

இத்தக் கறை படிந்த ஒரு உடை!

அறுக்கப்பட்ட குடுமி!

இந்த இரண்டும் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தன!

"கல்யாணி! இவற்றை நான் நினைக்காமல் இருக்க மாட்டேன்! இவை என் அண்ணன் விட்டுச் சென்ற தன்மான உணர்வைத் தூண்டும் பொருள்கள்! இவற்றை நினைக்கும் ப்பாது. நான் பாகிஸ்தானியையும் நினைக்காமல் இருக்க மாட்டேன்!" என்று வைரமுத்தன் அழுத்தம் இருத்தமாக உறுது வாய்ந்த குரலில் கூறினான்.

இந்த ஐயப்பாடுகள்தான் கல்யாணியின் சிந்தனையைப் பம்பாயாகச் சுழற்றின. அங்கிருந்த அழகிய தூண் ஒன்றில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் கண்களில் இருந்து அவள் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. கல்யாணியை ஜாடையாகக் கவனித்த வைரமுத்தன் அவளைக் கவனிக்காதது போலப் படுக்கையருகே சென்று பால் கிண்ணங்களை எடுத்தான்.

தனக்கேற்பட்ட அதிர்ச்சியைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அவன் படுக்கையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாடுவதென்று அவள் கவங்கினாள்.

"ஏன் கண்ணீர் எனக் கேட்டு அவாது விரல்களால் எனது கன்னத்தில் உருண்டோடும் நீர் முத்துக்களைத் துடைத்து விட்டால் எவ்வளவு இதமாக இருக்கும் நெஞ்சுக்கு!" கல்யாணியின் நினைவுகள் அறுந்து போன பட்டங்களாக மூலைக்கொன்றாய்ச் சிதறின. ஆனால் அவளது ஏக்கத்தை நீடிக்கவிடாமல் வைரமுத்தன் பால் கிண்ணங்களோடு அவளருகே வந்து விட்டான்.

"என்ன கல்யாணி! வீட்டு நினைப்பா?... ஏன் அழுகிறாய்?"

அந்தக் கேள்விக்கு "இல்லை" என்ற பதிலை அவள் தலையசைத்துத் தெரிவித்தாள்.

"பிறகென்ன?"

கல்யாணி விரலை நீட்டி அந்தத் திரையைக் காட்டினாள்!

வைரமுத்தன் சிரித்தான்.

"ஓ! என் அண்ணனின் நினைவு வந்து அழுகிறாயா? ஏ. அப்பா! இங்கு வந்து ஒருநாள் கூட ஆகவில்லை- அதற்குள் இந்தக் குடும்பப்பாசம் உன்னை வந்து வளைத்து விட்டதா?"

மேலும் அதைப்பற்றிப் பேசி விவாதத்தை வளர்த்தீர்வா அல்லது விரிவான விளக்கம் பெறவே அவள் சுயமாக இவ்வை அவள் மூலம் எதிர்பாராத விபதும் எதுவும் ஏற்படவில்லை கூடாது என்பதில் அவள் எச்சரிக்கையாக இருந்தாள். அதனால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு அவனை மிகுந்த மரியாதையுடன் பார்த்தாள்.

"உம்! பாலைச் சாப்பிடு!" என்று ஒரு கிண்ணத்தை நீட்டினான் அதை அவள் வாங்கித் தலையைக் குவிந்து கொண்டாள். அவன் வாயருகே கொண்டு போனான்.

அவள் தந்த கிண்ணத்துப் பாலை அருந்திக் கொண்டாள். தன் கையிலிருந்த பால் கிண்ணத்தை அவளது இடங்களுக்கிடையே பொருத்தினான். அவளும் ஒரு புதிய ககம் கிடைக்கப் பெற்றவளாக உடம்பெல்லாம் குட்டிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் அவன் தந்த பாலைக் குடித்தாள்.

கல்யாணி! உனக்கு நடனம், விணை, பாட்டு எல்லாம் தெரியுமாமே! உம்! உம்! உண்மைதானா?"

விளக்கொளியில் அவள் சிவந்த கன்னங்களில் நாணப் புன்னகை விளைவித்த ரோஜாக் குழிகள் தோன்றி மறைந்தன! தெரியும் என்பதற்கான சைகை போலும் அது விராஜத்தன். அவளை மதுகுப்புறம் அணைத்தவாறு அழைத்துச் சென்று, மஞ்சத்தில் உட்கார வைத்தான்.

அவளது நாடி நாம்புகளில் குருதியோட்டம் துள்ளிக் குதியாட்டம் போட்டது. இதயம் பல மடங்கு வேகமாகப் படபடத்தது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் தவித்தாள். பாக்னெரி எல்லையில் கட்டாரிக்கு மத்தம் கொடுத்தபோது இருந்த தெம்பும் தைரியமும் இப்போது எங்கே பறந்து விட்டன!

வைரமுத்தன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து சென்றான் அவன் மீண்டும் திடுக்கிட்டான். ஒரு வேளை அந்தப் பயங்கரமான நினைவுச் சின்னங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விடுவானோ என்றுதான் அஞ்சினான். காதல் மழைப்பொழிவு ஒரு புறம்; கலக்கமளிக்கும் பேரிடியோசை யொருபுறம்!

நல்ல வேளை! அவன் பயந்தது போல நடக்க வில்லை. அங்கே ஒரு மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த வினையைத்தான் அவன் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான்; அதைப் படுக்கையில் வைத்தான்.

"உம்! மீட்டி!" என்றான். அவன் மெதுவாகத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்து "நீங்கள் மீட்டிங்கள்!" என்ற சொற்களைக் கண்வழியே நடமாட விட்டான்.

"நான் மீட்டப் போகும் வினைதான் பேசும் வினையாயிற்றே! நீ இந்தப் பேசாத வினையை உன் காந்தள் விரல்களால் பேச வை! கேட்கிறேன்!" என்றான்.

தயங்கினான். அவன் தளரிக் காத்தை யெடுத்து வினை மீது மென்மையாக வைத்தான். மெல்ல அதிர்ந்தன வினையின் நரம்புகள்! ஆனால் அவள் நரம்புகளோ பச்சை வண்ணங் கொண்டு அந்தச் சிவந்த மேனியில் கொடிகளைப் போல் படரத் தொடங்கின!

இசை வெள்ளம்! தேனருவி! தெவிட்டாத அமிழ்தம்! இன்ப நாதம்!... வைரமுத்தன் இசையைப் பருகித் திளைப்பவனைப் போல அறையின் பலகணிப் பக்கம் சென்று நின்று கல்யாணியையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நரம்புகளைத் தடவி இசை வாரிதியை வர வழைத்துக் கொண்டிருந்த அவன் விரல்கள் மெல்ல மெல்லத் தங்கள் அசைவை நிறுத்திக் கொண்டன.

பேலும் அதைப்பற்றிப் பேசி விவாதத்தை வளர்த்தேய் அல்லது விரிவான விளக்கம் பெறவே அவள் தயாராக இல்லை! அதன் மூலம் எதிர்பாராத விபரிகம் எதுவும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதில் அவள் எச்சரிக்கையாக இருக்காள். அதனால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு அவளை மிகுந்த மரியாதையுடன் பார்த்தாள்.

"உம்! பாலைச் சாப்பிடு!" என்று ஒரு கிண்ணத்தை நீட்டினான். அதை அவள் வாங்கித் தலையைக் குனிந்து கொண்டே அவன் வாயருகே கொண்டு போனாள்.

அவள் தந்த கிண்ணத்துப் பாலை அருந்திக் கொண்டே, தன் கையில் இருந்த பால் கிண்ணத்தை அவளது இடதுகைக்கிடையே பொருத்தினான். அவளும் ஒரு புதிய கசகம் கிடைக்கப் பெற்றவளாக உடம்பெல்லாம் குடேறிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் அவன் தந்த பாலைக் குடித்தாள்.

கல்யாணி!...உனக்கு நடனம், வீணை, பாட்டு எல்லாம் தெரியுமா? உம்! உம்! உண்மைதானா?"

விளக்கொளியில் அவள் சிவந்த கன்னங்களில் நாணப் புன்னகை விளைவித்த ரோஜாக் குழிகள் தோன்றி மறைந்தன! தெரியும் என்பதற்கான சைகை போலும் அது! வைடித்தன், அவளை டிதுகுப்புறம் அணைத்தவாறு அழைத்துச் சென்று, மஞ்சத்தில் உட்கார வைத்தான்.

அவளது நாடி நரம்புகளில் குருதியோட்டம் துள்ளிக் குதியாட்டம் போட்டது. இதயம் பல மடங்கு வேகமாகப் படபடத்தது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் தவித்தாள். பாகனேரி எல்லையில் கட்டாரிக்கு மத்தம் கொடுத்தபோது இருந்த தெம்பும் தைரியமும் இப்போது எங்கே பறந்து விட்டன!

வைமுத்தன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து சென்றான். அவன் மீண்டும் திடுக்கிட்டான். ஒரு வேளை அந்தப் பயங்கரமான நினைவுச் சின்னங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விடுவானோ என்றுதான் அஞ்சினான். காதல் மழைப்பொழிவு ஒரு புறம்; கலக்கமளிக்கும் பேரிடியோசை யொருபுறம்!

நல்ல வேளை! அவன் பயந்தது போல நடக்க வில்லை. அங்கே ஒரு மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த வீணையைத்தான் அவன் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான்; அதைப் படுக்கையில் வைத்தான்.

"உம்! மீட்டு!" என்றான். அவன் மெதுவாகத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்து "நீங்கள் மீட்டுங்கள்!" என்ற சொற்களைக் கண்வழியே நடமாட விட்டான்.

"நான் மீட்டப் போகும் வீணைதான் பேசும் வீணையாயிற்றே! நீ இந்தப் பேசாத வீணையை உன் காந்தள் விரல்களால் பேச வை! கேட்கிறேன்!" என்றான்.

தயங்கினான். அவன் தளர்க் காததை யெடுத்து வீணை மீது மென்மையாக வைத்தான். மெல்ல அதிரத்தன வீணையின் நரம்புகள்! ஆனால் அவன் நரம்புகளோ பச்சை வண்ணங் கொண்டு அந்தச் சிவந்த மேனியில் கொடிகளைப் போல் படரத் தொடங்கின!

இசை வெள்ளம்! தேனருவி! தெவிட்டாத அமிழ்தம்! இன்ப நாதம்!... வைமுத்தன் இசையைப் பருகித் திளைப்பவனைப் போல அறையின் பலகணிப் பக்கம் சென்று நின்று கல்யாணியையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நரம்புகளைத் தடவி இசை வாரிதியை வர வழைத்துக் கொண்டிருந்த அவன் விரல்கள் மெல்ல மெல்லத் தங்கள் அசைவை நிறுத்திக் கொண்டன.

வினையின் நாதமும் நின்றது கல்யாணி அந்த வினையின் மீதே அப்படியே மயங்கிச் சாய்ந்தி ருக்காள்.

தூக்கமா? மயக்கமா? வைபுத்தன் சிறிது நேரம் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் அருகே வந்து உற்றுக் கவனித்தான் அவள் அசையவில்லை. ஆனால் உயி ருக்கு ஒரு ஆபத்துமில்லை சாதாரண மயக்கம்தான்! ஆம்; வைபுத்தன் ஏற்பாடு செய்த மயக்கம்தான்!

படுக்கை அறையில் நந்த வைபுத்தன் படிக்கட்டுகள் வழியே கீழே இறங்கினான் அந்த மாளிகையின் நடுக் கூடத்தையொட்டிய பெரிய அறையொன்றின் கதவருகே சென்று அதைத் தட்டினான்!

அந்த அறையில்தான் வடிவாம்பாள் தங்கியிருக்கிறாள். அவளுடன் வந்தவர்கள் மற்ற அறைகளில் தங்க வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். கதவு உடனே திறக்கப்படவில்லை. வைபுத்தன் தட்டிக் கொண்டேயிருந்தான். நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு கதவைத் திறந்து கொண்டு வடிவாம்பாள் வெளியே வந்தாள். வைபுத்தனைப் பார்த்ததும் திகைத்துப் போனாள்.

“தீங்காளா!”

“ஆம் நாணதான்!”

“ஏன்? என்ன விசேஷம்?”

“ஒன்றுமில்லை! உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது!”

“வேடிக்கையாயிருக்கே! முதல் இரவும் அதுவுமா கட்டிய மனைவியைக் கட்டிலறையில்லிட்டுவிட்டு...!”

“இதிலிருந்து எனக்கு உன் மேல் உள்ள ஆசையைத் தெரிந்து கொள் வடிவு!”

“சரி சரி! போய்ப் பதங்கள்! காலையில் எல்லாம்
பேசிக் கொள்ளலாம்!”

“இப்போது பேசுவாஸ்தானே இனிக்கும் வடிவு!”

“என்னை என்.எவென்று நினைத்துக் கொண்டீர்கள்?
அப்படி உங்களுக்கு இஷ்டமென்றால் ஏதோ ஒரு நாள்
கனையோடு விட முடியாது! சம்பிரதாயப்படி என்
லீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டிய சாவிரைகளை
அனுப்புவீர்கள்! அதன் பிறகு வாருங்கள்! ஆயுள் வளையில்
காப்பாற்று வேன் என்று உறுதியளிப்பீங்கள்!”

“வடிவு எல்லாவற்றையும் ஒப்புக் கொள்கிறேன்
நீயும் ஒப்புக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக இதை, என்
கன்னத்தில் ஒரு முததம் மட்டம் கொடுத்துவிடு!”

“அதெல்லாம் முடியாது! இதென்ன கூத்து நடுக்
கூடத்தில் நின்றுகொண்டு...”

“நடுக்கூடமென்றால் என்ன? யாரும் பார்க்க
மாட்டார்கள்-எல்லோரும் துங்குகிறார்கள்! உம் கொடு!”

“முடியாது!”

“நான் உன்னை விட முடியாது!”

எவாடித்தன் அவளைத் தழுவிடச் சென்றான்
வடிவு. அதற்கு இணங்காமல், அவனைப் பிடித்துத்
தள்ளிவிட்டாள் அந்த சிவகத்தில் அங்குள்ள நாற்
காலியொன்றில் விழ்ந்து உருண்டான் உருண்டவனின்
விழிகள். அவனது பங்கையறைப் பலகணியை
நீதாக்கின! அங்கே கல்யாணி நாச்சியார் நின்று
கொண்டிருந்தது காற்றில் அசைந்து கொண்டிருந்த
தொயொன்றின் நிழல் மூலமாகத் தெரிந்தது.

அவள் தன்னைப் பார்க்கிறாள் என்று புரிந்து
கொண்டும் கூட அவள் வடிவாம்பாளை வற்புறுத்து

வகையா, கொட்டி முப்பகையா நிறுத்தவில்லை. ஒரு
வினை, அனாதை கல்யாணி காண வினை நம் எப்பதுதான்
அவ்வளவு தீராகிறது. இது நகரக் கூட்டுதல்"

அகலாந்தான் அவன் பார்ப்பதைப் பற்றிக்
கவலைப்படாமல் அவனை அவன் கவனிக்காது போல்
மீண்டும் வடிவாம்பாளின் மீது முடித்துப் போகிறான்
போலும்!

'வடிவாம்பை' வா! ஓடாதே! நான் சொல்லாதது
தான் எனக்கு வாய்க்கி நக்காவின ஒருத்தி, கல்யாணியாய்
கல்யாணி! காமம் சரியான படடிக்காது! பந்த
மேத்தைையைக் கண்டதும் சுருட்டிக் கொண்டு
பந்ததுவிட்டது!"

என் அப்படிச் சொல்வது கல்யாணி வினை
வாசித்ததை நான் காதாக 'தேவ' நக் கொண்டுதானே
பந்தத் தந்தேன்!"

"அய்யோ! அவளா இல்லவே இல்லை, நான்தான்
வினையை மீட்டிக் கொண்டு நந்தேன். அதற்குள் அந்தச்
சமயம் தாங்கிவிட்டது! நான் இந்த வினையைத் தொடர்
து! மேலும் கவலைக்கின்ற பட்டுடல் கொண்ட
வினையை மீட்டலாம் என்று ஒடி வந்தேன்!"

நீங்கள் என்னை உண்மையி லேயே விநம்புகிறீர்கள்
என்றால்... முறைப்படி என் வீட்டுக்கு வாநங்கள்! மனம்
விட்டுப் போக வேண்டும். என் வாழ்க்கைக்கும் ஒரு ஆண் துணை
தேவைதான். ஆனால் அதற்காக என் கலைத் தொழிலை
நடத்த வந்த இடத்தில் கவறாக நடந்து கொண்டால் அது
என் கலைக்கே நான் செய்யும் மிராயச்சித்தமில்லாத
பாபமாகும்."

வடிவாம்பாள் சொல்லத்தில் உள்ள நியாயத்தை
வைப்பதற்கு உணர்வு முடிந்தது. ஆனால் அவள் நியாய
அநியாயங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படும் கட்டத்திலே
இல்லை!

காம உணர்ச்சி அவனைக் காண்டாய்க்கமாகவே அவஸது காட்டிற்றுப் பாய்சலாகவே ஆகக் விட்டது என்றால் அதுவும் ல்லை! பறக்கவை அவஸது குரிக் கொள் கல்யாணியை அது அதுவாகச் சீதாவதை செய்ய வேண்டாம், அவள் துடிக்க வேண்டாம், துயன் வேண்டாம் வேதனையால் அற வேண்டாம், வேந்து கந்தாம் உளவாத தோடு தொந்து கிடக்க வேண்டாம்.

அகற்காகத்தான் அண்ணலின் நினைவுச் சின்னங்களை அம்ச குளிகா பந்தம் தக்கும் அறையி வே மாட்டி வைத்தான். பாயில் மயக்க மடுத்து கலந்து அவளை வினையின்மீது சாய வைத்தான்.

வினாவில் மயக்கம் தெளிந்து விழித்துக் கொண்ட அவள் எழும் போது, இப்படியோ ந அவள் கொலக் காட்சியைக் காண வேண்டுமென்றுதான் வடிவாம்பாளைத் தங்க வைத்து அவள் மீட்டு சென்று காமச் சீட்டைகளை ஆரம்பித்தான். அதன் உச்சகட்டமாக அவள் வடிவாம்பாளை இறுகத் தழுவி அவள் எவ்வளவு தாடித்தும் நிறுத்தாமல் அவஸது ஆடைகளை அவிழ்த்து விட்டான்.

அகற்கு மேல் பலகணிப் பக்கம் நிற்க முடியாத கல்யாணி அந்த இடத்தை விட்டு வினையி நந்த இடத்தை நோக்கி ஓடினாள். கல்யாணி போய் விட்டாள் என்று தெரிந்த பிறதும் வைமடித்தனின் "வஸ்திராபகரணப்பணி" நின்றபாடி ல்லை.

முகில் அகன்றிட முடி நிலவு தெரிவது போலவும், இலைகள் விலகிட முற்றிய கனிகள் தெரிவது போலவும், துகில் அகன்றிட அந்தத் கோகையாள் கோகையின் நின்றுள். அவனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கவர்ந்து காலடியில் விழ்த்திட வடிவாம்பாள் கற்ற கைவரிசை அது!

நெருங்கினாள் நெல்லிக்கனியை தாகம் தனித்திடுக இப்போதியென்று! வடிவாம்பாளா அரைந்து கொட்பாளா? உடை குறைந்த உடலை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிவிட்டு.

தங்கி மிஷ்கி தடவிவென்று அறைக்குள் நுழைந்து
கதவைத் தாழி கை கொண்டான்

இந்த அரிய கிழிச்சக் கோலையைப் பக்கத்து
அறைகளில் தங்கியிருந்ததாகவும், வலிகாங்கியும்
கைவழி நகர்த்துகளின் வழியாகக் கடித்து வலியெய்தக்கூற
வனையில் கண்ட இரத்தினர் அறைக்குள் ஓடிய
வடிவம்பாள் வெறு ஆன உருக்கி கலந்து போடியையத்
துக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்து இவ்வேல் ஒரு
வீரபடி கூட இவ்வேல் இக்காபாட் பீன் இப்போதே
பேராக வேலா என்று கூறிவிட்டு நாதமன் மாடா
உலகாங்கியமாடா எனக் கவினான் அவர்களுள்
முடைய படிக்ககன் சகிதம் ஓடி வந்தனர்

அதற்கு மேல் அங்கிருந்த விநம்பாத வைரமுத்தன்
வடிவம்பாள் குழுவின் செவ்வாதைய பார்த்தபடி
படிக்க நகன் ஏறி பந்தகையறைக்குள் நுழைந்தான்.

அங்கு கல்யாணி வீணையின் மீது சாய்ந்தவாறு பழைய
நிலையின்மேல் இந்நகன் கணவன் ஆடிய
காபவெறியாட கதைத்தான் கண்டு கொள்ளவில்லையென்று
கணவன் மீட்டிய கை வேண்டி மென்பது அவன் எண்ணம்
அதை அவள் பார்த்தகாகத் தொந்தால் அதனால் அவளுக்கு
அவளா மீது ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டு விடக்கூடும். அதற்காக
பயந்தான்

ஆனால் கல்யாணி நன்றாக நடக்கிறாள் என்பதாகக்
கருகித் தனக்குள்ளாக வெளித்துக்கொண்டு வைரமுத்தன்
அங்கு நகன் ஒரு நீண்ட மயிலாகவாத்தில் பந்தது உருக்கத்
தொடங்கினான்

வீணையைக் கண்ணீர் அலைகள் அடித்துக்கொண்டு
பாய்விட்டுப் போனதற்கு அளவுக்குக் கல்யாணி அடிது
தீர்த்தான்

அந்தப் பேதை நாடி வந்தது என்ன ஆனால்
தறுக்க ஓடிவந்து திற்தும் அதிர்ச்சியின் அபாயகாமான
வடிவம்தான் என்ன எத்தனை ஆகைகளைத் தங்கத்

தக நகலாகி எதிர்கால வாழ்வுக்கென விதானம்
அமைத்தான் அதை யநினைப்பான். அத்தனையும்
வினாநான். அவன் கட்டிய மனக் கொட்டை யெல்லாம்
மணநான். மதநாசாயி எத்ப்பதற்குக் கட்டில் பூழ்கி,
மரட்டுத் திடயக் கெட்டில் வாய்க் குள் அகப்பட்டுக்
கொண்ட அவைக் கதைகானா அவன் கதை இத்தக்
கெள்விகளை விண்ணையிட்டு அவளது கண்ணீர்த் துளிகள்
எழுதித் கொண்டிருந்தன

அந்தச் சொர்ணை விடியற்கால வரை விழித்
தி ந்து பதக்கையில் உணவு உறங்கப் போய்விட்டான்
கல்யாணி.

காலக் கதிரின் ஒளி கட்டிலைக்குள் பரவியதும்
திருக்கட்டு எழுந்தான் எவாடிக்கொழும துயில் நீங்கி
எழுந்து உலகக் கொண்டி நந்தான் பாயாபுடன் எழுந்த
கல்யாணியைப் பார்த்து.

"என்ன! புன் துங்கப் பின் எழும் பாவையென்
பார்க்களை; அது தீதானா கல்யாணி!" என்று கலகலவெனச்
சிரித்தவாறு கேட்டான்.

அவள் அவனைப் பார்த்து. "மன்னிச்சிடுங்க!"
என்று சொல்லிவிட்டுத் தாலியை எடுத்துக் கண்ணில்
ஒத்திக் கொண்டு அவன் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி
விட்டு, பிறகு அங்கு நிற்காமல் அறையை விட்டு
வெளியேறிப் படிக்கின் வழியே கீழ் இறங்கினான்.

நடுக்கூடத்தில் இருந்த வீரம்மாள் அவளை ஒரு
விஷமப் புன்னகையுடன் வரவேற்று "மோம்ப
அசதயாயிருக்கும் நல்லா வெந்திரிசை தலை முழுகு
கல்யாணி!" என்று யோசனை சொன்னாள்

775/15
11/2/1961

29

உயராகக் கண்ணில் நகது சரிந்து விட்டதால்
 துணை மால் வகுவது ஐந்தேகாடினியா யோ செடினியா யோ
 செடினியா யோ கண்ணினியா யோ பிடித்துக் கொண்டு
 துடிக்கது செடினியா யோ கண்ணினியா யோ கண்கள்
 துடிக்கது வந்தது நடிப்புக கூட க்கினி க்கும் ஆனால்
 கண்ணினியா நல்ல அதுவல்ல செடினியா குறுங்கும்
 மலர் செடினியாயும் கண்ணினியா க்கும் பின்னர்
 செடினியாயும் பாவசு செடினியா பாதது துடிக்கவாறு
 மேலே வந்த செடினியா நகது செடினியா அந்தச்
 செடினியா பாவசு நகது கங்கு கண்ணினியா க்கு
 விட்டது சரிந்து செடினியா ஆயிற்று அவளது
 செடினியா துணை துணை

மணம் செடினியா வாய்க்குதுடன் இந்நகது
 செடினியா வாய்க்குதுடன்

கண்ணினியா பாவசு பிந்த துயர்த்துக் கூட
 மணம் செடினியா அளவக்கு ஆனால் அகதாதுடன்
 பாவசு நகது பட்டமங்கு க்கு வண்டியில்
 பாவசு செடினியா வாய்க்குதுடன் பாவசு க்கும்

பாவசு க்கும் மணம் க்கு இந்நகது அபாந்து
 மணம் ஆடிய செடினியா க்கு க்கு க்கு க்கு க்கு
 செடினியா க்கு

இரவு பள்ளியறைக்குள் நுழையும் வளையில்-என், நுழைந்த நிறகு கூடகதவோத்தில் நின்ற வளையில் நெஞ்சல் அலை மீமாதிய எதிர்பார்ப்புகள்.

இவ்வளவையும் உணர்வு பூர்வமாக அனுபவித்த அந்தக் கல்யாணிதானா இப்போது உடலைச் சுமக்க முடியாதவளைப் போலச் சுமந்துகொண்டு தோட்டத்துக் குளியலறைப் பக்கம் வந்து கொண்டிருக்கிறாள்? ஆம், அவள்தான்! திடீரென ஏற்பட்ட விபத்தினால் மனம் குழம்பிப் போயிருந்தாள்!

இதுதான் காரணம் என்று ஆணியடித்து மாட்ட முடியாத ஓர் அதிர்ச்சியினால் தாக்குண்டு சோர்ந்து போயிருந்த அவளைத் தோட்டத்துப் பக்கம் காத்திருந்த கௌதாரி குறும்புச் சிரிப்புடன் ஓடி வந்து தழுவிக் கொண்டாள். கல்யாணியுடன் இரண்டு நாட்கள் துணையாக இருப்பதற்கு அவளும் அப்போது அவர்களுடன் பட்டமங்கலத்திற்கு வந்திருந்தாள்.

"எம்மாடி! எங்க ராஜாத்தியம்மா! மாப்பிள்ளை நல்லவிதமா நடந்துகிட்டாரா?... இல்லை... ரொம்ப முரட்டுத்தனமா?"

கல்யாணி சிரிக்கவும் முடியாமல் அழவும் முடியாமல் தவித்தாள். இரவு நடந்த நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் இரட்டுக்குள்ளேயே கிடத்திட வேண்டுமென்பதுதான் அவள் முடிவு அப்போது!

இந்தச் செய்தி அண்ணன் வளையில் எட்டி விட்டால் அவன் என்ன துடிதுடிப்பான் என்று கல்யாணிக்குத் தெரியும். அதனால் வெட்கப்படுபவளைப் போல நடித்துக் கொண்டு குளியலறைக்குள் சென்றாள்.

"நாச்சியாரம்மா! நானும் வர்றேன்! குடா உடம்பிலே தண்ணியை ஊத்தி கொஞ்சம் அழுக்கி

விடக்கிறேன். அப்பத்தான் உடம்பு வலியெல்லாம் பறக்கும்."

சௌதாரி கல்யாணியுடன் களியலறைக்குள் துடைத்து விட்டாள். 'தயவு செய்து நீ வெளியே போ...' என்று செல்லமாக அட்டடினாள்.

'எம்மாடி' கொஞ்சம் பொறுமையா இ ருக்கணும்! நாளை உடை யெல்லாம் கழட்டுவேனாம்..." என்று கல்யாணியின் சைலென்ட் கலைப்பைக் களைத்தாள்.

கல்யாணி, சரோசென்ட் சைலென்சை இடித்துப் போக்கிக் கொண்டு, 'நீ வெளியே போறியா இல்லையா...' என்று சகாப்தத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மிரட்டினாள்.

சௌதாரி விடவில்லை. துறம்புப் பேச்சு எல்லை மீறியது ஒ'புரியது! புரியது! நான் உடம்பைப் பாத்துடக் கூடாது' கொரியும்! தெரியும்!.. நகக்குறி பற்குறி யெல்லாம் என் கண்ணிலே பட்டு நிழல்கும்!"

சௌகாரியின் கள்ளமில்லா உள்ளத்திலிருந்து எழக்க அந்தக் சைலென்சைக் கல்யாணியால் இரகிக்க முடியவில்லை! அகந்து மாறாக ஒரு நீண்ட பொருஷச்சை வெளிப்பட்டது! அப்போதும் சௌதாரி விடவில்லை.

'என்ன இது பேருச்சு! அவசரம் புடிச்ச பொழுது அதுக்குள்ளேயே விடிஞ்சிட்டி' தென்னு கவலையா இ ருக்கும் இ ருக்கும்... எனக்குக் கூட முதல் நாள் அப்படிக்கான் இ ருந்தது. இந்த காடையி ருக்கே அது அன்னைக்கு என் தாடை யெல்லாம் முத்திரை குத்தி வச்சுட்டுது! நாலு நாள் யார் முகத்திலேயும் என்னால முடிக்க முடியலை! கன்னம், கீது, மூக்கு எல்லாம் காயம்!.. சரியான முாடு. இந்த மாப்பிள்ளை நல்லவரு போல இ ருந்து கழுத்துக்குக் கீழேதான் கைவரிசையைக் காட்டியி ரப்பாது! இல்லையா அம்மா!"

தூய்மையும் சொற்கள்... கரும்பாக இனிக்க வேண்டியதற்குப் பல்லாகக் கல்யாணியின் செவி வழியாகத் துகிலுடிகள் எனப் பாய்ந்தன. அத்திரத்தையும் அழகையையும் அடக்கிக் கொண்டு, போலிப் புன்னகையொன்றை அந்தப் பொல்லாத இரவு நிகழ்ச்சிக்கு முடியாகப் போர்த்த விட்டு இப்ப நீ வெளியே போறியா இல்லையா? நான் தனியா குளிக்கணும்!" என்று கௌதரியை இழுத்து வெளியே தள்ளிவிட்டு, குளியலறைக் கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டாள்.

முதலில் தனது தலையில் கை வைத்தாள் வலி தெரியாமல். வாயைப் போய் நுத்த மல்லிகைப் பூச்சாத்தை எடுத்துக் கீழே எறிந்தாள். குளியலறையில் இருந்த ஒரு பளிங்கு மடையில் பழங்காலைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்தவள் விக்கி விக்கி அழுத் தொடங்கினாள்...

அந்த அழகையொலி மிக மெல்லியதாகக் குளியலறைக்கு வெளியே இருந்த கௌதரியின் காதுகளில் விழவே, அவள் சந்தேகத்துடன், "நாச்சியாம்பா!" என்று கூப்பிட்டுப் பார்த்தாள் உடனே பரபரவென்று கல்யாணி வெந்திரை மொண்டு குவளை குவளையாகத் தலையில் ஊற்றிக் கொண்டு அந்த ஒலியில் தனது அழகை ஒலியை மறைத்தாள்... அவள் விரைந்து குளித்த வேகத்தில் அனிகைகளைக் கழற்றவும் ஆடையை அதற்றவும் கூட மறந்து போனாள். கௌதரி வெளியில் இருந்தபடியே விரிவுரையாற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

"புகுந்த வீட்டிலே பிறந்த வீட்டை நினைக்கிட்டு இனிமே கவலைப்படக்கூடாது!"

இந்த அறிவுரை கல்யாணியின் காதுகளிலும் விழுந்தது. அவள்தான் தனது வாழ்க்கையின் தொடக்கம்.

எவ்வளவு பெரிய விபத்துடன் உலகமே நகங்கொண்டது என்பதை மனங்கொண்டு விவரம் எழுதி எழுதி மனங்கொண்டு சந்தர்ப்பம் செய்து கொண்டு நகங்கொண்டது.

அனாஸாயாய் கந்தையாய்த் திகழும் தனது
அண்ணாதுக்கு அண்ணா லோட்டாகையாய்த் திகழும் அனாஸாய்
அனாஸாய் பெருகென ஆகியிவ்வாரோயென்று கன்யாணர்
நினைந்த கிம் லோகெய்யம் நீர்த்துளிகள் அவளது
இளைகல்வ டத்துக்களாய்த் தொங்கின

பாசத்திற்குரிய சுகங்களை பட்டமங்கலத்தில் படநம்
பூங்கொடியாகி எவ்வித இடநம் இன்னலுமின்றி
வாழ்வான் என்றமனம் கிறைந்த நம்பிக்கையோடு சாந்தி
வண்டியில் கிந்தகொட்டியூர் கிதாக்கிச் சென்று
கொண்டி நந்தான் வாஸத்துவலி சில நாட்கள் தனது
செல்வத சங்கையைப் பிரிந்தி நக்கும் துயரத்தைத் தாங்கிக்
கொள்ள முடியாதவன், குத மன மாற்றத்திற்காகச்
சுந்தரியை நாடிச் சென்றான். அவன்பால் ஏற்கொண்ட
இகமத்தைப் பற்றிகொடுத்துவிட்ட காவஸத்தால் அவனை
நிலைத்து மகிழ்வதற்குப் பிறிதோர் இதியுமின்றி அந்தச்
சொக்கில் பங்கனையில் இரப்புக் கொள்ளாமல்
ஊஞ்சலில் மெல்ல அசைந்து கொண்டிருந்தான் சுந்தரி

விட்டு வாசலில் வந்து நிற்பது பாகனோ
வண்டிதான்! ஓசையிலேயே கணநொண்டிதான்! சிறிதும்
அவள் எதிர்பார்த்தவில்லை! அதனால் அணிமணிகள்
எதுவும் வறி ஒரு சாதாரண நில உடையில் தோன்றிக்
கதைவத் திறந்தாள்! வாளுக்கு மேலே அவளைத் தனது
விழிகளால் வளைத்தாள் நீல வானில் நீலவு முளைத்தது
பேரவிசுத்தது அவளைது உடையும் முகமும் அவளுக்கு!
வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனுமில்லாத நிலையைப்
பெற்றனர் இரவரும் ஒருகணம்!

இரண்டாம் தடவைதான் அந்த விதிக்கு
வாளுக்கு சிலி வந்திருக்கிறான் என்றாலும் அந்த

விடக் து முற்றும் உரியபுடைய துடம்பத்
கனவனாக மாளமனவென்று மாபும் படிதளில் ஏறிச்
சென்றான்.

அவனது நலையழகைக் கண் கொட்டாமல்
பார்த்துக் கொண்டிருந்த கங்காம்பாள். வேலைக்காரியை
அழைத்துத் தெருக்கடைவத தாய் போடச் சொல்லிவிட்டு,
அவளை அக்கனையிடகம் சென்று அவசர அவசரமாகப்
பாலை எடுத்துக் கிண்ணத்தில் ஊற்றிக்கொண்டு,
கூத்தில் இருந்த படிக்காட்டையும் ஒரு கையில் தூக்கிக்
கொண்டு மாபுக்குக் கொன்றாள்.

படிதளில் கால் ஊன்றும் போதெல்லாம்
நடனக்கலை காட்டி அவளது அசைவு, அன்றைக்கு
ஏனோ நாணிக் கொண்டு நின்றது!

"கல்யாணிக்குத் திருமணம் ஆகிறவரையில்"
என்று அவன் விதித்த நிபந்தனைகளுக்கான தெரு படிந்த
பிறகு இன்றுதான் வந்திருக்கிறார்! அவளுக்குத்
திருமணம் முடித்துவிட்டால் அவர் வந்திருக்கிறார்.
"அதனால்... அதனால் இன்றிவு. இன்றிவு..."

அதற்குமேல் வார்த்தைகளை உச்சரிக்க முடியாமல்
அவளது இதய அதாங்கள் தடுமாறின! அதற்கு
அடையாளமாக அவளது கால்கள் ஒன்றோடொன்று
பின்னிக் கொண்டன!

"என்னடி இப்படியொரு சந்தோஷம்!" என்று
யாரோ அவளைக் கேலி செய்வது போலிருந்தது.

தனக்குள்ளாகவே சிந்தித்துக் கொண்டாள்.
மின்னிதம் பொன் பூக்களையொத்த கன்னியின் இகழ்கன்
துடித்தன. ஒரு வழியாக மாபுயறைக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.
பழத் தட்டையும் பால் கிண்ணத்தையும் வாளுக்குமேல்
உட்கார்த்திருந்த இருக்கைக்கு எதிரே வைத்தாள்.

உட்கார்' என்று அவள் காம கொந்த இடித்தான் அவள். ஒன்றும் வெண்டாய்' எனச் சற்று உயர்படி அவள் அப்பால் நகர்ந்து கொண்டாள்.

ஓ! இதனை நான் வாலில்லை என்ற 'கொடியாய்' எனச் சீர்த்தான் வாளுக்கு வெல்'.

கந்தரி முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

'ஊடலில் தொற்றவர்தான் வென்றவாகக் கந்தப்படுவார் என்று திருத்தறள கூறுகிறது. தெரியுமா உனக்கு' அதனால் தான் தோற்க வேண்டும் இப்போது'.

எனக் கூறிய வாளுக்கு வெல். தட்டில் இரந்த ஒரு பழத்தையெடுத்து கைகளில் உருட்டியவாறு எழுந்து அவளிடம் வந்து நின்றான் மிகவும் சீமப்பட்டுச் சுந்தராய்பாள் கோபத்தைத் துணைக்குக் கூப்பிட்டுக் கொண்ட, அவளையும் மீறித் துள்ளிப் பாய்கிற புன்னகையை இரட்டிப் பேழைக்குள் பூட்டிப் போட்டு விட்டு வாளுக்கு வெலியைப் பார்த்தாள்!

'உங்களைப் போர்க்களத்தில்தான் யாரும் ஜெயிக்கக் கூடாது! இங்கேயும் அப்படித்தானா'.

'போர்க்களம்! அதில் பல களங்களைச் சந்தித்தவன் நான்! ஆனால் இந்தக் களம் இது ஒரே களம்தான் எனக்குப் பரிசீலம்! வெற்றி தோல்வி யாதாகு என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் மோதிப் பார்க்க வேண்டியதுதான்!'

சுந்தராய்பாளுக்கு ஏற்பட்ட வெட்கம், அவளை அந்த இடத்தில் நிற்க விடாமல் தூத்தியடித்தது. பொய்க் கோபம் பற்றத்தது. ஒடிப்போய்ப் பஞ்சணையின் தலையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள். அவள் குறுங்கிக் குறுங்கிச் சிரிப்பது அவளது துடியினையின் அசைவினாலே அவனுக்குப் புரிந்தது. அவனும் போயப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவளது முதுகைத் தடவிக் கொடுத்துக்

கொண்டே "அதற்குள் போரில் புறமுதுகு காட்டித் தோற்று விட்டாயே!" என்றான்.

"ம். போங்கள்!" என்றானே தவிர அவனைப் போகவிடாமல் அவன் மடியில் தன் தலையைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டான்.

பெண்ணைக் கொடி என்கிறார்களே. எந்தக் கொடியாவது இப்படிச் சேலையால் கண்ணுடைய அழகை மூடித் கொள்கிறதா? வாஸக்து வேலி இந்தக் கேள்வி கேட்டதோடு நிறுத்தாமல் அவன் மதுகின் பக்கம் முத்தமிட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்த சேலையின் தலைப்பைப் போட்டி உணர்வோடு இழுத்து விட்டான். அதைத் தடுக்க வேண்டுமென்று அவன் நினைத்தாலும் அந்த நேரத்தில் அவன் முனையின் கட்டளையை அவன் கைகள் ஏற்றிடவில்லை.

"சந்திர! அலங்காரமில்லாமல் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய்!"

"அலங்காரமின்றிப் பார்ப்பதற்காகத்தானே சொல்லாமல் கூட வந்திருக்கிறீர்கள்..."

"அலங்காரமில்லாமல் மட்டுமல்ல! உன்னை எதுவுமே இல்லா..."

வார்த்தைகளை அவன் முடிப்பதற்கு முன்பே அவனது தாமரைக் கை வினாந்து சென்று அவன் வாயைப் பொத்தியது. அந்த மி நுதுவான உள்ளங்கையை அவனது உதடுகள் சற்று முட்டித்தனமாகச் சுவைத்தன. அந்தக் கையில் அவனது மீசையின் ரோமங்கள் பட்டதால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி அவனைப் புல்லரிக்க வைத்து இன்பபுறியின் ஏணிப்படிகளில் ஏற்றிவிட்டன. குப்புறப்படுத்தவாறு மடியில் தலை வைத்திருந்தவனின் இடையினை இறுகப்பற்றி அவன் முகம் தனக்குத் தெரியுமாறு மல்லாந்த நிலையில் தன் மடியில் பதுக்க வைத்துக் கொண்டான்.

என்னோடு போய்ச் சேர்ந்துக் கொள்ளுறாய்... நான் இவ்வளவு கொன்ன பிரதமர் உன் ஆக்காய் நீளில்லையென்றால் அதா நேற்ற தண்டனையைக் கொடு!"

"தண்டனையோடு இதை தாத்தான் போகிறேன்!" அவனை இறுகத் தழுவித் கொண்டான் முதல் தண்டனையாக அவன் உதட்டில் முததம் பதித்தான்! அவனோ அவன் கன்னங்களில் முத்தங்களைப் பறித்தெடுத்தான்! ஒட்டிக் கொண்டனர் இருவர் ஒருவராய்! அவன் கரங்கள் அவள் ஆடைகளையும்.. அவளது கரங்கள் அவளது ஆடைகளையும்.. அதற்குள் விளக்கு அணைக்கப்பட்டிருந்தது..

"இது" ஒலியின் இசையோடு இன்ப லோகப் பயணத்தின் தொடக்க விழா, ஒருவனையொருவர் மறந்த நினைவில்... அதற்குள் பந்தக்கையறைக் கதவு படபடவென்று தட்டப்பதம் சப்தம்!

கட்டிக் கூட நேதானா வெட்டிப் பிரித்த ஓசை! திடுக்கிட்டு எழுந்தனர்! சமீத்துக் கொட்ட வேண்டிய அந்த எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிதான் என்ன? இருவருமே அதையறிந்து கொள்ளும் பாயப்பில் உடைகளை அவசர அவசரமாக அணிந்து கொண்டிருக்கதைத் திறந்து வெளியே ஓடி வந்தனர்.

வேலைக்காரி நின்றுள்.

"என்னடி சனியனே!" என்று கந்தரி கினம் பொங்கிடக் கேட்டாள்.

"யாரோ மேகநாதனாம்! ரொம்ப ஆபத்தான சேதியாம்! அய்யாவைப் பார்க்க வந்திருக்காது!" அவள் நடுங்கிக்கொண்டே பதில்கூறியதும் "யார்-மேகநாதனாம்" என்று கேட்டபடி வாணக்குவெலி படிக்களைத் தாண்டிக் கீழேயுள்ள ஊஞ்சல் கூடத்திற்கு வந்தான்.

மேகநாதன், "மன்னிக்கவும்" என்று கூறிவிட்டுச் செய்தியைச் சொன்னான்.

கர்னல் அக்னியூ எட்டெட்டாயிம் வீரர்களாக
கொண்ட பெரிய பட்டாளத்துடன் ஒக்கலா
பாறுகையிட்டானாம்! நமது விதகலாப்படைகள் மிக
மூக்கமாகப் போரிடிக் கண்டன ஒக்கலாப் பிடிக்க
மடியாது எனத் தெரிந்து கொண்ட அக்னியூ, தனது
படைகளைக்கொண்டு ஒக்கலாபே கீ வலத்துக்
கொளத்தி நாசமாக்கிவிட்டு, மன்னாபநுலின் கலா
நகரான சூறவயலை நோக்கிப் பறையுடன் போய்க்
கொண்டிருக்கிறானாம் கமரி கறுத்த ஆதப்பன் சூறமாத
துந்தச செயற்கள் கிடைத்த நக்கலிற்றா

அப்படியா இப்போது ஆதப்பன் எங்கே?"

"சூறவயலைக் காப்பாற்ற எதாவது செய்ய
வேண்டியென்று சில வீரர்களின் போய் நப்பதாகத்
தகவல்! அதுமீ நமல்ல மது பாண்டியர்களிடன் நமது
கள்ளர் நாக்கள் கொண்டுள்ள உறவு, கர்னல்
அக்னியூவுக்குத் தெளிவாகவே புரிந்து விட்டதாம்!
அதனால் கறுத்த ஆதப்பனைக் கைது செய்ய
உத்தாவிட்டிருக்கிறானாம்!"

"ஆ! அப்படியா?"

வாளுக்கு வேலியின் முகம் பாயும் வேங்கையைப்
போல் மாறியது! சுந்தரியைத் திரும்பிப் பார்த்தான்!
நிலைமையறிந்து பேசுநாதன் வெளியே சென்றான்!

"சுந்தரி! என்னை மன்னித்துக்கொள்! நிறகு
வந்திறேன்" என்று கூறி-அவளது கால்களுக்கு
முத்தமளித்துவிட்டு வாளுக்கு வேலியும் பேசுநாதனுடன்
புறப்பட்டான்!

30

சிறுவயல் என்ற பெயர் கம்பிரமாகத் தோன்றா விட்டாலும் சன்ன மத்துவின் மாளிகை அங்கே கம்பிரமாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது அந்நியப் பகைவனான அங்கேயத் தளபதியொருவனே அந்தச் சிறுவயல் நகரத்தின் சிறப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறான்.

சிறிய மாளிகையால்தான் எழிலுறக் கட்டப்பட்டது என்றும், இந்தியாவில் அவன் சென்று பார்த்த நகரங்களில் சிறுவயல் நகரம் தனிப் பெருமையும் அழகும் வாய்ந்தது என்றும், வீதிகள் மிகக் கச்சுமையாக அமைந்திருந்தன என்றும், அந்தத் தளபதி வர்ணிக்கிறான். அங்கேதான் ஆதிக்க வெறியின் தாண்டவத்தை நடத்தக் கர்னல் அக்னியூவின் படையினர் அணிவகுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவனது படையுடன் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த திராவிடர்களின் படைகளும் இணைந்து கொண்டன.

நள்ளிவுக்குள் எப்படியும் சிறுவயல் நகரைக் கைப்பற்றிக் கின்னடி நதுவைக் கைது செய்ய வேண்டுமென்ற உறுதியுடன் கந்தையான பிராந்தியத்தின் கர்னல் அக்னியூ நகரின் நாலா சாலைகளிலும் அக்னியூவின் படையினர் கழிந்து விடக்கூடாது விட்டனவாய் பரங்காமராகக் காக்கின அக்னியூ அந்தக் கந்தையின் அடிமையான தளபதியை அடித்துப் படை யினர் நகரம் வாய் படைமன்னா தளபதியை அடிக்கொண்டிருந்தார்.

விடாதிர்கள்! விடதலைக் தப்பவை விட்டி யடிபுட்கள்! சிறுவயல் வீடுததால் அகக்குத காணையார் கோயில் நமது காலடியில்கான்! உட பன் லோறுங்கன்! காணின் படிக்கத்தாது ஏற்ப அவனது படை, சிறுவயல் நகரத்தை கைப்பற்றக் கங்கணம் கூட்டித் கொண்டு, மருது பாய்மடியின் வீர்களை வளைத்துக் குண்டு மார் பொழியத் தொடங்கியது.

மயிரிலும் பீலாகத் தங்கள் மண்ணை 'தெரித்த அக்க பறவாருள்' திலகங்கள். தங்களது தலைவர்களில் ஒருவரான சின்னம் நதுவைப் படைவர்களின் கையில் சிக்கலிட நால் பாதுகாக்கும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டு, சிறுவயலுக்குள் அவர்கள் நுழைந்து விட நமது சக்திடைத் தங்கள் நினைங்களையே குறுக்கிக் போட்டிடத் தயார் என்ற நிலையில் சமர்ப்பு நதனர்.

ஆயிதக் கணக்கானோர் துப்பாக்கிகளைப் பயன்படுத்திப் போரிடும் போது அவர்களை எதிர்த்து நுாறுக் கணக்கான வித்சலை வீர்கள் குறைந்த அளவில் துப்பாக்கிகளையும், மற்றும் சுட்டிகளையும் வாட்களையும் கொண்டு சமாளிப்பது சாதாரண காரியமா? எதிரிகளுக்குச் சாதகமாக இந்நடம் அமைந்துவிட்டது!

அவர்களுக்குச் சாதகமான அந்த இந்நளைத் தனக்கும் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சின்னம் நது தில வீர்களுடன் கோட்டை விலி நந்து தப்பிவிட்டான் என்ற செய்தி கிளல் அக்ஷியூவின் கதுக்கு எட்டியது சிறுவயலில் இந்நது காளையார் கோயில் வளையில் அடர்ந்து நீண்டள்ள காட்டிப் பாதை வழியாகத்தான் சின்னம் நது சென்றிருக்க வேண்டும் என்று யூசித்துக் கொண்ட அக்ஷியூ சிறு வயலில் நகரத்தைத் தனது அதிகத்தின் கீழ்க் கொண்டு வா மிக அவசரம் காட்டினான்.

அந்த நகரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டால் காவலையார்
தாயால் சேலனும் சபா நம்பாளை வழியாகக் தனது
பலன் செயல் தீர்த்துச் செல்வதற்குத் தன்னை யாக ஆக நகரும் அந்த
யென்மான் போர்ப் பாசறையை அடித்துவிட்ட தாயப்
பொருள் என அவன் கருக்கனான் சிறுவயனை வெற்றி
கொண்டால் அந்தக் கிட்டம் காட்டி யழித்துவாறு
காவலையார் கோயிலை வெடிகளால் எதிர்த்து எதிர்த்துக் கன்னலின்
கணிப்பு!

"விண்ணம் நது காரி விட்ட தற்காக யாரும் சோர்ந்து
விடாதிர்கள்! அவனையும், பெரியம் நதுவையும்,
ஹலையகதுரை, கோபால் நாயக்கர் கூட்டத் தையும் பிடித்துத்
தண்டிப்பது நபது போரின் ஐயுதிக் கிட்டம்! அதற்குள் சிய
எதிர்ந்பதம் தன் களையெல்லாம் தகர்ப் போர் சிறுவயன்
அண்பலனையையும், இக்கநகரின் போர்த் களத்தையும் சூறி
வைத்துப் பாயுங்கள்! எனக் கர்ச்சனை செய்தவாறு கர்னல்
துரை தனது குத்தையை பூட்டுக்கிட்டான்

அவனது கையில் நந்த துப்பாக்கி எகிர்த்து வரும்
விடிதலை வீர்கள் மீது குண்டுகளைப் பெழிந்தபடி
யி நந்தது அவனைத் கொடர்ந்து வந்த நாயைந்து
அங்கிலையாக் குதிரை வீர்களுந் விடுதலை வீர்கள்
பலரின் உயிரைக் குடிக்கத் தவறவில்லை.

நக நகர்துள் போர் மழக்கம் கேட்டு மக்கள்
பெரியடைந்து திசை கேட்டு ஓடத் தொடங்கினார்கள்.
அவ்வாறு ஓடிய புகழ் சீயார், பெண்டிர், மழலைகள்
பலரின் இரத்தத்தைச் சுவைத்துக் குண்டுகள் கூத்தாடின.

"அய்யோ!" என்ற அலறலையும் "விடாதே!
பிடி! குத்து! கடு!" என்ற கூச்சல்களையும் அந்த நகரம்
தாய்காமல் குறுங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது அங்கே
இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு பத்துப் பதினைந்து
தீப்பந்தங்கள் வெகு வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தன!

அந்த வீரர்களின் உதக்கமும் உணர்ச்சியும் கலந்த வேண்டி கோவந்தக் கறுவையல் மக்கள் செவி சாய்த்துத் தங்களால் முடிந்தவனாயில் அந்த வழில் நகரத்தை எரித்ததுக்கு இனாயாகக் கிட்டு வெளியேறித் கொண்டிருந்தனர்.

கர்னல் அக்னியூ, குதையில் வட்டமிட்ட படியே தீப்பந்த வீரர்களை நோக்கிச் சுட்டுக் கொண்டே யிருந்தான். அவன் குறி தப்பாமல் பல வீரர்கள் மண்ணில் சாய்ந்தனர். அந்தக் கோவந்தக் கண்டு துடித்துப் போன தாடிக்காகக் கிழவன், தனது துப்பாக்கி கொண்ட கர்னல் அக்னியூ துளையின் மீது குண்டுகளைப் பாய்ச்சினான். குதரை கருண்டு விழுவதற்குள் அக்னியூ நுந்து வேகமாகக் குதித்துவிட்ட கர்னல் தனது அக்னியூ அந்தக் கிழவனை நோக்கிச் சுட்டான். ஆனால் குண்டு பாயவில்லை துப்பாக்கியின் குண்டு தீர்ந்து போயிருந்தது கிழவன் இதுதான் சமயமென்று அக்னியூவின் மீது தனது துப்பாக்கியை நீட்டினான் ஒரே குண்டு அதில் அக்னியூவின் தலை நொறுங்கி அங்கேயே சாக வேண்டாம் ஆனால் அந்தக் கீழத் தளகர்த்தனுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றம்! அவனது துப்பாக்கித் தோட்டாக்களும் தீர்ந்து போயிருந்தன.

கர்னல் அக்னியூ, தனது வாளை உதவிக்கொண்டு கிழவனை நோக்கி முன்னேறினான். கிழவனும் குதையில் நுந்து ஒரே காலாகத் தாவி அக்னியூவின் முன்னால் வானம் நின்றான். அந்த இடத்தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக எரிந்து கொண்டிருந்த வீடுகளின் நெருப்பு ஜுவாலையில் இருவரின் போர் வாய்களும் பளபளவென்று மண்ணிக் கொண்டிருந்தன! கர்னல் கவகவெனச் சிரித்தான். அது கனல் கக்கும் சிரிப்பாகவும் என்னத்தை வெளியிடும் எகத்தாளச் சிரிப்பாகவும் இருந்தது.

"ஓ சின்ன மருதுவா" ஓடட போன மேக் அப நன்றாகத்தான் நகறிற்று! கபர்த்து ஒடுவதற்கு இப்படியொரு தந்தையர் என் அன்புள்ள மருது இப்போதும் ஒன்றுக் கொ சிவிர விளையை வாணாக் கீழ் போட்டு விட்டு வாயைக் கீர்த்து ஓடியோரு மன்னப்பு ஆமாம் மண்டியிட்டவர்களை மனவிக்கும் கபாவம் கொண்டு தான் ஆங்க லேட் கம்பென் ஆர்ம் கொச்சம் சங்கத்துப்பயப்பந்து பெரிய மருதுவாவிட சின்ன மருது க்ரண்டசாவி என்று கொண்டிப்படி நகறி நென் இத்தி எரிந்து கொண்டி நகறித் தங்கலெடயாகாம். இதைப் போல ஆயித்ததுக்கு மேற்பட்ட உங்களுது காமங்கலம் -அவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள எண்பதாயித்தற்கு மேற்பட்ட விக்ஷம எரிந்து சங்கச்சம்பல் பொடிதளாகக் காற்றில் பறக்க வேண்டிமென்று விநம்புகிறீர்களா வீரகதை மருது கொச்சம் விவேகத்தைத் துணைக்கு அனடியுங்கள் எங்களுக்குப் பணிந்து எங்களை வணங்கிய காரணத்தால் புதுக்கோட்டைத் தொண்டை மான் கொலையில்லி வாழ்கிற நிலைமையைப் பாருங்கள்! எட்டையடித்துப் பாளையக்காரர் எங்களை ஏற்றுக் கொண்டதால் எத்துணை அக்கஸ்துடன் வாழ்கிறார் அது மட்டுமல்ல, இப்போது உங்கள் சிறுவயல் நகரை வளைத்து நக்துப் படைகளில் பெரும்பகுதி அந்த நட்டி நிறைந்தவர்களால் அனுப்பி வைக்கப் பட்டதெயாதும்! சிங்களங்கள் எங்கள் காலடியில்! சிவகேசங்கைப் புலிகள் மட்டுமே வீணாக உறுமலாடுவனம்"

கர்னலின் இத்தாபத்தைக்கொண்டு தாடிக்காரத் தளபதி எக்தகைய மனமார்த்ததற்கும் ஆளாகவில்லை. கர்னலின் நெஞ்சக்கு தீதாக நீட்டிய வாந்தி அந்தத் தளபதி நின்று கொண்டி நத்தாண தலிர பதில் ஏதும் பேசவில்லை

என்ன மீட்டர் சன்னம் நது பதில் சொல்லாமல்
ஒரே மௌனம்?"

இப்படிக்கேட்ட அக்ஷி தனது வானையுள்
தாடிக்காத தளபதியின் வானைத் தந்ததும் வகையில்
ஒங்கப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"வாய்ப் பேச்சுத் தேவையில்லை! வார்கள்
பேசட்டுமா!"

தாடித் தளபதி இப்படியே தபதிலை உதித்ததும்
கர்னல் போதனான் இரண்டு வாட்களும் கழன்றன.
எரிந்து கொண்டிருந்த தீயின் நாக்துகளை வென்றிடக்
கூடிய நிலையில் அவர்கள் இரவரின் கண்கள் கவலைக்
கக்கின! கர்னலுடன் வந்த வீரர்கள் வேறு முனையில்
விடுகலைப் படையினரின் சண்டையிட்டுக்
கொண்டிருந்தனர்.

தாடிக் கிழவனுடன் வந்த வீரர்களைப் பெரும்
பகுதியினர் சிறுவயல் மண்ணில் உருண்டு கொண்டு
மரணத்துடன் இப்பாடித் கொண்டிருந்தனர் கர்னலும்
கிழவனும் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்திடவில்லை.
கிழவனின் கழுத்தை வெட்டிக் சாய்த்திட கர்னலின் வாள்
பாய்ந்தது! அதனைத் தடுத்து நிறுத்தி கர்னலின் நெஞ்சில்
புகுத்திட முனைந்து நின்றது கிழவனின் வாள்.

பழுத்த கிழப்பாவம் ஆயினும் பதினெட்டு வயது
இளைஞனுக்குள்ள பலத்துடனும் சுறுசுறுப்புடனும்
அவன் வானைக் காற்றில் மிதக்க விடும் திறமை கண்ட
கர்னல். அவன் சின்ன மருதுவேதான் என்று தனது கண்டு
பிடிப்பைத் தெளிவு படுத்திக் கொண்டான்; எனவே சற்றுப்
பின் வாங்குவது போலச் சண்டையிட்டுக் கொண்டே
சென்று அங்குள்ள ஒரு பீடத்தில் ஏறி நின்று "மைடியர்
சின்னமருது! கடைசி நிமிஷம் உனக்கு! வீணாக என்
வாளுக்குப் பலியாகாதே!" என உரக்க ஒலி கிளப்பினான்.

கிழவன் ஒரு பயங்கரச் சிறிப்புடன் பதில் கூறிக்
கொண்டே வானை ஒங்கினான். "நீ சூப்பிப்பாது
வறியிடுப்பதுகான் பலிபீடம்!" என்று அவன்
சொன்னதும், கர்னல் தன்னைச் சுற்றிப் பார்த்துக்
கொண்டான். ஆம், கோம தேவதைக் கோயில் ஒன்றின்
பலிபீடம்தான் அது!

தங்கள் தளபதியான அக்ஷய ஆபத்தான சிவலயில்
இருப்பதை உணர்ந்த அவனது படை வீரர்கள் பலர் அந்த
கூடகத்தை நோக்கி விளாந்து வந்தனர். அவர்கள்
வசவசுற்றுள்ளாக அங்க வீரக் கிழவன், கர்னல் அக்ஷயுவின்
வானைக் தாது வாள்னான் உடைத்தெறிந்தான் அகத்தது
அகலியுவின் படிவுகான் ஆனால் அகர்துள் அவன் தலை
கடபினால் போதுமென்று ஓட முயன்றான். கிழவன்
விடவில்லை அவனைப் பின்தொடர்ந்தான் வானை
வீசியபடியே!

கர்னலுக்குத் துணை புரிய விளாந்து வந்த வீரர்கள்
கிழவனைச் சூழ்ந்து கொண்ட துப்பாக்கிகளை
வெடிக்கார்கள் ஒவ்வொரு தோட்டாவும் சற்றுத்
கொண்டவிலிருந்து குறி தவறாமல்தான் கிழவனை
தொட்குப்பாது வந்தது ஆனால் அந்தக் கிழத்தளபதி
தன்படியும் சூப்படியும் மேலும் கீழும் பக்கவாட்டிலும்
சுன்று உடலை வளைக்கும் நெள்குதும் நிமிர்ந்து
தூங்கதும் பக்கதும் புணர்தம் அந்தக் குன்றகளில்
இருந்து கப்பித்துக் கொண்டே யிருந்தான்.

எந்தப் பலிபீடம் கர்னலின் உயிரைக் குடிக்க
வானைப் பிளந்து கொண்ட சிவரத்தா-அந்தப் பலிபீடம்
கூட போது கிழக் தளபதியின் உயிரைக் காத்திட மதவி
புரிந்தது! ஆனால் எவ்வளவு தோல் ஒரு வானை வைத்துக்
கொண்ட துப்பாக்கி மேங்கய அத்தனை வீரர்களைத்
சாக்துப் பிடிக்க முடியும்!

கம்பெனி வீரர்களின் வளையத்திற்குள் சிக்கிக் கொண்டேன் என்பதைக் கீழவன் புந்து கொண்டான். அந்த வளையத்தால் தனது இனத்தைச் சேர்ந்த சில துரைக்களும் ஆயுத மேந்திய நப்பதை நகரத்தை எரிக்கும் சீயின் வெளிச்சத்தில் அவனால் காண முடிந்தது! எதிர்களையிட அந்தத் துரைக்கள சிலரையாவது வெட்டிக் குவிக்க வேண்டுமென்று சினங்கொண்டு அவர்கள் மீது வாளை விசனான்.

தப்பிச் சீயாடிச் சிறிது தொலைவில் நின்ற கர்னல் அக்னியூ ஒரு துப்பாக்கியைப் பெற்று அங்கு நந்தவாறை கீழவனை நோக்கிச் கூட்டான். அதைத் தடுத்துக் கொள்ளக் கீழே குனிந்த கீழவனின் தலைப்பானையை அந்தக் குண்டு துக்கிக் கொண்டு போயிற்று. கீழவன் குனிந்த அந்தநொடியில் அக்னியூவின் ஆட்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்!

"ஏமாந்து விடாதீர்கள்! இந்தக் கீழவன்தான் சின்ன மருது! வேஷக்காரனுக்கு விலங்கு நங்கள்!" என்று கூறிக் கொண்டே அக்னியூ அங்கில் ஒடி வந்தான். வேறு வழியில்லை; நனாக்துப் படித்தவனாகக் காணப்பட்ட அந்தக் கீழவன், அந்த நரிகளின் கூட்டத்தில் சிக்கிக் கொண்டான். அவனைப் பொழியும் அவனது கண்கள் அந்நியப் பகைவரைச் சுட்டெரிக்கத் துடித்தன. ஆனால் அவனது காய்களுக்கு விலங்கு மாட்டப்பட்டது.

"மிகவும் சிரமப்பட வேண்டுமென்றிருந்தேன்! ஆனால் கலபமாக முடிந்து விட்டது வேலை! சின்ன மருது மன்னர் அவர்களே! உம்மை வைத்தே பெரிய மருதுவையும் கைது செய்ய என்னால் முடியும்! உங்களுக்குப் பிறகு ஊமைத்துரையின் ஆட்டப்பட்டமோ, அந்தக் கோபால நாயக்கரின் கொட்டமோ எவ்வளவு நாளைக்கு?"

என்று அண்ணாவுடைய அக்கனையுடைய கண்ணா
விரிக்கண்ப்பாக்கத்துச் சொன்னான். பாவம். வயங்குண்டி
கிழவனாக வந்தது சேய் தேவன் என்ற பிடி வேண்டி
நபகன் விரிந்த விரி சன்ன பந்துவிற்கு விடங்கிள் சேவன்
என்ற பெருமை நபகன் உடையாக நம் இக்க விரி கி
பாக்கி பாவமென்றே வெவ்வேறு கண்ணாக்கள் என்று

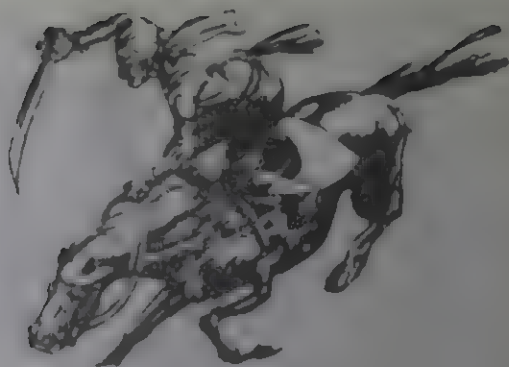
அக்கனே ஒரு விரி கறுக்கிள் கி டிவனன் பிடி
இவன் சன்ன பந்து இக்கனன் உண்ணாவினே நபகன்
தான் என்றான் அக்கனன் கருக்கனன்

அக்க மட்டான் சொன்னது இக்க பாவ சன் சாத்
சன்ன பந்துவன் என்று கருக்கன் சொன்னே அக்கனையு
கிழவனன் காடியையப் பிடித்து இக்கனன் தாடியும்
மீசையும் கண்ணின் கையோடு வந்து விரித்து

அக்கன் அக்கனையு பிடித்துத் தேடி சிக்கெரிட்டான்
சன்ன பந்து வெற்றி வெற்றி

சேய் தேவன் வானையப் பிளந்து அனல்
அக்கனையு தன்னையறியாமல் வானையப் பிளத்தான்
ஆச்சாயத்தால் கிழவன் வெள்தில் பிடிபிட்டுக்
கருக்கனது சன்ன பந்து இக்கனன் வெறு யார் வானக்கு
வெளியின் கம்பி கறுக்க அக்கனன் அக்கனையு தனது
கையப்பாண்ட பழுதையாகப் பிடிக்கக் கொள்ள அங்கு
கிழவன் கையாங்குதாக்க அவன் முகத்துக்கு தேவி
பிடிக்கான் அம் அனன் தான்

31

என்னதான் தனது மன சேவையை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல் கல்யாணி நாசனார் மறைக்க முயற்சி செய்தாலும் கூட விரம்மாளுக்கு எல்லாப் பண்பு விளங்கி விட்டது. இதன் தோஷ நாளன்று அவர் மத்தன் எவ்வளவு 'மோசமாக' நடந்து கொண்டான் என்பதும், வடிவாம்பாள் இரவோடு தோஷம் வேள் சேர்ந்ததும், அவள் காதுகளுக்கு விராமல் சபாயவிட வின்லை தனது சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள சேவன்மீதும் என்பதற்காகக் கல்யாணியை அணுகி விசாரித்தான்.

ஆனால் அவள் தன் கணவனைப் பற்றி எந்தக் குறையும் சொல்லவில்லை. அவனோடு ஒவ்வொரு தோஷம் மகிழ்ச்சியாகக் கழிப்பதாகவே கல்யாணி விரம்மானிடம் கூறினாள். வடிவாம்பாள் விவகாரம் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள விரம்மாள் அக்கறையெடுத்துக் கொண்டாள்.

"அய்யோ! அப்படியெல்லாம் அவர் மீது பழி சொல்லாதீர்கள்! அன்றி அவ் முடிதும் அவரும் நானும் எவ்வளவோ மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அவர் என் அருகிலேயே இருந்தார். வடிவாம்பாள் எங்கிருந்தாள் என்பதுகூட அவருக்குத் தெரியாது. அப்படியொரு எண்ணம் அவருக்கு இருந்ததாகச் சொல்லித் தகராபதகம்! யார்தான் இப்படியொரு கதையை இடந்த் கட்டி உங்களிடம் சொல்லியிருக்கிறார்களோ?"

இது போலக் கல்யாணியிடம் நந்து பதில்
கிடைத்தது!

ஆனால் வீரம்பாள் அதை நம்பிவிடவில்லை.
அவனது கணவன் உறங்காப்படியின் இடிசெயல் களை
முடி பறைக்க அவனது மனைவி என்ற முறையில்
வீரம்பாள் பலவற்றைக் கனது செல்வலீட்டு விடங்கிக்
கொண்டதைப் போலக்கான் கல்யாணியும் நந்து
கொள்கிறாள் என்று ஒரு முடிவுக்கு வர வீரம்பாளுக்கு
அக்க போம் ஆகவில்லை. அதனால் அவள் கல்யாணியை
அனுதாப மனப்பாடன் நோக்கினாள்.

தன்னையுடறியாமல் தன்னுடைய முகம் மாறி
அதன் மூலம் உண்மையை வீரம்பாள் புரிந்துகொண்டு
விடக்கூடாது என்பதிலே நாச்சியார் மிகுந்த கவனம்
செலுத்தினாள்.

என்னதான் பட்டமங்கலத்திற்கும் பாகனைக்கும்
பாம்பைப் பகையி் நந்தாலும்கூட அந்தப் பகைக்குக்
கல்யாணியைப் போன்ற ஒருபுலமூடறியாத பெண்களின்
வாழ்க்கை பலியாகிவிடக் கூடாது என்ற உறுதியான
க நந்து. வீரம்பாளின் உள்ளத்தில் கடர் விட்டுக்
கொண்டி நக்கிறது என்பதற்கான அடையாளத்தை அவள்
முகம் காடிக் கொண்டி நந்தது.

தம்பி வை.முத்தனிடம் அதைப் பற்றிப் பேசி ஒரு
நல்ல முடிவுக்கு அவனை வாச் செய்து, கல்யாணியின்
வாழ்க்கை விளக்கைப் பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டு
மென்று வீரம்பாள் தன்னைத் திடப்படுத்திக்
கொண்டாள்.

ஒரு பெண்ணுக்குக் கதைகளிலே துன்பம் வரும்
கட்டங்களைக் கூடப் போறுத்துக் கொள்ள முடியாத

பெண்களின் மென்மையான உள்ளம், தனக்கு தீநாகாவே ஓர் பெண்ணின் வாழ்வு இருளடைகிறது என்பதைப் பார்த்திடச் சங்கற்பம் அப்படியொரு நல்ல பெண்மணியின் இலக்கணத்திற்கு உதாரணமாக வீரம்மாள் விளங்கி, கல்யாணியின் கண்ணீர் துடைத்திடச் சங்கற்பம் செய்து கொண்டாள்.

எவா முத்தனின் எதிரே சென்று அவன் கல்யாணிக்காக வாதாடித் தொடங்கியதும் அவன் முதலில் திகைத்துத்தான் போனான். ஆனால் எதையும் ஒளிக்காமல் தனது செயலுக்கான காரணத்தைத் தனது சகோதரியிடம் விவரிக்க அவன் தயாரானான்.

"அக்கா! கல்யாணியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது! பாக்ஸெரியுடன் எந்த பந்தமும் கொந்தமும் கூடாது! அண்ணனுக்கு அவமானமிழைத்து, பட்டமங்கலத்தின் மானத்திற்கே அறைகூவல் விட்ட பாக்ஸெரியில் பெண் கொள்ளக்கூடாது; என்றெல்லாம் நீயும் உன் கணவர் உறங்காப்பிலியும் குறுக்கே நின்றீர்களே; அதை மறுத்துவிட்டுக் கல்யாணியைத் திருமணம் செய்து கொண்டே தீர்வது என நான் பிடிவாதம் காட்டியதற்குக் காரணம் இப்போது புரிகிறதா? கல்யாணியை நான் காதலித்தேன். அவளும் என்னைக் காதலித்தாள். எங்கள் காதல் நிறைவேறுவதின் மூலம் இருநாட்டுப் பகையும் பட்டுப் போய்விடும் என எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் எதுவரையில் அந்த இன்பமான நினைவு என் நெஞ்சில் தவழ்ந்தது என்பது எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். என் மைத்துனர்-உன்கணவர் உறங்காப்பிலியைச் செக்குமாடாகச் சுற்ற வைத்து என் ஆருயிர் அண்ணனின் முடியை வெட்டி மாளபங்கம் செய்து-அந்த மான மறவனின் மாணத்திற்கும் காரணமாகப் பாக்ஸெரிக்காரர்கள் என்றைக்குத் தங்கள் கடுமையான உள்ளத்தை வெளிக் காட்டிக் கொண்டார்களோ, அன்றைக்கே எனக்கு நானே செய்து கொண்ட சத்தியம்!

மேற்கொண்ட குளரை! அதைத்தான் கல்யாணியைத் திருமணம் செய்து கொண்டதின் மூலம் நிறைவேற்றத் தொடங்கியிருக்கிறேன்."

தம்பியின் விளக்கம், வீரம்மானைச் சமாதானப் படுத்தவில்லை.

"என் கணவரை அவமானப் படுத்தியவன் ஆகப்பண்! அவனைதான் நமது அண்ணனையும் பாசனரிக் தெருவில் தலை குனியச் செய்தான்! நீ ஒரு வீரன்! உயிர் தீப்பர் மானம் வரின் என்ற உணர்ச்சியைச் செயலாக்கிக் காட்டிய மகாவீரன் வல்லத்தரையனின் தம்பி! வஞ்சம் தீர்க்கும் வல்லமை உனக்கு இ நந்தால் வாள்பிடித்த வாங்குத் தேவரின் தம்பியுடனல்லவா நீ போகியிருக்க தேவன் நம்! அதை விடுத்து வளையல் அணிந்த காததைப் பழி வாங்குகிறேன் பார் என்று உன் மீசையை முறுக்குகிறாயே! உன் செய்கையைக் கண்டு உன் மீசையை கூட வெட்கப்படும்! கல்யாணி உன்னை தெஞ்சராக் காதலித்தாள். இன்னமும் காதலிக்கிறாள். அவளிடம் நடந்து கொண்டதையும் நடந்து கொள்வதையும் கூட யாரிடமும் சொல்லாமல் தனது காதலின் பெருமையை இன்னமும் நிலை நிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளிடம் போய்ப் பாசனரியைப் பழி வாங்கும் வீரத்தை நீ காட்டுவதால் என்ன பயன்!"

வைரமுத்தன் குழப்பமுற்றுக் காணப்பட்டான் தடுத்த நேரமறிச் சொற்கள் நடை பயின்றன.

"அக்கா! நமது குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தால் நாம் துடித்தோம்! துவண்டோம்! நமது ஒப்பற்ற குல விளக்காம் நமது அண்ணனையே அந்த அவமானத்தைப் போக்கிடும் விலையாக மரண தேவதையிடம் ஒப்படைத்தோம்! அழித்தோம்! புலம்பினோம்! நம்மைப் போல் பாசனரி அம்பலக்காரர் குடும்பத்தார்

துடித்தே வேண்டாமா அவர்கள் சங்களின் கண்ணைப்
போல் வளர்த்த பேண் கல்யாணி! அவள் சீழிகிறாள்
சத்தாவதைப் படுகிறாள் என்ற செய்தி கேட்டால்தானே
அவர்கள் அழுது புலம்புவார்கள்! தங்கள் செய்த தவற்றை
எண்ணி வருந்துவார்கள்!"

"வையா! நமது அண்ணலின் இத்தத்
துளிகளா! வே வே போக்க முடியாத களங்கத்தைக்
கல்யாணியின் கண்ணீர்த் துளிகளால் போக்கிவிட
முடியும் என்று நம்புகிறாயா ஊர் என்ன பேசும்
தெரியுமா? காந்திக்குப் போனான் வேட்டையாட!
கடும்புலியொன்று அவனைக் காயப்படுத்தி விரட்டியது!
ஆகா! அந்தக் கடும்புலியையும் காட்டை வே அழிக்கிறேன்
பார், என்று சபதம் செய்தான்! கடையில் காட்டையும்
அழிக்கவில்லை கடும்புலியையும் எதிர்க்கவில்லை!
கையில் சிக்கியது ஒரு புறா! அதைக் கொண்டு வந்து
கூண்டிலே போட்டுக் கூரிய ஊசியை எடுத்து அதன்
உடம்பிலே குத்திக் குத்தி அதைத் துடிக்க விடுகிறான்!
கேட்டால் பழிவாங்கும் பலம் என்கிறான் சரியான
பைத்தியக்காரன்! புலி செய்த காரியக்கிர்துப் பாவம் புறா
என்ன செய்யும்? இப்படி ஊர் பேசும்! தெரியுமா உனக்கு?
தித்திக்கும் என்கிறாயா அநகப் பேச்சு! நீயே சொல்!
நிதானித்துச் சொல்!"

தலை சுற்றுவது போலி கந்தது வைப்பத்துக்கு!

"அக்கா! அப்படியானால் நம்மை அவமானப்
படுத்தியவர்களின் வீட்டுப்பெண்ணோடு இன்பமாக
இல்லறம் நடத்தச் சொல்கிறாயா?"

"நீ அப்படி நடத்த விடும்புகிறாய் என நினைத்துத்
தான் ஆரம்பத்தில் தந்தேன். நம்மைத் தலை கவிழ
வைத்தவர் வீட்டுச் சம்பந்தம் வேண்டாமென்றேன். நீ
இப்படியொரு திட்டத்தை மனத்தில் புதைத்துக் கொண்டு

கால கல்யாணியை மணக்க வி தம்பலகாக புகலி சேய்
 சால கல்யாணியை நகரம் அந்தப் பராகாடா காலயத்திற்கு என்
 மயி பிபாணாலும் அனுமதிக்க நக்க மா லீ ணி. தம்பலி
 நீய சந்தித்துப் பார். உன்னை உளமராக் காதுலித்த
 கல்யாணியை நீ நமணம் செய்துகொள்ளச் சம்மதித்து
 விட்டாய் எனறதும் எல்லாவு கணவுகளைக்
 கணடி நடப்பான். மனல பிபாண லீ தாரகம் இந்
 தாககங்குமீடை யெமணடிக்கி நக் பிபாதுப அதனைப்
 பிபா நட பதக்காது காதுலித்தாக வகையும் தயாகம்
 செய்யும் மன வளத்துடன் கணனை மணந்து
 கொணடி நக்க நா லீயென்றுகாணே. கல்யாணி பூரித்துப்
 பிபா பிபாபாண அந்தக் களளங் கபட மற்ற கன்னிப்
 பிபாணனைக் கணனரில் மீதகரும் தெப்பமாக
 உச்சலாமா உள்ளபடியே நீ பழிகுதுப் பழி வாங்கும்
 வினை என்றால் காதுலி வேண்டாம் கல்யாணியும்
 பிபாணடாம் என்று அபிபா தெ அந்த வெள்ளை
 அவலி மீ சாலி அவனை விட டியி நக்க வேண்டும்.
 உன் பார்த்துப் பார மங்கலத்துப் பையுட னே சென்று
 பாக வேளைய வளைக்க நக்க வேண்டும்! வாளுக்கு
 வெலியையும் ஆதப்பனையும் சிறை பிடித்து வந்திருக்க
 லவன் கபட அண்ணனுக்கு அவர்கள் நடத்தினார்களே.
 அவமான மகோற்சவம்" அதையெல்லாம் செய்ய
 உனக்கு விடமிக்கலை விவேகமக்கலை பாவம்! ஒரு
 பிபாணனிடம் பழி சீர்த்துக் கொள்கிறேன் என்கிறாய்!"

நிதானமீழ்ந்து வைவாழத்தன் மாதக்க கத்தி
 விட்டான்

அக்கா நீ சோல்வதெல்லாம் சரிதான்! காயப்
 பந்தியை கரும்புலி வாழும் காணைத்தான் அழிக்க
 வேண்டும். அந்தப் புலியைத்தான் விடித்த வேண்டும்
 இந்தப் புறாவை அல்லா..

இதைச் சொல்லி, வைரமுத்தன் வாய் மூடிவதற்குள், "புலியை வீழ்த்திவிட்டார்கள்!" என்று கூறிக் கொண்டே வெள்ளை அய்யர் வேகமாக உள்ளே நுழைந்தார்.

அப்போது மேலேயுள்ள தளது அறையிலிருந்து படிக்கட்டுகளின் வழியாகக் கல்யாணி நாச்சியார் இறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

"புலியை வீழ்த்தி விட்டார்கள்!" என்று வெள்ளை அய்யர் சொன்னதை அவளும் கேட்டு விட்டுத் திகைத்து நின்றாள் பழகலிலேயே!

"என்ன சாமி?" என்று வீரம்மாள் வெள்ளை அய்யரிடம் ஆவலுடன் வினவினாள்.

"கர்னல் அக்னியூ கறுத்த ஆதப்பனைக் கைது செய்து விட்டான்."

அய்யர் சொல்லி முடிப்பதற்குள் "அண்ணா!" என்ற அலறல் கல்யாணி பழகலில் உருண்டு மயக்கமூற்றாள். வீரம்மாள் "கல்யாணி! கல்யாணி!" என்று அழைத்தவாறு ஒடி அவளைத் தூக்கி மடியில் சாய்த்துக் கொண்டாள். வைரமுத்தன் பாபாப்புகன் அங்கிருந்த ஜடியில் உள்ள தண்ணீரைக் கிண்ணத்தில் ஊற்றிக் கொண்டு வந்து கல்யாணியின் மூக்குத்தில் தெளித்தான். சிறிது நேரத்தில் கல்யாணி மெதுவாகக் கண்திறந்து பார்த்தாள். அவளது கை, பதம் தந்துடன் வைரமுத்தன் உட்கார்ந்திருப்பதை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. தளது கையை அவன் பக்கம் நீட்டியவாறு கண் கலங்கிட "அத்தான்!" என்றாள். அவளும் "கல்யாணி! என்ன வேண்டும்?" என்று நாத்தியுதழுத்தி வினவினான்...

"என் சின்ன அண்ணா... சின்ன அண்ணா..."

32

சி றுவயலின் விடிசசயாலும் கறுத்த ஆதப்பன்
கைது செய்யப்பட்ட நிடிசசயாலும் இறுமாந்து
பெயர்ந்த கர்னல் அன்னிய அடக்கது காளையார்
கொயிலைக் கைப்பற்றுவது மறு சகோதர்களைப்
பிடிப்பது என்ற ஸ்லோகம் தத்துவம் சோடிபுத்திற்கு
அந்நெயுள்ள நாடிக்கொண்ட என்ற இடத்தல் தனது
படை யுடன் முகாமம் தச் கொண்டி நந்தான்.

மறுவின் விடகலைப் படை யைக் கீர்த்துக்கட்டிய
பிறகு சுவகங்கைக்கு அடாக வெள்ளையாகனால்
நியமக்கப்பப் பெயர்நெயர் என்ற பதவி ஆசையில்
களைக்கி நக்க உடையத் தேவர் என்பவர் அந்த ஊர்
மக்களின் ஆதனைத் தனக்கும், ஆங்கிலேயர்க்கும்
சார்பாகத் தாட்டி வைத்திந்தார் அவநடைய
மகவி யோதம், உபசாரங்களைமம் அன்னிய நூறு
கொண்டையில் தங்கியது மட்டமல்ல, கறுத்த ஆதப்பனையும்
அங்கேயே சிறை வைத்த நந்தான்.

அவனது தடித்துச் சுவந்த உதடுகளில் தொங்கி
ஊசலாடிக் கொண்டி நக்க கருநி, புகையைக் கக்கிக்
கொண்டி நந்தது அவனது மன்னால் மிகுந்த அடக்க
ஒந்தக்கதுடன் உறங்காப்பலி நின்று கொண்டி நந்தான்
உறங்காப்பலி கூர்ய ஏகோ ஒரு கந்தது, கர்னலைக்
தழம்பியி நக்கும் போல் தொந்தது அந்த அளவக்குச்
சந்தனைக் கொடுகள் கர்னலின் முகத்தில் தெளிந்தன

வெற்றிகள் கொடிகின்றன என்ற மயமையுள் மத்தகாசமும் அவனது விழிகளில் தாண்டவமாடின, என்றாலும் கூட, உறங்காப்புலியை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே, தன் உதுட்டிலி நகத கருட்டை வில்களில் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

‘அப்படியானால் நான் செய்தது தவறு என்கிறாய்? இல்லையா?’

உறங்காப்புலி, தெளிந்து வளைந்து கர்னல் அக்லியூலின் கண்களைக் கனிவேறி பார்த்துக் கொண்டே, “ஆராம்! பிரபு! நான் இப்படிச் சொல்வதற்காக என்னை மன்னித்துக் கொள்வதற்கு!” என்றான்.

நான் வேறென்ன செய்ய முடியும் உறங்காப்புலி! சிறுவயல் நகத்தை மற்றுகையிட்டபோது மாறு வேடத்தில் வந்து தோரிட்டவன் சின்னமருது என்றுதான் எண்ணினேன். கடைசியில் கைது செய்யப்பட்ட பிறகுதான் தெரிந்தது கறுத்த ஆதப்பன் என்று! கையும் களவுமாகச் சக்கிய பிறகு விட்டுவிட முடியுமா?”

கர்னல், தவறு பேச்சை முடித்துவிட்டு, உறங்காப்புலியின் பதிலை எதிர்பார்த்தான்.

மருது பாண்டியர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியது கடமை என்கிற அளவிடேதான், கள்ளர் நாடுகள் பட்டம் படாமலும், தொடர்தும் தொடாமலும் எதிர்ப்பு அவர்கள் பக்கம் இருப்பது போலக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்போது கறுத்த ஆதப்பன் சிறைப்பட்டிள்ளை செய்தி பாலினால், வாளுக்குவேலித் தேவன் ஆர்க்கிதேழுவான், பாகிஸ்தான் நோடியாகப் போரக்குக் கிளம்பிவிட்டால், மற்றுமுள்ள கள்ளர் நாடுகள் மேலூர் நாடு வரையிலே அவ்வளவு இணைந்து கொண்டு மருது பாண்டியர் படையில் சேர நேரிடும்! எல்லாக் கள்ளர் நாடுகளும் இணைந்து எழும் போது.

பட்டமங்கலம் ஒதுங்கியிருக்க முடியுமா? வைரமுத்தனும்
சேர்ந்துதான் நீர வேண்டும்!"

"சேரட்டுமே! எல்லோரும் சேரட்டுமே! எங்களை
எதித்து என்ன செய்துவிட முடியும்?"

கர்னல் கர்ச்சனை செய்தான். உறங்காப்புலி, சிறிது
மௌனமாக இருந்துவிட்டு மீண்டும் பேசினான்.

"பிரபு! கோமிக்கக் கூடாது! காரியம் பெரிது-
விரியமல்ல! இப்பொழுது காளையார் கோயில் காட்டு
வழிப்பாதை அமைத்து நமது படையைக் கொண்டு
செல்லப் படாத பாடு பாடுகிறோம். மேலதிகாரிகளுக்கும்
சக தளகர்த்தர்களுக்கும் தாங்கள் எழுதியுள்ள கடிதங்களை
என்னிடம்தானே கொடுத்தனுப்பினீர்கள். கொடுப்பதற்கு
முன்பு அதில் உள்ள விபரங்களைக்கூட என்னிடம்
சொன்னீர்களே! விடுதலைப் படையின் முன்னால்
வெள்ளைப் படை வாடுகிறது-வதங்குகிறது, மருதுவின்
அரண்களையும் அகழ்களையும் அவைகளை விடப்
பாதுகாப்பான காட்டுப் பகுதிகளையும் நமது படைகள்
அங்குலம் அங்குலமாகக் கடந்து முன்னேறக் கூட
முடியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன;
வெற்றியென்பது இப்போதுள்ள நிலையில் கலபமான
ஒன்றல்ல-இதெல்லாம் நீங்கள் எழுதியுள்ள கடித
வாசகங்கள்தானே பிரபு! இந்தச் சிரமமான நேரத்தில்,
ஏதோ மறைமுகமாக இருக்கிற கள்ளர் நாடுகளையும்
வலுவில் சென்று பகைத்துக் கொண்டால் நமக்கு நல்லதா
என்பதை யோசிக்க வேண்டாமா?"

அக்னியூ நின்றான், யோசித்தான், கருட்டுப்
புகையை இழுத்தான்.

"ஆமாம்! விடுதலைப் படையை வீழ்த்துவது
முதலில் நினைத்தபடி கலபமில்லைதான்! கள்ளர் நாடுகள்

மீது நான் வலுச்சண்டைக்குப் 'பொகலில்லை'யோ கறுத்த
உகப்பன்காணே தேவையில்லாமல்' என்று வயலுக்கு வந்து
என்னை எதிர்த்தான்!"

கள்ளர் நாட்கள் மீது போர் கொடுப்பதும்,
அவற்றைக் கங்கள் காலடியில் கொண்டு வந்ததும்
கூடாது என்பது எனது வாசகம். பட்டமங்கலத்தல்
வைபத்தியைத் துரத்திவிட்டு, அம்பலக்காரப் பட்டத்தை
எனக்கு அளிப்பதாக வாக்குறுதியே கொடுத்த நக்கீரர்கள்
அதை நான் மறந்துவிடுவேனா? ஆனால் எதற்கும்
போம் வேண்டி சரியாக இந்நகரகா என்று பார்க்க
வேண்டாம்! கள்ளர் நாட்களில் இன்று முக்கியத்துவம்
பெற்ற நகரகா பாகனையும் பட்டமங்கலமும் ஒன்றோ
டொன்று போகக் கொண்டு இன்றையம் விழ்ச்சியை வதில்
தான் நமது வெற்றியே இந்நகரது என்று முன்பே தங்கள்
முனையில் ஒரு நாட்களில் முனைத்தே! அது இப்போது
கருகிவிட்டதா பிரயு!"

அவர்கள் உரையாடலின் நடுவே ஒரு சிறப்பாய்
உள்ளே ஒடி வந்தான். "பிரயு! பட்டமங்கலத்து
வைபத்தியும் அவனுடன் பத்துப் பதினைந்து குதிரை
வீரர்களும் கைகளில் ஆயுதம் தாங்கி நமது நாலு
போட்டியை போக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்!"
இந்தச் செய்தியை அந்தச் சிறப்பாய் சொன்னான்.

"பார்க்கீர்களா? புதிய பகை புறப்பட்டு விட்டது!
நான் சொன்னது சரியாகி விட்டது!" என்றான்
உறங்காப்புலி

"சரி! எல்லாம் நான் பார்க்குக் கொள்கிறேன்.
உறங்காப்புலி! நீ இங்கி நப்பது வைபத்தியுக்குத் தெரிய
வேண்டாம்; வெறிடம் சென்று மறைந்து கொள்! என்
பக்கையறைக்குப் போய் விடு!"

அவசரப்படுத்தினான் அக்னியூ.

“ஆயாம், அதுதான் சரி” என்று நடுக்கத்துடன் கூறிக் கொண்டே உறங்காப்புவி கர்னலின் கட்டிலறைக்குள் ஒடிக்கதனைவத் தாழிட்டுக் கொண்டான். துரோகம் பதுங்கிக் கொண்டது.

தொலைவில் துதினாகள் வேகமாக வரும் குளம்படிச்சப்தம் கர்னலின் காதுகளில் விழந்தது. கர்னல் அக்னியூ அந்த ஊர்ப் பாதுகாப்பை ஏற்றிருந்த காப்டன் ஸ்மித் என்பானை உடனடியாக அழைத்து வரச் சொன்னான். காப்டன் ஸ்மித் வந்தவுடன் கர்னல் வழங்கிய ஆலோசனை அவனது புளையின் ஆற்றலுக்கு ஒரு முதல் தரமான எடுத்துக் காட்டாக இருந்தது.

“மிஸ்டர் ஸ்மித்! நீங்கள் பாத்திரம் தனியாகக் குதிரையில் செல்லுங்கள்! ஆத்திரமாக வரும் வைரமுத்தனை அன்போடு வரவேற்று என்னிடம் அழைத்து வாருங்கள்! மற்றவற்றை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.”

கர்னலின் ஆலோசனைப்படியே கேப்டன் செய்தான். வைரமுத்தனுக்கு அந்த நிகழ்ச்சி ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. என்றாலும் எதற்கும் தயார் நிலையில் தன்னுடன் வந்த வீரர்களுடன்தான் உள்ளே வர இயலும் என்று நிபந்தனை விதித்தான். கேப்டன் ஸ்மித் அதற்கும் மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

அக்னியூ உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலிக்கு அருகே வைரமுத்தனுக்கு ஒரு நாற்காலியைக் காட்டி உட்கார்வைத்துவிட்டு கேப்டன் ஸ்மித் அங்கிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டான். வைரமுத்தனுடன் வந்த வீரர்கள் சற்றுத் தொலைவிலேயே நின்றுகொண்டு தங்கள் தலைவனுக்கு எந்த ஆபத்தும் நேர்ந்துவிடாமல் வைத்த விழி வாங்காமல் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“செளக்யந்தானா?”

கானலின் பேரில் நாய்க் குழைவு இரக்கம்

"என்ன திடமென்று" முன்கூட்டிச் சொல்லிய வே
கூட..."

வைபத்தன் வந்தி ரப்பகன் தோக்கர்
தெரிந்தி ரக்காலுங்குத் தெரியாதவனைப் போலக்
கேட்டான் கர்னல்!

சுறுத்த ஆதர்ப்பனை விடுவிப்பதற்காக!"

அதற்குப் பட்டமங்கலம் அம்பலக்காரர்
நேரில் வா வேண்டமா? ஒலை கொடுத்து அனுப்பி
யி ரக்கால் போதுமா? உடனே ஆதர்ப்பனை விடுவித்து
அனுப்பியி ரப்பேனோ!"

மறுப் போதிர்ப்போ இரத்தால் சமாளிக்க
வேண்டாமல்லவா? அதற்காகத்தான்..."

ஓ! அதற்காகத்தான் குதிபைப் படைபுடன்
வநகையா மீட்டி வைபத்தன்! இந்தக் கர்னல்
அகனியு களக்கிற்குப் பயப்படுகிறவன் அல்ல; ஆனால்
தேவையில்லாமல் நமக்குள் ஒரு போராட்டம்
அவசியமில்லை என்று சுருதுகி நேன். சுறுத்த ஆதர்ப்பனை
அழைத்து வாச் சொல்கி நேன் இப்போதே!"

கர்னல் கைகளைத் தட்டினான். இரண்டு
சீப்பாய்கள் ஒடி வந்தார்கள். ஆதர்ப்பனை அழைத்து
வாநங்கள்!" என்று ஆணை பிறந்தது

அதற்கிடையே மதுக் கிண்ணத்தை வைபத்தனிடம்
கர்னல் நீட்டினான் வைபத்தன், தலையை ஆட்டி
மறுத்து விட்டான். மற்றொரு சுருட்டைப் புகைக்கத்
தொடங்கினான் கர்னல்!

கைவிட வந்து இடப்பட்ட கோலத்துடன் சுறுத்த
ஆதர்ப்பன் அங்கே கொண்டி வாப்பட்டான் கர்னல். அகைப்
பார்த்துத் திரக்கிட்டவனைப் போல நடித்தான்

“ஏ! புட்டான்! அந்த விலங்கைக் கழற்றுங்கள்!”
கூச்சல் போட்டான். அவன் சொன்னதைச் சிப்பாய்கள்
செய்தார்கள். கறுத்த ஆதப்பனை உட்காரச் சொல்லி கர்னல்
ஒரு நாற்காலியைக் காட்டினான். வைரமுத்தன் எதுவும் பேச
முடியாமல் சீலை போல அமர்ந்திருந்தான்.

“மிஸ்டர் ஆதப்பன்! உம்கை விநிதலை செய்கிறேன்!
சிறுவயல் நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு மன்னிப்பு மட்டும்
கேட்டுக்கொண்டு, இப்போதே போகலாம்!”

மன்னிப்பு! மன்னிப்பு! ஆதப்பனால் அந்த
வார்த்தையைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியுமா? நல்ல
வேளையாக வைரமுத்தன் முத்திக் கொண்டான்.

“கர்னல் அக்னியூ அவர்களே! நாங்கள்
அந்நியர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுப் பழக்கமில்லை!
வேண்டுமானால் செத்து மடியத் தயார்! இந்த
வெடிகங்கெட்ட விநிதலை தேவையில்லை!”

வைரமுத்தனின் வீரம் மனக்கும் பதிவைக் கேட்டு
ஆதப்பன் குளிர்ந்தான். அக்னியூ தனது ராஜதந்திரத்தின்
உச்சிக்கே போய் விட்டான்.

“தேவையில்லை! மன்னிப்புக்கூடத் தேவையில்லை!
வைரமுத்தனின் விருப்பம் போலவே ஆதப்பன்
நிபந்தனையின்றி விநிதலை போதுமா?”

“ஏ! வந்திரோம்!” என்று வைரமுத்தனும்
ஆதப்பனும் ஒரே சமயத்தில் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து
புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் போவதையே பார்த்துக்
கொண்டு நின்ற கர்னல் துரை, தனது பற்களை நறநற
வென்று கடித்தான்.

நாலுகோட்டை எல்லை வரையில் குதிரைகளைப்
பிடித்துக் கொண்டு நடந்தே வந்தவர்கள் பிறகு
குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

கான் பாக் லெர் பீபாக் லென்" என்றான். ஆதலால்

கல்லு காரியம் செய்தாய் உன் தங்கை கல்யாணி
உன்னைக் காணாவிட்டால் உயிரை நீய் விட்டு விடுவாய்
பட்ட மங்கல மே பீபாக்லாம்" என்றான் சுவாமித்தன்

பட்ட மங்கலம் நிகர்க்குக் குதனைகள் பற்றின.

33

வைபுத்தன். சறுக்க ஆசிர்ப்பன் குதிரைகளைத்
சொல்லித்து பட்டமங்கலத்து வீரர்களின் குதிரைகள்.
பறக்கும் அண்களைப் போலப் பாதுகாப்பாக வந்து
கொண்டிருந்தன.

எகிப்பு எதுவுமே காட்டாமல் உடனடியாக
ஆதர்ப்பனை அகன்றது துறை வித்தலை செய்தது
வைபுத்தனாகும் ஆகப்பெறுகும் ஏதோ ஒரு
சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தாமல் இல்லை. அதனாகான்
அவர்கள் எச்சரிக்கையுடன் தங்கள் பயணத்தை நடத்திக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருவேளை, தன்மீது குறையின்மை என்பது போல
அவனை வித்தலை செய்துவிட்டு வழியில் சோடியும்
உடையத் தேவரின் படை வீரர்களை அனுப்பித் காக்கிடச்
செய்ய அங்குக் கர்வை இப்படியொரு தந்திரத்தைக்
கையாண்டிருக்கக் கூடுமோ என்ற சிவ்வியும் அந்த இரு
வாஸிப வீரர்களின் இதயத்தில் எழுந்தது

சிவகெங்கை மன்னர் பதவிக்காக உடையத் தேவர்
எதையும் செய்வார் அவரைப் போன்ற சிலர் பதவியும்
பலவும் பெரிதென்று கருதித்தானே தங்களின் தம்மு
இனத்தை யே அந்நியர்க்குக் காட்டிக் கொடுக்கத் தயாராக
இருந்தனர்!

காது கொடுக்க வாய்விட்டுப் புறப்பட்டவர்கள்
ஒன்றையொன்றை நினைத்ததும் சிறுசிறுசுடைய ஒர
பாசையால் தக்கனது குக்கனாகலான விரட்டிக் கொண்டு
சென்றபொது அங்கு சாய ஆய்விக்கது

இதிலுள் பாதையில் இயலும் கீவி
எச்சரிக்கைகளைப் போக வேண்டியபக்கமாக எல்லாக்
குக்கனாகலானவாய் அவாடிக்கன அக்காட்டி நிறுத்தகனான்
மனனால் செலவாகி ஒரு குக்கை வீடானாக்
கொண்டபக்கம் அவன் கையில் ஒரு தீப்பந்தம்
கொண்டது அவன் வழிகாட்டிக் கொண்டு குக்கனாக
வேகமாக நடத்தினான்.

அவன் மின்னால் அவாடிக்கன ஆகப்பண்
குக்கனாக சென்றன அவாகலானவாய் பட்ட
வாய் பட்ட மின்னாலும் மற்ற வீடுகளின் குக்கனாக
தொடர்ந்தன.

அக்காட்டி பட்டது மற்றவாய் பட்டி இரண்டு குக்கி
கொண்டது அக்க இரட்டை பக்கலத்துத் குக்கனாகலான
துளம்படி பொருள் அமைக்கியக் குக்கலத்துக்
கொண்டிருந்தது அக்க குக்கனாகலான எண்ணிக்கை
பக்கலாகுத்தும் மேல் போகாது அவற்றின் துளம்படிச்
சுடகம் மேல் அக்க கொண்டிருக்க அக்க இரட்டை
அமைக்கியக் குக்கலாகுது குக்கனாகலான வரலாறு போன்ற
துளம்படிச் சுடகம் பாய்க்காமலாக் மேல்பதை
அவாடிக்கலும் ஆகப்பண்ணும் பட்ட பக்கலாய் வீடுகளாய்
உணர்கனா

எண்ணியபடி யோ கர்னல் அக்கியு. தனது கை
பக்கலாகுக் காட்டி விட்டான் என்று மடிவுகாட்டிய
அவாடிக்கன கனது வானை உறவிக்கொண்டு
கயாடானான் கறுத்த ஆகப்பண்ணும் ஆயக்கமனான்
அவ்வாறே பட்ட பக்கலத்து வீடுகளாய்

தங்கனா பாயுதாப்பாக வரும் வீரர்களைவிடப் பல மடங்க அகலமாக வீரர்கள் வந்தார்கள் தங்கனை எவ்நேரம் என்பதை அவர்கள் புரந்து கொண்டார்கள்

மன்னன் சென்று கொண்டிருந்த வீரரிடம் தனது சூதாடையைச் சொல்லி அவன் கையிலிருந்த தீப்பந்தத்தை விடாது தான் வாங்கிக் கொண்டான். "எல்லோரும் எல்லாம் பின்பற்றுங்கள்" என்று மரக்க ஓலியொழிப்சிக் கொண்டே சென்று கொண்டிருந்த கீதான பாதையிலிருந்து துறுக்கே ஒரு வறண்ட கண்மாயின் வழியாகத் தனது சூதாடையைத் திருப்பினான்.

அதன்பின் மீட்ட அனைவரும் அவனைத் தொடர்ந்து கண்மாய் வழியில் பாய்ந்தனர். எதிரே ஒலியொழிப்சிக் கொண்டிருந்த அந்தக் சூதாப்பை யும் கண்மாய் வழியில் நுழைந்து பட்டமங்கலத்து வீரர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது. இவர்கள் பதினைந்து பேர்! வீரக்கேதாந் எகர்த்து விழுப்புண் பெற்று மாள்வதெயொழிய வேறு மார்க்கமில்லையென்ற திட உள்வாதத்தோடு வைபுத்தன் தனது சூதாடையை இழுத்துப் பிடித்து நிறுக்கினான்! தீப்பந்தத்தை உயர்ப் பிடித்தவாறு அவன் அனல் தெறிக்கப் பேசினான்.

"யார் நீங்கள்? ஆங்கிலப் படையினர்? அல்லது அவர்களின் அடிவருநிம் சேவகர்களா? அல்லது வழிப்பறிக்கூட்டமா?"

வைபுத்தனின் குரலைத் தொடர்ந்து ஒருகணம் மௌனம் நிலவியது! ஆனால் அது நீடிக்கவில்லை!

"அதே கேள்வியைத்தான் நானும் கேட்கிறேன்! நீங்கள் யார்? ஆங்கிலையர்களா? அடிவருநிகளா? உம்! சொல்லுங்கள்! வெள்ளையர்களா? அல்லது உள்நூர்க் கொள்ளையர்களா?"

எதிர்க்குரல் எழுந்ததும் வைபுத்தன் திடுக்கிட்டான்! எங்கெயோ கேட்ட குரல்! அவன் திகைப்பு

வா கருவாகாதன், கறுத்த ஆதப்பன் அவன் கையில் நத்த
கீப்பங்கதலைக் கொட்டிக் கொடுத்தான். அண்ணா
அண்ணா நாவகாவி கறுத்த ஆதப்பன். இதை நடந்து
பைத்துவன் வைப்பது எனக் கத்தயவாறு கையில் நன்ற
குக்காக்கிவிட்டான். இதை நன்றதான்

சிறுவயல் ஆதப்பன், அக்கையு துறையுடன்
பொரிடக் கிறுக்கியல் கைது செய்யப்பட்ட கவிட்டான்
என்ற செய்தி பட்டமங்கலக்கிற கவிடியது பொலியை
வெள்ளை அயலா அணுப்பிய ககவல்லி அலாம்
பாகனைத்து ஏக்கையு அந்த கொக்கல் வடபுர் நத்து.
கவிர் ஆதப்பன், இன்னும் கொக்கல் துறையல் ககயாக
இ நத்து கொண் கவி ககவல்லி படை கது உகவிசனைச்
செய்த் நகக கொண் கவி கவி, இப்படி வெள்ளைக்காக
ககவல்லித் நககது நகர் கக்கக் கொண் க கஜதந்திர
மலகாமல் நடந்து கொண்டி நகக கொண்டியில்லையென
வாககது கொண் நினைத்தான் என்றாலும், ஆதப்பன் கைது
செய்யப்பட்ட கை அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள
முடியவில்லை.

அவன் கைது செய்யப்பட க்க. நம் என்பதையும்,
சிறுவயல் வெள்ளையின் ஆக்கியிப்புக்கு ஆளாகி
யி நக்கிறது என்பதையும் கொள்விப்பட்ட மாகத்தித்தில்
கககாய்ப்பாளன் விட்டிவி நத்து பாகனை அண்டனை
கொக்கிப் பாயப்படுன் வகதவன், சிறுவயல் அழிந்த
செய்கையையும் ஆதப்பன் ஆங்கி கொயிட்டம் அகப்பட்டு
செய்கையையும் எப்படிச் சகித்துக் கொள்வான்?

மககாதப நம் லீர்கள் துறு பை புறப்பட்டு நம்!
நியும் என்னுடன் கிளம்பு துறு கொண் கையில் மகமிட்டி
நக்கிறானாம் அந்த நாடோடி அவனையும் கொண்டு.
காது கொட்டை கையையும் நாவயிர் துக்ககளாகச் சிறு
அடிக்கி நென்! கவிர் ஆதப்பனை மீர் நக் கொண் நி
தி நம்புவது இல்லை யெல் துறு கொட்டையி கொய்ய
எனக்குக் கல்லறை!"

வாஷந்த வேலியின் பேர்வாள் மீசை துடித்து
 எரிமலை நடக்கும்படி நடக்காதல்லவா. ஆனால்
 வாஷந்த வேலி எரிமலையாகிப் பாகனை அரண்மனை
 முகப்பின் அங்குமிங்கும் நடந்தான் காடை அவனது கத்தி.
 கட்டாசி, உடைவாள், கவசம் அனைத்தையும் கொண்டு
 வந்து தந்தான்... கவசம் பூண்டு, பேர்க் கருவிகளைப்
 பொருத்திக் கொண்டு, சிம்மம்போல் நிமிர்ந்தபோது
 பேசுகான். அவனைப் பார்த்து அமைதியாகச்
 சொன்னான் "நாது கோட்டையில் இருக்கும் கம்பெனிப்
 படையை வெல்லுகிற அளவுக்கு நம்மிடம் படைபலம்
 இருப்பதாக எண்ணுவது சரியல்ல!" என்று! வாஷந்த
 வேலி, பேசுநாதனின் தொளைக்குறுக்கி, ஒரு அலட்சியச்
 சிரிப்பையும் கொட்டினான்.

"பேசுநாதா! மானம் காக்கும் பேராட்டத்தில்
 அந்தப் பக்கம் இந்தப் பக்கமுள்ள வீரர்களின் தலைகளை
 எண்ணிக் கொண்டிருப்பது வீணு வேலை! என் தம்பி
 சிறைப்பட்டிருக்கிறான்; அவனை விடுவிக்க வேண்டும்.
 உடனே ஆயிரம் வீரர்களை அனுப்புக என்று
 மருதுபாண்டியர்க்கு மடலா எழுதிக் கொண்டிருக்க
 முடியும்! அவர்களுக்கிருக்கும் நெருக்கடியில் நாம்தான்
 அவர்களுக்குத் துணையாக இருக்க வேண்டுமே தவிர
 நாடே அவர்களுக்குத் தொல்லையாக இருக்கலாமா
 அதனால்தான் சொல்லுகிறேன் நமது படை வீரர்களின்
 எண்ணிக்கையைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டிக் கொண்டிரு
 ந்காமல் பாகனையின் மான உணர்வுக்கு விடப்பட்ட
 சவாலைச் சந்திக்க இப்போதே புறப்பட்டாக வேண்டும்.
 கர்னல் அக்னியூவுடன் நாம் நடத்தப் போகும் பேராட்டம்
 ஒரு வகையில் மருது சகோதரர்கள் நடத்தும் விடுதலைப்
 பேராட்டத்தின் அங்கம்தான்! அக்னியூ ஆங்கிலேய
 இராணுவத்தின் பலமிக்கத் துண! அந்தத் துணை
 உடைத்தெறிந்தால் பதவியாசை கொண்டு திரியும்
 சோழபுத்து உடையத் தேவர்கூட பரங்கியரின் பயம்
 தெளிந்து நம்மோடு சேர்க்கும்! ஆதப்பன்

சீனாப்பட்டு கை ஒர வாய்ப்பாக எடுத்துக் கொண்டது அங்கிலா அகிலகியம் பாஸ்டிங் மெக் கங்கா நியாயம் கடங்குகள் போராட்டம் தயாராகவா நுகரப்படுகிறது

அகற்க வேல் வாங்கித் தவிரியின் தீபச்சல் தீமகநாகன குறுக்கில் விட்டால்

பெருநகரம், தனது இடையில் இந்நகரம் டிரையா எடுத்துக் கன புகதுகது நோக்கப் பிடித்து, தயார்! கடமா என்று மாகநாட்டில் உறுத வாயக்க நாடில் முழக்கமிட்டான்.

பாக்கிஸ்தான் படை வீரர்கள் குதிரைகளில் ஏறி, கொம்பு வாக்கியங்களை மனதில் வாங்கித் தவிரியும் தீமகநாட்டும் மன சென்றிடக் கிளம்பிய அந்தப் படை தான் வைப்புக்களையும் ஆகப்பணையும் அவர்களுடன் வந்த வீரர்களையும் வழியில் தீய வளைத்துக் கொண்டது.

அண்ணாதும் கம்பியும் தழுவிக் கொண்டார்கள். வாங்கித் தவிர, வைப்புத்தனின் தோள் மீது கையைப் போட்டவாறு, தனது நன்றியையும் மகிழ்ச்சியையும் கொவித்துக் கொண்டான்.

வைப்புத்தனாக் கண்டவுடன், கர்னல் அக்னியூ அவ்வளவு அவசரமாக ஆதர்ப்பனை விடுத்தவை செய்தமைக்குக் காணம் எதுவாக இருக்கிறென்பதை அவர்கள் அடிமாத விவாதித்தார்கள் எக்கெனாந் மடிவுக்கும் அவர்களால் வாழியாவில்லை வாங்கித் தவிர வைப்புத்தனிடம் தங்கை கல்யாணி நாசகயாரின் நலம் குறித்து விசாரித்தான். ஆதர்ப்பன் எக்கெனாந் தீவிரத்தும் கல்யாணி அதிர்ச்சியடைந்து டி. பான் என்றும் அதனால்தான் அவளைப் பார்த்து உறுதல் பெறச் செய்வதற்கு ஆதர்ப்பனை அழைத்துச் செல்வதாகவும் வாங்கித் தவிரியும் பட்ட மங்கலத்திற்கு வந்து விட்டப போனாலும் கல்யாணி மிகவும் பூரித்துப் போவான் என்றும் வைப்புத்தன் கூறினான்.

இப்போது ஆதப்பன் மடம் வரம் தீர்ந்தான் என்று சொல்லுவார்கள். தீர்த்தம் பாகவெளிக்குச் செல்ல வேண்டியவனாக இங்கு வந்து ஆதப்பன் கல்யாணியிடம் சொல், நான் வினாவில் வந்து பார்ப்பதாக!"

வாங்கக் குலேவி துணையி வேறித் தட்டிவிட்டான். மேககாசனும் மற்ற வீரர்களும் தங்கள் படைக்கலன்களாக குலேவியின்மேல் போய்விட்டதே யென்ற போஷடன், தங்கள் தலைவனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அந்தக் குதிரைகள் விளாக் கொடிய ஒசை சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து போகும் வளையில் அந்த இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்த பட்டமங்கலத்துப் படை வீரர்கள், தங்களுடைய பாசையில் பயணத்தை மீண்டும் தொடங்கினார்கள்.

குதிரைகள் வரம் ஒலி கேட்டு, கல்யாணி நசிசியாரும் வீரம்மாளும் அடக்க முடியாத ஆவன உள்ள மானிகை முகப்பில் தலையை தீட்டிக் கொண்டிருந்தனர். என்ன நடக்குமோ என்ற துடிப்புடன் நாள முழுவதும் எங்கிக் கொண்டிருந்த அவர்களின் முன்னால் சுவாமத்தனும், கறுத்த ஆதப்பனும் வந்து இறங்கினார்கள். "சின்ன அண்ணா வந்து விட்டாயா?" என்று கண்கள் கலங்கிட ஒடிவந்து ஆதப்பனின் கால்களில் விழுந்தாள் கல்யாணி!

"வந்ததற்கு யாவாவது அழுவார்களா?" என்று கேலி பேசியபடி, அவளைத் தூக்கி நிறுத்தினான் ஆதப்பன். அதற்குள் வீரம்மாள் ஆத்தித் தட்டிட்டு வந்து சுவாமத்தனுக்குச் சுற்றினாள். பிறகு ஆதப்பனுக்குச் சுற்றி முடித்துவிட்டு இரவு நெற்றியிலும் திலகமிட்டான்.

இரவு உணவருந்த சமத்துனர்கள் இரவு நம் மானிகையின் நடுக்கடத்துத் தந்த பேசைய நகை அமர்ந்தனர். வீரம்மாளும் கல்யாணியும் அவர்களுக்குப் பரிமாறினர்.

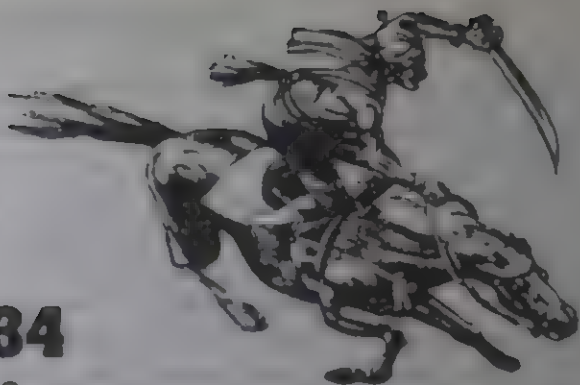
உறங்காப்புலியார் இல்லையா" என்று கறுத்த ஆதப்பன் கேட்டான்.

அவர் காளையார் கோயிலைக் காப்பாற்ற ம நுப் படைகள் க்குத் துணையாகச் சென்றி நகக் காரர். ஓந் தேவை தீன்றிவு வாக்க நம்" என்றான் வையுத்தன்.

ஆமாம் உறங்காப்புலியா நக்கு உட ன்பிறந்தது காட் தப்பற்று' கமடி தீனப்பற்று" என்று கூறியவாறு ஆதப்பன் வீரம்மாளின் முகத்தை ஜாலையாகக் கவனித்தான் வீரம்மாளின் விழிகள் ஆதப்பனைப் பார்த்துக் கொஞ்சுவது போலச் சுழன்றன! காண்டைக் காட்டுச் சம்பவமும் தன் கணவனின் துரோகத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டாமென்று வீரம்மாள் ஆதப்பனிடம் கொஞ்சியது காட்சியும் அப்படியே ஆகப் பென்று ஆதப்பன் உறுதியளித்ததும் வீரம்மாளின் நினைவினுமே நிழலாடிக் கொண்டிருந்தன.

அதனால் ஆதப்பன் பேச்சை மாற்ற விரும்பிக் கையாணி நாச்சியாளைப் பார்த்து, "என்ன தங்கச்சி! நல்லாயி நக்கியா" அத்தான் உன்னை சந்தேகமுமா வாசந் நக்கிறா" என்று சரிக்துக் கொண்டே கேட்டான். அக்கக் கேள்விக்கு என்ன பதில் அளிக்கப் போகிறாள் என்ற ஆவலுடன் கல்யாணியையே பார்த்தார்கள் வையுத்தனும் வீரம்மாளும்.

34

சின்ன அண்ணன் கறுத்த ஆதப்பனின் பாசமும் பரிவும் நிறைந்த விசாரிப்புக்குப் பதில் கூறுவதற்குள் கல்யாணியின் தலைக்குள் கொத்துக் கொத்தாகத் தீள்கள் கூடித் தங்கள் கொடுக்குகளின் கூர்மையைப் பதம் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டன! வல்லத்தரையனின் அறுக்கப்பட்ட தலைமுடி, இரத்தம் தோய்ந்த ஆடை, அவற்றை மூடி வைத்திருந்த திரையை மின்னல வேகத்தில் வைரமத்தன் விலக்கிக் காட்டிய காட்சி-அன்றிரவு நடந்த வடிவாம்பாள் வஸ்திராபரண நிகழ்ச்சி; எல்லாமை அவளைச் சுற்றிச் சுழன்று எரியிட்டிகளை அவள் இதயத்தில் பாய்ச்சின!

அந்தக் கருமேகத் தீள்களை ஒரு பெருங்காற்று விரட்டியடித்துவிட வே, "கவலைப்படாதே! நான் போய் உன் அண்ணனை விடுவித்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று உறுதி கூறிவிட்டுப் புறப்பட்ட வைரமுத்தனின் அந்தச் செயல் ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமாக வடிவமெடுத்து அவள் முன்னே நின்றது. கல்யாணி கடைக் கண்ணால் கணவனை நோக்கினாள். அந்தப் பார்வையில் காதல், அன்பு அனைத்தையும் விட பதிபக்தியின் ஒளிதான் மிகையாகச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தது. அதற்குள் வைரமுத்தன்,

‘சொல்லென் கல்யாணி’ அக்காள் என்னை மிகவும் கொடையாப் பகத்துக் காப்பாடியா விராசம் இன்னும் போகவில்லை’ பட்டமங்கலம் அம்பலக்காந்தகு எற்பட்ட அவமானக்கிரதப் பழி வாங்குவதற்காக சீவ என்னைத் தாமரைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்று புரிகிறது நான் இங்கே சீவன் கையில் சிக்கிய மான் போல் கனாயில் எறியப்பட்ட மீன் போல் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் எனக்கு எல்லாம் உன் அண்ணனிடம் உண்மையைச் சொல்லென் கல்யாணி” என்று சீர்த்துக் கொண்டே கூறினான்.

என்ன அப்படியா நடக்கிறது” என் கல்யாணி, அக்காள் சொல்லெல்லாம் உண்மைதானா” என்று ஆகப்பறும் கலகலவெனச் சீர்த்துக் கொண்டே சீவன்கையாகக் கட்டினான்.

‘அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லையண்ணா அவர் கேலி செய்கிறார் என்னை இங்கே ஒரு தெய்வத்தைப் போல மதித்து நடக்கிறார்கள்”

இக்கேடாய் புன்னகையை மீருத்த சிரமப்பட்டு வெளிக் கொண்டிருந்தது. இத்தப் பஞ்சலைக் கூறிவிட்டுக் கல்யாணி வந்த இடத்தை விட்டு நாணத்துடன் செல்வது போல நடித்துக் கொண்டே நகர்ந்தான்...

அங்கே அவளுக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறைக்குள் நுழைந்தவுடன்.. அவளையுமறியாமல் பிறிட்டுக் கிளம்பிய கண்ணீர் ஊற்றினைத் தடுத்திட சூயலாமல் பஞ்சகையில் சாய்ந்தாள் இன்னும் கொஞ்சம் அழுகாத்தான் இகயச்சுமை இறங்கும் போலிருந்தது. நன்றாக அழுகாள்.

‘தெய்வத்தைப் போலத்தான் என்னை நடத்துகிறார்கள். அண்ணனிடம் உண்மையைத்தான் உரைத்திருக்கிறேன் தெய்வத்துக்குப் பொங்கல், புனியோ தனா, அதிரசம், அக்காரவடிசல் எல்லாவற்றையும்

சாட்டிக் தூப தீப நைவேத்யம் செய்து தெய்வம்
 அவற்றைச் சுவைத்தறிய முடியாமல் பொறுந்நீ நார்கள்
 அல்லவா! அந்தத் தெய்வத்தின் நிலைதான் எனக்கு
 இங்கே காதல் இன்பம் கணவன் மனைவி உறவு-
 சுவையற்ற வாழ்வு எல்லாப் பன்னாள் பொறுத்த
 வரையில் தெய்வத்தின் முன்பின் இனையில் இட்ட
 படை யல்தான்! எந்தத் தெய்வமாவது தனக்குற்ற
 குறைகளை மயக்கி நந்து மற்றவர்களைப் சொன்னதாகக்
 கதைகளில் எழுதலா? தவிர தீர்தீர அறிந்தவர்கள்
 மண்டி! அந்தத் தெய்வங்களில் ஒரு தெய்வமாகத்தான்
 நான் தக்க வேண்டிய தக்கிந்து நானாகத்தான் அவரை
 மணக்கில் வர்த்துக் கொண்டேன்! பாக'னா'ர்த்தம்
 பட்டமங்கலத்திற்கு மள்ள நெந்நான் பகை மட்டுமல்ல;
 இந்நாடுகளெங்கடைய அண்டையில் நடந்த
 அசம்பாவித நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகும் அவர் என்னை
 மணப்பதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டான் என்றுதான் வய்கிக்
 கிடந்தேன் அண்ணன்மார்களின் வார்த்தையை
 மீறியறியாத நான் அவருக்காக மீறினேன். இப்போது எந்த
 முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, நான் பொந்துவிட்ட
 கதையை என் அண்ணனிடம் சொல்வது? ஒரு
 பெண்ணுக்கு ஒரு வாழ்க்கைதான்! இதுதான்; ஆம்-
 இது வேதான் எனக்கு அமைந்த வாழ்க்கை!"

வார்த்தைகளாக வரவில்லை; வடித்தெடுத்த
 வேல்களாக அவள் நெஞ்சைக் குத்திக் குருதிப்
 புனல் வழிந்திடச் செய்தன. யாரோ உள்ளே வந்தார்கள்.
 கல்யாணி சுவைக்காமல் அழுது கொண்டிருந்தாள்.
 தன் மதுரைத் தொழிற் பெதுவாக உகர்ப்பியதை உணர்ந்து
 கல்யாணி கிதக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். வீம்மாள்
 தான் கல்யாணியின் அந்நேக கட்டிலில் அமர்ந்து ஆழ்ந்த
 அலுதியத்துடன் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

"கல்யாணி! நீ ஏன் அழுகிறாய் என்று நான்
 கேட்கப் போவதில்லை! காரணம், நீயேன் அழுகிறாய்
 என்பது எனக்குத் தெரியும்!"

“தெரியுமா? யா நக்கும் தெரியாமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற என்று வேதனை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

கல்யாணி வீரம்மாஸிடம் இது போலக் கேட்கவில்லை. ஆனால் அகிச்சயமாக நான்

“கல்யாணி! நீ இந்த அரண்மனையில் வந்து அடியெடுத்து வைத்து முதல் சந்திகாஷ்டமாகவே திரைவை! காபனாக் கொடி கனா மீது வாடிக்கிடக்கும் போது கூட அதன்மலர் செழிப்பாகச் சரித்துக் கொண்டிருக்கும்” அப்படித்தான் உன்மனம் பொந்துபோய்க் கிடக்கிறது. ஆனால் மகம் மட்டும்தான் அதனை வெளிக் காட்டாமல் மூடாந்து காண்ப்பதென்று இதைல்லாம் எனக்கு எப்படித் தெரியுமென்று விழிக்காதே! நானும் உன்னைப் போல ஒரு பெண், உன்னைவிட வயதில் கூட மூத்தவன்! இந்த அரண்மனையில் வேரே பிறந்து வளர்ந்தவன் இங்கே நடப்பவை எனக்குத் தெரியாமல் போயவிட்டா!”

வீரம்மாஸின் வாய்க்கைகளை எழுத்துக்கு எழுத்து மறுத்துவிட வேண்டிப்பென்று கல்யாணி கூறினாள். ஆனால் இப்போது கண்ணீர் விட்டுக் கவங்கியதற்கு என்ன காரணத்தைச் சொல்ல முடியும்? இந்நகர்போக்குலும் துண்ணை வாவடைத்துக் கொண்ட வீரம்மாஸைப் பார்த்து, நீங்கள் எதிராகர்பனை உலகச் சஞ்சரிக்கிறீர்கள்! எனக்கு இங்கே எந்தக் கவலையுமில்லை! கஷ்டமும் திரைவை! என்றாள்.

ஆனால் வினாதைய நகத்துக்குள் போகப் பறந்து விடலாம். ஆனால் அந்த விருச்சத்தை ஆயிரம் பேர் சூழ்ந்து கொண்டால் கூட மறைக்க முடியாது கல்யாணி! அகனால்தான் சொல்லுகிறேன், என்னிடம் எதையும் மறைக்காது!”

வீரம்மாஸின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்ட கல்யாணி கூறிவிட்டாள் “அண்ணி! என்ற அந்தச் சொல் வீரம்மாஸை நெஞ்சத்தை உருக்கியிருக்க வேண்டும்!”

“அழாதே கல்யாணி! பள்ளியறையில் முதல் இரவுக்காக நீ துழைக்கப்போது, என் தம்பி-உன் கணவன் வயம்புத்தன், பாக் லேனிக்காரர்களைப் பழி வாங்குவதற்காகவே உன்னைத் திருமணம் செய்து கொண்டிருப்பதாக உனக்கு உணர்த்தி விட்டான்...”

விரம்மாள் பேசப் பேசக் கல்யாணி விக்வி விக்வி அழுதாள். அவளை அவனைத்துக் கொண்டு வீரம்மாள் தொடர்ந்தாள். “மகிழ்ச்சியின் எல்லையைக் காண வேண்டிய மஞ்சம்! அங்கே மயக்க மருந்து கொடுத்து உன்னைத் தள்ளாட வைத்தான்! நீ காண வேண்டும். கண்டு துடிக்க வேண்டும்! நீ மட்டுமல்ல; செய்தி அறிந்து பாக் லேனியில் உன் அண்ணன்களும் பதறிட வேண்டும் என்பதற்காகவே நடனக்காரி வடிவாம்பாளிடம் நாகரிகமற்ற முறையில் நடந்து கொண்டான்...”

கல்யாணி திடுக்கிட்டுக் குறுக்கிட்டாள்! “அப்படியானால் வடிவாம்பாளிடம் அவர் நடந்து கொண்டது என்னைத் துன்பப்படுத்த நடத்திய நாடகம்தானா?”

விரம்மாள் சிரித்துக் கொண்டே “ஓ! உனக்கு அதிலே ஒரு ஆறுதலா?” என்று கேட்டுவிட்டு அந்த அறையைச் சுற்றிமுற்றும் பார்த்தாள். முன்புறத்துக் கதவின் ஓத்திலிருந்து ஏதோ ஒரு உருவம் அசைந்தது! அதைக் கவனித்தும் கவனிக்காததுபோல வீரம்மாள் கல்யாணியின் தலையைத் தன் தோள்மீது சாத்திக் கொண்டு “உன் அண்ணனிடம் மறைத்தது சரி! என்னிடம் இதை யெல்லாம் மறைக்கலாமா?” என்று அன்பு ததும்பக் குழைந்தாள்.

“அண்ணி! தயவு செய்து இந்த இரகசியங்களை வேறு யாரிடமும் சொல்லி விடாதீர்கள்! உங்கள் காலைப் பிடிக்கிறேன். என் அண்ணன் ஆதப்பனுக்குத் தெரிந்தால், உடனே பெரிய அண்ணனுக்குத் தெரிந்துவிடும்! பிறகு திராத ஆபத்து வந்துவிடும் அண்ணி!”

கல்யாணி கெஞ்சினாள் அப்போது. கதவு ஓரத்தில் அசைந்த உருவம் மெல்ல ஒசையின்றி நடந்து அந்த அறையை விட்டு வெளியேறிற்று. அதைக் கல்யாணி பார்க்கவில்லை. வீம்மாள் மட்டும் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டாள்.

"கல்யாணி! நான் என் தம்பியிடம் நல்லவிதமாகச் சொல்லி அவன் மனத்தை மாற்றியிருக்கிறேன். பாகஸீரியில் உள்ள அண்ணன் தம்பிகள் விளைவித்த அவமானத்திற்காகத் தங்கையைப் பழி வாங்குவது தம்மில்ல என்று எடுத்துரைத்திருக்கிறேன். என்னுடைய வேண்டுகோள், வைபுத்தனைச் சித்திக்க வைத்திருக்கிறது என்பதற்கு அடையாளம்தான். ஆதப்பன் கைது என்ற செய்தி கேட்டு நீ படிகளில் மயங்கி விழுந்தபோது அவன் காட்டிய பாபரப்பு! உனக்கு ஏதும் நேர்ந்து விடக் கூடாது என்ற அக்கறையில்தான் உடனடியாக அவன் படை வீரர்களுடன் நாலுகோட்டைக்குச் சென்றது... ஆதப்பனை விடுவித்து வந்தது எல்லாமே! அநேகமாக ஆப்போது வந்தாலும் வருவான் பாரேன்! நான் நப்பது உங்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கப் போகிறது!"

அத்துணை சோகத்துக்கிடையிலேயும் கல்யாணியின் செந்தூரக் கன்னமும் செவ்விதழ்களும் மேலும் சிவப்பெயர்ந்த இனம் தெரியாத ஒரு நாணம் அவளை ஆக்ரமித்துக் கொண்டது.

"அவசரத்தில் மறந்துவிடப் போகிறேன்... கல்யாணி! வைபுத்தன் வந்து உன்னை மாடியறைக்குக் கூப்பிட்டால் போகாதே! அது இராசியான அறையல்ல! அங்குப் போனால் என் தம்பி உன்னை மறந்து விடுவான்; அண்ணனின் வேட்டுண்ட தலை முடியும் இரத்தக் கறை ஆடையும்தான் அவனை ஆட்டிப் படைக்கும்! என்ன, நான் சொல்வது புரிகிறதா?"

குனிந்த தலை நிமிராமல் கல்யாணி "உம்..." என்றாள்.

"தம்பி வைரமத்தன் வந்தால் இந்த அறையிலேயே 'பேச'க் கொண்டிருங்கள்! அதாவது இந்த அண்ணி அவ்வளவுதான் சொல்ல முடியும்... 'பேச'க் கொண்டு நங்கள் என்றால்..."

வீரம்மாள் முடிப்பதற்குள், அவள் வாயைத் தனது பூங்காம்பு கொண்டு பொத்தினாள் கல்யாணி...

சிரித்த முகத்துடன் கல்யாணியின் உச்சியில் முத்தமிடுத்துவிட்டு வீரம்மாள் அந்த அறையை விட்டு வெளியே சென்றாள்.

அவள் கல்யாணியுடன் 'பேச'க் கொண்டு நின்ற போது அங்கு நின்று விட்டுச் சென்ற அந்த உருவத்தின் மீது அவளுக்கு ஞாபகம்! அதனால் வீரம்மாள் அந்த உருவம் வெளிப்புறத் தாழ்வாரத்தில் தென்படுகிறதா என்று உற்றுப் பார்த்தாள். அவள் வருகைக்காகக் காத்திருந்தது போல் அந்த உருவம், கவரின் ஓரமாகச் சிறிது வேகமாக நடந்தது.

வீரம்மாள் அந்த உருவத்தைப் பின்தொடர்ந்தாள்! இருட்டில் மறைந்து மறைந்து பெரிய தூண்களில் ஒளிந்து ஒளிந்து சென்றுகொண்டிருந்த அந்த உருவம், கூடத்தையொட்டினாற் போல் இருந்த ஒரு அறையில் நுழைந்தது. அந்த அறையில்தான் கறுத்த ஆதப்பன் தங்கியிருக்கிறான்.

27595
4420187

35

அதே வனாகத் தன் அங்க உதவியைத் தோற்று
விட்ட பின்னர் சௌபாள் அவள் உள்ளகத்தில் எத்தனைய
க்கூடும் துள்ளல் என்பதை அவளது பரிபாபப் பிள்ளை
தடை. உணர்த்திவிட்டு அவளக்கு முன்னால் அந்த
அனாதகளை நுழைந்த உதவம். ஒரு சிறு வாகவிளக்கத்
துக்கிப் பிடிக்கப் போது. அங்க உதவம் வேறு யா நமஸ்சு.
ஆதர்ப்பனதான எனக்கு தெளிவாகியது

என்ன தம்பி நான் சொன்னது சரிதானா? நாலும்
கல்வானியும் பிடிக்கொண்டதை முடிவதும்
கேட்டாயா?"

விடயான் ஆகப்பணைப் பரிவுடன் நோக்கினான்.
அந்த விளக்கு உமிழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒளியின்
ஆதர்ப்பனின் கண்ணீர் பத்துக்கள் மின்னிக்
கொண்டிருந்தன. உடனடியாகப் புகில் சொல்ல
முடியாமல் வாயடைத்துப் போய் நின்றான்.

தம்பி நான் மதலில் உள்ளிடம் சொன்னதை
உன்னால் நம்பத்தான் முடியவில்லை எந்தக் குறையு
மில்லாமல் இருக்கிறேன் என்று கல்யாணி உன்னிடம்
கூறியது. ஒரு தம்பிப் பெண்ணின் பண்பாட்டைக்
கூட நம்ப தவிர, அவள் இங்குப் புகில் பரிபாபை
விளக்கிவது! அதனால்தான் கல்யாணியின் சோக
கிதத்தை உன் காதலிலேயே கேட்பதற்குரிய ஏற்பாட்டைச்

செய்தேன். ஆனால் தம்பி! நான் கல்யாணியின் அறையில் புகவும் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு தானிருந்தேன். அவளது சீவதனையைக் கிசுப்பி, நீ வெகுண்டேழுந்து அலறிவிடுவாயோ என்ற அச்சம் என்னை ஆட்டிப் படைத்தது. நல்ல சீவனா! அமைதியாக இருந்து உன்மையைத் தெரிந்து கொண்டாய்!"

கறுத்த ஆதப்பன், விரல் கொண்டு, தனது விழி நீரைத் துடைத்துக் கொண்டான் துன்ப உணர்வு அவன் தொண்டைக் குழியை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

"கல்யாணியிடம் நீங்கள் கொண்டிள்ள அன்புக்கு எப்படி நன்றி கூறுவதென்றே தெரியவில்லை ஆமாம்; இன்னமும் வாஞ்சம் நீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற வாஞ்சிவத்தோடுதான் வைரமுத்தன் இருப்பதாக நான் கருதினால் அதில் தவறில்லை அல்லவா?"

"அது எப்படித் தவறாக டியும?" பட்டமங்கலத்திற்கு இழைக்கப்பட்டுள்ள அவமானம் சாதாரணமானதா? அதற்குப் பழிவாங்கத் துடிக்கும் வைரமுத்தனின் உணர்வுக்கு அனை போட்டுத் தடுக்க யாராலும் முடியாது. ஆனால் ஒன்று நான் வைரமுத்தனிடம் வேண்டிக் கொண்டிருப்பதெல்லாம் ஆடவர்களாகிய நீங்கள் தேடிக் கொண்ட பகைக்குப் பாவம் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைப் பலியாக்காதீர்கள் என்பதுதான்!"

"உங்களின் வேண்டுகோளை வைரமுத்தன் ஏற்றுக் கொண்டதாக நான் நம்பலாமா?"

"நானே அப்படித்தான் நம்புகிறேன். அவனுக்கு மனமாற்றம் ஏற்பட்ட காரணத்தினால்தான் கல்யாணி ராயங்கி விழுந்தவுடன் பதறிப் போனான் அதன் விளைவாகத்தான் என்னை விடுவிக்கவும் உடனே புறப்பட்டான்."

தான் சந்திக்கப்பட்டிருக்கிறேன்!"

"என்ன தம்பி?"

என்னெல்லாம் செய்து இருக்கிறேன். அப்படித்து வந்த நப்பாறின்
நோக்கம், பாக்கியில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு இங்கே
பட்டமங்கலத்தில் எழுப்பியிருக்கிறார்கள் கூட.
இருக்கலாம்!"

வீரம்மாள் அதிர்ந்தாள்.

"அப்படியா நீ அப்படியா நினைக்கிறாய்! ஒரு
வேளை நீ நினைப்பது போல் நடந்தாலும் நடக்கலாம்.
தம்பி நான் சொல்வதைக் கேள். நீ இப்போதை இங்கே நந்து
புறப்பட்டாய்!"

அவ்வளவு சோடியாகவா என்னை எண்ணி
விட்டார்கள்! என் தங்கை கல்யாணியின் வாழ்வு பட்டுப்
போகாமல் இருப்பதற்காக, நான் என் உயிரைக்
கொடுக்கவும் தயாராக இருக்கிறேன். தம்பி தனது
உயிரைக் கத்தம் செய்து தங்கையின் வாழ்வு அணையாமல்
பாதுகாக்கான் என்ற செய்தி அறிந்தால் என் அண்ணனைப்
போல் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிப்பவர்கள் யாருமே இருக்க
மாட்டார்கள்!"

"உயிரைவிடப் பெரிதான மானத்திற்கு ஊனம் வந்து
விட்டதென்று குழறிக் கொண்டிருக்கும் பட்ட
மங்கலத்தின் இந்த ஆண்மனையில், உன் உயிரைப்
பறிப்பதுதான் இடிந்துவிட்ட மானத்திற்குச் சரியான கடு
 என்று என் தம்பியும் கருதமாட்டான். நானும்
கருதவில்லை."

"ஓகோ! அப்படியானால் இந்த அவமான நிகழ்ச்சி
அதாவது பாக்கியில் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சி அப்படியே
பட்டமங்கலத்தில் திருப்பி நடத்தப்பட வேண்டும்.
உறங்காப்புலிக்குப் பதிலாக இந்த ஆதர்ப்பனைச் செக்கிலை

கட்டி ஒட்ட வேண்டும்! வல்லத்தரையரைப் போல வாங்குக்குவேலியின் தலைமுடியை வெட்டியெறிந்து அவமானப்படுத்த வேண்டும்-அதுதானே உங்கள் திட்டம்?"

"ஏன், அது போலத் திட்டம் தீட்டக் கூடாதா! மாண்புபடுத்தப்பட்டவர் என்னை மனந்த மனவாளர். அது மட்டுமா? அடலேறாம் எனது ஆரூயர் அண்ணனைச் சாக்காட்டில் வீழ்த்துகிற அளவுக்கு, அவமானச் சகதியில் வீழ்த்தினீர்களே! அதையெல்லாம் மறக்குமா இந்த நெஞ்சம்?"

கறுத்த ஆதப்பனின் நாமபுகள் புடைத்தன... கண்கள் தீப்பிழம்புகளாயின சிறுத்தையைப் போல உறுமினான். வேகமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த வீரம்மாள், குரலைச் சிறிது தாழ்த்தினான்.

"இருந்தாலும் ஆதப்பா-கால ஒட்டத்தில் அந்த நிகழ்ச்சிகளை மறந்து பட்டமங்கலமும் பாசனீரியும் பகையற்று வாழ வேண்டுமென்றுதான், நான் மனதார விரும்புகிறேன்! அன்று கரண்டைக் காட்டில் உன் உள்ளத்தில் சுடர்விட்ட கதந்திரக் கனல் கண்டு நான் பூரித்துப் போனவள். என் கண்ணீருக்கு மதிப்பளித்து என் மானத்தையும், மாங்கல்யத்தையும் காப்பாற்றிய உன் செயலுக்கு நான் என்றென்றும் நன்றி காட்ட வேண்டியவள்! அதனால்தான் உன்னைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்: நீ இன்றிரவே இப்போதே-இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய்விடு!"

"இல்லை! முடியாது! தன்னைச் சுற்றிலும் புலிகள் இருப்பதாகப் பயந்து கொண்டு வளை தேடி ஓடுகின்ற எலியல்ல ஆதப்பன்! எதுவரினும் சந்திக்கத் துடிக்கின்றன என் தோள்கள்!"

"ஆதப்பா! உன்னுடைய வீரத்தை நான் குறைத்து
எனப் போடவில்லை. ஆனால் கல்யாணியின்
வாழ்க்கையை மறந்துவிடாதே! நீ இன்றிவு இயற்கை தங்கி
நானைக் காலையில் உனக்கு ஏதாவது ஒரு அவயானம்
இழைக்கப்பட்டு விடுமானால் அதைக் கல்யாணியினால்
தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா? வேதனையை வெற்றியை
பாக்கு வைத்து அழைப்பதை விட இப்போதைக்குத்
தற்காலிகமாகக் கவிர்த்துக் கொண்டால்... கால மாறுதலில்
எவ்வளவு தீவிர நிலைமைகள் மாறுமல்லவா? உனக்காகச்
சொல்லவில்லை! உன் தங்கை கல்யாணிக்காகச்
சொல்லுகிறேன்! பாம்பு இறக்கிறது எனத் தெரிந்த பிறகும்
புற்றின் மேல் தலை வைத்துப் பதப்பது வீரமல்ல -
விவேகமும் ஆகாது!"

கறுத்த ஆதப்பனின் நினைவு அருவியில் கல்யாணி
மிதந்தாள்! வீரமாளின் அறிவுரையை அவனால்
தட்டிவிட முடியவில்லை! கல்யாணியின் அறையில்
அவள் காதல் புருந்த செய்திகளில், அன்றைக்குத்தான்
வைடிமத்தன் அவளைச் சந்தித்து சந்தோஷமாக இருக்கப்
போகிறான் என்பதும் ஒன்றல்லவா! அந்த மகிழ்ச்சியைக்
கல்யாணியிடமிருந்து மறுநாளை விட்டிவிடத் தன்னையே
காணமாக ஆக்கி விடுவதா கூடாது! கூடாது! தங்கையின்
மகிழ்ச்சியைப் பறித்துவிடக் கூடாது. இடைவெளி
யில்லாமல் அவள் இதயத் தடாகத்தில் பாறைகள்
உருண்டன... ததளித்தான்... தடுமாறினான்...
வீரமானைக் குழப்பத்துடன் பார்த்துச் சொன்னான்.

"உங்கள் இஷ்டப்படியே போகிறேன்!
நல்லெண்ணம் பூத்துக் குலுங்கும் உங்கள் மனத்திற்கேற்ப
எல்லா மீட நடந்தால் பாக்ஸி-பட்டமங்கலத்தின் நட்புத்
தழைத் தோங்கும்! என் தங்கையின் வாழ்வும் மலர்ந்து
மணம் வீசும்!"

“ஆண்டவன் அருளால் எல்லாம் நன்றாக நடக்கும் தம்பி!”

“இப்போதே போவதென்றால், கல்யாணியிடம் சொல்லிக் கொண்டு போக வேண்டாமா?”

“வேண்டாம்! அவள் தடுப்பாள்! நாளைக்குப் போகலாமே, என்ன அவசரம் என்பாள்! பிறகு விபரீதமாகி விடும்! தயவு செய்து இப்போதே புறப்படு!”

வீரம்மாள் யோசனையை அங்கீகரித்தவனைப் போலத் தலையசைத்து மௌனமாய் நின்றான் ஆதப்பன்.

“நீ புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து விட்டு ஆள் மூலம் சொல்லியனுப்புகிறேன் நீ ஆயத்தமாக இரு!”

விடை பெற்றுக் கொண்டு வீரம்மாள் புறப்பட்டாள். ஆதப்பனின் பயணத்திற்கான காரியங்களைக் கவனிப்பதற்காக!...

கதவு மூடப்படாமல் இருந்தாலும்கூட, மெதுவாகத் தட்டப்படும் ஒலிகேட்டு, கல்யாணி-கால்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னிடி நடந்து சென்று கதவுகளை முழுமையாகத் திறந்தாள். அவள் யாரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாளோ அவன்தான் வந்து நின்றான். கல்யாணி, அவன் காலில் விழுந்து வணங்கி எழுவதற்குள், வைரமுத்தன்-அவளது அழகிய தோள்களைப் பற்றித் தூக்கினான். கதவு திறந்திருப்பதைப் பற்றிக்கூடக் கவலைப்படாமல் இருவரும் அந்த இடத்திலேயே தழுவிக்கொண்டு தின்றனர்.

சிறிது நேரம் உலகத்தை மறந்திருந்த வைரமுத்தன், ஒரு கையால் கல்யாணியை அணைத்தவாறு, மற்றொரு கையால் கதவுகளை மூடித் தாழ் போட்டான். அவளை

அவன் புகழை அளந்து தென்பல் பதைத்துக் கொண்டான்

அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள்..

அவன் அவனையே நேரு நகர போல் தென்பக அணைத்துக் கொண்டான்

எவ்வளவு கொடியாக வளர்ந்தவன் நீ உன் பணக்கம் அன்றுவளவு சகசுவர ஏறப்பட்டாலும் உன் அபரணங்களால் தாதுக்க கொள்ள முடியாதிது அப்படியப்பட்ட உன்னை இங்கே இதைப் பாலி..

வளர முக்கணம் அகநகு மேல் எதுவும் பேச விராஜல் தந்தகிட கல்யாணி, அக்தான்! எனக்கு ஒன்றுமில்லை நான் சந்தொஷமாகத்தான் தக்கி நான் இத்தா இப்போது நான் அதுபலிக்கும் இன்பதகிற்காக எவ்வளவு துன்பங்களை சிவன் விமானமும் பொறுமை யோடு ஏற்றுக் கொள்வான் அக்தான்.. என்று கூறிக் கொண்டே பகக்கையில் தந்து நிமிந்து எழுந்து அவன் கால்களைக் கம்பிப் பிடித்துக் கொண்ட கன்னங்களில் ஒங்கிக் கொண்டான் வளர முக்கண அப்படியே அள்ளிக் துக்கி, பாதி மன்னன் கனது தீதர் மீது படாவிட்ட மன்னைக் கொடி போல அவளைத் தன் மீதே படா விட்டக் கொண்டான் துளிமல் வாடிய மயில் மீது போகன் என்பான் போர்க்குய பொன்னாடை யானான் அவன் அவனக்கு எக்கனை நான் கனவு! பேளர்ணமி தினத்துக் கடல் அனை போல் எத்தனை தடவை ஒவ்வொரு நாளை ஒங்கியெழுந்து அடங்கிக் கிடந்த ஆசை...

"கல்யாணி"

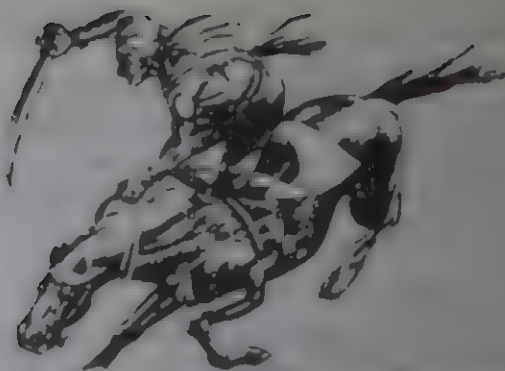
அக்தான்"

"கல்யாணி"

“அத்தான்!”

மேதுவாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்த அந்த உயிர்
மூச்சுநாடி இழைந்த சுவைமலர்ந்த களைச் சொற்கள்,
யாழின் கம்புகளாய் அதர்ந்தன பிறகு மௌனம், யார்
அணைத்தார்கள் என்று தெரியாது. அறையில்
கட்டிலையாக இருந்த விளக்கு இந்நித்தர்த்தவழிவிட்டு
விடை பெற்றுக் கொண்டது! இரவரிடை சக்கக்
கொண்ட கட்டில் மட்டும்தான் வாய் திறந்து எதுவும் பேச
முடியாமல் அவர்களை ‘மனக்கால்’ வாழ்த்தியவாறு.
தனது வலியை மட்டும்தான் ‘முனக்கல்’ வாயிலாகக் காட்டிக்
கொண்டது!

செவ்வாயின் நாட்புகள் இரவு கண்களிலும் பாலிப் பந்திட வாழ்வி லோர் தி நாள இந்த வசந்தப் பெருநாள் என வையுக்கூறும் கல்யாணியும் வைகறைப் போய்து வரையில் உறக்கத்தை விட்டியடித்துக் கொண்டு, உலகமேன ஒன்றுண்டு என்பதை மற்ற தே இரத்தனர் நாளைக்கு உலகம் இரகதமே இரக்காத்தா என்ற சந்தைத்தின் காணமாக இவ்வாறாக எல்லையற்ற எண்ணற்ற இன்பங்களை அனுபவிக்கலா கண்ணகியும் கோவலனுமேனற சிலப்பதிகாரக் கற்பனைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அவர்கள் இன்பம் துய்த்தனர் கண்களும் மலரும் செஞ்செய மிறகே அவற்றின் முறையிடை மகித்து விடியலின் போது ஓய்வு வழங்கினர்.

இதற்கிடையே விரும்பாள், கறுத்த ஆதப்பனைப் பாகனைக்கு அலுப்பி வைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை மிகத் தந்திரமாகவும், விறுவிறுப்பாகவும் கவனித்தாள். முான் ந மிடிக்காத ஒரு குதிரையைக் கொண்டு வாச் சொல்லி, அதில் அவனை ஏற்றிவிட்டு, அவன் அண்டனைப் பகுதியைக் கடந்து செல்லும் வரையில் அவர்கையே நின்று கொண்டிருந்துவிட்டு, ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்து முடித்த ஆறுதல் தீர்ப்பிய பெருமுகடன் தனது அறைக்கு வந்தாள்.

அவ்வக்தம் துக்கம் வாவில்லை காலையில்,
கலயாணி கட்டாலை அல்லது வைமத்தன்
கட்டாலை ஆதர்ப்பன அவசமாகப் புறப்பட்டுப்
பொலதர் து என்ன காணம் சொல்வது என்ற சந்தனை
சொல்கதுக் கொண்டி நக்தது

விடியபதேபாதும் கீதாம் உலகம் மெல்ல மெல்லத்
தனது சுநநிர் ஆடையாக் களைந்து கொண்டி நக்தது.
விம்மாளின் அறைக்கவு கிளக்கபபகம் சப்தம் கெட்டது
பகட்டமடையாமல் கி நமபிப் பாக்கான உறங்காப்புலி,
கொட்டாவி விட நக் கொண்டி உள் கீள துழைந்து, தனது
உடைவாள் முகலியவற்றைக் களைந்துவிட்டு
விம்மாளடன் பகக்கையில் பொத்தென்று விழுந்தான்.

'மெதுவா' மெதுவா' என்ன அவ்வளவு அசிறு
உங்கள் வெள்ளைக்காக் கூட்டம்தான் வெற்றிமேல்
வெற்றி குவிக்கிறதே' பிறகென் சோர்வு"

எனக் கெலியாகவும் மனக் குழறலோடும் கெட்ட
விம்மாளை முடந்த தனமாகக் சேர்த்துக் கட்டிப்
பிடித்துக் கொண்டி உறங்காப்புலி, 'பைத்தியம்!
பைத்தியம்! இன்னும் உனக்கு அந்தப் பழைய கதைதான்
ஞாபகமா? அதற்குப் பிறகு நான் எவ்வளவு திருந்தி
விட்டேன் தெரியுமா? கீதாபால நாயக்கர், மருது
பாண்டியர் கூட்டத்துக்கு எனது முழுச் சக்தியையும்
பயன்படுத்தி, எவ்வளவு உதவிகள் செய்து வருகிறேன்
என்பது உனக்குத் தெரியாது. காலம் வரும்! என் மீதுள்ள
களங்கம் தீரும்! அந்தக் கம்பெனிக்கார வெள்ளைக்கார
வெறியர்களை விட்டியடிப்பதுதான் விம்மா- உனது
கணவனின் குறிக்கோள்! புரிகிறதா?" என்று விவரித்துக்
கொண்டி அவன் இதழ்களில் அவனது தடித்த உதடுகளை
அழுத்தினான்.

விடியற்காலை நேரம் குளிர்ந்த காற்று வேறு வீசக் கொண்டிருந்தது! இந்நவநம் சிறிது நேரம் ஒருவர் முதலாக ஒருவர் தடவியவாறு மௌனமாக இருந்தனர். அவன்ிடம் எதையோ கேட்பதற்கு அவன் தவிக்கிறான் என்பதை மட்டும் அவன் உணர்ந்து கொள்ளாமல் இல்லை கனம் சயில் கேட்டே விட்டான்.

"ஆமாம்! அந்தக் கறுத்த ஆதப்பனை வைாழத்தன் விநிவித்துக் கொண்டிருவந்தது என்ன ஆயிற்று? இப்போது ஆதப்பன் எங்கே?"

"ஆதப்பனுக்குப் பாகனேரியில் ஏதோ அவசர வேலையாம் அதனால் இரவே புறப்பட்டிருப்போயாகலிட்டுது!"

"யார் சொன்னது, ஆதப்பன் பாகனேரிக்குப் போய்விட்டதாக? இல்லவே இல்லை! இங்கே தானிருக்கிறான்!"

"இதில் எதற்காகப் பொய் சொல்ல வேண்டும்? அவசர காரியம் என்று சொன்னதும் நான்தான் ஆதப்பனை அனுப்பி வைத்தேன், என்னிடமே வந்து, ஆதப்பன் போகவில்லையென்று சொல்கிறீர்கள்!"

"நீ அனுப்பி வைத்ததெல்லாம் உண்மை! அவன் புலியேறிப் புறப்பட்டதும் உண்மை! அவன் அண்மனை எல்லை தாண்டுகிற வரையில் நீ பார்த்துக் கொண்டிருந்ததும் உண்மை! அதற்குப் பிறகு நடந்தது உனக்குத் தெரியாதல்லவா!"

"என்ன நடந்தது? இப்போது ஆதப்பன் எங்கே?"

"பட்டமங்கலத்து எல்லை தாண்டுவதற்குள் அவன் நமது வீரர்களால் வளைக்கப்பட்டுப் பிடிபட்டு விட்டான். இப்போது, என் வசம் மிக இரகசியமான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறான்."

வீம்மாள் பதக்கையை விட்டுத் திடுக்கிட்டி எழுந்தாள்.

"இசெல்லாம் என்ன அக்கிரமம்? உங்களுக்கு உயிர்ப் பிச்சையளங்கத்து மர்மெல்ல, உங்கள் துரோகச் செயலையும் யாரிடமும் சொல்லாமல் இந்நகர ஒரு உத்தமனை ஏன் இப்படி நடத்த வேண்டும்? அப்படியானால் ஆதர்ப்பனை மீளாதம் ஆங்கிலேயத் துறையிடமே ஒப்படைத்து விட்டுக்களா?"

"தற்காக அவர்களிடம் ஒப்படைப்பது நான் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய மரியாதையைச் செய்ய வேண்டாமா? இந்த வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளையாக வந்த எனக்கு இந்நகரமான உணர்வில் ஒரு தடுகளவாவது உனக்கே, உன் தம்பி வைாழத்தனுக்கே இந்நகரதார என்னைச் செக்கு மாடு போலச் சுற்ற வைத்தவன்-உன் அண்ணன் வீவல்லக்கரையரின் தலைமுடியை அறுத்து அவமானப்படுத்தியவன் அந்த அற்பப் பதர் ஆதர்ப்பன்! அவன் வகையாக வந்து சிக்கியிருக்கிறான்! இப்போது பதிலுக்குப் பதில் செய்யாத மரியாதையைப் பிறகு எப்போது செய்வது?"

"அப்படியானால்?"

வீம்மாளுக்கு உடல் நடுங்கியது. திகில் அவள் நெஞ்சை அடைத்தது. பட்டமங்கலம் பட்ட அவமானத்திற்குப் பதிலாகப் பாசுனேரியைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்றாலுங்கூட, கல்யாணியின் களங்கமற்ற முகம்-அந்தக் கவர்ச்சிப் பாவை உருக்குலைந்து விடக்கூடாது என்று வீம்மாளுக்கு ஏற்பட்ட கவலை-அதனால்தானே, அவள் தன் மனதைக்கூட மாற்றிக் கொண்டு பெண்மையின் இரக்கக் குணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக நின்றாள்! அந்த நல்ல எண்ணம் இடி விழுந்து சிதறிவிடுமோ என்ற அச்சம் அவளை உலுக்கியது!

அவளை அலட்சியமாகப் பார்த்துக் கொண்டே உறங்காப்பூதி தனது மீசையை முறுக்கினான்.

"வாய்மா! ஆதப்பன் இங்கிருந்து தப்பியோடு வதற்கு நீ செய்த அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் நானறிவேன். பரவாயில்லை; உன்னை மன்னித்து விட்டேன். ஆனால், இந்தச் செய்தி வெளியே தெரிந்தால் பட்டமங்கலம் உன்னை மன்னிக்காது!"

"பகைவனையும் மன்னித்தோம் என்ற செய்தி கேட்டால் ஊரும் உலகமும் மன்னிக்கும்! ஆனால், பகைவனின் கைப்பாவையாகி நமது மண்ணைக் காட்டிக் கொடுக்கத் துணிந்தோம் என்ற செய்தி கேட்டால்தான் உலகம் மன்னிக்கவே மன்னிக்காது!"

"ஓகோ! நீ மறுபடியும் மறுபடியும் அந்த மறந்து போன பழைய கதையிலேயே இருக்கிறாயா? சர்வ வல்லமையுள்ள பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையார் மீது சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். அந்த வெள்ளைக்கார அதிகாரிகளுக்கும் எனக்கும் என்முனைத் தொடர்பு கூட இப்போது கிடையாது! விடுதலைப் போர் அணியிலே நான் ஒரு அங்கம்! ஆனால் ஒன்று அதற்கும், பாகனேரி அம்பலக்காரக் குடும்பத்தைப் பழிவாங்குவதற்கும் எந்த விதச் சம்பந்தமும் கிடையாது!"

"சரி! ஆதப்பனை என்னதான் செய்யப் போகிறீர்கள்?"

"இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தானே இருக்கிறது பொழுது விடிவதற்கு! விடிந்த பிறகு செய்தி வரத்தானே போகிறது! நியும் இந்த ஊரும் வேடிக்கை பார்க்கத்தானே போகிறீர்கள்!"

"தயவு செய்து கேளுங்கள்-பாகவேளிப் பெண் பட்டமங்கலத்தில் வாழ்வதை மறந்து விடாதீர்கள்.

உங்கள் காலில் விழுகிறேன் கல்யாணிக்காகவாவது என்
கீபச்சுக்குக் கொஞ்சம் காது கொடுங்கள்."

"வீரம்மா! அந்தப் பாக்ஸிப் பெண் இந்த
விட்டுக் த வாக்கூடாது என்று நீயும் நானும் உன் தம்பி
வைபத்தனிடம் வாகாடியதை மறந்து விட்டாயா?"

"வாகாடினாம் உண்மைதான்! ஆனால் வந்து
விட்ட பிறகு என்ன செய்ய முடியும்?"

"பாம்பு விட்டுத் துள் வந்துவிட்ட பிறகு அடித்துக்
கொண்டிருக்கிறாய் கொல்லப்பட்டிருக்கில் அது குடியிருந்த
புறத்தையும் இடித்துத் தள்ளுகிறாய்! அப்படித்தான்
கல்யாணியையும், அவள் பிறந்து வளர்ந்த பாக்ஸி
தகம்பகையையும் ஒடித்துக் கட்டிவிட்டீர்!"

வந்து பாம்பா, பச்சைக்கிளியா என்பதிலே
நமக்குள்ளே வேறுபாடு இருக்கும்போது, உங்கள்
உவமைகள் எதுவுமே பொருந்தாது! கொஞ்சம்
கேளுங்கள் இன்று இரவுதான் வைபழம் கல்யாணியும்
மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்கள். அதற்குள் ஒரு படுகுழி
வெட்டிவிட்டீர்! அவர்களின் பாவசத்திற்கு நீய
காரியங்களைச் செய்தவர்களைக் கூட அவர்களுக்கு
நன்மை செய்வதில் மூலம் நாணித் தலை குனிச் செய்து
விட்டாய் என்று வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். அதனால்
நடத்தைகளை மறந்து நமது பொது எதிரியான
வேள்ளைக்காரர்களை வென்றிட ஒன்று கூடும்
முயற்சியில் ஈடுபடுங்கள்!"

"வீரம்மா! வெள்ளையரை எதிர்ப்பது நமது
மண்ணை மீட்கும் பிரச்சினை! பாக்ஸி அம்பலக்
காளைப் பழி நீர்ப்பது நமது மானம். காக்கும் பிரச்சினை!
இரண்டையும் இணைத்துக் குழப்பாதே! பாஞ்சாலியைப்
பல பேர் முன்னிலையில் மானபங்கப் படுத்தியதற்காகத்

தான் ஒரு பாரதப் பேராளர் நடந்தது என்பதை மறந்து விடாதே; அதுவும் அண்ணன் தம்பிகளுக்குள்-குரு ஷெயர்களுக்குள்!"

"பாரதப் பேரார் பாஞ்சாலியை முன்னிட்டு நடந்ததல்ல இழந்த நாட்டை மீட்பதற்காக நடைபெற்ற பேராட்டம்! பாஞ்சாலியை அவமானப் படுத்தியதற்காக நடந்த யுத்தம் என்றால் அந்தக் கணமே அல்லவா ஆரம்பமாகியிருக்க வேண்டும்? பன்னிண்டு வருடம் வனவாசம் புரிந்துவிட்டு, அதற்குப் பிறதும் பாண்டவர் கேட்டது என்ன? ஐந்து நாட்கள் அல்லது ஐந்து மூர் அல்லது ஐந்து தெரு அல்லது ஐந்து வித என்றல்லவா கோரிக்கை வைத்துத் தூது அனுப்பினார்கள்! தமன் மனைவியை மானபங்கப்படுத்தியதற்காகப் பழி வாங்குவதற்குத் துரியோதனனின் மனைவியையா மானபங்கப்படுத்த நினைத்தார்கள்? இல்லையே!"

"ஓ! ஓ! உள்ளுடைய புராணக் காலட்சேபத்தைக் கவனித்தால் உன் கணவன் இந்த உறங்காப்புலிக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் உன் அண்ணன் வல்லத்தரையனுக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் பெரிதுபடுத்த வேண்டாமென்கிறாய் என்று புரிகிறது!"

"அதைப் பெரிது படுத்தாமல்தானே இரண்டு பலம் பொருந்திய கள்ளர் நாடுகளும் சம்பந்திகளாகி விட்டிருக்கின்றன என்று மற்றக் கள்ளர் நாடுகள் எல்லாம் மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன! அந்த மகிழ்ச்சியில் மண்ணை அள்ளிப் போடலாமா?"

"நீ மிக விசாலமான மனதுக்குச் சொந்தக்காரியாகி விட்டாய்-ஏன் என்றால் பாக்ஸெரியில் செக்குமாடாக ஆக்கப்பட்டது நீயல்லவோ நானல்லவோ அமைதியின் வடிவமாகி அறநெறி போதிக்கும் உன்னை உனது அண்ணனின் ஆத்மா சமிக்கும் என்பதை மட்டும்

நினைவிலே வைத்துக் கொள்! வீரம்மா! விடிய விடிய விடோகிக் குத் துணை புரிந்து அவனை இங்கி நத்து தப்பி யோகுவதற்கு வழி வகுத்து நீயும். உன் உதவியால் இரவு முழுதும் உன் கம்பியாடு உல்லாசத்தில் நினைத்தி நகரும் கல்யாணியும் காலையில் அந்நமையான காட்சியைக் காணத் தயாராகக் கொள்ளுங்கள்! புலியெதப்பு விழாவுக்கு உதத்துவது போலப் புதுப் புடவைகளை உதத்துக்கொண்டு, பொட்டிட் தப் பூ முடித்துப் புனவகை கதும்பிட வாங்கள்! பாமாஸந்தக் காட்சியைப் பாருங்கள்!"

வீரம்மாளின் பொறுமை சோதனைக்கு உள்ளாகியது! அவளது ஆக்கிரகத்தைத் தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொண்டு அடக்கிக் கொண்டாள். ஆயினும் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்ததைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

"பழிக்குப் பழியல்ல உங்கள் குறிக்கோள்! பாகனைப் பட்டமங்கலம் இரண்டையும் சீமாதவிட்டு அக்தப் பாங்கிய நக்கு வேலையைச் சுலபமாக்குவதே உங்கள் இலட்சியம்! பாவம், பட்டமங்கலத்து அம்ப உக்கார் பட்டம் உங்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது அல்லவா!"

ஒரு பகலின்மீது வேங்கை பாய்வது போல அவன் பயங்கரமாகக் கத்தினான். உடைவானை எடுத்துக் கொண்டான். வீரம்மானை எரித்து விடுவது போலப் பார்த்தான் மளமளவென அங்கி நந்து நடந்தான். வீரம்மான் நின்று கொண்டே அழுதான். பிறகு பற்கையில் விழுந்தான்.

நன்றாக விடிந்து விட்டதைக் கண்டு திடுக்கிட்ட கல்யாணி, ஆடைகளை அள்ளி மேலை போட்டுக் கொண்டு, அவசர அவசரமாக எழுந்து, அனுபவித்த

இன்பத்தின் டூரிப்பு அங்கமெலாம் பொங்கிட ஒரு மூலையில் போய் நின்று உடைகளை ஒழுங்காகக் கட்டிக் கொண்டி, கட்டிலருகே வந்து நின்று வைரமுத்தனின் பாதங்களைத் தவது பட்டு விரல்களால் மெல்லத் தொட்டு அந்த விரல்களைக் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டாள்.

தாலியையும் அவ்வாறே கண்களில் ஒத்திக் கொண்ட பிறகு, அவன் முகத்தைப் பி சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அயர்ந்து துங்குகிறவன் விழித்துக்கொள்ளக் கூடாதேயென்ற பயத்துடன் மெதுவாக அவன் தலைப்பக்கம் போய், அவனது அகன்ற நெற்றியில் மலரால் தொடுவது போல இதழால் ஒர் முத்தம் இசைத்தாள்.

அத்துடன் அங்கிருந்து வெளியிற் செல்ல நகர்ந்தவளைத் தீமனென வைரமுத்தனின் கைகள் வாரிக் கொண்டன. முகத்தை மூடிக் கொண்டே "உம், விடுங்கள். அண்ணி தேடுவார்கள்!" என்று அவனிடமிருந்து விரிபடுவதுபோல் நடித்தாளை தவிர "ஏன் பொழுது விடிந்தது?" என்று மனதுக்குள் சபித்தாள்.

அவன் எழுந்து உட்கார்ந்து அவளைத் தழுவிக் கொண்டே படுக்கையில் இருவருமாகச் சாய்ந்தனர். "நாழிகையாகிறது. என்ன இது விளையாட்டு?" என்று கூறிக் கொண்டே கல்யாணி படுக்கையிலிருந்து எழுந்திடவில்லை.

"இவ்வுழிமூலம் தேவிட்டவில்லையா?" என்று சிறுங்கிக்கொண்டே அவனது மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

"அப்படியென்றால் உனக்குத் தேவிட்டி விட்டதா?" என்ற வைரமுத்தன் அவள் உச்சந்தலையில் முத்தமாரி பொழிந்தான்.

[illegible]

எவாடிகள் உலக சித்தி வளாகந்துள்
கல்பாணி சென்று அனாக்ககலவக் கிறந்து பார்த்தார்
அகரகன் அகரக எவாடதகனும் வந்துவிட்டான்
அவனான கிரககப் பணிவுடனும மலர்ந்த மகத்துடனும்
உககப் பணிவுடனும என்னு என்னு வினாவான்.

மாக்கினி கறுத்த அகப்பனைப் பழிக்கும் பழி
உடா உவதற்காக நமது ஊர் எண்ணெய்ச் செக்கில்
மாட நிகரும் பகிலாகப் பூம்பழிக்கும் மகிழ்ச்சியான
செடிகளைய உவங்காப்பிலியார்க்கங்களிடம் தெரிவிக்குமாறு
உத்தரவிட்டா. அதனால் இடி வந்ததன்...

எவ்வாறு உலகத்தை அந்தக் குளிர்ந்த பொத்திலும்
உம் குழி பென்று விரித்து விட்டது.

அப்படியானால் என்றவன் கல்யாணியைத் திருநெல்
கூடப் பார்க்காமல் அங்கு இடத்தை விட்டு வெகுமாக
வெளியேறினான். கல்யாணிக்கு நெருப்பில் தீறுத்தப்
பட்ட சீலை! இன்னை! இன்னை! அவள் இப்போது
நெருப்பில் தீறுத்தப்பட்ட சீலை!

37

நாலு கோட்டையில் கள்ளல் அக்ஷியுவின் கைதியாக இருந்த கறுத்த ஆதப்பனை விடுவிப்பதற்காக வைரமுத்தன் அவ்வளவு விடாந்து வந்த தே உறங்காப்புலிக்கு ஒரு புதிராக இருந்தது அக்ஷியுவின் அவன் ஆதப்பனைக் கைது செய்தது அந்த நோத்துக்குச் சரியல்ல என்று ஆயிரம் காணங்களைக் கூறினாலும் வைரமுத்தன் மேற்கொண்ட தயக்கமில்லாத முயற்சி அவனைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியிருந்தது.

ஆதப்பன் பட்டமங்கலத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான் என்பது, கல்யாணியின் கவலையைப் போக்குவதற்காகவே அந்த ஏற்பாடு என்பதும் உறங்காப்புலியின் உள்ளத்தில் பல கேள்விக் குறிகளைத் தீட்டின பட்டமங்கலம், பாசனரி விஷயத்தில் விட்டுக் கொடுத்துப் போய், உறவைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளத் தீர்மானித்து விட்டதோ என்றும் சந்தேகப்பட்டான்.

எப்படியிருந்தாலும் எதிர்ப்படக் கூடிய பாதகங்களையும் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு பட்டமங்கலம் அம்பலக்காரராகப் பதவி உயற்கும் அந்த நல்ல நாளுக்காக அவன் தீவிரத் திட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்தான். அதனால்தான் ஆதப்பனைத் தொடர்ந்து யாருக்கும் தெரியாமல் சென்று பட்டமங்கலம் பகுதியில் மிகுந்த

எச்சரிக்கையாகத் தனது ஆட்சையை நடமாட விட்டிருந்தான்.

பட்டமங்கலத்தில் தனது பாகனைச் செல்லும் பாதையில் இரண்டாம் பண்டையம் ஒன்று உண்டா பாதையில் தனது உறுதுளை அதுகூடப் புறப்பாகவும் மாவகள் அடர்த்தியாகியிருந்தன. அங்கமண்டபம் இந்நகரத்து தனது துன்பம் பணிகளைத் துணை தீர்த்தும் சில வீரர்களுடன் உறங்காப்பலி அந்த மண்டபத்தில்கான் அங்கு அங்கு கூடிப் பேசுவது வழக்கம். பாழடைந்த அந்த மண்டபத்திற்குள்ளே சிறுசிறு அறைகள் உண்ட. அந்த அறைகளில் சில சமயங்களும், சட்டிகளும், வாட்களும், கட்டாரிகளும் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த வீரர்கள் காவல் காத்து வந்தனர்.

நாலு கோட்டையிலிருந்து வேகமாகத் திரும்பி வந்த உறங்காப்பலி. அங்கு மண்டபத்தில் தங்கிக் கொண்டான் என்ன நடக்கிறது என்று தெரிந்து வாத் தனது ஆட்களைப் பட்டமங்கலம் அண்மனைப் பக்கம் அனுப்பியிருந்தான். பட்டமங்கலம் படை வீரர்களுடனேயே அவர்களும் இணைந்து பணி புரிவதால் அவர்களை யாதும் ஐயப்பதவதற்குச் சிறுதும் இடம் இல்லாமல் போய்விட்டது.

மண்டபத்திலேயே காய்ச்சி இறக்கப்பட்டிருந்த கலக்கல் மதுவை மேலும் வெறியெழுவதற்கான பொருள்களைக் கவந்து அவளது வீரர்கள் கொடுக்க. அதனை அந்தி நாம்புகளை புறக்கேற்றிக் கொண்டிருந்த உறங்காப்பலிக்கு அவன் எதிர்பாராத செய்தி யொன்று அவளது ஆட்கள் மூலம் கிடைத்தது. அங்கச் செய்திதான் வீரர்களின் மயற்சியால் அதப்பன் அன்றிரவு பாகனைப் புறப்படப் போகிறான் என்பது!

அதற்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன என்ற தகவலும், கல்யாணியும் அவை முதலாம் நவாபுக்கு கொண்டுவரப் பட்டாள் என்ற தகவலும் அவள் இத்தகையதொரு பழக்கக் காய்ச்சிய சூழ்நிலைகாலத்தில் தாக்கினாள்.

"அதப்பன்! என்ன அவமானப்படுத்திய பொட்டுப் பூச்சி!"

பற்றாவிட நிறைவேற்று கடித்துக் கொண்டான். மற்றொரு கண்ணம் பது அவன் வயிற்றுக்குள் புதுத்தது.

"கல்யாணி! அவள் பாகமாய் மாணிக்கமாய் - வைரமாய் வைரீயமாய் இரத்தினமாய் - கோபேதகமாய் மக்காய் பவளமாய் நான் அவளுக்குப் பொருத்தமில்லாத கடிதங்கல்லாம்! கூறியவர்கள் யார் ஆணவம் பிடிக்க வாளுக்கு வேலி காவம் தலைச் சேறிய கறுத்த அதப்பன்! அந்தக் கல்யாணி வாழ்வதைப் பார்க்கிறேன்."

உலகச் சீர்த்தான்! உலகக் கொண்டே கலக்கல் மதுவைத் கொண்டைக்குள் ஓடவிட்டான்...

"அதப்பன் இந்த வழியாகத் தான் செல்ல வேண்டும், வளைத்துக் கொள்ளுகள்" என ஆணையிட்டான்.

அந்த மண்டபத்திலும் அதற்கிற்ப அவலுத் கொண்டை மந்திரம் உண்டு! அவன் குடி வெறியில் ஆணைகள் பிராபித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவன் அழைத்து வாச் சொல்லியிருந்த உலக விற்பனை உல்லாச ஓடுக்தி அங்கே வந்து சேர்த்தான். "வாடி மயிலே நல்ல சந்தாக்கல்தான் வந்தாய்" என்று அவன் வாயில் பிராபித்துக் மதுவை அவன் வாயில் தந்தான். அவனும் அதை உறிஞ்சியிருக்க, மேற்கொண்ட திசைவசிக் அந்த பிராபித்துக் கண்ணத்தைக் தூக்கிக் கொண்டான் மயல்களில் அவன் பெயர்

மயங்கிக் கிடந்த மயில், துள்ளிக் குதித்து எழுந்து
பொதை பொய்க்கச் சர்த்தான். ஆதர்ப்பனை கைகளிலும்
கால்களிலும் விலங்குகள் பூர்த்திப்பான்.

உறங்காப்புலியிடம் இடித்துச் செல்லப்பட்டான்.
அவ்வுலகு முன்னால் அந்த மயில் சென்று உறங்காப்
புலியின் தொடையில் தலை வைத்துச் சாய்ந்து
கொண்டான். ஆதர்ப்பனைக் கண்ட உறங்காப்புலி
வெறித்தனமாகச் சர்த்தான். மது மயக்கம் கொண்ட
மயிலின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தபடி உறங்காப்புலி
வீரர்களையப் பார்த்து "உம்! இவனை இரவு முழுதும் ஒரு
அறையில் 'பொட்டுப் பூ' தங்கள்! காலையில் இவன்
காணப் போகும் பழிவாங்கும் படலத்தை நினைத்து
நினைத்து மயிலோடு இணைந்து இந்த மஞ்சத்தை
இனிபத்தால் நனைக்கிறேன்" என்று தருக்கி விழும்
சொற்களால் உத்தாவி நிற்ப்பித்தான்.

அவன் சொன்னபடி மதுவோடு ஆடினான்!
மயிலோடு கூடினான்! விடிவதற்கு முன்னர்,
வீரம்மானைச் சந்தித்து, விடிந்தவுடன் நடக்கப் போகும்
வேடிக்கையைப் பார் என்று அழைப்பு விடுத்துத்
திரும்பினான்.

பட்டமங்கலம் அம்பலத்திற்குச் சொந்தமான
எண்ணெய்ச் செக்கனைச் சுற்றி அந்த ஊர் மக்கள் பெரும்
பகுதியினர் கூடியிருந்தனர். பாகனெரியில் நடந்ததற்குப்
பழி வாங்கப் பட்ட மங்கலம் வகுத்துள்ள திட்டத்தின்
வெற்றியினைக் கண்டிட ஊர் ஆவலுடன் இருந்தனர்.

"முடிந்து போன விவகாரம் இருநாட்டுக்கும்
சம்பந்தம்கூட ஆகிவிட்டது! இனிமேல் எதற்காகப் புது
வம்பை விலைக்கு வாங்குகிறார்கள்?" என்று ஊராரில்
ஒரு பகுதியினர் பேசினார்கள்.

"ஆதர்ப்பனை நேற்றிரவே கைது செய்து பட்ட
மங்கலம் அரண்மனையில், கல்யாணி நாச்சியாருக்குத்

தெரியாமல் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்களோ! அந்த நாச்சியாருக்குத் தெரிந்தால் என்ன ஆகுமோ!" பெண்கள சிலர், தங்களுக்குக் கிடைத்த வதந்தியை வைத்துக் கவலையை வெளியிட நிக் கொண்டிருந்தனர்.

"என்னதான் இந்நாட்டுக்கும் உறவு ஏற்பட்டாலும், பெரிய அம்பலக்காரர் வல்லத்தனாய் நக்கும், அவரது மைத்துனர் உறங்காப்புலிக்கும் ஏற்பட்ட அவமானத்தை சீவறு எப்படித்தான் கழலிக் கொள்ள முடியும்? இதுதான் சரியான பதிலடி!" என்று அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு பிரிவினர் கருத்து அறிவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

"இராவாடு இரவாக யாருக்கும் தெரியாமல் தப்பியோடிய ஆதப்பனைப் பிள்கொடர்ந்து சென்று அவனுடன் வாட்டோர் புரிந்து கைது செய்து வந்தது உறங்காப்புலிகளாம்! உறங்காப்புலியைப் போன்ற கத்தலானைக் கலபமாகப் பார்க்க முடியாது! அவர் இல்லாவிட்டால் பட்டமங்கலத்திற்குப் பெருமையே இல்லை! பெயர் நக்குத்தான் வைரமுத்தன் அம்பலக்காரரே தவிர உறங்காப்புலிதான் பட்டமங்கல நாட்டுக்கே உயிர்! அசைக்க முடியாத இரும்புத்தூண்!"

உறங்காப்புலியின் பாழ் மண்டபத்து ஆட்கள், ஊர்ப் பொது மக்களைப் போலத் தங்களைப் பாவித்துக் கொண்டு இப்படிப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள் அந்தக் கூட்டத்தில்.

அந்தச் சமயத்தில் உறங்காப்புலியும் அவனுடன் சில ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்களும் குதிசைகளில் அங்கு வந்து இறங்க சீவ-அவனது ஆட்கள் "உறங்காப்புலியார் வாழ்க!" என முழக்கமிட்டனர்.

"எங்கே, இன்னும் வரவில்லையா? சிக்காம் அழைத்து வாருங்கள் அந்தச் சிறு நரிக்குட்டியை!"

ஆதர்ப்பனின் விலங்குகள் அகற்றப்பட்டன. செக்குபாக்கின் துசுத்தடியில் ஒரு பாற பூட்டப்பட்டது. அடுத்த பக்கத்தில் பூட் ரவதற்காகக் கூறிய வான், வேல் தாங்கிய வீரர்கள் ஆதர்ப்பனை இடித்து வந்தார்கள். ஆதர்ப்பன் ஆகாயத்தை வெறித்துப் பார்த்தான். முதல் நாளிலு விம்மாண்ட ன் நடந்த உடையாடலின் சில பகுதிகள் அவன் கண்மன்களை மேகத்தினையில் எழுதப் பட்டி நந்தன அதை அவன் தெஞ்சம் உரக்கப் படித்தது.

"ஆதர்ப்பா உன்னுடைய வீரத்தை நான் குறைத்து என உபாட வில்லை ஆனால் கல்யாணியின் வாழ்க்கையை மறந்து விடாதே! இங்கே உனக்கு ஏதாவது ஒரு அவமானம் இழைக்கப்பட்டு விடுமேயானால், அதைக் கல்யாணியினால் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா?"

விம்மாள் அவனிடம் கூறிய வாசகம் இது!...அது மட்டுமா இப்போது அவனைச் செக்கு மாட்டுடன் இணைத்துக் கட்டிட. ஆனை பிறப்பிக்கிறவன் உறங்காப்புகி! அவனை ஊதிவிடுவது ஆதர்ப்பனுக்குச் சாதாரண காரியம்! ஆனால் தேற்றியவுகூட வீரம்மாள் உருக்கமாகச் சொன்னாள்; அந்த வார்த்தைகள் அவன் மனத்தை விட்டு மறையவில்லையா!

"இந்தாளும ஆதர்ப்பா-கால ஓட்டத்தில் அந்த திசுச்சகளை மறந்து பட்டமங்கலமும் பாகனேரியும் பகையற்று வாழ வேண்டுமென்றுதான், நான் மனதார விரும்புகிறேன். அன்று காண்டைக் காட்டில் உன் உள்ளத்தில் சுடர்விட்ட சுதந்திரக் கனல் கண்டு நான் பூரித்துப் போனவள் என் கண்ணீர் நக்கு மதிப்பளித்து என் கணவாது துரோகத்தை வெளிப்படுத்தாமல் என் மானத்தையும் மாங்கல்யத்தையும் காப்பாற்றிய உன் செயலுக்கு, நான் என்றென்றும் நன்றி காட்ட வேண்டியவள்."

வீரம்மாளின் உணர்ச்சி மிக்க அந்த மொழிகள், விலங்குகள் அகற்றப்பட்ட பிறகும்கூட, அசைய முடியாமல் நினைக்கப்பட்ட விலங்குகளாக ஆதப்பெறுத் தோன்றின

வானத்தை யே வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்ட வந்த ஆதப்பன், செக்கு பாத்தின் நுகத்தடியண்டை நிறுத்தப்பட்டான் அவன் கழுத்தில் நுகத்தடி வைக்கப்பட்டது. உறங்காப்பிலி, ஒரு சாண்டைய எடுத்துக் கொண்ட, செக்கு பாத்தில் மீகார்த்து கொண்ட மீசையை முறுக்கினான்.

"பட்டமங்கலத்துச் செக்குமாநம், பாகனையி லிருந்து வந்து என்னிடம் சந்திய மாநம் இப்போது செக்கிழக்கப் போகிறது பாருங்கள்"

என்று உாக்கக் கத்திய உறங்காப்பிலி, "ஹூ!" என்று கூறியபடி சாண்டையால் ஆதப்பனின் புதுகில் ஒரு அடி கொடுத்தான்.

வானத்து புகில்களில் தோன்றிய எழுத்துக்கள் மத்தாப்புச் சுருள்களைப் போலக் கீழே உதிர்ந்தன! வானத்தையே தாக்கிக் கொண்டிருந்த ஆதப்பன் பூமியை தாக்கி ஒரு உடை உடைத்தான்! அவன் உடைத்த இடம் ஒரு அடி கீழே குழியாகப் போனது! குருதி யோட்டத்தில் கொப்பளித்த பான உணர்வுக்கு முன்னால், கல்யாணியின் நினைவே! வீரம்மாளின் அறிவுரையே! எதுவுமே நிற்க முடியாமல் வெடித்துச் சிதறின! முடிப் பலத்தையும் கைகளில் தேக்கி அந்தச் செக்குமாந்தை உயர்த்துக்கிக் காகாவென்று சுற்றினான் அந்த பாத்தின் முனை பட்டு உறங்காப்பிலி கீழே விழுந்தான் விழுந்தவன், தனது வீரர்களிடம் "விடாதிர்கள் அவனை! கைது செய்யுங்கள்!" என்று சப்தம் போட்டான் செக்கு மாத்திலிருந்து நுகத்தடியைப் பிய்த்து எடுத்துக் கொண்ட.

அனாதைய ஆயுதமாகப் பயன்படுத்திக் கன்னைச் சூழ்ந்து விட்ட வாள்வீரர்களை ஆதர்ப்பன் எடுத்திட்டான்.

"நிறுத்துங்கள்! நிறுத்துங்கள்! யாரும் ஆதர்ப்பனை நெருங்காதீர்கள்!"

என்று அதிகாரக் குரலான குகையினி ரந்து வவாழ்த்தன் இரங்கியதைக் கண்ட வாள் வீரர்கள் ஒதுங்கி நின்று அவனுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தனர்.

"உறங்காப்புலியாடே" என்ன காரியம் செய்தீர்கள்? யானாக் கேட்டுச் செய்தீர்கள்!"

வவாழ்த்தன் பதைத்தான்.

"யானாக் கேட்க வேண்டும்? கல்யாணியின் காலடியில் சொர்க்கத்தைக் காணும் வவாழ்த்த அம்பலக்காரனாக் கேட்க வேண்டுமா? கணவனுக்கு என்ன அவமானம் வந்தால் என்ன என்று கவலை யற்றி நக்கும் கற்புக்காசி வீரமான் தேவியானாக் கேட்க வேண்டுமா? இவர்கள் யானாயும் கேட்கத் தேவையின்மையென்றுதான் மானமுள்ள என் மனச்சாட்சியைக் கேட்டேன். அதன் ஆணையை அடல்படுத்துகிறேன்."

இப்படி ஆணவமாகப் பதில் அளித்தான் உறங்காப்புலி!

சிறிது நேரம் மெளனமாக நின்ற வவாழ்த்தன், ஆதர்ப்பனின் அநேக சென்று எளக்குத் தெரியாமல் நடந்து விட்டது!" என்று சமாதானம் கூற முயன்றான்.

"பேராதும் உங்கள் நாடகம்! பிரமாதமாக நடித்து என்னை ஏமாற்றாதிர்கள்! எல்லோரும் சேர்ந்து செய்கிற சதிதான் இது என்பது எனக்குத் தெரியும்! பட்ட மங்கலத்துக் காணையை விட நப்பாகவேர் மக்களைக் கொன்று குவித்தீர்கள். அந்தக் காணையை அடக்கி, அந்தக் காணையை எவ்விட்ட உறங்காப்புலிக்கும் பாடம்

கற்பித் தீன்! அதன் தொடர் விளைவுகள், துன்பம் நிறைந்தவை; எனக்குத் தெரியும்! நீங்கள் தாய்மையான வீரர்களாக இருந்தால் என் வாழ்நாட் போதுங்கள் அல்லது என் தோழ்நாட் போதுங்கள்! அல்லது முன் போல் வேறொரு காளையைக் கொண்டு வாருங்கள். அடக்கிக் காட்டுகிறேன்; அல்லது உங்களுக்கு அடிமையாக நேன்! இரக்கமறதா அப்படி ஒரு வீரம்!"

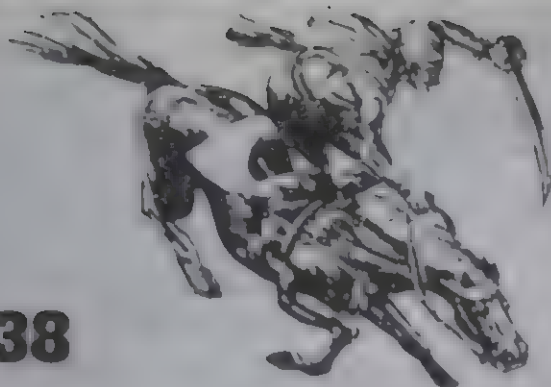
ஆதர்ப்பனின் அ.வேசப் பேச்சை நிதானமாகக் கேட்டாக் கொண்டிருந்த வைபுத்தன், புன்னகை புரிந்தவாறு ஆதர்ப்பனின் தோளில் கைவைத்து "ஆத்திரம் உண்மைகளை மறைத்துவிடும்" என்றான் தன் தோள்மீது பட்ட வைபுத்தனின் கையைத் தள்ளிவிட்டு,

"எங்காவது கிடைக்கிற இடத்தில் வீரத்தை விடை கொடுத்து வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்! அந்தக் கொள்முதல் முடிந்த பிறகு சொல்லியனுப்புங்கள்! உங்களைச் சந்திக்கிறேன், சந்திக்க வேண்டிய இடத்தில்!"

எனக் கூறியபடி, அங்கே நின்று கொண்டிருந்த குகைகளில் ஒன்றில் ஏறி, அதனை ஓங்கி உதைத்து அந்த இடத்தை விட்டுக் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்று விட்டான் ஆதர்ப்பன் வைபுத்தனின் முகம் வெளுத்துப் போய் விட்டது.

"உன்னால் எல்லாம் கெட்டது!" என்று அலுத்துக் கொண்டே உறங்காப்புகி அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான். ஆதர்ப்பன் நம்பாவிட்டாலும், கல்யாணியாவது தனது பேச்சை நிச்சயம் நம்புவாள் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் வைபுத்தன் அரண்மனைக்குத் திரும்பினான்.

"கல்யாணிக் குறுகலாக இருக்கிறபதற்காக
அதப்பனை அடைந்து செல்கிறேன் என்று கூறி
இப்படியொரு கபட நாடகமாடி விட்டாளை
வைபத்தன் என்ற வாஸ்தவத்தில் பாகனீர்
மான்னையின் கொத்துயர்க்கு பெரிய துணில் கையால்
அறைந்தான் அந்த வஞ்சனா அடியைத் துணுக்குப்
படுகாக ஒரு மனகன் வாங்கிய தந்தால் அப்போதே
அச்சுற்று விழுந்து விட்டி நப்பான் ஆங்கில் காந் பற்றி
எரிவது போல ஆண்டி டுந்க கோபத்தால் உறுமிக்
கொண்டி தக்கும் அவனைச் சற்று கோர் அக்கிரம் தீர்ப்
பேச விடவதுகான தல்லது என்று கந்தியே என்னவோ
வெள்ளை அய்யநர் பேசுநாதனும் குறுக்கே எதுவும்
பேசாமல் மௌனமாக இருந்தனர்

அக்னியூலினால் கைது செய்யப்பட்ட தம்பி
ஆதப்பனை வைபத்தன் விதவித்ததே இப்படி
வஞ்சம் தீர்க்கத்தான் என்பது இப்போதுதான் புரிகிறது
பரம்பரைப் பகை கல்யாணியின் தீ நடினத்திற்குப்
பிறகு தலைகாட்டாது என தம்பியி தந்தேன் ஆனால்
என்னையும் பாகனீரையும் தலை குனிய வைக்கும்
காரியத்தை நடத்தி விட்டார்கள் பட்டமங்கலத்தில்
இதுவரையில் நான் கடைப்பிடித்த நிதானம் பொறுமை
அனைத்துக்கும் விடை கொடுத்ததுபுறப்படும் நோம்

வந்துவிட்டது. மலை தலைந்தாலும் நிலை குலையா
மாவின் ஆதர்ப்பனைச் செத் தமாடாகப் பூட்டி ஒட்டிய
ஆதர்ப் பிணமாகத்தர்களுக்குப் பட்டம் கற்பிப்பதெனக்கு
இப்போதெனக்கு முதல் வேலை முக்கியமான வேலை
மேகநாதா! நான் உடனடியாகப் பட்டமங்கலம் செல்ல
வேண்டும். என்னுடன் வருவதற்கு நமது படைவீரர்
களின் அனியொன்று வினாவில் தயாராகத் தம்!"

ஆணையை நிறைவேற்ற மேகநாதன் அங்கிருந்து
சென்றான். அதற்குள் வெள்ளை அய்யர் குறுக்கிட
வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது சிறு கணைப்புக்
கணைத்துக் கொண்டே வாளுக்கு வெளியிடம் பேசினார்.

"எல்லாம் சரிதான்! ஏதோ அன்று பாகிஸ்தானில்
உறங்காப்புவிக்கு நடந்தது! இப்போது பதினாறுக்குப் பதில்
ஆதர்ப்பனுக்குப் பட்டமங்கலத்தில் செய்து விட்டார்கள்!
இதை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டே போவதால்...
நிலைமை விபரீதமாகுமே தவிர! "

அய்யர் முடிப்பதற்குள் வாளுக்கு வேலி, "என்ன
நடக்கும் விபரீதம்? வல்லத்தையனின் தலை முடியை
அறுத்ததுபோல என் தலை முடியை அறுக்க
முனைவார்கள்! வெள்ளை அய்யர் அவர்களே! நான்
பிணமாக விழுந்தபிறகு கூட அந்த அவமானத்தை
அவர்களால் எனக்கு ஏற்படுத்த முடியாது! அப்படி
நடக்குமே, இப்படி நடக்குமே என்றெல்லாம் யோசித்துக்
கொண்டு ஓங்கிய வாளை உறையில் போடுவது வீணுக்கு
அழகல்ல, ஆனது ஆகட்டும். பட்டமங்கலத்திற்குச்
செல்கிறேன். தம்பி ஆதர்ப்பனுக்கு இழைக்கப்பட்டுள்ள
அநீதிக்கு முடிவு கண்டு திரும்புகிறேன்" என்று
முடிசிறைந்தான்.

"ஆனது ஆகட்டுமென்ற வீர உணர்வை நான்
பாராட்டுகிறேன்! ஆனால் பட்டமங்கலத்திலே பாகிஸ்தானி

பேர்துவகால் மாநகரப் பேரவது கல்யாணி
 நாயார்ன் வா, கனககான்! கல்யாணி வாழ்வ
 மா பாலல், கள்ளாநகரின் ஒற்றுமையே குவைந்து
 விடம் வலிவே அடிந்து விடம் பிறகு கம்பெனக்கா
 ளுக்க வேலியிலலாத தோர் மாநகர விடம் கர்னல்
 அகனயு உககளைப் பிரக்காவம் கழ்ச்சியில் வெற்றி
 பெற்று விடவான் உயிர்ப்பணயம் வைத்துப் பேராடிக்
 கொண்டி நகரம் மந்து சகோதரர்களுக்கு கம்மை
 அர்யாவல் நம் எப்பகதும் மறைபுகமான பலவினா நு
 விடம் நமது செயல் அதனால் சகானமாகச் சிந்திப்பது
 நலவது

• வெள்ளை அய்யர் அவர்களே என் தம்பியைச்
 செக்கு மாடாக்கிப் பாசனைரி வீரத்தைப் பரிக
 ச்சகி நக்கிரார்கள். திகர்துப் பிறதும் என்ன சிந்தனை
 எககாகச் சீர்கனை" வாங்கு வேலி வீராபெசத்துடன்
 குமரிக் கொண்டி நக்கும் பாது. எந்தச் சிந்தனையும்
 சீகனையில்லை! எல்லாம் நன்மையாகவே முடிந்து
 விட்டது" என்று கூறிக்கொண்டே திரும்பி வந்தான்
 மெகநாதன்!

பேசுநாதா வீரர்களை அணிவகுத்திட உன்னை
 அறுப்பினால், நீ என்ன திசை தி நப்புகிராய்"

உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். நமது
 ஆதப்பனின் ஆற்றலின் முன்னால் பட்டமங்கலத்தாரின்
 பழி வாங்கும் படலம் துள் துளாகிவிட்டிருக்கிறது!
 எந்தச் செக்கு மாதில் ஆதப்பனைப் பூட்டி ஒட்ட
 நனைந்தார்களோ அந்த மாததைத் தனது தோள் பலத்தால்
 உடைத்தெறிந்துவிட்டு, அவமானப்படுத்த முனைந்தவர்
 களைமே அவமானச் சகதியில் ஆழமாகப் புதைத்து
 விட்டு, பாசனையின் பெருமையைப் பறைசாற்றிக்
 கொண்டே அதோ வந்து கொண்டிருப்பது உங்கள் தம்பி
 ஆதப்பனேதான்!"

வாளுக்கு வேலி போகநாதன் காட்டிய திசையில்
இரும்பிப் பார்த்தான் ஆதப்பன். குதிரையிலிருந்து
வேகமாக இறங்கி, அண்ணனை நோக்கி வினாந்து வரும்
காட்டி கண்டு வெள்ளை அய்யரும் போகநாதனும் அந்தச்
சங்கதாய் பாசத்தின் கீழ்ப்பிணை வியந்தனர். "தம்பி"
என்றான். "அண்ணா" என்றான்! தழுவிக்கொண்டனர்.

"தம்பி! பாச நேரியின் மானம்..."

"பட்டமங்கலத்தில் பறி போயி ருந்தால் இங்கே
உங்கள் தம்பியின் சவந்தான வந்திருக்கும் அண்ணா!"

"மானத்தை மறிஞ்சிட உன்னைவிட்டுப் பிரிவைக்
கப்பட்டு மாததை மீட்டுவதற்கு எடுத்துவிட்டாயா? மீட
எங்கே அந்த வீயிக்கு காங்கள்! இப்படிக்கொண்டா
தம்பி; காட்டி முத்தமொன்றும் அளிக்கிறேன் கணையாழி
யொன்றும் அணிவிக்கிறேன்!"

ஆதப்பனின் காங்களை எடுத்து வாளுக்கு வேலி
முத்தம் கொடுத்தான் தனது விரலில் இருந்த
கணையாழியொன்றையும் கழற்றி ஆதப்பனின்
விரல்களில் அணிவித்தான். ஆதப்பன் வாளுக்கு
வேலியின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினான் அவனது
திண்ண புஜங்களை அழுத்திப் பிடிப்பதினாலேயே தனது
பாசம் முழுவதையும் வெளிப்படுத்திய வாளுக்கு வேலி,
அவனைத் தூக்கி நிறுத்தி அன்புடன் பார்த்துக் கொண்டே,
"தம்பியுடையான் படைக்கஞ்சான்!" என்று கம்பிமான
தொனியில் சொன்னான்.

"நீயிருக்கும் போது, உன் நெஞ்சில் நானிருக்கும்
போது, நமது மான உணர்வுக்கு மாக கற்பிக்க எந்த
மமதையாளனாலும் முடியாததா தம்பி!" என்று உணர்ச்சி
பீறிட்டு எழு உரைத்தான்.

எனக்குக் கல்யாணியைப் பற்றித்தான் கவலை
யாக இருக்கிறதென்னா."

கறுத்த ஆகப்பனின் கண்களில் துளிர்ந்திட்ட நீர்
துளிகளாக தன் விரல் கொண்டு துடைத்தவாறே
வாயைத் துவித்தாள். கவலைப்பாக்கி கண்ணாயில்லை! நமது
இந்த நாட்களெல்லாம் பையன் பையன் உணர்ச்சிக்கும்
அப்பாற்பாட்டு மலர்ந்து கல்யாணியை வாழ்த்துக் காதிற்
அகனாக்கான் விடாதததைக் கூப்பாட்டாமல்
வைத்தான் விவாகத்திற்கு ஒப்புக் கொண்டான்...
என்று நமக்காக யோசி கூறினான்.

வீரம்மாள் வாயிலாகக் கல்யாணியின்
நிலைமைகளை அறிந்தி நந்தாதுங்கூட. அவற்றை
அண்ணவீடம் சொல்லி அவளது நம்பிக்கையை
நாசமாக்க வேண்டாமென்று ஆகப்பன் தீர்மானித்துக்
கொண்டான்.

கல்யாணியின் காதில் விழும்படியாக உறங்காப்புலி
எற்பாடு செய்து நக்க பிரச்சாரம், பட்டமங்கலம் அண்ண
மனைக்குள் பரவலாக நடைபெற்றது.

வைத்தாக்கின் திட்டப்படியாக எல்லாம்
நடக்கது வீரம்மாள் அகற்றுத் துணையாக இருந்து
ஆகப்பனின் அருகே அனுப்புவது போலப் பாவனை
செய்து நக்கிறாள் மன்கூட்டியே போய் முடித்தவாறு
ஆகப்பன் உறங்காப்புலியினால் வழியில் மடக்கப்பட்டு
வட்டான் வைத்தான், வீரம்மாள், உறங்காப்புலி
அவரும் இணைந்து செய்த சத்கு மாபெரும் வெற்றி
கிடைத்து விட்டது செக்கு மாட்டன் சேர்த்து செக்கு
இழுத்து மட்டுமல்ல; உறங்காப்புலியின் கையில்
சாட்டையடியும் வாங்கிய ஆகப்பன் வைத்தான்
காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டதால்தான் உயிர்தப்பி
ஒட முடிந்தது' பழி வாங்கும் படலம் ஒரு பாகம்

பற்றிற்று. அந்தக் பாகம், வாங்குநர் வேலியின் தலைமடியை அறுத்தெறிவதுதான். அதுவும் விளைவில் நடக்க வாய்முதலும், விவரமாவும் உறங்காப்புலியுடன் கலந்துவாய்வு, திட்டம், திட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்."

இப்படி அண்மனைக்குள்ளே நத்தபலரும் பேசினர். வேலைக்காரிகள், சமையல்காரர்கள், காவல் காத்திடும் வீரர்கள் எல்லோரும் உறங்காப்புலியினால் கட்டி விடப்பட்ட கதையைப் பார்ப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வீரமான், கல்யாணி முகத்தில் எப்படி விழிப்பது என்று தெரியாமல், வெடிகத்தாலும் வேதனையாலும் தாக்குண்டு தனது அறைக்குள் போய் உறண்டு கிடந்தான்.

வைரமுத்தன் தன்னையொத்தபாகக் கருவியாக்கிக் கொண்டு, தனக்குக் தெரியாமல் போய், வீரமான்மூலமும் உறங்காப்புலியுடனும் குழிச்சி செய்து அண்ணன் ஆதர்ப்பனை அவமானப்படுத்தி அனுப்பி விட்டானேயென்று நினைத்து நினைத்து எங்கே நெஞ்சத்தை வெந்த புண்ணாக்கிக் கொண்டிருந்தான் கல்யாணி. அவளுக்கு ஏற்பட்ட அந்த நிலை, உறங்காப்புலிக்குக் கிடைத்த வெற்றிதானே! அந்தக் குறிக்கோளுடன்தானே அண்மனைக்குள் அந்த விஷமப் பிரச்சாரத்தை அவன் முடிக்கி விட்டிருந்தான்.

ஆலி குடிபோன வடிவு கொண்டவளாய்க் கல்யாணி, அவளது கட்டிலறையில் தனையில் வீழ்ந்து கிடந்தான். அவளது சஞ்சலத்தைப் போக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அறைக்குள் நுழைந்த வைரமுத்தன், அவள் கீழே படுக்கி நப்பது கண்டு திகைத்தான். அவள் பக்கத்தில் தனையில் உட்கார்ந்து, அவளது தலையைக் காதவிட்டுக் கொண்டே "கல்யாணி!" என்று அன்பு துன்பிட அழைத்தான்!

"தொடாடீர்கள் என்னை!"

லீனா போல் அதிர்ச்சி ஏன் கல்யாணியின் குரல், வில் ஒன்று ஒடிக்கப்பட்டதாகச் சொல்வார்களே இராமாயணத்தில்: அப்போது கிளம்பியதாகக் கூறப்படும் ஒலிபோல இடித்தது!

"தங்கம் இழைத்த கட்டில் இ நக்கும்போது என் தங்கம் தனையில் படுப்பாணன்?"

வைபத்தன், அவளது உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொண்டு, மேலும் மென்மையாகப் பேசினான்.

"தனையை விட்டுத் தந்தக் கட்டிலுக்கும் போனால் போன மானம் மீண்டும் வந்துவிடுமா?"

கல்யாணியின் கேள்வி, தீப்பொறியாய்க் கிளம்பியது.

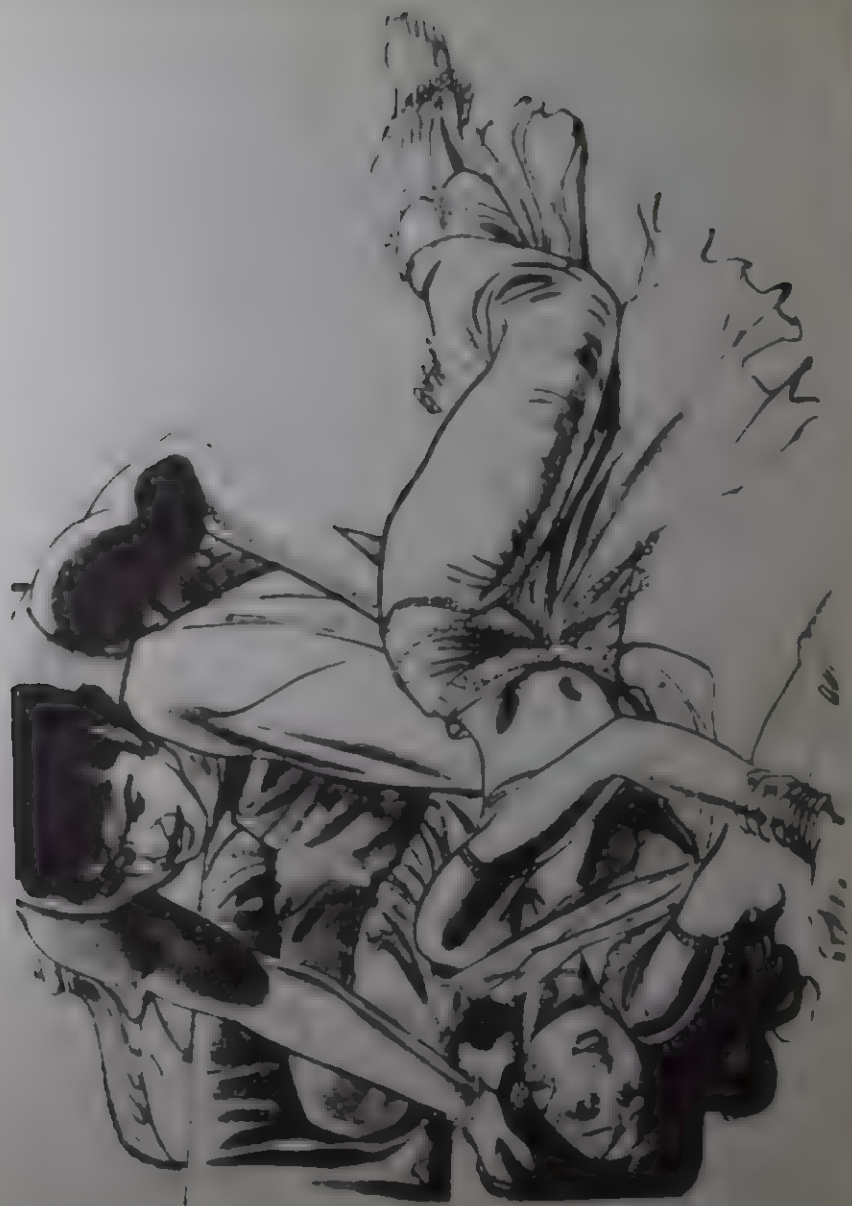
"இதில் மானப் பிரச்சினை எதுவுமே இல்லை கல்யாணி! அவமானத்தின் நிழல்கூடத் தன்மீது படாமல் உனது அண்ணன் பாகனேரிக்குச் சென்று விட்டுது உனக்குத் தெரியாதா?"

"எல்லாம் தெரியும்! என் அண்ணனை இப்படி அடங்காலைப்படுத்த வே ஆங்கி லேயர் முகாமிலிருந்து விடுவித்து வந்தீர்கள் என்பதும் தெரியும்!"

"நீ என்ன சொல்கிறாய் கல்யாணி!"

"என் அண்ணனைச் சதி செய்து நீங்கள் கொலை கூடச் செய்தீர்களாம்! அதை விடுத்து இந்தக் கெவலமான செயலில் சரபட்டிருக்க வேண்டாம்!"

"என் மைத்துனரை மாடாக்கி ஒட்டினீர்கள்! என் அண்ணனை அவமான உருவமாக்கி அவர் சாவுக்குக் காரணமானீர்கள்! அத்தனையும் மறந்துவிட்டுத்தான் உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன்!"

இன்னால் போய்! அத்தனையும் மாந்துவிட்டால்! மனக் கொடுமை வன்மம் வைத்துக் கொண்டு காதல் மயம் போனால் மணந்து என்னை மணந்து கொள்வீர்கள் என்ற நம்புவதற்கு நான் ஒன்றும் 'பெதை அவ்வ' என்னையும் என் தம்பக்கதையும் பரிவாய்து வதற்காக வே மணமகன் வேடம் தாங்குவீர்கள்!"

"ஆமாம்! நீ சொல்வதில் மதற் பகுதி மன்னம்! அனல், என் அக்காள் வீரம்மான் தேவி என்னவத் திருத்தி விட்டதை நீ அறிய மாட்டாய்!"

"உங்கள் அக்காள் மூலம் நடிக்கப்பட்ட நாடகத்தில் தான் நான் வடந் தேன்! என் அண்ணனை இங்கு அழைத்து வருவதற்கு நீங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து பின்னிய குது வலையை நான் புரிந்து கொண்டே விட்டேன். தயவுசெய்து இங்கிருந்து போய் விடுங்கள்!"

"கல்யாணி! நீ என் மனைவி!"

"அந்த ஒரு பெயர்தான் இந்த வீட்டில் வாழ்கிறேன்! அதுவும் நீங்கள் அனுமதித்தால்! அதைத் தவிர உங்களுக்கும் எனக்கும் எந்த உறவும் இல்லை!"

புனிதம் நிறைந்த தாலியைக் காட்டிக் கொண்டு ஒரு புரஷ்விட்டம் ஒரு மனைவி பேசுகிற பேச்சா இது?"

"கட்டம் போட்டே உங்கள் மனதில் களங்கத்தோடு தானே கட்டிவிடுங்கள்! உங்கள் நெஞ்சில் கத்தி! என் கட்டத்தில் தாலி!"

"நான் மாறி விட்டேன் என்பதை நீ ஏற்றுக் கொள்ளவே மாட்டாயா?"

"எப்படி மாற முடியும்? பலிபீடத்தில் நிறுத்தப் பட்ட ஆட்டின் கழுத்தைப் பார்த்துக் கொடுவானை ஒங்கியவன், அந்த ஆட்டைக் கொன்று குருதியைக்

குடித்து விடக்கூடாது என்று என்னை பார்ப்பான்! மாறுவது உண்மையாகப் படியாவது உங்களுக்கும் எதற்குத் தரிசிட வேண்டும் என்று உறவியும் பிறர் தீர்ப்பு மனப்பரிச்சனை அதில் பழிவாய்தம் செயல் முடியுதல் பூதிக் அடையாமல் உங்கலால் மாறவை முடியாது!"

கல்யாணி: பிறக்க விட்டை விட்டுப் பிறக்க விட்டை மதிப்பதும் அன்பு செய்துவிடுவதும் தான் கற்பனையுடைய பெண்களுக்கு அழகு!"

பிறக்க விட்டில் பிறந்து சிவரிசைகளைக் கொண்டு வரவாங்குபடியாக வண்பன் கெட்கிறாணென்பதற்காகப் போடிப் பணசையும் வாங்கி வாலாம்! அதற்காக, பிறக்க விட்டை மாறவைத்தையும் பறித்துக் கொண்டு வந்து பிறக்க விட்டில் போட்டு மிகுத்துக் குறைத்தல் என்றால் அது நடக்கிற காரியமா? அனுமதிக்கிற காரியமா?"

கல்யாணி: நீ மிகவும் கோபமாக இருக்கிறாய்! கொஞ்சம் என்னுடன் உட்கார்ந்து நான் சொல்வதை அமைதியாகக் கேள்! என்று கூறிக்கொண்டு அன்னைத் தொடக்கைத் தூக்கவான் வைமுத்தன்!

தொடக்கிகள் என்ன! இவ்வியாத முறை கொட்டில் நான் உயிரோடு இருக்க மாட்டேன்! இதைத் தடுக்க வந்ததுக் கொண்டிருக்கிறேன்!"

கல்யாணி: மனமற்று வைக்கி நந்தகல்! பரிசையத் தூக்கி, அன்னைத் தொடக்கைக் கொண்டி, தன் தெருக்கருத் தொகை வைத்துக் கொண்டி! வைமுத்தன் நிதான மிழக்கான்!

சுத்யமா உன்னைத் தொடக் கூடாதா!"

ஆமாம்! தொடக் கூடாது!"

கல்யாணி: கூவுள் மீது ஜனையாகக் கொண்டு, உன்னைத் தொட வேகூடாதா!"

ஆடாமல் சத்தியுள்ள தெய்வங்கள் அத்தனையின்
மீதும் சகாயம் உட்கொண்டிருக்கின்றன என்பதைத் தெரிவிக்கிறது."

வைபத்தியங்கள் எதுவும் பேசவில்லை! சிவந்த
புகழ்தான் அன்றையே வந்த வெள்ளையர் மார்புகளின்
உருக்கம் தந்தது தென்காண் அங்கம் வளைந்து குவிந்தது
நடர்வாங்கம் நடப்பது நின்று கொண்டிருந்தான்.
வைபத்தியனைக் கண்டதும் வளைங்குத் தொழ்தான்

"என்ன விசேஷம்?"

"வடிவாம்பான் அனுப்புக்கங்க நீங்க வந்ததா
சொல்லியிருந்தீங்களாம்..."

"ஓஹோ அவள்தான் அன்றைக்கு மீட்டும் கொண்டு
செய்துகொண்ட ஒடிவந்தாள்!"

"அப்படியில்லிங்க! உங்களைப் பேரவப்
பெரியவுங்க வந்ததுன்னா புகல்ல சிவந்தை அனுப்பிறது
சம்பிரதாயம்! வடிவுக்கு உங்களை வாடினும்னு
கொள்ளை ஆசைங்க! உங்களைப் பிடி நினைச்சு
உருதுங்க!"

"சரி முதலில் சிவந்தை வந்தம்! பின்னாலேயே
நாளும் வந்தவன்! இங்கு. இதை வடிவாம்பன் கொடுத்தான்!"

தன் கழுத்துக் குத்தி ஒந்ததங்கச் சங்கிலியைக்
கழற்றி நாற்புறமிடம் எவாபுகதன் கொடுத்தான்.

“தம்பி, எவாம் கல்யாணியிடம் நானும் பேசிப் பார்த்து விட்டேன் அவள் என்னுடன் பேசுவதையே விடாமலிடவை என்னை ஒரு குன்யக்காரி போலவே நினைக்கிறாள் அவள் மனத்தைக் குழற வைப்பதற்காகவே நீ விண்ணமேன்ற அந்த வடிவாம்பாளிடம் தவறுதலாக நடந்து கொள்வதுபோல் நடத்தாய் என்று நான் சொன்னதை தம்பியி நந்தான்! ஆனால் நீ இப்போது வடிவாம்பாள் வீட்டுக்குச் சீவரிசை அனுப்பியிருப்பதும், அங்கே நீ போகப் போவதும் நான் கல்யாணியிடம் போய்கான் பேசினேன் என்று அவள் நினைப்பதற்குச் சந்தேகமில்லாத ஆதாரங்களாகி விட்டன!”

ஆமாம் அக்கா நீ கல்யாணியிடம் முதலில் சொன்னது உண்மைதான்! அந்த உண்மை அப்படியே மாறாமலே இந்நதி நக்கும் அதை மாறும்படி செய்த குற்றம் கல்யாணி உடையதுதான்!” “கட்டிய என்ற பெயர் மட்டுமே இந்நக்கட்டிம். கடவுள் மீது ஆணையாக என்னைத் தொடர்பித!” என்று கல்யாணி கூறிவிட்ட பிறகு இனிமேல் என் இஷ்டத்திற்கு நடப்பதை யார்தான் தடுக்க முடியும்! பழி வாங்கத்தான் பாகினை சம்பந்தத்திற்குச் சரி சொன்னேன் ஆனால் உன் அறிவுரையும், நான் கல்யாணி மீது ஆய்ப்பத்தில் கொண்ட நந்த காதலும் என் மனத்தை மாற்றின! அதற்குப் பிறகு கட அவள் நம்மைச்

ஆழ்ச்சிக்காரர்களாகவே கருதினால் எவ்வளவுதான் உமாதானம் செய்ய முடியும்! கல் மணம் கொண்டு அவனைக் கடுமையாக நடத்தினான் அவன் பதம் தொல்லைகளைக் கேள்வியுற்றுப் பாக்னீரில் அவளது அண்ணல்கள் கண்ணீர் விட்டுவென்றமென்று எதிர்பார்த்தேன். அவ்வளவு பழிவாங்கும் உணர்வு குவிந்து கிடந்த நெஞ்சம்தான் இது! அந்த நெஞ்சைத் தான் பஞ்சு போல் ஆக்கிக் கொண்ட பிறதும் என்னையொரு சத்திகாரன் என்று திட்டவட்டமாகக் கணிக்கிற அவ்வொரு எப்படி வாழ முடியும்? நான் வாழ விரும்பினாலும் அவன் அதற்குத் தயாரில்லை என்கிற போது பிறகு எனக்கு வேறுவழி என்ன இருக்கிறது?"

"தம்பி! வடிவாம்பாள் யார்? சுந்தராம்பாளின் தங்கை! அந்தச் சுந்தராம்பாளுடன் தொடர்பு கொண்டிருப்பவர் வாளுக்குவேலி! அவர் எனக்கு மைத்துனர்! உறவு முறைகளைக் கவனிக்க வேண்டாமா? நீ வடிவாம்பாள் விட்டுக்குப் போனால் ஏதோ வரைமுறையே இல்லாத தொடர்பு என்று ஊராப் பேசமாட்டார்களா?"

"அக்கா! சுந்தராம்பாள் ஒன்றும் வாளுக்குவேலியின் மனைவி அல்ல! வடிவையும் நான் முறைப்படி கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை! இருவரும் நடனக்காரிகள்! இதில் வரையாவது முறையாவது! என்னுடைய நோக்கம், கல்யாணி வாழாவெட்டியாக இருக்கிறாள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு வாளுக்குவேலி பதற வேண்டும்! என்னைத் துச்சமாக மதித்துத் 'தொடாதே' என்று சத்தியம் செய்த கல்யாணி, வாழ் நாள் வரையில் கண்ணீரில் மிதக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான்!"

வீரம்மாள் தவறு உள்ளத்தில் வீசிய புயலை அடக்க முடியாமல் தவித்தாள். சோகம் கப்பிய குரலில் அவளிடம்

கண்ணாடிப் பற்றிய நிலை விளக்கம் அளித்துவிட்டு
அங்க நகரது சென்றுவிட்ட னவாடகதனான நிலைந்து
இவ்வளவு கண்ணாடிக்கனாள் எல்லாம் குவித்து கணவன்
உறங்காட்டிலியான் ஏறபட்ட சேவகனான என்ருது
அவ்வகைக்குச் செரியும். அனாதைப் பெற்றுமையாகக் கீழ்க்
கொள்ளாக்கூடச் கூடியாணி நயமாக இலனையே
என்பதுதான் விவரமாகத் துக் தான படியாத இன்பம்
இது எனவாடிக்கனான எப்படித் தக்கப் படியும்
வாய்ப்பான விடிகுதப் பெருக வேண்டிய சிவர்கைகள்
எல்லாம் இங்கு வலம்புகளில் அனுப்பப்பட்டாகி
விட்டது.

அக்கா! என்று துள்ளிக் குதித்து மான் குட்டி
யென ஒடிவந்த வடிவையே பார்த்து. 'என்னம்மா
அன்னவாவு சந்தகாஷம்...' என்று மகம் மலாக் கீட்டான்.

நீ கீட்டான் போம்ப சந்தகாஷம்படுவாய்"
என்றான் வடிவு.

'செய்க் கையச் சொல்' பிழைகையைப் பலமாகப்
போடாதே!"

அவர் என் விடிகுது வந்திராராம்! சீர்வரிசை
யெல்லாம் அனுப்பி வைக்க நக்கிரார்! முதலில்
நயன்காரம் செய்து கொள்கிறேன். எனக்கு ஆசிரிவாதம்
செய்யக்கூடா! சுக்கர்யின் காலில் வடிவு விழுந்து
எழுந்தான். சுக்கரகது ஒன்று பே புரியவில்லை வடிவை
வடிவாக வேண்டாம் என்ற நினைப்புக்கூட இல்லாமல்
'ஓசை' விட்டில் மடிக்கவன் ஒத்தி இத்தி நிறை
எனவாதையே மாதந்துவிட்ட. நீயே ஒரு எற்பாட்டைச்
செய்து கொண்டு ஆசிரிவாதம் வாங்க வந்து விட்டாயா"
எனக் கடிந்து கொண்டான் சுந்தர்.

'உனக்கு இனையவனாக இ நக்கலும் நாறும் உன்
தங்கைதான் நீ செய்து கொண்டாயே காக்கல்வ மணம்;

ஒரு வார்த்தை என்னிடம் தங்கச்சி ஆயிற்றே என்று
 "கேட்டாயா?" வடிவு வெந்நெடுவென்று பதில் கூறிவிட்டு
 "அதற்குமட்டும், ஆசீர்வாதம் செய்யுங்கா குங்குமம்;
 பொய்த் தைவம்" என்று அங்கே பார்க்கலிந்த குங்குமச்
 சிம்பை எடுத்து வந்து சுந்தரியின் கையில் கொடுத்தாள்
 சுந்தரியும், குங்குமத்தைத் தங்கையின் நெற்றியில்
 வைத்துக் கொண்டே, "உம், இப்போதாவது சொல்
 யார் அது?" என்று ஆவன்துன்பக் கேட்டாள்.

"பட்டமங்கலத்து அம்பலக்கார் வைரமுத்தன்!"
 என்று வடிவு பூரிப்போடு கூறிவிட்டுச் சுந்தரியின்
 முகத்தை நோக்கியபோது, சுந்தரியின் முகம் திடீரெனக்
 கறுத்துப் போய் விட்டதை உணர்ந்தாள் சுந்தரி.
 பெருமூச்சு விட்டவாறு, ஊஞ்சலில் போய் உட்கார்ந்தாள்.

"ஏனக்கா உன் முகம் இப்படி ஆகிவிட்டது" அவருக்
 கென்ன அழகில்லையா" அந்தஸ்து இல்லையா
 பாக்னிசி நாடு போல அவரும் பட்டமங்கலம்
 நாட்டுக்குத் தலைவாக்கா!"

"எல்லாம் சரி வடிவு! அவர் கல்யாணியின் கணவர்!
 கல்யாணியின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கடுகளவாவது
 நினைத்துப் பார்த்திந்தால் நீ இந்த முடிவுக்கு
 வருவாயா?"

"அதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டியது, அவர்
 தானக்கா! எனக்கென்ன கல்யாணியைப் பற்றிக்
 கவலை?"

"கவலையிதக்க வேண்டியடி உனக்கு! ஒரு
 வகையில் உனக்கு மாணவிகூட, கல்யாணி! அதுதான்
 போகட்டும்; கல்யாணியின் அண்ணன் வளநாடு வேலித்
 தேவர் எனக்குக் கணவர்! நீ கல்யாணியின் கணவருக்கு
 மனைவி என்றால், ஏதாவது ஒடிங்கான உறுவு முறை

யாவது இ நக்கிறதா? கல்யாணி எவ்வளவு நல்ல பெண்! எவ்வளவு பெண்ணையான உள்ளம்! எத்தனைய நேரமையான இடம்! அக்கப் பெண்ணின் வாழ்வு கெட நீ காண்பதாக இ நக்கலாம்! வடிவு..."

"கல்யாணியொன்றும் இப்பொழுது கணவனுடன் கமராக வாழவில்லை! தீ நமணம் முடிந்து, புகல் தூவு அன்றைக்கு அவளைப் பிடிக்காமல் சென்றுத்து ஒதுக்கி விட்டு, வைபுத்கன் நான் தங்கியிருந்த அன்றைக்கு ஒடி வக்கவாதான்! அப்பொழுதே நான் அவரிடம் சொன்னேன், உரிய முறைப்படி சீர் வரிசைகளை அனுப்பிவிட்டு வா நங்கள் என்று! அதன்படி சீர்வரிசைகள் வந்துவிட்டன..."

'வடிவு' ஒரு தங்கையிடம் அக்காள் கெடுக்கிறேன்! வாளுக்கு வேலித் தேவர் கல்யாணியிடம் உயிரிழைய வைக்க நக்கிறார் இப்படியொரு செய்தி கேள்விப் பட்டால் அவர் இடிந்து போய் விடுவார்!"

என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்?"

"அக்கச் சீர்வரிசைகளைத் தீ நப்பி அனுப்பிவிடு. நான் உனக்குப் பொருத்தமான கணவனாகப் பார்த்துத் தீ நமணம் செய்து வைக்கிறேன். கல்யாணியின் வாழ்க்கையார், அவளது அண்ணன் வாளுக்கு வேலித் தேவரின் எதிர்காலமும் தீ எதக்கப் போகும் முடிவில் தானம்மா ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது! என் கண்ணில் தயவு செய்து 'சரி அக்கா' என்று சொல்லடி என் தங்கம்!"

"நான் சரி என்று சொல்வதற்கு முன்பு ஒரு நிபந்தனை! அதற்கு தீ ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும்! தீ ஒத்துக் கொள்வதைப் பொறுத்திருக்கிறது என் முடிவு!"

"என்ன நிபந்தனை! எதுவானாலும் சொல்! என் கல்யாணியின் வாழ்வு பட்டுப் போகாமல் இருக்க தீ

வகத்தும் எந்த நிபந்தனையுடனும் கட்டுப்பாடுகீ நேன்.
நீயாகாய் அந்த வையடித்த அப பலகாராரை மறந்து
விட வேண்டும்!"

அக்கா! என் தெய்வம் ஒன்று வையத்திற்கும்
உதவியதைத் துன்று மன்னிடம் சொல்கிறதான் நீ
வெண்டாய்!

எதுவனாவும் சொல் வடிவு!

என்ன சொல்லப் போகிறா! பா என்றதில் மீ நம்
கக்கரியின் இதயத்தைப் பிடித்து கொண்டிருக்கிறது

அக்கா! என் இதயம் கோயிலில் தெய்வமாக
வைத்துப் பூஜித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு தங்கலிங்கம்.
"சிலை" திரட்டாக்கு உள்ளாகிவிட்டது! வெறுங்
கோயிலாகி விட்ட என் இதயத்தில் இந்த வெண்கல
விக்ரகமாவது இடம் பெறாதுமே என்றுதான்
வைரமுத்தனை..."

"வடிவு! புதிதெல்லாம் போட்டாய் விஷயத்துக்கு
வா! சிலையாவது திரட்டாவது..."

"ஆமாம்! அந்த அற்புதச் சிலையைத் திருடிக்
கொண்டவனே நீதானே..."

"வடிவு! என்னடி சொல்கிறாய்?"

"கற்றி வளைப்பானேன்! வாழ்ந்தால் வாளுக்கு
வேலித் தேவருடன் வாழ வேண்டுமென்று தெய்வங்க
ளிடமெல்லாம் வரம் கேட்டேன்! ஆனால் வரம் உனக்குக்
கிடைத்து விட்டது... அக்கா! அவரை நீ என்னிடமிருந்து
பறித்துக் கொண்டது போன்ற ஆத்திரம்தான் எனக்கு ஒரு
அக்காளிடம் தங்கை பேசுகிற பேச்சு இது என்று
கோபிக்காதே! எத்தனையோ இரவுகள் அவரும் நானும்
கனவுகளில் சந்தித்திருக்கிறோம்! அவரது உருவம்

கொண்ட உடலில் நான் புண்ணி விழந்து இன்பம் கான்பது போன்ற அந்த இவ்வ கனவுகள் கூடப் பலிக்காமல் போயவிட்ட கக்கா என் செய்வது! அக்காளை எனக்குப் போட்டியாக வந்துவிட்ட பிறகு நான் என்ன செய்ய முடியும்?"

வடிவு! நீ இவ்வளவு அசையை வைத்தி நக்கிறாய் என்பதை என்னிடம் முன்பே சொல்லியி ரந்தால் நான் அவாது அன்புக்கு அடிமையாகி விட்டிருக்க மாட்டேனா!"

உன்னிடம் சொல்லாதது என் தவறுதான்! நியாயப் புரிந்து கொண்டிருப்பாய் என்று நினைத்தேன். இப்பொழுதும் ஒன்றும் ஆகிவிடவில்லை. அக்கா! நான் அந்த மலாமக்கனை மறந்து, கல்யாணிக்கு வாழ்வு கொடுக்க வேண்டாமல்லவா!"

"ஆமாம்! அதற்குத்தான் உன்னிடம் சொல்கிறேன்!"

"சரியக்கா! நான் தெஞ்சில் வைத்து வழிபடும் வாங்கு சுவைத் தேவதை எனக்குத் தந்துவிடு! நான் மலாமத்து அம்பலக்காரரை வந்த வழியே திருப்பி அனுப்பி விடுகிறேன்."

சந்திரியின் காதுகள் கேட்கும் சக்தியை இழந்து விட்டன. அவளது கண்கள் பார்க்கும் சக்தியை இழந்துவிட்டன. ஏன், அவளது உடலை அசையும் சக்தியை இழந்துவிட்டது

அக்கா! அக்கா! நான் ஏதாவது உன் மனதைப் புண்படுத்தி விட்டேனா?"

"இவ்வளவு வடிவு!" என்று சொல்லிக் கொண்டே, சந்திரி அவளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுது விட்டாள்

“அக்கா! என் உள்ளத்தில் உள்ளதை ஒளிக்காமல் சொல்லி விட்டேன் எந்த நிபந்தனையானாலும் கல்யாணி நாச்சியருக்காக நிறைவேற்றுகிறேன் என்று நீதான் சொன்னாய்! இப்போது அந்தப் பொறுப்பு என்னிடம் விடப்பட்டுக்கொண்டு நீ என்ன சொன்னாலும் சரி! ஆனால் ஒன்று, என் நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், “பட்டமங்கலத்து வைபவத்தனை மட்டும் மறந்து விட்டி வடிவு” என்று என்னை வற்புறுத்தாதே! என் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார். நான் உன்னைப் போல வாழ்க்கை யென்பது ஒரு புனித யாத்திரையென்று அதற்கு அதிக மதிப்புக் கொடுப்பவள் அல்ல. வாழ்க்கையை ஒரு உல்லாசப் பயணம் என்றுதான் கருதுகிறவன்! அந்தப் பயணத்தில் நான் விரும்பிய கப்பல் கிடைத்தால் சந்தோஷம்! அதில் ஏற்றிவிட வேண்டியவன் நீதான்! இல்லாவிட்டால் தற்போதைக்கு இந்த ஓடமே போதும் என்று திருப்தி அடைவேன். அதற்கும் நீ குறுக்கே நின்றால் என் சந்தோஷத்தைச் சாகடிக்கிறாய் என்றுதான் அதற்கு அர்த்தம்!”

“வடிவு! வைரக் கம்மலைக் கழற்றிக் கொடு. முத்துச் சாத்தை எடுத்து என் கழுத்திலே போடு. இப்படியொரு பொருளையா தேட்கிறாய்-நான் கொடுத்து விட்ட கம்மலையோ முத்தாத்தை யோ நீ கேட்டால் அவற்றின் அனுமதியின்றியே உன் கையில் தந்து விடுவேன்! நீ கேட்கும் பொருள் அதுவல்லவே! என் உயிரையே அல்லவா தேட்கிறாய்! ஆமாம் வடிவு! என் உயிர் வேறு, அவர் உயிர் வேறு-என்றல்ல-அந்த உயிர் என்னை விட்டுப் பிரிந்தாலும் கூடு விட்டுக்கூடு பாய்ந்திட இணங்குமா என்பதை நான் எப்படியடி சொல்ல முடியும்?”

அக்கா இணங்க உன் பது என் பொறுப்பு
வாங்கு தீவல் தீவநகரம் என் விடப்
படிக்கத் தான் மாகமில்ல. என் இகயம் மே சாத்துக்
கொண்டிருக்கிறது. அவர் வாராவரம். நீ அறுபதி
வைக்கா விட்டால். படிக்கத் தான் வைப்பத்த
அப்படிக்காப்பாது மே பதம் என் பதக்கையாறுபினும்
அவநகர இடம் பிறகு உன் இஷ்டம். நான்
வருகிறேன்!"

முடிவெடுத்தும் பொறுப்பைச் சுந்தரம்பாளிடம்
விடுத்து, வடிவாம்பாள் தன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுச்
சென்றாள் உட்கார்த்தி நகர ஊஞ்சலின் சங்கிலி சேலைய
தலையைச் சாயத்துக் கொண்டிருக்கின்ற கொட்டிலாள்
சுந்தரி.

அக்காவும் தங்கையும் சேச்சு கொண்டு நகத்தை
ஆம்பம் முதல் கடைசி வரையில் அக்கா வீட்டின்
மாடிப்படிமறையில் நின்று கொண்டு கொண்டிருந்த
வாங்கு தீவல். வடிவு அங்கு நந்து சென்ற பிறகு சோக
பிம்பமாக அசைந்து வந்து, சுந்தரிக்குப் பக்கத்தில்
ஊஞ்சலின் உட்கார்த்தான்

40

தன் பச்சத்தில் திடீரென வாங்குது வெலி வந்து அமர்ந்து கண்ட கந்தாய்ப்பான் கிருக்கிப் பி எழுந்து நின்றான் 'கும்பா உட்கார் கந்தரி' என்று அவள் கும் பற்றி ஊஞ்சலில் உட்கார் வைத்தான்.

வடிவாய்ப்பான் கந்தரியிடம் வெளிப்படுத்திய செய்தியின்படி, ஸவாழ்த்தன் கன்யாணி நாச்சியாருக்குத் துபாகபிழைக்கத் துணிந்து விட்டான் அவ்வது பாகபிளிக் குறும்பத்தைப் பழி வாங்கப் போ' துள்ள திட்டத்தின் அந்தக் கட்டத்திற்குப் பயணப்பட்டு விட்டான்.

இதையெண்ணியபோது வாங்குதுவெலியின் பாசமுள்ள இதயம் என்ன பாடப்பட்டிருக்கும்? ஆற்றுக்குள் முதலை வாய் பிளந்து கிடப்பது தெரிந்திருந்தும் நீ போய் ஆனந்தமாக நீராடி விட்டு வா என்று தன் தங்கையை அனுமதித்து தனது குற்றம்தானே எனப் புழுங்கினான்.

எத்தனைப் பிரச்சினைகள் அவனுக்கு! ஒன்றா? இரண்டா?

பாகபிளி அம்பலக்காரா பதவிக்குத் தனி மரியாதை செல்வாக்கு எல்லாம் உண்டு. அக்ககைய பதவியில் ஆறாதுயம் வீரமும் நிறைந்த வாங்குது வெலி போன்ற ஒருவன் வற்றி நப்பது நிலவுக்குத் தூரியனை கிடைத்தது

போலத்தான்! அந்த ஒளியைப் பெற்றிராவிட்டால் நிலவுக்கு இவ்வளவு பாபாட்டு யது? பாக்கிவரி அம்பலக்காரர் பதவியும் அவ்வாற்ற வாளுக்கு வெலி பால் உயர்ந்திருந்தது.

ஆனால் தெளிந்த நீரோடை, காண்பதற்கு இன்பம்தான்! காண்போர் கவிஞராயின் கவிதைகள் படைப்பர்! ஒவியராயின் அழகிய சத்திரம் வரைவர்! என்னும் எத்தனைப் பாறைகளைக் கடந்து, கற்கு வியல்களையும் முட்புதர்களையும் தாண்டி அந்த நீரோடை நிலக்கீறகு எழுகூட நிகிறது! அப்படித்தான் வாளுக்கு வெலியின் வாழ்க்கை! அது நீரோடை போலத் தெரிந்தாலும், போராடும் களமாகவே அமைந்து விட்டது!

கம்பெனிக்கார வெள்ளையர்களிடமிருந்து கள்ளர் நாடுகளையும் காப்பாற்ற வேண்டும். அந்த சமயத்தில் மந்து பாண்டியர்களின் விடுதலை வீரர்களையும் கைவிட்டு விடக் கூடாது. அந்த இலட்சியத்திற்காகக் கள்ளர் நாடுகளுக்கிடையே ஒற்றுமையைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டும் பழம்பகை தீர்ப்பதில் நாட்டமும் புதுப் பகைக்குப் பழிவாங்குவதில் துடிப்பும் கொண்டலையும் பட்டமங்கலத்தையும் சமாளிக்க வேண்டும். தாய் தந்தையாக்கத் தன்னையே எண்ணியிருக்கிற தங்கை கல்யாணியின் மகிழ்ச்சிக்குத் தடையேதும் வராமலும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கெல்லாம் மேலாகத் தன்னை நம்பியிருக்கும் சுந்தரியின் மனத்தையும் கலங்கவிடக் கூடாது.

இவ்வளவு பிரச்சினைகளும் நீருக்கு அடியிலேயுள்ள பாறை! அவன் வாழ்வோ பார்ப்பதற்கு மட்டும் நீரோடை! கல்யாணி நாச்சியார், பட்டமங்கலத்தில் அவளைப் பொறுத்தமட்டில் எந்தக் குறையுமில்லாமல் வாழ்கிறாள் என்றுதான் அன்று வரையில் எண்ணி

யி நந்தான் வடிவாம்பாள் சுந்தரி உளையாடலைக்
கேட்டபிறகு உருக்க கய்ச்சப்பட்ட சயம் அவன்
தென்கக்குள் ஊடு நடிவது போல் இருந்தது

'வடிவு எவ்வளவு விநோதமான நிபந்தனையை
விதித்து விட்டாள் போயி நக்கிறாள்! கல்யாணியின்
வாழ்வு பாலையாகி விட்டாள்! நக்க நான் வடிவாம்பாளை
கேசைக்க வேண்டுமாம்! அதற்குச் சுந்தரரம்பாள்
விட்டுக்கொடுக்க வேண்டுமாம்! கல்யாணியின் மீது
நான் வைத்துள்ள பாசம் எல்லையற்றது! அதற்காகச்
சுந்தரியை மறக்க வேண்டும் வடிவை ஏற்க வேண்டும்!'

'சரி, நான் அதற்கு முன்வருவதாக வைத்துக்
கொண்டாலும்கூடச் சுந்தரி என்னைத் தனது தங்கையிடம்
ஒப்படைத்துவிட்டு, என் தங்கை கல்யாணியைக்
காப்பாற்றுகிற அவ்வளவு பெரிய தியாகத்திற்குத் தயாராக
இருப்பாளா? நான்தான் அப்படி அவளிடம் எதிர்பார்க்க
முடியுமா? ஒருவேளை சுந்தரியே கல்யாணிக்காக
வடிவின் நிபந்தனைக்குக் கட்டுப்பட்டால்கூடச் சுந்தரி
குடியேறியுள்ள எனது மன மாளிகையில் வடிவுக்கு
எப்படி இடம்தர முடியும்?'

'சுந்தரி ஒரு கலைமகள் மட்டுமல்ல, குலமகள்
என்பதற்கும் மறுக்க முடியாத எடுத்துக்காட்டாக
விளங்குகிறாள் என்பதற்கு அவள் வடிவாம்பாளிடம்
பேசினாள், அந்த ஒரு ஆதாரமே போதாதா? சுந்தரி
என்னைப் பிரிய முடியாது? நானும் சுந்தரியைப் பிரிய
முடியாது!

'அப்படியானால் வைமுத்தன் வடிவாம்பாள்
விட்டில்! அது தவிர்க்க முடியாதது! கல்யாணியின் மீது
சுந்தரிக்குத்தான் எத்தனை அன்பு! என் தங்கையென்ற
ஒரே காரணத்தினால் அல்லவா, சுந்தரி கல்யாணியிடம்
அவ்வளவு பாசத்தைப் பொழிகிறாள்!'

வாஷிங்டன் ஸ்டேட்டின் இசுயக் கழனிசையக் கூடிப்
 நினைவுகள் உட்காது' சுந்தரியின் புகத்தை அவன் தன்
 புகத்துக்கு தோகத் தீ துடி. 'என் கல்க்கம்' எதற்காகக்
 கண்ணிர் 'என்ன நடந்தது' என் நெல்லாம் உன்னிடம்
 தேட்கப் போவதில்லை காணம் என்ன என்
 கண்பனியின் கமல் மகம் வாடியிற் பப்பதற்கு என்பது
 எனக்குத் தெரியும். சுந்தரி' வடிவாய்ப்பாள உன்னிடம்
 போய்து மடிவதையும் தீர்ந்தக் கொண்டு
 காண்க தென்னி' என்றான் அவளது கன்னத்தைத்
 தடவியவாறு!

அனாக் தேட்கச் சுந்தரிக்கு உடம்பில் வலு
 வில்லை உள்ளக்கந்தம் தெய்வில்லை' அவளது தோளில்
 மிகத்தை அடிதிக் கொண்டு அடிவது ஒன்றுதான்
 அவளக்கு அப்போது ஆறுதலாக இருந்தது

அதே தே சுந்தரி' எத்தக் கவலையும் எட்டிப்
 பார்க்கி, வம் மனையாத உள்ளக் தோடி ஆடிப்பாடிக்
 குதிரைக் கந்த உனக்கு ஆயிடம் கவலைகளை அள்ளித்
 சுத்த கொடுமையான கொடையாள் தானேதான்!"

அப்படியெல்லாம் சொல்லாதிர்கள்! வாழ்க்கை
 என்பது படிமகர் சொல்லையல்ல பாலநிலங்களையும்,
 பயமுதும் வளநதரங்களையும் கடந்து செல்வதில்
 கான் ஓதவொங்கியடிம் வற்றாத இன்பமும் இருக்கிறது!
 அப்படியொரு கட்டம் இப்போது நமக்கு இதை எப்படிச்
 கடப்பது என்று நாம் யோசித்து நல்லதொரு முடிவை
 இப்போதே எடுக்க வேண்டும் "

• எனக்கு எந்த முடிவும் தோன்றவில்லை! வடிவின்
 தீபந்தனை, வாழ்வில்லை நாணற்றுவதைவிட
 அசாகியமானது என்பது எனக்குத் தெரியு. நீ ஏதாவது
 யோசனை தருகிறாயா சுந்தரி?"

‘எப்படியாவது கல்யாணி நாச்சியாரைக் கவலை
நீண்டாமல் தடுத்திட வேண்டும். எவாழுத்த
அம்பலக்காரர் வடிவு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால் -
அதற்குப் பிறகு, அனையுடைத்த வெள்ளத்தைத்
தடுப்பதற்கு எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டுமோ,
அவ்வளவு கஷ்டம் கல்யாணியின் வாழ்வு பாழாவதைத்
தடுப்பதற்கும் பட்டாக வேண்டும்.”

‘நிலைமைகளைச் சொல்கிறாய் சுந்தரி; எனக்கும்
தெரிகிறது’ நிவந்தச் செய்வதற்கு என்ன வழியிருக்கிறது -
அதைச் சொல்!”

‘என் இரகசியத்தை எதற்கெறிந்து விட்டுச்
சொல்லுகிறேன்? நீங்கள் அதைக் கேட்பீர்களா?”

இதைச் சொல்லிவிட்டுச் சுந்தரி தோம்பித் தேய்வி
அழுதாள்.

‘சுந்தரி! சுந்தரி!” என்று கூறிக்கொண்டே அவளை
உலுக்கிய வாளுக்கு வேலி. என்ன சொல்லுகிறாய்?”
என்று அவனுடன் கேட்டான் அவளது நாடித்
துடிப்புகளின் எண்ணிக்கை கூடுதலாயிற்று. இந்த
அடித்தத்தால் அமைதியிழந்து காணப்பட்டான். அவள்
என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பதை அறிந்து
கொண்டான் போலும்! அவள் அழகையை நிறுத்தி
விட்டு மறுதியான குளில் தெளிவாகச் சொன்னாள்.

‘‘கல்யாணியைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதில்
நம் இரவத்க்கும் ஒரே கருத்து! அதில் மாற்றமில்லை!

அதனான் நாம் இரவரும் சேர்ந்து வடிவாம்பாளின்
நிபந்தனையை நிறைவேற்றி, எவாழுத்த அம்பலக்
காரனாப் பட்டமங்கலத்திற்கு அழைப்பி வைப்போம்!”

அப்படியொரு முடிவை அவள் சொல்லப்
போகிறாள் என்பதை வாளுக்கு வேலி உணர்ந்தே

இருந்தான். அவனது தங்கை கல்யாணிக்காகச் சுந்தரி செய்கிடத் துணிந்த தியாகத்தின் மகிழ்ச்சி அவன் கவனிக்காதவனல்ல! ஆனால் அவன் எப்படி அவளை மறப்பது? எப்படி வடிவு விட்டுக் குதப் போவது? இரத்த அழிச்சம் மேலும் கூடிற்று! அந்த விடுவாசல் எல்லாநேரம் அவனுக்குச் சுற்றியது போலிருந்தது! சுந்தரி அவன் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"நம்மிடையே அந்நிய உறவு, வெறும் உடல் கூறுகளின் பசியைத் தணிப்பதற்காக அல்ல! இரண்டு நெஞ்சங்களிடையே ஏற்பட்ட நெருக்கம்! அதனால் தானே என்னவித நமக்குள் இதுவரை அந்த உறவுக்கு இடமில்லாமல் போயவிட்டது! ஆனால் நான் உங்களை என் உயிராக நேசிப்பதையும், என்னை நீங்களும் அப்படியே நேசிப்பதையும் எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியும் தடைசெய்து விடாது..."

"அப்படியானால் என்னை வடிவாம்பாள் விட்டுக் குதப் போகச் சொல்கிறாய்?"

"அதற்கு என்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்! எல்லா வகையிலும் என்னைக் கவந்த உங்களை இழப்பதற்கு இடம் கொடுத்த என் மன உறுதியைப் புகழ்வதா, சமீப்பதா என்றே தெரியவில்லை! உங்களை நான் வடிவாம்பாள் விட்டுக் குதப் போகச் சொல்லவில்லை. கல்யாணி நாச்சியாரின் கண்ணினாத் துடையுங்கள் என்று மன்றாடுகிறேன்!"

"நீ என்னை இழப்பதற்குச் சம்மதித்து விட்டாய்! இவ்வளவு சுந்தரி..."

இந்த வார்த்தைகள் வேல்களாகச் சுந்தரியின் செவிகளில் நுழைந்தன.

“கல்யாணியை மயிர்நோடு இழப்பதற்குச் சம்மதிக்காததால் தான் நான் உங்களை இழக்கவும், நீங்கள் என்னை இழக்கவும் வேண்டுமென்றே நான்”

வந்தே ஒரு முடிவுடன் ஆனால் விளக்கச் சொல்ல முடியாத முடிவுடன் வெளியே புறப்பட்ட வாளுக்கு வேலியின் முன்னால் சென்று, “தயவு செய்து என்விடம் சொல்லி விட்டுப் போங்க ளான்என்ன முடிவு செய்யப் போகிறீர்கள்” என்று கதறினாள் சுந்தரி

“என் மனதிற்பட்டதைச் செய் வேன்! மன்னித்து விடு சுந்தரி; இப்போது என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியாது” அதாவது எனக்கே சொல்லத் தெரியாது”

வாளுக்கு வேலி வாசலில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த பெட்டி வண்டியில் போய் ஏறிக் கொண்டாள். வண்டிக் காரன் திரும்பிப் பார்த்தான் எந்தப் பக்கம் போவது என்பதற்கு ஆணை கேட்பது போல “பாணினிக்கு ஒட்டு” என்றான் வாளுக்கு வேலி! வண்டி எடுத்த எடுப்பிலேயே பறக்கத் தொடங்கியது.

திருக்கோட்டியூர் தேரோடும் வீதிகளைக் கடந்து, வாளுக்கு வேலி வண்டி ஊரின் எல்லலக்கு வருவதற்குள், எதிரே பட்டமங்கலத்துப் பெட்டி வண்டி வருவதை வாளுக்கு வேலி பார்த்து விட்டான். மின்னலைவிட வேகமாகச் சில நினைவுகள் அவன் நெஞ்சில் பளிச்சிட்டன! வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னான். நிறுத்தப்பட்ட வண்டியைத் திருக்கோட்டியூருக்கே திருப்பச் சொன்னான். பட்டமங்கலத்து வண்டியை முந்திக் கொண்டு தனது வண்டி வடிவாம்பாள் வீட்டுக்குப் போய் நிற்க வேண்டுமென்றான். அவன் உத்தரவுப்படி வண்டி திருப்பப்பட்டு வடிவாம்பாள் வீடு நோக்கி விரைந்தது.

வதுவாயில் சுக்காம்பாளின் மடிவுக்கு ஒப்பாகல் அளிக்கிறதே கயக்கம் காட்டிவிட்டுப் பாக்ஸிளிக் குத்தி நம்மிய அவன் மனம் மாறியதற்குக் காரணம்; எதுமே பட்டமங்கலம் வண்டி வந்ததும். அதற்குள் வைபுத்தன் திருக்கிராமம் என்பதுமாதான்! வைபுத்தன் அனுப்பி வைத்த சீவரிசைகளைத் தொடர்ந்து அவனை வடிவு வீத நோக்கி வந்தான் என்பதை நேரில் கண்டதும் வாங்குபவரின்மீது தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

வடிவு வீத நோக்கில் முக்கியப் பேராய் நின்றது வாங்கு நோக்கின் வண்டிகளால் வைபுத்தன்தான் வந்தான் என்று வடிவு மாலையுடனும், நாகபுனி வெற்றிகைக் கட்டிடமும், ஸ்கிரீன்கள் சந்தனக் கிண்ணமடனும் எவர் கொண்டு ஓடி வந்தனர். வடிவு, எதிர் பார்க்காத மாறாகவும், அவனாகது இட்டிப்பு மகிழ்ச்சி ஏற்படாததுமல்லாமலாகவும் வண்டியிலிருந்து வாங்குக்கு வேலி இறங்கினான்.

காமனா மொட்டைப் பேரால் தனங்காட்டிக் கச்சைய னீர்த் தந்த வடிவு, ஒரு மட்டைப் பேரால் பாய்ந்து வந்து வாங்கு நோக்கின் கழுத்தில் மாலை அணிவித்து அவனைக் கூடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான் வாங்குக்கு வேலி, தன முக்கில் எந்த மாற்றத்தையும் காட்டிக் கொள்ளாமல், என்னையும் உன் அக்காளையும் நீ எதுவித்து விட்டாய்! என்றான்

எல்லாம் திருக்கோட்டிபூர் செளமிய நாராயணப் பெருமாளின் அருள்தான்! என்று கூறிவிட்டு, ஒரு வெள்ளிகட்டிலி தந்த நோறா மலர்களை எடுத்து அவனது பக்கங்களில் தூவினான்!

பழாசக் கண்ணத்தை ஸ்கிரீன்கள் எடுத்துத் தா அகனனக் கண்ணகியினால் வாங்கி, அவன்மீது நீடினான் வடிவு! அதற்குப் பிறகு வடிவின் கண்கள் நாகபுனியின்

பக்கமம் லலிதாங்கியின் பக்கமம் கிதம்பினா
அவையின் பாஷையையப் புரிந்து கொண்ட இந்நவநம்
அங்க நந்து அதுங்க மறைந்தனர்.

மத்துச் சொல் உதிர்த்துக் குத்தும் தனங்களை
அவன் கொஞ்சல் பரமாயு கொன்றி, இந்நகங்களாலும்
அவன் கழுத்தைப் பிணைத்தான் வாங்குதுவலி, அவன்
காங்களா விலக்கவிட நச்சற்று நகர்ந்து நின்றான்

குளத்தில் இறங்கிய பிறகு குளிப்பதற்குத்
தயக்கமாய்

வடிவாம்பான் கெலியும், இன்ப போதையும்
கலத்திடக் கேட்கிக்கொண்டே வாயிற்புறக் கதவை
அடிவிட்டு வாச் சென்றான் ஒரு கதவை அடிவிட்டு
மற்றொரு கதவை அடிவதற்குள் அங்கக் கதவை
வேகமாகத் தள்ளிவிட்டு வைபுத்தன் உள்ளே
நுழைந்தான்!

வைபுத்தன் கண்களும், வாங்குதுவலியின்
கண்களும் புராண காலத்துப் போக்களத்துப் அக்வி
யாஸ்திங்களாக ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டன!
அந்த மோதலில் கிளம்பிய தீப்பிழம்பைக் கண்டு வடிவு
வியர்த்து நின்றான்!

"விடைமகள் என்பதை நினைத்து விட்டாய்!
வண்டி வண்டியாகச் சிவரிசை, பட்டமங்கலத்திலி நந்து!
வாயிற்புறம் உபசரிப்பும் பாசுனிககு! என்னை கள்ளி
இது திருவிளையாடல்!"

வைபுத்தன் பொரிந்து தள்ளினான் வடிவாம்பான்
வாங்குதுவலியைப் பார்த்துத் தைரியத்தை வாவழைத்துக்
கொண்டான்.

யாருக்கு வேண்டும் உங்கள் கீழும் வரிசையும்!
எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு போங்கள், எனக்கு

வேண்டியது இதைப் பாக்னேரி அப்பலக்கார்தான் அவர் இல்லாவிட்டால்தான் நீங்கள்! கேவலமித்தமே சினை கதுவிட பிறகு நினைமாவு எதற்காக...''

வைபுத்தன், கந்தனை நாகப்பாய்ப்பு அவைகூத்த கதையாகதான் கேட்டிருக்கிறான். அதை நீதிவேயை காண வேண்டிய நிலையில் இப்போது ஆகிவிட்டே... மெய்யென்று சிலிர்த்தான்!

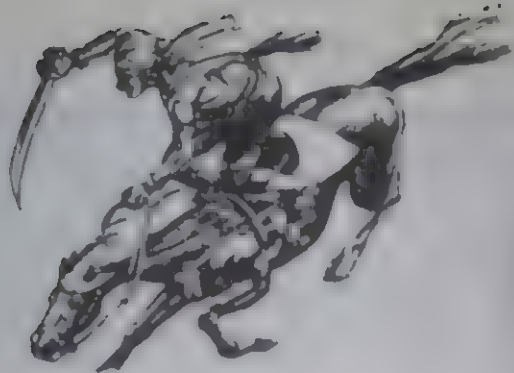
''என்னடி வேசி! ஏதேந்தா கதையளக்கிறாய்...'' என்று கர்ச்சித்தான்.

பரியாதையாகப் பேசுங்கள்! வேசி, கள்ளி, இந்த வார்த்தைகளையெல்லாம் மறுபடியும் சொன்னால்...'' என்று வடிவாம்பலர் அவனை எதிர்ப்பது போல நிமிர்ந்து நின்றான்.

சோம் போகாத வீரத்துக்குச் சொந்தக்காரனான வைபுத்தனால் அதற்கு மேல் தன்னை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. வாச் சொல்லி அழைப்பு விடுத்து, வந்த இடத்தில் வடிங்கப்பட்ட அவைகூப்பு, ஏமாற்றம், வடிவின்கறி சொற்களால் ஏற்பட்ட இாணம் - எல்லாமாகச் சேர்ந்து வடிக்கமாக அவன் கடைப்பிடிக்கும் நிதானப் போக்கிற்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட வே, வடிவை தொக்கிப் பாய்ந்து, பவங்கொண்ட மட்டும் அவளது கழுத்தில் கைகளை வைத்து நெரித்தான். அவளை அவனிடமிருந்து காப்பாற்ற வாளுக்கு வேலி அவன் மீது விழுந்து அந்தக் கைகள் இரண்டையும் அவளது கழுத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்கப் பெரும்பாடுபட்டான். வாளுக்கு வேலியின் வலிமை வாயந்த கைகளின் அடியைத் தாங்கிக் கொண்ட வைபுத்தன், வடிவின் கழுத்தை அடக்கிய கைகளை மட்டும் விடுவித்துக் கொள்ளவே இல்லை. அதற்குள் நாதமுனியும்

வலிதாய்நயும் உரக்கக் கூச்சவிட்டுக் கொண்டு வடிவின்
 வீட்டி லேயிருந்து சுந்தராய்ப்பான் விட்டுக்கு ஒடினார்கள்
 வாங்குது லேயி, வைரமுத்தனின் முதுகுப்புறம் விழுந்து
 அவனது உடலை வளைத்துப் பிடித்து, பிசுந்த
 கிராமத்திற்கிடை யே ஐயே தள்ளிவிட்டான அப்போது
 தான் வடிவாய்ப்பானின் கழுத்தை அடித்திருந்த
 வைரமுத்தனின் கைகள் விவசின ஆனால் அதற்குள்
 வடிவு?

வாழ்க்கையென்பது புள்ளி வைத்துப் போகிற
காலமல்ல அளளிக் தென்கிற மாய சிதற்க் கிடப்பதில்
போன்றுகிற சித்திரம்தான். அதற்கென்று கணக்கு வழக்கு
கட்டுப்பாடு எதுவுமே தேவையில்லை இன்பத்தின்
எல்லை எதுவதாகும் உண்டோ அகையும் மீறிப் பறந்து
செல்கிற வலிமையில்தான் வாழ்க்கையின் முடிமையே
இருக்கிறது என்று தனக்குத் தானே ஒரு கத்துவத்தை
வகுத்துக் கொண்டவர்களின் வரிசையிலே சரகடித்துப்
பறக்க முனைந்த போது சிகைந்துவிட்ட ஒவியப்
பறவையாகி விட்டான் வடிவு! ஒரு கோடிக் கனவு
கண்டான் - அதற்குள் ஒரு 'கோடித் துணி' தனக்குப்
போதுமென்று சொல்வது போல் காக்களை நீட்டிப்
படுத்துவிட்டான் ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், இலட்சம்
என உருண்டோடிய நினைவுகளால் அவன் நெஞ்சத்
திரையில் வரையப்பட்ட இன்பலோகச் செயற்கைக்
காட்சிகள் இரட்டு மண்டபத்துச் சொத்துக்களாக
ஆகிவிட்டன.

கண்ணாடி முன்னால் ஆடையுடன் நின்று
அங்கிற்றி நின்று அவன் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரித்த
அங்கங்கள் எல்லாம் அசைவற்றுக் கிடந்தன.
கண்ணாடியே எதிர் வந்து நின்றாலும் அதனைக்
காண்பதற்கான ஒளியீழந்து விட்டன அவளது காந்தக்
கண்கள்! எந்தக் கொம்பிலாவது தாவித் தவன் என்று
தழைத்துக் குலுங்கிய இளங்கொடி, நிலையற்ற
நெஞ்சத்தால் இந்தக் கொடிதான் தேவையென்று

வாஸத்து மின்னற்கொடி மீது தாவிக் கருகியது போல் அந்தத் தங்கக் கொடி தளையினில் கூட ந்தான்.

நிலங்கிழிக்கும் நீரானை போல் நெளியும இடை இனி நெளியாது வாஸ்கொழிக்கும் அந்த உள்வாது இனக் களையாங்கில் ஆடாது தொடங்கும் போதே வாழ்வை முடித்துக் கொண்ட அந்தத் தோகை மயில் துங்க விரட்டான் இனி எழ மாட்டான்.

"அய்யோ! வடிவா" என்று சுந்தரி, அன்புத் தங்கையின் மீது விழுந்து அழுதாள் வாஸக்கு வாலி வைரமுதத்தின் பார்ப்பல் புணர் கொண்டிருந்த முத்துமாலையை இழுத்துப் பிடித்தவாறு இன்னொரு கையின் கட்டாரியை ஒங்கக் கொண்டிருந்தான்.

"என் தங்கையின் வாழ்வைக் கெடுத்தாய்! சுந்தரியின் தங்கையின் வாழ்வை முடித்தாய்.. இத்தா... உன் வாழ்வை...."

அதற்குள் சுந்தரி ஓடிப்போய் வாஸக்கு வேலியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள் தனது ஆதர்ப்பதின் விளைவு வடிவின் உயிரையே பறித்து விட்ட தோ என்ற அதிர்ச்சியில்லா வாழ்த்தன் அப்படியே அசையாமல் நின்று விட்டான். அவன் மீது எந்தத் தவறு மில்லையென்று அவனது மனச்சாட்சி கூறிக் கொண்டிருந்தது பட்ட மங்கலத்திற்குப் பாக்ஸி அம்பலக்காரரால் ஏற்பட்ட அவமானத்திற்குப் பழிவாங்கக் கல்யாணியைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அவளை வதைக்கத் தொடங்கியது தவறா?

ஆம்; தவறு என்றுதான் அவன் சக்காதரி வீரம்மாள் வாழாடினான்.

அக்காளின் அறிவுரை கேட்டுத் திருந்தியவன் ஆதர்ப்பனை எண்ணெய்ச் செக்கிலே கட்ட முயற்சி செய்தது தனக்குத் தெரியாதென்றும் அது உறங்காப்புலியின் வேலையென்றும் கல்யாணியிடம் சொல்லக்கூட அந்தக்

கல்யாணி இடம் தாலில்லை இடம் தாாதது மம் நிமா
கண்ணைத் தொடவே கூடாது என்று கூட வுள்ளீது சக்ஷியம்
செய்து விட்டாள அந்த மீதாத்தல் வடிவாய்ப்பாள்
அவழப்பு அனுப்புவாணென் சீர்வரிசையாது வருக
என்று செய்தி சொல்வாணென் அதுவும் வைபுத்தவின்
தவறா?

அவள் வடிவு வீட்டுக்கு வந்தவது தவறென்றால்
வாளுக்கு வேலி வந்து தடுக்க வேண்டிய இடம்
பட்டமங்கலமே தவிர அந்தக் கணிகையின் வீட்டில்லை
அங்கும் தடுத்த முறையிருக்கிறதே அது யாராவது ஒப்புக்
கொள்ளக்கூடிய முறையா? வருக என்று அழைத்த வடிவு
வந்தவனின் மனம் நொந்து போகும்படி நடந்து
கொண்டதை மானமுள்ள எந்த மனிதனாவது பொறுத்துக்
கொள்ள முடியுமா?

வைபுத்தனை தவறு செய்து நக்கட்டும்; வடிவாம்
பாள் வீட்டுக்குச் சீர்வரிசை அனுப்பியிருக்கட்டும்;
அதைத் தடுத்து நிறுத்தும் முயற்சியில் பாகனீரியின்
அம்பலக்காரர் வாளுக்கு வேலி அவ்வளவு விரகமாக
நடந்து கொள்ளலாமா மைத்துனரும் மைத்துனரும் ஒரே
வீட்டில் சந்திக்கக் கூடிய சூழ்நிலை உருவாகக் காரணம்
யார் வாளுக்கு வேலிதானே!

பாவம்! வாளுக்கு வேலிக்குக் கல்யாணியின்
தவறலை அதற்காகத்தனது கௌரவம் பாழாகிப் போனால்
கூடப் பாவாயில்லையென்று வடிவு வீட்டுக்கு வந்து
வைபுத்தனை அவமானப்படுத்தியது எந்த நியாயத்
திற்கு உட்பட்டது?

வைபுத்தன் இயற்கையாகக் கொடியவனல்லன்!
கொலை வெறியனுமல்லன்! பாகனீரி பட்ட
மங்கலத்துப் பகையை வளரவிடாமல் பார்த்துக்
கொள்வதே வே கூட மிகுந்த எச்சரிக்கையாகத்

தானிருந்தான். கல்யாணியின் காதலால் அந்தப் பகை, இரந்த இடம் தெரியாமல் போய்விடுமென்றுதான் எதிர்பார்த்து மகிழ்ந்திருந்தான்.

ஆனால் அதற்குள் உறங்காப்புலி விஷயம் ஆரம்பமாயிற்று! அது விஷப் பகையைப் புதிதாக விளைவித்தது! அதன் தொடர்பாக அருமை அண்ணன் வல்லத்தரையனையே இழக்க வேண்டிய அளவுக்கு அவமானம்! அந்த அவமானத்தைக் கழுவிக் கொள்ளக் கல்யாணியைத் திருமணமென்ற பலிபீடத்தில் நிறுத்தினான். பிறகு அந்தச் செயல் தவறு என உணர்ந்தான்.

அவனைப் புரிந்து கொள்ளாத குற்றம் கல்யாணியினுடையது. உறங்காப்புலியின் இடைவிடாத உபதேசம் தான் அவளை வடிவாம்பாளைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டே இருக்கச் செய்தது. அந்த நினைவின் காரணமாகத்தான் வடிவு அழைத்தவுடனே ஓடிவந்தாள்!

கரும்பைச் சுவைக்கத்தான் வந்தான் கழுத்தை நெரிக்கவா வந்தான்? அவன் நினைக்காது நடந்து விட்டது. அதற்குக் காரணம் அவனல்ல! வாளுக்கு வேலிதான்! வாளுக்கு வேலிதான்!

சாணை மிடிக்கும் கத்தியில் ஆரந்து கொம்பும் பொறிகளைப் போல வைபுத்தனின் மனச்சாட்சி, வாதங்களை வாரியிறைத்தது. அசையாமல் நின்று வைபுத்தன், வாளுக்கு வேலியைப் பார்த்து, "மிதிபட மிதிபடப் புழுக்கூடப் புலியாகும் என்பார்கள். தெரியுமா?" என்றான்.

"கொலையாதுக்குப் பேச்சு வேறா?" என்று வாளுக்கு வேலி சினந்து கூறினான். அதற்குள் கந்தரி அவளைத் தடுத்தது "போதும்! என் தங்கை கன்னிப்

பெண்ணாகவே போய்விட்டாள்! அவரை நீங்கள் கொலைகாரர் என்று கூறி, உங்கள் தங்கை கல்யாணி நாச்சியாரின் மாங்கல்யத்தையும் பறித்து விடாதிர்கள்!" என்று வாஸுக்கு வேலியின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சினாள் அழுதாள்; புலம்பினாள்.

"எனக்கு இரக்கம் காட்ட வேண்டுமென்று யாரும் யானாயும் கெஞ்ச வேண்டாம்!" என்று வைபுத்தன் கம்பீரமாகச் சொன்னான்.

"ஆகா! விராதி வீரன்! அதனால்தான் ஒரு பெண்ணைக் கொலை செய்துவிட்டு விரம் பேசுகிறான்!" வாஸுக்கு வேலி ஆர்த்தெழுந்தான். வைபுத்தன் வாஸுக்கு வேலியை எதிர்க்கத்தயாரானான்.

"வேண்டாம்! தயவு செய்து போய்விடுங்கள்! உங்களால் என் தங்கை செத்தாள் என்று சத்தியமாக யாரிடமும் சொல்ல மாட்டோம்! திடீர் நெஞ்சு வலி! அதனால் இறந்துவிட்டாள் என்றே ஊராருக்குச் சொல்லுகிறோம். தங்கையை இழந்து தவிக்கும் என் மீது இரக்கம் காட்டியாவது நீங்கள் போகமாட்டீர்களா?"

வைபுத்தனிடம் கண்ணீர் மல்க வேண்டினாள் கந்தாம்பாள்! நெற்றியை விலால் அடித்திக் கொண்டு சறிது தோம் தின்ற நந்த வைபுத்தன், விரிரென்று அங்கி நந்து சினம்பினான். பட்டமங்கலத்து வண்டி, வடிவ விரி வாசலை விட்டுப் புறப்பட்டது.

கல்யாணி எங்கே தனது கணவனுடன் சமாதானத்திற்கு இறங்கி வந்துவிடப் போகிறாளோ என்ற அச்சத்தால் அவன் வடிவாம்பாள் வீட்டில் கும்மாளம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற விரிவான கதையைப் பட்டமங்கலம் அண்மனையில் கட்டி விட்டான் உறங்காப்புலி!

"ஏ அப்பா! வடிவாம்பாளும் நம்ப அம்பலக் காரரும் தெருவிடே கைகொத்துக் கொண்டு நடந்தே

போனர்களாம்!"

"அது மாக்கிரமா கோயிலுக்குள்ளேயே போயி
மாலை மனத்திக்குட்டிங்களாம்!"

"அந்த மாதம் நம்ப பட்டமங்கலத்துப்
பிள்ளையார் கோயில் திருவிழாவிலே வடிவாம்பாதான்
நடனமாடப் போறாளாம்!"

வைர முத்தகனையும் வடிவாம்பாளையும் பற்றித்
தள்ளைச் சுற்றியுள்ளவர், தனது காதுல் விழும்படி
பேர்யதைக் கேட்டு, கல்யாணி இப்போது கண்
கலங்கவில்லை அவள், தனது வாழ்வைப் பற்றி ஒரு
முடிவுக்கு வந்தவிட்ட கானத்தால், அந்த விகாரமான
செய்திகள் அவளை உறுத்தவில்லை. பாக்னேரியில்
பிறந்ததாம். பட்டமங்கலத்திற்கு வந்ததாம். உயிர்
இருக்கும் வரையில் புதுத்த விட்டில் ஒரு பாக்கட்டை
போலாவது வாழ்க்கை நடத்துவோம் கொண்ட காதல்,
கண்ட கனவு எல்லாம் அந்த ஒரு நாள் இவ்வு தந்த
இன்பத்தோடு மறைந்து மாய்ந்து போய்விட்டன!
"கல்யாணி சந்தோஷமாக இருக்கிறாள்" என்று
அண்ணன்கள் இந்நவ நம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தால்
போதும்! அதுவும் எத்தனை நாளைக்கு விவகாரங்கள்
போகிற வேகத்தைப் பார்த்தால் நிலைமை இங்கு
எப்படியென்பது பாக்னேரிக் குடும்பத்திற்குத் தெரியத்
தான் போகிறது! அதையும் சகித்துக் கொள்கிறேன்
அண்ணா, என்று அவர்களைச் சமாதானப் படுத்திவிட்டு
இங்கேயே சிடந்து தேய்ந்து போக வேண்டியததான்!

கல்யாணி இப்படி மனத்தைத் திடப்படுத்திக்
கொண்டிருந்தாள் ஆனால் வடிவாம்பாள் வைர
முத்தனைப் பற்றிய "வைப்போக"ச் செய்திகள் அவளை
அழ வைப்பதற்குப் பதிலாக, அவள் எடுத்துள்ள

மடிவுதான் சரியானது என்பதற்குச் சான்றுக்காக அமைந்தன.

பட்டமங்கலம் நோக்கி, வைபுத்தன் வாண்டியில் வந்து கொண்டிருந்தான் அவனுது காங்களால் கசக்கி ஏற்ப்பட்ட கள்ளி மலர் வடிவாய்ப்பாளின் உதவம் அவன் கண்களை விட்டு மறையவே இல்லை. அவனால் சூப்பிப்பது சாவதானமாகச் சீக்கிரப்பதற்கு முடிந்தது. உறங்காப்புலியினால் காரியங்கள் எப்படித் தெரிந்தப் போய் விட்டன என்பதை அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். ஆனால் அந்த எண்ணத்தை அடித்து வட்டு. உறங்காப்புலிக்குப் பட்டமங்கலத்தின் மீதுள்ள பற்றும் பாசமும் வைபுத்தனின் மனக் கண்ணில் விரிந்தன.

அவனுக்குத் தெரியாது. பட்டமங்கலத்திற்கு அகிபசியாக்விட. உறங்காப்புலி அக்னயுதுறையுடன் போய் பேச்சுக் கொண்டிருக்கிற இடத்தில் பாசனோடு குதம்பத்தைப் பயிர் வாங்க வேண்டுமென்பதில் உறங்காப்புலி குறியாக இரப்பதிலும் தவறவில்லை. அதைப் பொருட் தந்தாமல் நடுப்புப் பாராட்டலாம் என்று அக்காளம் அவனும் நினைப்பதிலும் தவறில்லை. தங்களை நம்பி வந்துவிட்ட கல்யாணிக்காக வைர முத்திலும் வாய்மாளம் எடுத்த முடிவு அது!

ஆனால் அந்த முடிவிற்படி செயல்பட அந்தக் கல்யாணிகளை தடையாக நின்றுவிட்டான் அவள்தான் தவறு அண்ணன் அதப்பெறுக்கு இழைக்கப்பட்ட அவமானத்திற்காக அவசரப்பட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள் என்றாலும் அவளைப் போலவே அவசரப்பட்டு அண்ணன் உடனடியாக வடிவாய்ப்பாளன் வீட்டுக்குச் சீவரிசைகளை அனுப்பி வைக்க வேண்டுமா? அதனால் ஏற்பட்ட விபரீதம்; ஏ! அப்பா! நினைக்கவே உடல் நடுங்குகிறது!

தங்கை கல்யாணியின் வாழ்வில் புயல் புகுந்திட லாகாது என்றுதான் வாளுக்கு வேலி, வடிவு வீட்டுக்குச் சொந்தாள்! அந்த அண்ணன் தனது தங்கை மீது கொண்டிருந்த அன்புக்காகச் செய்த காரியத்தை நினைத்துப் பார்க்காவது வைபுத்தன் திருக் கோட்டியூரில் நந்து த நம்பி வந்த நக்க வென்ற மெயலகாமல் வீண் வம்பாக வடிவாம்பாள் வீட்டுக்குள் நுழைந்த நக்கலாமா?

அய்யோ! ஒரு பெண்ணைக் கொன்ற பரபம்! அதற்குப் பிராயச்சத்தமே கிடையாது! இன்னொரு பெண்ணைச் சுகமாக வாழ வைத்தாலாவது அந்தப் பரபம் தீருமா? வடிவு கொல்லப்பட்டது ஊருக்குத் தெரியாது! அதை மறைப்பதற்குச் சுந்தரம்பாள் தயாராக இருப்பது ஏன்? கல்யாணிக்காக! கல்யாணிக்காக! அந்தக் கல்யாணியை எப்படியாவது சமாதானம் செய்து, மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாவது வாழ வைப்பதுதான் வைரமுத்தனின் கடமை!

நீண்ட நேரம் சிந்தனையில் அவன் எடுத்த முடிவு மீண்டும் கல்யாணியைச் சமாதானப்படுத்த முயற்சி செய்வதுதான்!

பாட்ட மங்கலத்து அண்மனை வாசலுக்கு வண்டி வரும் போது நடுநிசியாகி விட்டி நந்தது. வைரமுத்தன் வண்டியிலி நந்து இறங்கும் போது உறங்காப்புலி மட்டும் வாழ்வுற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். காவல் வீரர்கள் இருபுறமும் நின்று வணக்கம் தெரிவித்ததைக் கூடக் கவனிக்காமல் வைரமுத்தன் நேராகக் கல்யாணியின் அறைப்பக்கம் சென்றான்.

அதைக் கண்ட உறங்காப்புலி, உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டு கூடத்தில் கிடந்த சாய்வு நாற்காலியில் இரண்டு கால்களையும் அகல விரித்து நீட்டிக் கொண்டு

சாய்ந்து விட்டான் அவன் மீட்டார்ந்து விட்டதை
வைப்பதன் பார்த்து, நல்ல வேளையின் தொடர்ந்து
வாயின்னை. என்ற அறுதலின் கல்யாணியின் அறைக்
கதவின் அருகே வலிந்து நடந்து அருகே கதவை மெல்லத்
கட்டினான் பதில் துள்ளல் கல்யாணி கல்யாணி
என்ற கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். நிச்சயம் குடி
கொண்டிருந்தது.

வைப்பதற்குத் துடிப்பும் மீதுத்தது பலமாகக்
கதவைக் கட்டவும் அவளுக்குத் கூச்சமாக இருந்தது.
மனவியலும் மண்டியிட மயலுக்கறான் என்று
அணமனையில் தப்பிப் பார் கைல் பிபி வி தவார்களை
என்றும் கூச்சம்தான் மனத்தைக் கிடப்பதற்குக் கொண்டி,
கல்யாணி என்று மாதக்கூப்பிட்டுக் கொண்டிட,
கதவையும் பலமாகக் கட்டிக் கொண்டிடயிருந்தான்.

அக்கச் சங்கக்கில் சற்றுத் தொலைவில் உள்ள
அளறியில் துடிக்க கொண்டிருந்த வீம்மான் விழித்துக்
கொண்டான் இரங்காலும் எழுந்து வெளியே
வாயின்னை. வைப்பதனை வெறுப்பது போலவே
கல்யாணி வீம்மானையும் வெறுக்கிறான் என்பது
அவருக்குத் தெரியும். அதனால் நமக்கு எதற்கு வம்பு
என்று கண்களை மட்டும் திறந்து கொண்டு கட்டிலில்
படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

இவ்வளவு நேரம் கதவைத் தட்டியும் கூப்பிட்டும்
கூடக் கல்யாணி அறையிலிருந்து பதிலே வர
வில்லை. அவன், அவனைப் பேசாவிட்டாலுங்கூட,
கதவையாவது திறந்துவிட்டு வெளியே வந்து
விட்டாமல்வரா வீம்மான் கொஞ்சம் அதிர்ச்சியுடன்
யோசித்தான்.

கூடத்துச் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்த
உறங்காப்புலி, குறட்டை விட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

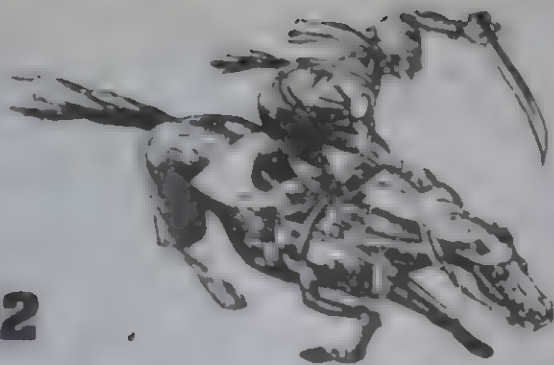
அவன் குடித்த குடிக்கு இவ்வளவு நோம் விழித்துக் கொண்டிருந்ததை பெரிய காரியம்! நிறையக் குடித்து விட்டு வந்தான் என்பதினால்தான் அன்று வீரம்மாள் அவனைத் தனது அறைக்குள்ளே படுக்க அனுமதிக்கவில்லை.

கல்யாணியின் அறைக்குள்ளிருந்து சிறிய ஒலி கூடக் கேட்காது வைபுத்தனையும் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. கதவுகளின் இரக்கின் வழியாகப் பார்த்தான் வெளிச்சம் தெரிந்ததா அறைக்குள் என்று! தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை! காவல் வீரன் ஒருவனைக் கைதட்டி அழைத்துக் கதவுக்கு மேலே நிலைப்படியில் தாவி ஏறச் சொல்லி, சாளரத்தின் வழியாக விளக்கு எரிந்ததா, வெளிச்சமிருக்கிறதா என்று பார்க்கச் சொன்னான்.

அவன் ஆணைப்படி ஏறிப் பார்த்த அந்தக் காவல் வீரன், "இல்லங்க எஜமான்! ஒரே இரட்டா இருக்கு!" என்றான். "விளக்கு எரியவில்லை" என்று வீரன் சொன்னது வீரம்மாளின் காதுகளில் விழுந்தது. ஒருவேளை விளக்கு அனைந்து போயிருக்குமோ வீரம்மாளின் உள்ளத்தில் இந்தக் கேள்வி எழுந்தது!

அதற்குள் கல்யாணியின் அறைக் கதவை அதிவேகமாகவும், ஆத்திரத்துடனும், ஏதோ ஓர் ஆவலுடனும் வைபுத்தன், தனது காலால் ஒங்கி உதைத்தான். இரண்டு தடவை அவளது பலமிக்க உதைகளைத் தாங்கிக் கொண்ட அந்தக் கதவுகள், மூன்றாவது உதைக்குப் பணிந்து உடைந்து விழுந்தன! வெளிப்புறத் தூண் ஒன்றில் எரிந்து கொண்டிருந்த சிறிய தீப்பந்தத்தை வைபுத்தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அந்த அறைக்குள்ளே பாய்ந்து சென்றான்.

இரண்டு சிலந்த கல்யாணியின் அறைக்குள்
சுவாமத்தன் கையில் எடுத்து வந்த நீப்பந்த வெளிச்சம்
பாவினது அவனது கண்கள் மதலில் அங்குள்ள கட்டில்
மீதுகாந்தாவின் அதில் கல்யாணி இல்லை. சந்தேகத்தில்
தான் எந்த எடையில் கட்டிலைப் பார்த்தான். அவள்
இல்லையென்றதும் நீப்பந்தத்தை உயர்த்திப் பிடித்து
உத்திரத்தை நோக்கினான்.

அவன் நினைக்கவாறு எதுவும் நடக்கவில்லை.
கதவுகள் உடைந்து விழுந்ததும் அவன் வெகமாக உள்ளே
நுழைந்து வந்தபோது அவன் கடந்து வந்த ஒரு மூலை
யிலேயே அந்த அறைக்குள் கல்யாணி நின்று
கொண்டிருந்ததை அவன் கடைசியாகத்தான் பார்த்தான்.

இவ்வளவு அடளிக்கும் ஆடாமல் அசையாமல்
எவ்வளவு நெஞ்சு அடித்தத்துடன் நின்று
கொண்டிருக்கிறாள் என்று வியப்படைந்த வைரமுத்தன்.
அவளருகே சென்று, "என்ன கல்யாணி இதெல்லாம்"
எவ்வளவு நோமாகக் கதவைத் தட்டுகிறேன்;
என்னவென்று கேட்கக் கூடாது" என்று கடுமையைக்
கால் பாகமும் கனிவை முக்கால் பாகமும் கலந்து
கேட்டான்.

“உங்களை இந்த இரவு நேரத்தில் யார் உன்னை வாச் சொன்னது? அதுவும் எவ்வளவு நாகரிகமாக வந்தி நக்கிறீர்கள்?” கங்கடுவென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவன் அளித்த பதில் களிர் சவுக்கடிகளாய் வலித்தன அவனுக்கு! அந்த வலியையும் பொருட் படுத்தாமல் அவன் அவளிடம் பேசினான்.

“மனைவியிடம் கணவன் வருவதற்குக்கூட நேரம், காலம், அனுபதி இத்தனை விதி முறைகளும் இருக்கிறதா? வெளியூர் சென்ற கணவன் இன்னும் வரவில்லை சீய என்று மனைவியல்லவா கால் கடுக்க வாசலில் நின்று காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்!”

“என் பெற்றோருக்கு நான் மகள்! அண்ணன்களுக்குத் தங்கை! உங்களுக்கு மனைவி! முதலிண்டு உறவுகளும் பாசம் நிறைந்தவை! மூன்றாவது உறவு மேமாசம் நிறைந்தது! அதனால் நான் எடுத்த முடிவில் மாற்றமில்லை தயவு செய்து இங்கிருந்து போய் விடுங்கள்!”

“கல்யாணி, எதையும் தீர் விசாரித்து அறிவதிலே தான் தெளிவு ஏற்பட முடியும். அதற்கேற்ற பொறுமை உன்னிடத்திலே கிடையாது என்பதுதான் எனக்குள்ள கவலை!”

“நான் மிகத் தெளிவாகவே இருக்கிறேன். தெளிந்த பிறகுதான் திடமான தீர்மானத்திற்கே வந்தேன். இனிமேல் உங்களிடம் எதை நான் தீர் விசாரிக்க வேண்டியிருக்கிறது? காதல் என்ற புனிதமான சொல்லைப் பயன்படுத்திப் பரம்பரைப் பகையைத் தீர்த்துக் கொள்ளவும், பழிக்குப்பழி வாங்கவும் திட்டம் தீட்டிய உங்கள் திறமையைப் பாராட்டுகிறேன். மிகவும் நன்றி! போய் வாருங்கள்!”

"ஆதப்பனை இங்கு அவமானப்படுத்திட நூந்த முயற்சிக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. கல்யாணி! அப்படியே நகரில் அவனை அக்ஷிபூவிடமிருந்து விரிவித்துக் கொண்டு வந்தேற்போம்"

"பாபகம் படிக்கிறார்களேன் நான்! பாபாத்தா கிஷ்ணுவுக்கு நவாக்கின சிம்மாசனம் போட்டு உங்கார வைத்து. அவனைப் படுத்துழியில் தள்ளிக் கொண்டு விடச் சதி செய்தான் சகுனி என்பது அந்தக் கதை! அங்கே கண்ணனுக்குச் சிம்மாசனம்! இங்கே என் அண்ணனுக்கு விரிவிடலை! சகுனக்கும் உங்களுக்கும் நோக்கம் ஒன்றேதான்!"

"என்னைச் சகுனி யோறி ஒப்பிடுகிறாய்-சபாஷ்! என் மனைவியிடமிருந்து இப்படியொரு விந்து பெறுவது எனக்கு மகிழ்ச்சி யேதான்!"

"சகுனிகுடச் சூதுவலை பின்றுவதில்தான் சமர்த்தன்! அவன் மாதுவலை பின்னியதாக மகாபாபத்தில் நான் படிக்கவில்லை!"

"கல்யாணி! நீ மனத்தில் எவ்வளவு புகைச்சலை வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறாய் என்பது எனக்குப் புரிகிறது!"

"கொடிந்துவிட்டு எரிவதற்கு முன்பும் புகைச்சல் தென்றும்-எல்லாம் எரிந்து முடிந்து அடங்கி அணைந்துவிட்ட பிறகும் புகைந்து கொண்டிருக்கும்! அதில் இரண்டாவது நிலை என் நிலை! கல்யாணி எப்போதோ இறந்து போய்விட்டாள். இப்போது நீங்கள் அவள் கல்லறைக்கு முன்னால் நின்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்! உள்நே வந்ததும் கட்டிலைப் பார்த்தீர்கள்-உத்திரத்தை உற்று நோக்கினீர்கள். ஏன் என்று எனக்குத் தெரியும்! பைத்தியக்காரி தற்கொலை செய்துகொண்டு பழியை நம்மிது போட்டு விடுவாளோ

என்ற பயம்! அப்படியெல்லாம் செய்து விடமாட்டேன் நான் பிறந்த விதி தற்கொலை செய்து கொண்டு நிலைமையைச் சமாளிக்கிற கோழைகளின் கூடாரமல்ல! அந்தப் பெருமையைக் காப்பாற்றுவேன்!"

"கேலி செய்கிறாயா கல்யாணி? அணுவளவு மானம் ஊனமுற்றாலும் ஆவியினை அர்ப்பணித்து அந்த மாசைப் போக்கிக் கொள்வன் என்று உயிர் துறந்த என் அண்ணன் வல்லத்தரையனைக் கேலி செய்கிறாயா பாக்னீரி என்னமோ வீரர் கோட்டம் போலவும், பட்டமங்கலம் பயந்தாங்குளிகளின் கூட்டம் போலவும், உன் அண்ணன்மார்கள் ஆணவமாக நினைப்பது போலவே நீயும் நினைக்கிறாய்! பரந்த மனப்பான்மையைப் பயந்த சபாவம் என்றும், பெருந்தன்மையைப் படுகோழைத் தனமென்றும் எண்ணிக் கொண்டு ஆட்டம் போடுகிற பாக்னீரிக்கு நான் நினைத்தால் ஒரே நொடியில் பாடம் கற்பிப்பேன்!"

எப்படிப் பேசிக் கல்யாணியை அமைதிப்படுத்திட வேண்டுமென்று வழியெல்லாம் சிந்தித்துக் கொண்டு வந்தானோ அதற்கு நேர்மாறாக உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேச வேண்டிய நிலைமைக்கு வைரமுத்தன், அவனையறியாமலே தள்ளப்பட்டான்.

"பாக்னீரியைப் பற்றி இழிவாக ஒரு வார்த்தை பேசுவதாக இருந்தாலும் என் முன்னே நிற்க வேண்டாம்!"

கல்யாணியும் எரியும் தீயில் நெய்யை ஊற்றினாள். வைரமுத்தன் தன்னைக் காதலிப்பது போல் நடத்து ஏமாற்றி விட்டான் என்று அவள் கொண்ட முடிவை, யாராலும் மாற்ற முடியாத அளவுக்குத் தொடர் திகழ்ச்சிகள் வந்து விட்டன. அதனால் வைரமுத்தன் வந்த நோக்கம் நிறைவேறவில்லை.

அதுவும் அவன் எங்கிதந்து வந்தி நக்கிரான். கல்யாணியைச் சுற்றி நடை பெற்ற பிரசாதகனப்படி அவன் வடிவொளி சொல்லி மகிழ்ந்து, கூடிச் சுவந்து, ஜோடிப் புறாகளாயப் பறந்து, அதன் பிறகல்லவா நி நகர்காட்டியுள்ளி நந்து கி தும்பி வந்தி நககிரான்! அவன்மீது மணக்கின்ற சங்கவத்தில் வடிவின் மேனியில் பூசிய நகத சங்கனமும் சேர்ந்து மணப்பகாகத்தானே கல்யாண் சுற்பனை செய்து கொண்டிருந்தான்!

அவளது கண்டிப்பு நிறைந்ததும் கட்டளையைப் போன்றதுமாய் அந்த வாசகம், வைரமுத்தனைத் தந்தாற்றமடையச் செய்தது!

பட்டமங்கலத்தைப் பற்றி இழிவாகப் பேசுகிறவர் என்றும் என் முன்னை நிற்கக் கூடாது!"

"அதைக்கான் தாழும் சொல்லுகிறேன்; ஒருவர் முன் ஒருவர் நிறைவேண்டாம்! இப்போதை வெளியே போய் விடுங்கள்! அதுதான் இ ரவ நக்கும் நல்லது!"

கல்யாணி! இது என் இடம்! என் மாளிகை! வெளியே போகச் சொல்லி உள்ளனை மட்டுமல்ல; உள்ளனவிடப் பெரிய மகாராணியைக்கூட விட்டுக்கின்ற அதகாம உரிமை எல்லாடே எனக்குத்தான் உண்டு!"

இவர்களை என்னை வைத்துக் கொண்டே பழி வாங்கவும் துடிக்க விடவும் திட்டம் போட்டிருக்கிற நீங்கள் என்னை அவ்வளவு கூலபத்தில் வெளியே தூத்து வந்தீர்களா!"

தூதகினால் என்ன செய்வாய்?"

துக்கம் தாளாமல் அடிது கொண்டிருப்பேன்; அய்யோ, என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! எங்கள் அண்ணன்களை எப்படி வெண் தமாளபூம் அவமானப் படுத்துங்கள், சகித்துக் கொள்கிறேன்! நீங்களும் நாளைக்கொரு நாட்டியக்காரி, வேளைக்கொரு விலையாது

என்று கூத்தடியங்கள்; அதையும் பொறுத்துக் கொண்டு என் கண்கண்ட தெய்வமே எனத் தொழுது வாழ்கிறேன் என்றெல்லாம் அக்கிரமங்களுக்கு அங்கீகாரம் வழங்கி, அடியாளுக்கும் இந்த அரண்மனையில் ஒரு மூலையில் இடம் கொடுங்கள் எனக் கேளுகவேன் என எதிர் பார்க்கிறீர்களா இந்தக் கல்யாணி வாளுக்குவேலித் தேவரின் தங்கையென்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்!"

வைரமுத்தனின் உடனடியே இரம்பம் கொண்டு இரு கூறாக அறுப்பது போலி நந்தது கல்யாணியின் பேச்சு. அமைதியிழந்து கத்தினான்.

"நீ இப்போதே இங்கிருந்து வெளியேற வேண்டும்! இது என் உத்தரவு! இனி இந்த வீட்டில் உனக்கு இடம் இல்லை!"

கல்யாணியின் முகத்தில் எந்த மாறுதலும் இல்லை! அதிர்ச்சியை சோகமே அவளை ஆட்கொள்ளவில்லை! அந்த உத்தரவை நிறைவேற்றத் தயாராகவே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"உறங்காப்புலியாரே!" என்று வைரமுத்தன் உரக்கக் கூவிய குரல் காதைத் துளைக்கவே, அவள் துக்கம் கலைந்து எழுந்தோடி வந்தாள். "கல்யாணியைப் பட்டமங்கலத்து வண்டியில் கொண்டு போய் இப்போதே பாகனைரியில் விட்டு விட்டு வர வேண்டும்!"

வைரமுத்தன் சொன்னதை ஆமோதித்தான் உறங்காப்புலி!

விரம்மாள்ளினால் அதற்கு மேல் பொறுமையாக இருக்க முடியாத காரணத்தால் அங்கே ஓடி வந்து, "தம்பி! இதெல்லாம் என்ன கூத்து? அம்மா கல்யாணி, நீ பேசாமல் இரு!" என்று சப்தம் போட்டாள்.

"அண்ணீ! என் முடிவை நான் முன்பே அறிவித்து விட்டேன்! அவர் முடிவையும் இன்று அறிவித்து விட்டார்! நீங்கள் ஏற்காக்க குறுக்கே ஒரு குட்டி நாடகம் ஆடுகிறீர்கள்! நான் வருகிறேன்! எல்லோருக்கும் வணக்கம்!"

கல்யாணி அங்க அறைப் பக்கமி் நுந்து நடந்து வந்து வாசலில் வண்டிக்காகக் காத்திருந்தாள். வைபவத்தன், அவன் போவதைக் கிரும்பக்கூடப் பார்க்காமல், மேலேயுள்ள அறைக்குச் செல்லப் படிக்கட்டுகளில் ஏறினான்.

உறங்காப்புலி, வீம்மாளிடம், "நீயேன் கவலைப்படுகிறாய்? புரஷன் மனைவி சண்டை இப்படித்தான் இரண்டு நாளைக்கு இருக்கும். போகப் போகச் சரியாகி விடும். அடுத்த வாரம் கல்யாணியே இங்கு வாலாம்! அல்லது உன் தம்பியே பாகேனரிக்குச் சென்று கல்யாணியை அழைத்து வாலாம்!" என்று கூறிவிட்டு, கல்யாணியைத் தொடர்ந்து வாசல் பக்கம் வந்தான் அதற்குள் பெட்டி வண்டியும் வந்து நின்றது. கல்யாணி வண்டிக்குள் ஏறி உட்கார்ந்தாள். உறங்காப்புலியும் வண்டியில் ஏறப் போனான்.

"யாரும் எனக்குத் துணைக்கு வர வேண்டாம்! வண்டிக்காரன் வரவந்தே போதும்!" என்றாள் கல்யாணி.

ரோம்ப சரி!" என்று கூறிவிட்டுக் கீழே இறங்கிய உறங்காப்புலி, வண்டிக்காரனிடம் ஏதோ கை ஜாடை காட்டிவ, அவன் ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

கல்யாணிக்குத் தெரியாமல் உறங்காப்புலியே வண்டியின் முகப்பில் உட்கார்ந்து ஒட்டத் தொடங்கினான். வண்டியின் முன்னும் பின்னும் திரைச்சீலை தொங்கியதால் உறங்காப்புலி வண்டியாட்டுவதைக் கல்யாணியால் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

வண்டி செல்வதைப் பார்த்த வீரம்மாள் தனது அனாதை ஒடிச் சென்று அவரை அவசரமாக ஒரு கடிதம் எழுதினாள். அதைச் சுந்தரி, ஒரு வீரனிடம் கொடுத்து அதை யாங்கதும் தெரியாமல் உடனே பாக்டேரியில் கறுத்த அதப்பலிட்டம் போத்துவிட்டாள் என்று கூறி அவளை விரட்டினாள்.

கல்யாணி செல்தூம் வண்டி பட்டமங்கலம் எல்லையைக் கடப்பதற்கு முன்பே, பட்டமங்கலத்துக்குக் கல்யாணியின் ஓர் வீடு அந்த வண்டியைக் காத்து சென்று கொண்டிருந்தான் அவன் யாராக இருக்கும்? எப்போது பாக்டேரியா என்ற ஆய்ச்சியில் இறங்காமல், உறங்காப்படுகிற வண்டியை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தான். மாடுகளை அவன் அதட்டி ஒட்டவில்லை. ஒருவேளை அவன் தூல் கல்யாணிக் குப்பரிந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்பதற்காக, வாயைத் திறக்காமல் வண்டி மாடுகளைச் சாட்டையால் அடித்து விரட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனைவி வீரம்மாள் கொடுத்த ஓலையை எடுத்துக் கொண்டுதான் அந்த வீடு குதிரையில் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறான் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது.

பட்டமங்கலம் எல்லை கடக்கும் வளையில் திடமாக வண்டியில் அமர்ந்திருந்த கல்யாணி, அந்த எல்லையை வண்டி கடந்த போது கண்கலங்கினான். அவளால் அடக்க முடியாத அளவுக்கு இனம் தெரியாத ஒரு துயரம் பீறிட்டு எழுந்தது.

அம்மாவிடம் கொடுத்துக் கொண்டு, 'இனிமேல் சாப்பிட வே மாட்டேன் போ' என்று கூறிவிட்டு, தாய் கொஞ்சக் கொஞ்சக் கோபத்தை அதிகமாக்கிக் கொண்டு அவளிடம் இரண்டு அடியும் வாங்கிக் கொண்டு புரத்துவிட்ட பிறகு, வயிறு பசியெடுத்துக்கிள்ள, அம்மா மறுபடியும் அருகே வந்து 'சாப்பிடு கண்ணே' என்று கூற மாட்டாளா என எதிர்பார்த்துக் கொட்டை கொட்டையாக விழித்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தை, மறுபடியும் தாய் வந்து கூப்பிடுகிற போது கூட 'வேண்டாம் போ' போது

என்று மறுத்துவிட்டுப் புண்ணிப் படுத்துக் கொள்ளும் இன்னொரு கடவை வந்து, அடிக்க மாட்டாளா என்று தவியாய்ச் சுவைக்கம். அதை வெளியிலும் காட்டிக் கொள்ளாது! அப்படியொரு வீம்பு! வெட்கம்! அந்தக் கடந்தையின் நினைத்துக் கல்யாணி ஆளாகிவிட்டது போலவே தோன்றினான்.

ஆயிரங் காலத்துப் பயிர் என விளக்கென்றி வைத்து வாழ்வகற் கு வக்க சிவமயில், நாட்கணக்கில் தனது வாழ்வகற் கு மடிவகடபிலித் தி நம்புகி ரீரா மீ என்ற வேதனை, விழிகளில் குநகி நீராச் கொட்டியது.

'சொல்வதைக் கேள்' நீ! விசாரித்தால்தான் தெளிவு பிறக்கும்' என்று அடிக்கடி அவர் சொன்ன படிது. என்னதான் சொல்கிறார் என்று அதைப் பொறுமையாகக் கேட்காது என் தவறுதானே! பொறுமையுடன் கேட்டி நகரால் அவர்மீது எந்தக் குற்றமில்லை. அவருக்குத் தெரியாமலே வேறு யாரோ அண்ணன் ஆகப்பணைப் பழிவாங்கத் திட்டமிட்டு அவமானப் படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை ஒரு வேளை வெளிவந்த நக்குமோ அதிலே சற்று அவசரப் பட்டுத்தான் அவர் என்னதைத் தொடர்வது கூடாது என்று கடவுள் மீது ஆணையிட்டு விட்டேன்! அப்படியொரு அசாதாரணமான சபகம் செய்யாவிட்டால், வடிவைப் பற்றி அவர் நினைத்திருக்கவே மாட்டார்.

இவ்வளவுக்குப் பிறகும் என் மீது அன்பு இரத்ததால்தான் கதவைத் தட்டித் தட்டிப் பார்த்துக் கடைசியில் உடைத்துக் கொண்டே உள்ளே வந்தார்! வந்தவர் என் உயிர் நக்கு என்ன ஆயிற்றோ என்றுதானே தவிக்கார்! அப்போதுகூட நான்தான் முரட்டுத்தனமாகப் பேசுவீட்டுடன் அவர் பிறந்த மண்ணைத் தாழ்த்துவது போலவும் நான் பிறந்த மண்ணை உயர்த்துவது போலவும் மறைமுகமாகப் பழித்துப் பேசியதுகூட என்னையும் மீறி வந்த ஆத்திரத்தின் விளைவுதானே!

அந்த ஒரு நாள் இவ் அண்ணன் ஆதப்பனை அவர் விடவித்துக் கொண்டு வந்தார். அந்த இவ் எவ்வளவு பாடினதை அடிதமாக என்ருது பொழிந்தார். அதையெல்லாம் கூட நினைத்துப் பார்க்காமல், அவர் சொல்லதைக் காது கொடுத்துக் கேட்காமல், கர்ணகரீயமாக வார்த்தைகளைச் சந்தி விட்டே போய் 'வேளியே போ!' என்று அவர் என்னைப் பார்த்துக் கூறியதற்கும் நான்காளை காணம்.

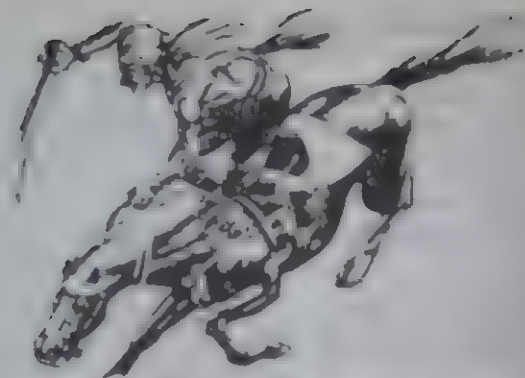
இந்த நிலையில் நிதி வேளையில் பாகிஸ்தான் மாளிகைக்குள் நுழைக்கால் அண்ணன்கள் என்ன பாடுபடுவார்கள்! காலை கொளதாரி இந்நவநகரத் தாங்கிக் கொள்ளமாட்டார்கள்! அவ்வளவு அன்பல்லவா அவர்களுக்கு என் மேல்! ண்தான் என்னைப்பற்றி என்ன பேசும்? திரும்பி நான் பட்டமங்கலத்திற்கே போய் என்னதான் நடக்கிறது என்று பார்த்தால் என்ன! வீரம்மாள் அண்ணி என்னிடம் வைத்திருந்த ஆசையைக்கூட நான் அலட்சியப்படுத்தி விட்டேன்! திரும்பச் சென்று அண்ணியின் காலில் விழுந்து என்னைக் காப்பாற்றுவர்கள் என்று கேட்டால் தள்ளியா விட்டு விடுவார்கள்!"

சிந்தனையின் முடிவில் கல்யாணி ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து, "வண்டிக்காரா! வண்டியை நிறுத்து!" என்றாள்.

"வண்டி நிறுத்தப்பட வேண்டிய இடத்தைச் சரியாகச் சொன்னாய் கல்யாணி!" என்றவாறு உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டே உறங்காப்புலி வண்டியை நிறுத்தினாள்.

வண்டி நின்ற இடம் உறங்காப்புலியின் கேளிக்கைக் கூடமான அந்தப் பாழ்மண்டபம்!

43

6) நகர சுலயாணியைத் தருணம் செய்து கொள்ளப்
பெண் சீகர உறங்காப்படி உகாணப் படுத்தப்படா நோ
வகரக் சுலயாணி இப்போது அவன் மீது கண்ணத்
கொள்கை சக்கக் கொண்டு வட்டாள் பாக்னாத்
தக்கக் தயிர் பிடிவாறு வாங்குது வெலியு ண்தி தட்டித்
கொண்ட நகர பொது அண்ணாதுடன் கத்தய உணாயால்
சுலயாணியின் காதலன் இப்போது ஒலித்தது

வாங்கக்கொண்டான் அவ் கதுவன் உறங்காப்படி பென்று
உருவம் தக்க நான் அவனாதான் பாகிக்கு வெலாகப்
பெட்டங்குக்கொண்டான் பாக்னாத் பாக்னாத் பாக்
வைத்திருப்பவன்."

அவ்வுக்கு வன் அண்ணா. பாக்னா மீது
அவ்வளவு வெறுப்பு?"

அது கொள்கை சுலயாணி உணக்கு. துக்கப்
பாக்னா அபயக்கொண்ட வாங்குது வெலக் க்கொண்டது
உயி தகது உயிராக நகரக் உடலிந்நிப்பு. சுலயாணி
நாச்சயாணா அந்த உறங்காப்படி பெண் சீகரத் துது
அவ்வுபயிணா துது என்று காறித்துப்பி அவ்வுபயி
லி. பெண் பிடுகென்ன சுலயாணி. நான் வளர்ந்த
பெண்ணா பகங்குளையா. கொச்சுக் கங்குளக் கூறுகாணா
மீது தக்கக் கொள்கை ஒப்பினை பிடுகென் இணை

ஆண்டுகளுக்கு முன் அவன் பெற்ற ஏமாற்றத்தால் அவனுக்கு விளைந்த ஆத்திரத்தில் பழிவாங்கும் நெருக்கடன் திரிந்து கொண்டிருக்கிறான். பட்டமங்கலத்து அம்பலக்காரரின் சம்பந்தியானது மட்டுமல்ல, அவன்கே அவன் குடியியலிக் கொண்டு பாகனேரிமீது பகைபுட்டுவதை யே தனது தலையாய தொண்டாகக் கொண்டிருக்கிறான்."

அண்ணனால் அன்றாக்க அடையாளம் காட்டப்பட்ட அற்புதின் முன்னால் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான் கனவனையும் விசுவாசத்துக் கொண்டு வெளியேறி விட்டவன். என் தங்கைக்கு ஒரு தீங்கு என்றால் ஊழித்தியாக மாறி அந்த உன்மத்தர்களை அழிப்பேன் என்ற அண்ணனுக்கும் செய்த எட்டாத இடத்தில் அகப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கிறான். அதனால் உறங்காப்பிலி அச்சமின்றி அபிஷேக நடைபெறாது கொண்டே அந்தப் பாழ்மண்டபத்தில் அவளை அவர் சியமாகப் பார்த்தான்.

"கல்யாணி! என் நிற்கிறாய்! இதோ கட்டிலில் உட்கார்! என்னை செய்வது" உன்னை என் கட்டிலறை மேனியாகவே காலமெல்லாம் அமர்த்தி உன் பட்டு மேனியைத் தொட்டுத்தொட்டு இடிக்கத்தாலிகட்டுகிறேன் என்று தவமிருந்து பார்த்தேன் உன் தமையனிடம்! என் தகுதி அவர் தகுதி அளவுக்கு உயர்ந்ததல்ல என்று கூறிக் தட்டிக் கழித்து விட்டார் ஆனால் என் தவம் வீணாகவில்லை... தாமதமாகவாவது பக்தர்களுக்கு வரம் கொடுப்பதுதான் ஆண்டவனின் பெருமை! அந்தப் பெருமைக்குரிய பெம்மான் எப்படியேயா உன்னை என் கையில் சேர்த்து விட்டார்! இங்கப் பாழடைந்த மண்டபம் உனக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கலாம் எனக்கு மட்டும் பிடிக்கிறதா என்ன! பஞ்சவர்ணக் கிளிகள் கொஞ்சி மகிழும் மாங்களுக்குத் தங்கத் தட்டால் இலைகளும்.

வாமிதழ்த்த கிளைகளும், வெள்ளியால் சிவாகாந்தரம்
இருக்கின்றன! இவ்வையா இவ்வையன்றாலும்
கொஞ்சுகின்ற கிளைகளால் மிகத்துப்ப பெருமை!
அதைப்போல் நாம் மகிழ்ந்து கொள்ள! இந்த
மண்டபத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்போம் கல்யாணி!"

அவன் வர்ணனையைச் சொத்துக் கொண்டு நின்ற
கல்யாணி, "சி ஆந்தை மனிகா கோட்டின்ன குலமே!
நான் இப்போது கிளியல்லடா புலி!" என்று அவனை
எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுவதாகப் போலப்பார்த்தாள்!

"கல்யாணி! நான் இனியும் பொறுமையாகத்தான்
கூறுகிறேன்! இது பாழ்மண்டபம் என்றாலும் பலமான
பாதுகாப்பு இரக்கிறது! கீரே பாபக்தா கீரே கூற்றிலும்
மறைந்து நிற்கும் வர்களை! இங்கே நீ ஒரு இன்பக்கனி!
இறைவன் தளால் எனக்கு வழங்கப்பட்ட ஆசைக்கனி!
என் வாயில் வந்து தானாக விழுந்து தாகத்தைத்
தணித்திடு! இவ்வையல் கைநீட்டிப் பறித்துச் சுவைக்க
வேண்டியிருக்கும்!"

"உறங்காப்புலி! நீ உணர்கூடிய அளவுக்கு
என்னால் எதுவும் சொல்லிட முடியாது! சொல்லச்
சக்கயில்லை என்பதால் அல்ல; என்ன சொன்னாலும் உன்
காதில் ஏறப் போவதில்லை என்பதால்!"

"என் காதில் ஏறாது என்கிறபோது, நீ என் கட்டிலில்
ஏறி அமர்வண்டியதுதானே!"

அவள் கையைத் தொட்டு இழுத்தான். கல்யாணி
அவன் கையைத் தட்டிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.
உறங்காப்புலி ஒரு பெரிய ஐடியில் இரந்த மதுவை ஒரு
கிண்ணத்தில் ஊற்றி உறிஞ்சிக் குடித்தான்! "இதைவிடச்
சுவையானது, போதை தாக்கூடியது உன் இகழ் தரும் மது
என்பது தெரியும்! இரந்தாலும் ஒத்திகை பார்த்துக்

கொள்கிறேன்" என்று சீர்த்துக் கொண்டே கூறியவன். "நீயும் கொஞ்சம் ஒத்தகை பார்க்கிறாயா... இல்லை. நீயாக அங்கே நின்றதையே ஆரம்பிக்கலாமா?" எனக் கேட்டதற்குக் கொண்டே அவளை அணைக்கிடத் தாவினான். அவள் சாதுர்யமாக விலகிக் கொள்ளவே அவளது தலை அங்கே நின்ற தூண் ஒன்றில் நன்றாக மோதியது. அவன் தலையைத் தடவிக் கொள்வதற்குள், கல்யாணி அங்கே கிடந்த ஒரு கட்டாரியைக் கையில் எடுத்து மூது குப்புறமாக மறைத்துக் கொண்டாள்.

"கட்டாணி மூதகம் கேட்கிறேன். நீயோ கட்டாரியைத் தூக்கிக் கொள்கிறாய்! கல்யாணி! என் கையைத் தட்டிக் கட்டளையிட்டால் எனது காவல் வீரர்களின் சட்டிகள் முள்ளம்பன்றி சிலிர்த்தது போல் உன் முன்னால் காட்சி தரும்! கட்டாரியைக் கீழே போடு! கட்டியனைத்து என் கள்வத்தின் பசியை முதலில் தீர்த்திடு! வா, கல்யாணி வா! வைரமுத்தன் உனக்கு வழங்க வேண்டிய இன்பத்தையெல்லாம் சேர்த்து வழங்குகிறேன்! அனுபவித்துப் பார்த்தால் பிறகு அணுப் பொழுதும் என்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டாய்! இதில் என்கயநலம் கூட இல்லை! 'இம்' என்றால் ஆயாம், 'இச்' என்றால் பதினாயிரம் முத்தங்கள் கொடுத்து என்னை நித்தமும் திணற வைக்க, கூப்பிட்ட குாலுக்குப் பல கோதைகள் இருக்கிறார்கள்! நீ பருவப் புறா! பசியோடிக்கிறாயே என்ற பொதுநல நோக்கம்தான் எனக்கு!"

இப்படிப் பேசிக் கொண்டே அவன் கல்யாணிமீது பாய்ந்து, அவள் கையில்லிருந்த கட்டாரியைப் பிடுங்கிக் கொண்டான். ஒங்கி அறைந்தான். அவளது சேலையை இடித்துத் தனது கையில் சேலை முத்தானையைச் சுருட்டினான். அங்கிருந்த கலக்கல் மதுராயை எடுத்து அவன் மீது வீசினான். அதைத் தவிர்த்துக் கொண்ட உறங்காப்புலி, மூர்க்கத்தனமாக அவன் மீது பாய்ந்து

இன்பங்கள்! அத்தனையும் களைவத்திற்கு கொடுத்து வைக்க வேண்டியது என் கொள்கையா?

மீண்டும் தழுவித் தழுவினான் அவன் ஒடினான் மண்டபத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்கள் கல்யாணி, அவன் கையில் சக்கரவில்லை! அவனும் அவளைச் சூழிச்சாமல் விடுவதில்லையென்று துடிக்கினான்! அந்த மண்டபம் அதிர்ந்தது!

பாக்னேரியில் ஆதர்ப்பன் அந்த நகர், நோத்தல் அவசரமாய்வு என்று துக்கத்தால் நந்து எழுப்பச் சொல்லி, விரும்பான் கொடுத்த மர வலப்பட்டு வந்தது விரைவாக கொடுத்தான்

தம்பி ஆதர்ப்பனுக்கு விரும்பான் எழுதும் அவசரமடல்! மனத்தாங்கல் காணமாக கல்யாணி பாக்னேரிக்குப் புறப்பட்ட வந்தான் என் கணவர் உறங்காப்புலியைப் பற்றித்தான் உனக்குத் தெரியும், அவனாத்தான் கல்யாணிக் குத்துணையாக அனுப்பியிருக்கிறான் வைரத்தன்! வழியில் எதுவும் கல்யாணிக்கு ஆபத்து நோக்கும்! உன் ஆவன செய்யவும்!"

மடவையடித்துவிட்டு ஆதர்ப்பன் கொந்தளித்தான்! அண்ணன் வாங்கு வலியை எழுப்பிக் கடித்ததைக் காட்டினான்! தங்கைக்கு ஒரு சிறு தீய்து என்றாலும் மனதிக்ரியாக மாறுவான் என்று குணமாக்க அண்ணன் அல்லவா! குதினாகள் இரண்டு கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டன.

தம்பி நகுறுக்கு வழியாகப் போனான் சாலைப் பாதையில் போகிறான்.

ஆதர்ப்பனுக்கு அன்னையிடு நெய் நிக் குதினையின் விளாப்புறத்தில் இருக்கார்களாலும் உகைக்கான் குதினா நாலு கால் பாய்ச்சல் புறப்பட்டது. அவனாநே ஆதர்ப்பன் துன்பமும் இறக்கை கட்டியது பால் பறந்தது.

உரிய நேரத்தில் கடிதம் போய்ச் சேர்ந்ததோ இல்லையோ என்ற சந்தேகம் விரும்பாநகரு வண்டிக்காரனை இறக்கி விட்டு விட்டு உறங்காப்புலி வண்டி போட்டத் தொடங்கிய காட்சிய அவன் வயிற்றில் புரீயைக் களைத்துக் கொண்டிருந்து தனது கணவனின் மீது விநோதக் கூடத்தில் எந்த அசம்பாவிதமாவது கல்யாணியைக்கு நடந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பதைப்பு விரும்பாளை நிலை கொள்ளச் செய்யாமல் ஆக்கியது. அதனால் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு அந்த மண்டபத்தை நோக்கி அவளும் புறப்பட்டாள்.

கல்யாணியைக் காப்பாற்ற எத்தனைத் துணைகள்! சாலை வழியாகப் பேரிய அண்ணன்! குறுக்குப் பாதையிலே சின்ன அண்ணன்! மண்டபத்தை நோக்கி அவளது அண்ணி வீம்மாள்!

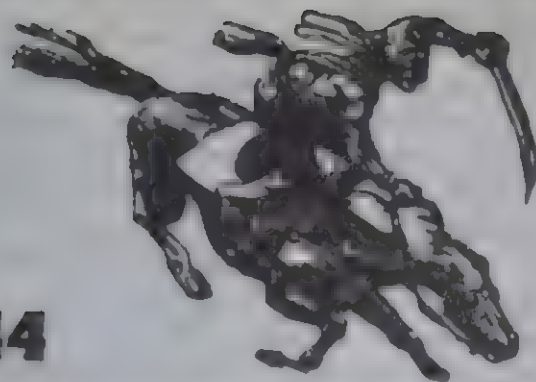
உறங்காப்புலி, மது அருந்திய வெறியிலும், கல்யாணியைக் கசக்கி எறிய வேண்டுமென்ற வெறியிலும், களைப்பில்லாமல் அவளைத் துரத்தினான். என்ன இந்நதாலும் பெண்தானே! ஓட முடியாமல் ஒரு துணைப் பிடித்துக் கொண்டு வதங்கித் தொங்கும் கொடி போல் ஆனாள்! "அகப்பட்டுக் கொண்டாயா?" என்று அவளை அணைக்கப் போன உறங்காப்புலியை வேகமாக இழுத்துக் கீழே தள்ளிவிட்டு, "சே, நீங்கள் ஒரு மனிதனா?" என்று கத்தினாள் வீம்மாள்! தள்ளப்பட்ட வேகத்தில் உறங்காப்புலியின் தலை ஒரு கல்லில் மோதி மயங்கி விழுந்துவிட்டான். வீம்மாள் உட்பட அவனைக் கவனிக்க அனைவரும் குழந்துகொண்ட நேரம் பார்த்துக் கல்யாணி அங்கிருந்து தப்பி ஓடத் தொடங்கினாள். அவளை யாரும் பார்க்கவில்லை. ஒடிப் போய்-இருட்டில் மறைந்து விட்டாள் கல்யாணி.

வானுக்குவேலி பட்டமங்கலம் சாலையில் குதியையில் வந்து கொண்டிருந்தபோது அவனுக்கு எதிரே

பட்டாங்கலத்துப் பெட்டிவண்டி வருவதைப்பார்த்து
விட்டான் கல்யாணத்தான் என்ற மடிவுடன் குதிரையில்
இருந்து கீழ் குதித்துக் "கல்யாணி! கல்யாணி!" என்று
கூப்பிட்டுக் கொண்டே வண்டியின் மின்புறம் வந்தான்.
ஒரு கையில் தீப்பந்தத்தை வைத்துக் கொண்டு,
துன்னொரு கையால் வண்டியின் துளாச்சீலையை
நகர்த்தினான் வண்டிக்குள் அவன் கண்! காட்சி!
அய்யக்கா! கல்யாணியின் தாலியைக் கழுத்தில் கட்டிக்
கொண்டு ஒரு செரிநாய் நின்று கொண்டிருந்தது.
வாங்குக்கு வேலி அந்த நாயை வெறிக்கப் பார்த்தான்.
நாயின் கழுத்திலிருந்த தாலியைத் தீப்பந்த ஒளியில் உற்றுப்
பார்த்தான் கல்யாணியின் தாலி! என்று ஒரு சீட்டு
எழுதப் பட்டுத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"கல்யாணி!" என்று அவன் கத்தியது அந்தப்
பாதையில்லுந்த பாறைகளையும் மரங்களையும் புகம்பம்
உலுக்கியது போல் உலுக்கியது! நாயின் கழுத்தில் இருந்த
தாலியைப் பறித்து எடுத்துக் கொண்டான். "எங்கையடா
என் கல்யாணி!" என்று வண்டியோட்டிய வீரனைக்
கேட்டு, அவன் பதில் சொல்வதற்குள் அவனைத் தூக்கிச்
சுழற்றி அங்குள்ள ஒரு பாறையில் அவன் உடலைச் சிதறு
தேங்காய் போல் உடைத்தான். வண்டியிலிருந்த நாய்
அடிதாங்காமல் ஒடிற்று ஊளையிட்டுக் கொண்டே!
மாடுகளை அலிழ்த்துத் தூத்தினான். பட்டமங்கலம்
வண்டியைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினான். அந்த நெருப்பு
ஐவாவலையில் "கல்யாணி! கல்யாணி!" என்று அவன்
கத்தியது. அவனே தனம் பிழம்பாக ஆகிவிட்டதாகத்
தோன்றியது.

44

ஆயிரம் பிரச்சினைகள் கொந்தளித்துக் குமரினாலும் அவற்றுக்கிடையிலேயும் எந்தக் கல்யாணியின் நல்வாழ்வைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டு அவள் முகம் என்னைக்கும் மலர்ந்தே இருக்க வேண்டுமென்று தவம் கிடந்தாளோ, அந்த அருமைத் தங்கையின் மாங்கல்யம்-மறவர், கள்ளர், அகம்படியர் மற்றும் உள்ள வகுப்பினரெல்லாம் குழுமியிருந்த மணவிழாப் பந்தலில் அணிவிக்கப்பட்ட மங்கல நாண்-நாயின் கழுத்தில் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்ற அந்த அவமானகரமான காட்சியை வாளுக்குவேலியால் எவ்வளம் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்?

களங்கம் வந்து சேர்ந்தது வீரக்கள்ளர் குலத்திற்கு மட்டுமல்லவே, அவன் அன்புக் கண்மணி, ஆசை உடன் பிறப்பு, கல்யாணியின் கதி என்ன ஆயிற்று என்றும் தெரியாமல் அல்லவா பதறினான்.

பாகனேரியின் விளக்கு பட்டமங்கலத்தில் இல்லற ஜோதியாக ஒளிகொட்டும் என்றல்லவா நம்பியிருந்தான். அந்த நம்பிக்கையில் இப்படியொரு எதிர்பாராத இடியா?

என்னதான் நேர்ந்திருக்கும் கல்யாணி நாச்சியாருக்கு? அவளை மீண்டும் உயிரோடு காணக்கூடிய வாய்ப்பே கிட்டாமற் போய்விடுமோ?

ஒரு தங்கையை அண்ணன் வளர்ப்பது போல் அல்லாமல், ஒரு தாய், தன் மகளை வளர்ப்பது போல் அல்லவா கல்யாணியை அவன் வளர்த்தான்!

அவனும் அப்படித்தானே அவனை நேசித்தான்! அவன் பாசப் பிணைப்பில் கட்டுண்டு கிடந்தான். அந்தச் சகோதர பாசத்துக்கிடையே அதனையும் வெல்லக்கூடிய அளவுக்குக் காதலையும் புதிய உறவு முளைத்தது; அந்த உறவும் தழைக்கட்டும் கல்யாணியும் கவரமுத்தனுடன் வாழ்வாய்து வாழட்டும் என்றுதான் இருவர் காதலையும் இணைத்து வைத்தான்.

ஆனால் இப்போது அந்த நாயின் கழுத்தில் தொங்கியது கல்யாணியின் தாலியா! இல்லை! இல்லை! பாக்ஸீரியின் மானம், மரியாதை, கல்யாணியின் வாழ்வு எல்லாமைதான் அந்த நாயின் கழுத்தில் தொங்கவிடப் பட்டுவிட்டது... அவன் கையில் எரிந்து கொண்டிருந்தது தீப்பந்தமாக இல்லை... நெருப்புக் குழம்பை வானளாவக் கக்கிக் கொண்டிருக்கும் எரிமலை அது!

அந்த எரிமலையும் 'தொற்றுவிடத் தக்க வண்ணம்' அவனுது கண்களில் ஜுவாலைகளாய்க் கொண்டிருந்தது "கல்யாணி! கல்யாணி!" என அலறிக் கொண்டிருந்தான். அந்த அலறல் அங்குள்ள மரங்களை யெல்லாம் கூட அசைத்து விழ்த்திவிடும் புயலாக இருந்தது!

அந்தப் புயல் நடுவே வேகமாக ஒரு குதிரை ஓடி வரும் ஒலி! வாளுக்குவேலி, உடைவாளில் கையை வைத்தவாறு, கவனித்தான் குதிரையின் வேகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து, அவன் முன்னால் குதிரை வந்து நின்றது! "தம்பி!" என்று கதறிவிட்டான் வாளுக்குவேலி; குதிரையில் இருந்த ஆதப்பனைப் பார்த்தவுடன்!

அந்தக் குதிரையில் ஆதப்பன் மீது சோர்ந்தபடி சாய்ந்திருந்தான் கல்யாணி! அவனைக் கண்டதும்

வானக் த வேலியின் வாய் அடைத்துப்போய் விட்டது! கைகால்கள் அசையாமலுந்து விட்டன! எரிந்து கொண்டிருந்த வண்டியின் வெளிச்சத்திலும், அவன் கையிலிருந்த தீப்பந்த ஒளியிலும் ஆடாமல் குத்திட்டு நின்ற அவனது விழிகள் அவனது முகத்தையும் கழுத்தையும் ஒரு சேர நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

கல்யாணிக்கும் அந்த நிலை உயிற்ற உடலொன்று நிறுக்கி வைக்கப்பட்டது போல அவள் அண்ணனைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள்.

வானக் த வேலி இன்னும் சிறிது நேரம் அப்படியே இருக்காள் நெஞ்சு வெடித்து விடும் எனக் கருதிய கறுத்த ஆதர்பன், "அண்ணா!" என்றான் குரல் தடிதடிக்கா.

அந்த ஒலி அவனுக்கு அசைவூட்டியது போலும்! உதடுகள் நடுங்கின! நெருப்புக் குன்றங்களில் இருந்து நீர்த்துளிகள் சொட்டின! உடல் ஆடிற்று! "தங்கச்சி! கல்யாணி!" வானமும் பூமியும் பிளந்தது போல இடி முடிவது போல அது போலக் கத்திக்கொண்டு அவளிடம் ஓடினான். அவளை, அவன் காலடியில் "அண்ணா!" என்று ஒலமிட்டவாறு விடந்து விட்டான்! இவளைத் தாக்கி நிறுக்கிக் கொண்டே ஆதர்பனைப் பார்த்து ஆணையிட்டான்! ஆணையா அது! ஆக்ரோஷத்தோடு அறையப்பட்ட முகங்களின் முழக்கம்; அரிமாக்கள் பல கூடி ஒரே நேரத்தில் கர்ச்சிப்பது போலக் கட்டளை பிறக்கது!

ஆதர்பா! இனி அரை நொடியும் தாமதிக்கத் தேவையில்லை; கணவன் உயிரோடு இருக்கிறான்; கல்யாணி தாலியிழுந்து வந்திருக்கிறான்! இதற்குக் காரணம் என்ன! ஆராயத் தேவையில்லை; இந்த விளைவுக்கு யாப் பொறுப்பாளவர்களோ அவர்களை வேட்டையாட வேண்டுமே தவிர, விபரங்களைத் தேடி, விளக்கங்களை

நாடி ஓடி வண்டியதில்லை பட்ட மங்கலமா? பாகனேரியா யார் வாழ்வது? அல்லது யார் அழிவது? இதுதான் இப்போது எழுந்துள்ள கேள்வி! குடும்ப விளக்குக் குப்பையிலே தூக்கி ஏறியப்பட்டது... குலப்பெருமை கூறும் திருமாங்கல்யம் குக்கலின் கழுத்தில் தொங்கவிடப்பட்டது! இதோ என் கல்யாணியின் தாலி சாட்சியாக உத்தரவிடுகிறேன்... துடித்துக் கொண்டிருக்கும் உன் தோளுக்கு வேலை தருகிறேன்... தொடங்கட்டும் போராட்டம் பட்டமங்கலத்தோடு... பல்லவ மன்னரின் தளபதி பரஞ்சோதி வாதாபிலிருந்து பிள்ளையார் சிலையைத் தூக்கி வந்தான் பெற்ற வெற்றிக்கு அடையாளமாக! நாம் பெறப் போகிற வெற்றிக்கு அடையாளமாகப் பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையாரைப் பாகனேரிக்குத் தூக்கி வா! உம், படையுடன் புறப்படு! பட்டமங்கலத்து விநாயகருடன் பாகனேரிக்கு வா!... தம்பீ, இனிப் பொறுத்திட முடியாது என்னால்... பொறுத்ததெல்லாம் போதும்... புறப்பட்டா என் உடன் பிறப்பே!"

எப்போது இப்படியொரு வாதை அண்ணன் அருளுவான் என்று காத்திருந்த கறுத்த ஆதப்பன், "இதோ தயார் அண்ணா!" என்று வீரம் பொங்கிடக் கூறிவிட்டுக் குதிரையில் தாவி ஏறினான். தன்னால் தானே ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறது என உணர்ந்த கல்யாணி வாளுக்கு வேலியிடம், சோர்ந்த தொனியில், "அண்ணா... நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்..." என்று ஆரம்பித்தாள்.

"கல்யாணி! நீ கம்மாயிரு! வெள்ளம் தலைக்கு மேல்! இனி என்வளவு உயரம் போனால் என்ன வா போகலாம்!" எனக்கூறி அவளைத் தனது குதிரையில் தூக்கி உட்கார வைத்துக் கொண்டு பாகனேரியை நோக்கிப் புறப்பட்டான் வாளுக்கு வேலி!

அண்ணன் பிரப்பித்த ஆணை அமுத மாரியைனச்
செவியிற் பாய்ந்ததாக எண்ணி. அப்போதே
பாகனையிற் றந்து சில வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு
பட்டமங்கலம் பிள்ளையார் கோயிலுக்குள் நுழைந்தான்
ஆதப்பன் பட்டமங்கலக்கல் யாதம் எதிர்பாராத
நேரத்தில் அந்தப் பிள்ளையார் கோயிலின் மீது
ஆதப்பனின் படையெதப்பு நடக்கது அதனால்
எதிர்ப்பெய்ன்றி அவன் நினைத்த காரியம் முடிந்தது
ஆனால் அதன் காரணமாக ஏற்படப் போகிற விளைவுகள்
எத்தகையவைகளாக இந் நகருமென்பதை ஆதப்பனும்
அவனுடன் வந்த வீரர்களும் அறியாமல் இல்லை.
எப்படியோ அன்றைக்கு பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையார்
பாகனைக்குக் கடத்தப்பட்டு விட்டார்.

முதல் நாளிவ தன் கணவன் சுலயானியிடம்
மூர்க்கத்தனமாக நடந்து கொண்ட செயல்களுக்காக
மன்னிப்புக் கேட்கவும், அதன் தொடர்பாகப்
பாகனையின் சேற்றம் பொங்கிப் பட்டமங்கலத்திற்கும்
குறிப்பாகத் தன் தம்பி வைாழத்தனுக்கும், கணவன்
உறங்காப்புவிக்கும் தீமை ஏதும் நிகழாமல் இருக்கவும்
பிரார்த்தனை செய்து கொள்ள விரம்மாள் பிள்ளையார்
கோயிலுக்குப் பூஜை வைவதெய்த் தட்டுக்களுடன்
சென்றாள். அங்கே பிள்ளையாரைக் காணாமல்
திர்த்திட்டாள். அந்தச் செய்தி பட்டமங்கலம் முழுவதும்
பரவியது. பாகனை ஆதப்பன்தான் பிள்ளையாரைத்
துக்கிக் கொண்டு போய் விட்டான் என்பதும்
உறுதியாக்கப்பட்டு விட்டது.

"பட்டமங்கலத்துடன் போருக்குத் தயார் என்று
ஒலை அனுப்புவதற்குப் பதில் நமது பிள்ளையாரைத்
துக்கிக் கொண்டு போய் நுக்கிறார்கள். வலுவில் வந்துள்ள
இந்த வாய்ப்பை வைரமுத்தன் நழுவவிட மாட்டான்!"

என்று வாளை மயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு,
விரம்பாள் மச்சமம் செய்தான் வைரமுத்தன்.

குற்றமனைத்தும் தனது கணவன் உறங்காப்புலியின்
மிதுதான் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்த ரந்தும் விரம்பாள்
தனது கணவன் அவனது விரிதப் பாதையில்
வெற்றியடைய முடியாமல் தாத்திட முனைந்தாள்
தவிர். அவனைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடத்
துனியவில்லை! அந்த நிலைதான் இப்போதும்
அவளுக்கு! கல்யாணியைப் பாகனைக்கு வைரமுத்தன்
துத்திவிட்டான் என்றாலும் அவள் கழுத்துலை
தாடியற்றவளாகக் கண்ணீர் கம்பலையுமாகச் சென்றிக்
காரணம் உறங்காப்புலியென்று விரம்பாளுக்குத் தெரியும்!
அந்த நிலையில் தனது ஆரயிர்த் தங்கையைக் காணும்
எந்த அண்ணனும் இந்த முடிவைத்தான் எதிர்ப்பான்
என்பதும் அவளுக்குப் புரியும்! அனைத்தையும்
மீறியவண்ணம் பதிபக்தி அவளது நாவை அசைய
வொட்டாமல் தந்தது வைத்திருக்கிறது. எனவேதான்
வைரமுத்தன் வஞ்சனம் உரைத்தபோது அவள்
மௌனமாக இருந்தாள்.

பரம்பரைப் பகை-இடையே காதல்-காதல்
நிறைவெறுவதற்குள்ளாகப் பட்டமங்கலத்து வல்லத்தரை
யனுக்கும் உறங்காப்புலிக்கும் பாகனையில்
இழைக்கப்பட்ட அவமானம் அதற்குப் பழிவாங்க
விரம்பாளும் அவள் கணவனும் துடித்தபோது அவர்களை
வியப்புறும் வண்ணம் கல்யாணியை மணக்க
வைரமுத்தன் சம்மதம் அவளை மணந்து பழிவாங்க
வேண்டுமென்று அவன் திட்டம் அந்தத் திட்டம் நீதானது
என உணர்த்திய விரம்பாளுக்கு வெற்றி-ஆனால் அந்த
வெற்றி நீடிக்காமல் உறங்காப்புலியின் சதி-உண்மையைப்
புரிந்து கொள்ளாமல் அவசரப்பட்ட கல்யாணி-கல்யாணி
காட்டிய வெறுப்பினால் கருத்தழிந்த வைரமுத்தன்

வடிவு வீடு கட்டிச் செல்லல் கல்யாணியின் வாழ்வுக்காகத் தனது உயிரான காதலன் வாஸ்குது வெள்ளையனே கியாகம் செய்ய முன்வந்த கந்தரி காதலனின் தங்கையைக் காப்பாற்ற நினைத்துக் கண் கங்கை வடிவாடபானையே இழந்த அவளது சோகம் இப்படிச் சிவசாமரின் கறர்விட்ட திடிச்சிச் சக்காங்கன், இப்போது இந்நாட்டிழந்தும்படையே போர் முடிசுக்காக ஓடிக் கத் தொடங்கிவிட்டன.

இசைத்தான் எதிர்பார்த்தேன்! சபாஷ்! பாக்னீரியும் பட்டமங்கலம் ஒன்றோடொன்று மேலுக்கு கொள்ளும் கோழி மருது பாண்டியர் படையும் கோபால நாயக்கர் கூட்டம் எழுது படையிடம் விழ்ச்சி அடையும் நேரமும் ஒன்றாகத்தான் அமையும் என்று எதிர்பார்த்தேன்! அமைய வேண்டிமென்று பிரார்த்தனை செய்தேன்! மிகச் சரியாகச் செய்து முடித்துவிட்ட உறங்காப்புலிக்கு எத்தனை சபாஷ் போட்டாலும் போதாது! என்ன வெள்ளை அய்யர்! என்று சரித்துக் கொண்டு கர்னல் அக்னியூ உறங்காப்புலியின் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

வெள்ளை அய்யர், அக்னியூ துரையிடம் எப்படியாவது தந்திரமாகப் பேசிப் பாக்னீரியும் பட்டமங்கலம் போராட்டத்தைத் தூண்டி விடாமல் செய்துவிட வேண்டுமென்று கருதினார்.

மருதுபாண்டியர், கோபால நாயக்கர், ஊமைத்துரை ஆகியோர் நடத்தும் போராட்டத்தை மேலும் சில நாட்கள் தாக்குப்பிடிக்க வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு உதவியாகச் சென்றி நக்கும் பல்வேறு குள்ளர் நாட்டுப் படையினர் அந்தப் போர்க்களத்தை விட்டுத் திரும்பாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்!

பாக்னீரியும், பட்டமங்கலமும் ஒன்றோடொன்று போர் தொடுக்கத் தொடங்கி விட்டால், விடுதலை

வீரர்களின் அணியில் இரத்தம் படைகளில் ஒரு பகுதி பாகனாகவும், ஒரு பகுதி பட்டமங்கலத்திற்கும் துணையாக வந்து, பொது எதிரியான வெள்ளையனை எதிர்க்கும் வலிமை குறைக்கப்பட்டு விடும். அந்தக் காரியத்தைத்தான் கர்னல் அக்லியூ திட்டம் போட்டுச் செய்தான். அதற்குத் துணையாகத்தான் உறங்காப்புலி துராகப் பணி புரிகிறான். பட்டமங்கலம் அம்பலக்காரர் பதவியல்லவா அவளுக்குப் பரிசாகக் காத்திருக்கிறது!

இந்தத் திட்டத்தை எப்படித் தகர்ப்பது? வைபவத்தனையும் வாணக்குவெலியையும் எப்படிக் காப்பாற்றுவது? இந்த முயற்சியில் ஈடுபடும் போது ஆங்கிலேயர் கோபமும் தன்மீது தீரும்பிவிடக் கூடாது! இவ்வளவு சீயாசனைகளையும் செய்தவாறு வெள்ளை அய்யர், கர்னலிடம் அமைதியாகச் சொன்னார் அவரது எண்ணத்தை!

"பாகனேரியையும் பட்டமங்கலத்தையும் மோதச் செய்து பலகனமாக உங்களுக்கு என்ன பலன்? உங்கள் வாக்குப்படியும் வகுத்துள்ள முறைப்படியும் நிதலை வீரர்களை விழ்த்திச் சீவகெங்கைச் சீமையை மசப்படுத்திப் போகிறீர்கள்! காளையார் கோயிலையும் பிடிக்கப் போகிறீர்கள்! இறுதி வெற்றி உங்களுக்கே என்று நிச்சயமாகிவிட்ட பிறகு, பாகனேரி-பட்டமங்கலம் ஆகிய நாடுகள் உங்களுக்குப் பணிந்துதான் நடக்கப் போகின்றன; அதற்குள் அவர்களை மோதவிட்டு அழிப்பானேன்?"

கர்னலுக்குக் கடுமையான கோபம் வந்துவிட்டது! "மிஸ்டர் அய்யர்! கம்பெனியாரின் முடிவத்தினை வேளைக்கொந விசயமாக மாறும் பாகனேரி-பட்டமங்கலத்தைப் பொறுத்து முன்பு காப்பாற்றித் தந்த கொள்கை ஒரளிதம்! ஆய் போது உங்களை மாற்றிக்

கொண்டி தக்கிற கொள்ளை வேறு விகம்! அங்கு இரண்ட
நாடிலுள்ள எங்களுக்கு வசவாசமான மனசாக இருந்த
உறங்காப்பில்களை கொன்பதற்கான அதனால்
உறங்காப்பில்களுக்கு ஏற்றாற பிபாடி இப்பிபாது எங்கள்
கிட்டங்களை மாற்றித் தக்க நேரம். இவ்வ தறுக்கா நி
யோசனை சொல்ல வேல. மாற்று வடிவ கூற வேல யானாயும்
அலுபதக்க முடியாது! மீஸ்டர் அயயர்! நீங்கள் கூடத்
தீ நபர்த் தீ நபரிப் பாகனோ டீ பங்கலம்
ஒன்றுமையாய் பற்றிப் பிபாக் கொண்டி தக்கால்
உங்களைக் கூடக் காது செய்து கொந்தகாலப் எங்கள்
பாதுகாப்பில் வைக்க வேண்டியி தக்கும் "

கர்னல் அக்னயு இதைச் சொன்னதுப் வெள்ளை
அய்ய தக்கு தக்கமெ தகது " சே! சே! நான் கர்மா என்
மனதில் பட்டதைச் சொன்னேன். உங்கள் மனம்
புண்பட்டி தக்கால் மன்னித்து விடுங்கள்! உங்கள்
இஷ்ட பிபாடி செய்யுங்கள்! உங்களை யார் என்ன செய்ய
முடியும்! " வெற்றிக் தேவதை உங்கள் காலச் சுற்றிக்
கொண்டி கொகராள்! நான் வ தக நேன்! " என்று பல்லைக்
காட்டிப் பிபாக் கொண்டி மெல்ல அதைவிட்டு
வெள்ளை அய்யர் தகந்தது விட்டார்!

தனது திறமையினால்தான் கள்ளர் நாட்கள் இரண்டு
பிரிவுகளாகக் களம் காணப் பிபாடினாறன என்பதைக்
காணுக்கு உணர்த்திய உறங்காப்பிலி, பட்டமங்கலத்துப்
படையுடன் இணைந்து பாகனோயை எதிர்க்கவும். அத்த
சமயம் தனது ஆணைகளுக்கும் கட்டுப்பாட்டி நடக்கவும்
ஒரு படையைத் தனது பொறுப்பில் தந்து உதவியாறு
கர்னலிடம் கொரிக்கை வைத்தான். அந்தக் கொரிக்கை
அக்னயுவின்மீது உடனடியாக ஏற்றுச் கொள்ளப்பட்டது

பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையானாக் கவர்ந்து
சென்றி நப்பது சாதாண விஷயமல்ல என்றும், அதனைப்

பட்டமங்கலத்து மக்கள் வெடிக்கை பார்க்குத்
கொண்டிருக்கையாட்டார்கள் என்றும், வைபவதன்
அகரநாயகி வடிக்கைகளை உடையதாகப் போகின்றா
வாட்டான் தனது மக்களின் மதிப்பை இழந்து விடுவான்
என்றும், அதனால் வைபவதன் பாகனை மீது
படை போடுபது தீர்ச்சியென்றும், இந்தப் போர்ச்
வைபவத்தினையும், வாஸ்குலேசுவரனையும் தீர்த்துக்
கட்டிவிட்டு ஆங்கிலேயர்களும் பரிசை அம்பலக்காரர்
பட்டத்தைப் தான் பெறப் போவது உறுதியென்றும்
அக்கையுடையவரிடம் உறங்காப்புலி மகிழ்ச்சி பொங்கக்
கூறினான்.

உறங்காப்புலி ஒன்றை மறந்துவிடாதே!
பாகனை யின் படைகள் தயராவதற்குள்
பட்டமங்கலத்துப் படை பாகனைப் பகுக்கும்
நுழைந்துவிட வேண்டாம். அதுதான் சரியான போர்த்
தந்தியாம். எதிர்ப்பாத நாத்தில் எதிரிகள் சுற்றி வளைத்துக்
கொள்ளப்பட்டால்தான் சிகைத்துக் தர்பாற்ப்
போவார்கள். புரிகிறதா? தான் சொல்வது..."

கர்னலின் ஆலோசனையைத் தலை காழ்த்தி
ஆமோதித்தவனாக உறங்காப்புலி விடை பெற்றுக்
கொண்டான். ஆங்கிலேயக் கர்னல் அறுப்பிய படையில்
ஆங்கிலேய வீரர்கள் ஓர் நவர்தான் இரத்தினர்
மற்றவர்கள் அனைவரும் வெள்ளையர் படையில்
ரப்பாய்களாக வேலை பார்க்கும் தமிழ் நாடுக்காரர்கள்
தான்! தமிழர்களைத் தவறு அடிமை வீரர்களாக வைத்துக்
கொண்டு தலை வணங்காத தமிழர்களை விழ்த்துவதற்கு
வெள்ளையர்கள் கையாண்ட குழ்ச்சியை வியப்பதோ
அந்தக் குழ்ச்சிக்கு இனையாகி அவர்கள் காலடியில்
கருண்டு கிடந்து போகிகளை வெறுப்பதோ

நினைப்பதெல்லாம் நினைத்தபடி நடந்து வருகிறது
என்ற மகிழ்ச்சியுடன் ஒரு கோப்பை மதுவை ஓர் வாயாக

உறிக்சிக் குடித்தான் அக்னியூ! அப்போது ஒரு ஆங்கிலேய
வான் வியர்வை சொட்டச் சொட்ட அவன் முன்னால்
ஒடிவந்து ஒரு மடலை நீட்டினான். வந்தவனின்
முகத்திலும் மகிழ்ச்சியே படர்ந்திருந்தது. அக்னியூ, அந்த
மடலை ஒருமறை நிதாட்டமிட்டுவிட்டு, டிரப்பால்
துள்ளிக் குகத்து அள்ளை வாய்விட்டு உரக்கப் படித்தான்.
கர்னல் ஸ்பீரோ என்பவன் எழுவிய கடிதம் அது!

சூறலயலில் இரந்து காளையார் கோயிலுக்குப்
போக ஒரு இரகசியப் பாதை இருக்கின்றது. அந்தப் பாதை
மருதுப் படையினரின் கந்த மட்டுமே தெரியும். இப்போது
கல்ல் என்ற ஒரு துரோகியின் மூலம் அந்த இரகசியப்
பாதையில் எப்படி நுழைவது என்பது சொரிந்து விட்டது.
அந்த இரகசிய வழியாக கர்னல் ஸ்பீரோ, தனது
படைகளுடன் காளையார் கோயிலை வளைக்கப்
புறப்படுகிறான் கர்னல் இன்ஸ் என்பவன் தாளாங்குடிக்
கோலார் வழியாகக் காளையார் கோயிலைச் சூழ்ந்திடக்
கிளம்புகிறான். கர்னல் அக்னியூ மத்தூர் வழியாகக்
காளையார் கோயிலை நோக்கிச் சென்றிட வேண்டும்.
இந்த மும்முனைத் தாக்குதலின் மூலம் காளையார்
கோயிலைக் கைப்பற்றுவான். மருது வீரர்களின்
படையைச் சின்னாயின்னப் படுத்தவதும் எனினு!

மடலில் இருப விடாங்களைக் கண்ட அக்னியூ,
மத்தூர் வழியாகக் காளையார் கோயிலுக்குச் சென்றிடத்
தனது படைகளை ஆபத்தமாகுமாறு கட்டளையிட்டான்.

45

27595
4420187

மாநகரளைக் கடத்திக் கொண்டு போவது
மாட்டின் கொம்புகளை ஒடித்து எதிரியின் கைகளில்
போடுவது விளைந்து குலுங்கும் பயிர்களை நாசம் செய்து
போருக்கு அறைகூவல் விடுவது கள்ளர் நாற்களில்
விநாயகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளக் கடைப்பிடிக்கும்
முறைகள் என்றாலுங்கூட, போருக்கு ஆயத்தம் என்று
அறிவிக்கப் பிள்ளையார் விநாயகத்தைப் பெயர்த்தோடுந்துக்
கொண்டு போவது என்பது புதுமுறை என்பது
மட்டுமல்ல; பட்டமங்கலத்து மக்களைப் பெரிதும்
பகட்டமடையச் செய்த காரியமாகவும் தோன்றியது.

பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையார் பாகனைரியில்
பிள்ளைத்தா அம்மன் கோயிலுக்கு எதிரே வைக்கப்பட்டிருப்
பாகனைர் மக்கள் அனைவரும் தூண்டு வந்து பார்க்கத்
தொடங்கினர்.

வைபுத்தன் பாகனைரியுள் போருக்குத்
தயாராகிறான் என்றும், பட்டமங்கலத்துடன் நெருங்கிய
தோழமை கொண்ட கள்ளர் நாற்கள் படைகளின்
உதவியை எல்லாம் சிகட்டி நக்கிறான் என்றும், செய்திகள்
பாகனைரிக்கு வந்து கொண்டேயிருந்தன வடநாடுக்கு
வேலியும் தண்டிதும் நடப்புக் கொண்ட கள்ளர் நாற்களுக்கு
ஒளகைகள் அலுப்பி உதவியைக் கோரும் பணியில்
விறுவிற்றுப்பு ன் னாதிபாட்டிருந்தான்.

விந்தாதாக்காவரி. இக்கோநான் பிடித்திருப்பதற்குப்
பெயர் வாங்கப். அல்ல! தாழ்வும் வாங்கத் தவிரவித்
தேவதூயம் அல்ல!"

"அண்ணா! உங்கள் அன்புத் தம்பியாய் நானும்.
இக்கோவானது கண்பாடுகளைச் செய்து படிக்கக்கூடிய மக்கள்
சாதாரணமான காரியத்திற்குத் தாங்கள் எதற்காக
இவ்வளவு பெரிய கூலனாக கூற வேண்டும்! உங்கள்
விந்தப்பத்தை ஒரு தொடியில் படிக்கத் தம் ஆற்றலும்
ஆண்மையும் உண்ட. அண்ணா எங்கயற்கு!"

"இவ்வையென்று சொல்லவில்லை. ஆதர்ப்பா!
அனாவும் எதிரியின் படைத்தைத் துறந்து சகலங்கிட்டு
விடத் கூடாது! படைகளின் தாக்குதலைத் தாங்களும்
வேற்றிக்கான வழிமுறைகளை அறந்து அவர்களை
எதிர்த்துச் செல்லவுமான கிரமையுடைய பத்த சந்த
படையாடுமெனத் துறள் குறிப்பிடுகிறது அல்லவா!"

"ஆம் அண்ணா! படிப்பெனப் படையாகவும்
வீரர்கள் படையா உடையாகவும் படைகளின் சேனை
இந்ததாலுங்கு. அதற்குத் தலைமைகாங்கி
நடத்துகிறவரின் விதிகையும் உறுதியையும் பொறுத்தே
அதன் பெருமை அமையுமென்று அதே துறள்
அறிவுறுத்தவில்லையா! அதன்படி ஆற்றலின் மோத
வடிவான தாங்களை நயது படைக்குத் தலைமை
தாங்கும் போது எதிர்கள எம்மாத்தாம்!"

பாகனை மாளிகைக் கூடத்தில் போர்ப் பாணி
முடிங்கிக் கொண்டிருந்த போதுகான் கந்தராமபாளின்
வண்டி வந்து மாளிகை வாசலில் நின்றது அதிலிருந்து
கந்தராமபாள் இறங்கி வந்தவதற்குள்ளாக, உள்ளேயிருக்கும்
வாளுக்குடவெடுத்துச் செய்தி வந்துவிட்டது

கந்தராமபாள் கூடத்தைக் கூட்டு ஒரு ஓரமாக
மாளிகையின் உட்பகுதிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தான்

என்றாலும் அவளது விழிகள், வாஷந்த வேலியைத் தரிசனம் செய்யத் தவறவில்லை. இரவு விழிகளும் சந்திக்க போகிறும் வாஷந்த வேலி போகக்கான முன் நேர்பாடுகளை மறந்துவிடாமல் கம்பியு லும் மற்ற தளகிர்த்தர்களுட லும் கலந்து பேசிக் கொண்டு தான் நந்தான. சுந்தரம்பாள் கலயானியைப் பார்த்து ஆறுதல் கூற வந்தி ருக்கிறாள் என்பது வாஷந்த வேலிக்குத் தெரியும்.

சுந்தரியைக் கண்ட கல்யாணி, கண்ணிர்ப்பூ மாமாக நின்றாள். யார் யாரை முதலில் தமிழிக் கொண்டு அழ்தார்கள் என்று கூற சூயலாவண்ணம் இரவரும் கடடிப் பிடித்துக்கொண்ட சுந்தரிகள்.

"அன்றைக்கு மணப்பெண் அலங்காரம் செய்வித்து மணவிழா மேடையில் அழைத்துப்போய் உட்கார வைத்த போது, இவ்வளவு சீக்கிரம் இப்படியொரு கண்ணைச் சுந்தி காய்ச்சியைப் பார்ப்பேன் என்று நினைக்கக்கூட இல்லை யோ மாங்கல்யம் கடித்துமாய் திருமகளாகத் கொண்டுவர அந்த மங்களகாமான நாள் எங்கே இன்று மணாளன் உயிரோடி நந்தும் மாங்கல்யம் இழந்துவிட்டு வந்து நிற்கும் இந்த நாள் எங்கே" எனப் புலம்பினாள் சுந்தர்.

மடையியைக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணினாற் றுடைத்தவாறு கல்யாணி, சுந்தரியிடம் வடிவாம்பாளின் திடீர் முடிவைப் பற்றித் தனது இரங்கலைத் தெரிவித்தாள்.

"என்னம்மா செய்வது" இந்த இளம் வயதில் அதாவும் ஒரு பெண்ணுக்கு இதய நோய் இப்படிக் கொள்ளை கொண்டு போதும் என்று யார்தான் எதிர்பார்க்க முடியும்" வடிவின் இதயம் மட்டுமா வெடித்துச் சிதறியது! அந்த இதயக்கல் அவள் விதையுன்றிப் பயிரிட்டு வளர்த்த

ஆனந்தக் கொடியில் மலர்ந்திருந்த அற்புதமான கற்பனைப் பூக்கள் எல்லாம் கருகி உதிர்ந்துவிட்டன! என்று கூறிய சுந்தரரம்பாள் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்ட ஒரு துணியில் சாய்ந்து அமர்ந்தாள்.

கல்யாணிக்கு அப்போதுகூட மனதிலே ஒரு ஆவல்! வடிவுக்கும் வைரமுத்தனுக்கும் தொடர்பு உண்டா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள 'வேண்டிமென்ற ஆவல்! 'விட்டை விட்டே போடி' என்று விரட்டி விட்டான்! வெளியில் சொல்ல முடியாத வெட்கக்கேடான சேட்டைகளையெல்லாம் சமாளித்து உறங்காப்புலியிட மிருந்து தப்பித்து வந்திருக்கிறாள். இத்தனைக்கும் காரணம் கணவன் வைரமுத்தன்தான் என்பது அவள் எண்ணம். இருந்த போதிலும் அவனுக்கும் வடிவுக்கும் தொடர்பு உண்டா என்பதை அறிந்து கொள்வதில் ஒரு ஆர்வம்! இயல்பாகப் பெண்களுக்குரிய ஆர்வம்!

"அவருக்கும் வடிவுக்கும் ஏற்பட்ட உறவில் ஏதாவது திடீரென்று அதிர்ச்சி தாக்கக்க நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டு, அதனால் இருதயம் வெடித்து..." என்று கல்யாணி, சுந்தரியிடம் சந்தேகம் கேட்பது போலக் கேட்டாள்!

"வடிவுக்கும் வைரமுத்தனுக்கும் உறவே ஏற்படவில்லையே! ஏதோ உன் மீதுள்ள கோபத்தில் வடிவு வீட்டுக்குச் சீர்வரிசைகள் அனுப்பி உன்னை மிரட்டிவாரோ தவிர அவர் வடிவாம்பாள் வீட்டுக்கு வரவே இல்லை! உன் பெரிய அண்ணாவும் நானும் என் வீட்டில் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது செய்தி வந்தது. வடிவு நெஞ்சு வலியால் துடிக்கிறாள் என்று! நாங்கள் ஒடிப் போய்ப் பார்ப்பதற்குள் வடிவு எங்களை ஏமாற்றிவிட்டுப் போய்விட்டாள்..."

இட்டுக் கட்டிய கதைதான் சொல்லுகிறோம் என்று உணர்ந்தேதான் கல்யாணியிடம் சுந்தரி வடிவின்

மரணங்களைக் காண்பதைச் சொன்னால் வைபவங்கள்
தான் வடிவாகக் கொண்டால் எனக்கு அவ்வளவுப் பற்றம்
ஒரு விடாது வடிவத்தைக் கையாண்டால் நெஞ்சம்
கூட நடுங்கிவிடுவது உத்தரவையே போன்ற ஒரு கருமையான
பெண் தன்னைப்பற்றிப் பேசியதற்குக் கையாணி நான் யாரின்
வாழ்வில் படித்துள்ளேன் போய்விட்டது திரும்பட்டல்
அகலாது. இவ்வளவு சொல்லியிருக்கிறேன் இவ்வளவு அக்கறை
சொல்லி வளர்த்துத் தந்ததான்

இந்நகரம் துன்பத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த
போதுது வாழ்க்கை வேலையும் அது தவற்றுச் சேர்ந்தான்.
கந்தையும் கையாணியும் எழுந்து விளங்கின

கையாணித் துறையில் கான் கருமையே தவிர.
இவ்வளவு கையாணித் துறையில் கருமையே தவிர.
இவ்வளவு கையாணித் துறையில் கருமையே தவிர.
இவ்வளவு கையாணித் துறையில் கருமையே தவிர.
இவ்வளவு கையாணித் துறையில் கருமையே தவிர.
இவ்வளவு கையாணித் துறையில் கருமையே தவிர.
இவ்வளவு கையாணித் துறையில் கருமையே தவிர.
இவ்வளவு கையாணித் துறையில் கருமையே தவிர.

அண்ணா' என் பொருள் தருகிற பொருள் மட்டுமே
தவிர என்னொரு மடியுடைய அண்ணா' பாகனே.
பட்டமங்கலம் மக்களுக்கு அண்ணா' என் மனையாளவு
துவர்ப்பு வாய் வேண்டாம் அண்ணா'.

அழகன் கையாணி.

அதையும் போதிக்கக்கூட வேண்டும். உள்ளர்
நாங்கள் அமைப்பதால் வெள்ளையர் கூட்டத்துக்குத்
கூடே கொண்டுவரம் போட்டதைத் தள்ளிப்
போட்டிருக்கிற வெள்ளை அய்யர் போன்ற யாராவது
ஒருவரை விட்டுப் பட்டமங்கலத்தாருடன் பேசப்பார்க்கல்

சொன்னால் என்ன... என்று சுந்தரம்பாள் கருத்துத் தெரிவித்தாள்

சுலபாணி, சுந்தரி இ ரவ நக்தும் விளக்கமளிக்க வானக் குலவளி ஆதர்ப்பபதரதுள் ஆதர்ப்பன் மிக வேகமாக உள்ளே வந்தான் சூவதம் அவனைப் பரபரப்புடன் நோக்கினர்.

"அண்ணா! நமது பாகனைக் தே நக்துப் பட்டமங்கலத்து வீரர்கள் சீ வைத்துவிட்டார்கள்!"

"என்ன பாகனைக்குள் பட்டமங்கலத்துப் படையா? எப்படி நுழைய முடிந்தது அவர்களால்?"

"ஒரு ஆங்கிலேய வீரன் தனையையில் வந்தி நக்தரார்கள்! வழியறிந்த நமது வீரர்களிடம் வெள்ளைக்காசுக் கம்பெனியான் படை யொன்று பெயர் கூறியி நக்தின்றனர் நம்பவர் நம்பிவிட்டார்கள்! அதனால் அவர்கள் உள்ளே நுழைந்து திடீரெனத் தே நக்துத் சீ வைத்து விட்டார்கள்!"

"தே நக்துத் தீ! தே நக்துத் தீ! அப்படியானால் தே நக்து தேர் தீமாதிட அவர்கள் பந்திக் கொண்டார்கள் என்று அத்தம்! ஆதர்ப்பா! மற்ற சுள்ளர் எங்கள் படைகள் வருவதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டாம்! நமது படைகள் அணிவகுக்க! நம்! பாகனைத் தே நக்துத் தோனை சீ வைத்தார்கள் தீயவர்கள். பட்டமங்கலம் னாநக்தே சீ வைப்போம் நாம்! உதவாதின் ஒரு தாமதம்! உடனே புறப்படு! பட்டமங்கலத்துப் படைகளை விரட்டு!"

வானக் குலவளின் ஆளையை நிறைவேற்ற ஆதர்ப்பன் அங்கி நந்து துறைக்காற்றெனக் கிளம்பினான்

பூக்கள் அகநம் ஒலியும், தோநக்கான வாத்தியங்கள் எழுப்பும் ஒலியும் பாகனைரி முழுதும்

எதிரொலிக்க வீட்டுக்கொரு வீரர் வேலைத்தியும் வாழ்ந்ததையும் பாக்ஸெரி மாளிகைக்கு முன்னால் அணிவகுத்தனர்.

அநகரமையில் உள்ள கள்ளர் நாட்டுப் படைகள் எல்லாம் பாக்ஸெரிக்குத் துணையாக வந்து சேர்ந்தன. பட்டமங்கலத்தில் வந்து குவிந்த பல்வேறு நாட்டுக் கள்ளர் படைகளும் பாக்ஸெரி நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தன.

மருது பாண்டியர்களுக்கும் கோபாலநாயக்கருக்கும் உதவிடச் சென்று பொது எதிரியான ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த கள்ளர் நாடுகளின் படைகள் பாக்ஸெரி அழைப்பை ஏற்று ஒரு பகுதியும், பட்டமங்கலம் அழைப்பை ஏற்று ஒரு பகுதியும், உடனடியாகத் திரும்பித் தங்களுக்குள் போரிட்டுக் கொண்டு குந்தியைக் கொட்டுவதற்கு ஒட்டொடி வந்து கொண்டிருந்தன.

பாக்ஸெரி மாளிகையைச் சுற்றிப் போர்ப்பறை ஓசையும், வீரர்களின் ஆவாரக் குரலும், இடையிடையே துப்பாக்கிகளின் வேட்டுச் சத்தமும் கேட்கவே கத்தரம்பாளும், கல்யாணியும் வாளுக்குவேலியின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு கண்ணீர் உகுத்தனர். பாக்ஸெரத் தேரில் பாவிய தீயை அணைக்க முடியாத காரணத்தால் அந்தப் பழைய தேரின் ஆணிகள் வெடியொலி போலச் சப்தம் எழுப்பிக்கொண்டு தெறித்துக் கிளம்பின.

“இப்போதும் கேட்கிறேன் அண்ணா, இந்த யுத்தம் தேவைதானா?”

“அதைத்தான் நானும் உங்களிடம் கேள்விக் கேட்கிறேன்; நீங்கள் மனது வைத்தால் இப்போது கூடப்

பாக ஸேரியின் பாகை நிறைந்த பொட்டலைக் குருதி வாழியும் பொட்டலைக் மாற்றும் கொடுமையிலிருந்து பாதுகாக்கலாம்!"

வாளுக்கு ஸேரியின் நாய்களில் இரத்தமல்ல; நீயின் ஜவாஸை பரவிக் கொண்டிருந்தது அறுக்கப்பட்ட சேவற் கோழியின் கழுத்தைப் போலச் சுவந்தி நந்தன அவன் கண்கள்! உதடு புண்படுமளவுக்குப் பல்லால் அடித்தக் கொண்டிருந்த அவன், அவர்களைப் பார்த்துப் பதில் சொன்னான்:

"உங்கள் இருவருக்கும் சேர்த்தே பதில் கூறுகிறேன்! சம ருக்குத் தோள் தட்டிவிட்ட எதிரியிடம் சமாதானக் கொடி பறக்கவிடுவது மன்னிப்புக் கேட்பது மன்னியிட்டுக் கேள்வியது இந்த வாக்கியங்கள் வாளுக்கு ஸேரியின் வாலாற்றில் எழுதப்பட வேகடாது என்று வாள் எந்தியவன் நான்! சாவா அல்லது வாழ்வா வெற்றியா அல்லது தோல்வியா இந்தக் கேள்விகளுக்கு மீட்டும் விடை காணும் இடமல்ல போர்க்களம்! மானமுள்ள மனிதனா அல்லவா என்பதற்கும் விடையளிக்கும் இடம்தான் அது என்பதை மறந்து விடாதீர்கள்! வெற்றியை என்னிடமிருந்து எவனும் பறிக்க முடியாது அப்படியே பறிப்பதாயி நந்தனும் வீர மரணம் என்ற பெரும் புகழை விடைபதிக்க முடியாத கீர்த்தியை என்னிடம் கொடுத்து விட்டுத்தான் பறிக்க முடியும்! கல்யாணி! உன்னை நான் வாழ முடியாத வானம்பாடியாகச் சிறுகொடித்துக் போட்டு விட்டேன்! இதோ என் கந்தரி! அவளை வாழ்வின் வைகறைப் பொழுதில் நிற்க வைத்து மீண்டும் அவளை இருட்டு மண்டபத்திற்குள் தள்ளிவிட்டேன்! உங்கள் இருவருக்கும் நான் செய்த தவறுகளை நினைத்தால்தான் உங்களிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது!"

[illegible]

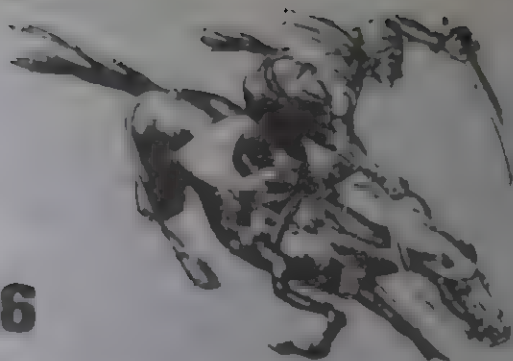
401 411 503 611 701 811 911 1011 1111 1211 1311 1411 1511 1611 1711 1811 1911 2011 2111 2211 2311 2411 2511 2611 2711 2811 2911 3011 3111 3211 3311 3411 3511 3611 3711 3811 3911 4011 4111 4211 4311 4411 4511 4611 4711 4811 4911 5011 5111 5211 5311 5411 5511 5611 5711 5811 5911 6011 6111 6211 6311 6411 6511 6611 6711 6811 6911 7011 7111 7211 7311 7411 7511 7611 7711 7811 7911 8011 8111 8211 8311 8411 8511 8611 8711 8811 8911 9011 9111 9211 9311 9411 9511 9611 9711 9811 9911 10011 10111 10211 10311 10411 10511 10611 10711 10811 10911 11011 11111 11211 11311 11411 11511 11611 11711 11811 11911 12011 12111 12211 12311 12411 12511 12611 12711 12811 12911 13011 13111 13211 13311 13411 13511 13611 13711 13811 13911 14011 14111 14211 14311 14411 14511 14611 14711 14811 14911 15011 15111 15211 15311 15411 15511 15611 15711 15811 15911 16011 16111 16211 16311 16411 16511 16611 16711 16811 16911 17011 17111 17211 17311 17411 17511 17611 17711 17811 17911 18011 18111 18211 18311 18411 18511 18611 18711 18811 18911 19011 19111 19211 19311 19411 19511 19611 19711 19811 19911 20011 20111 20211 20311 20411 20511 20611 20711 20811 20911 21011 21111 21211 21311 21411 21511 21611 21711 21811 21911 22011 22111 22211 22311 22411 22511 22611 22711 22811 22911 23011 23111 23211 23311 23411 23511 23611 23711 23811 23911 24011 24111 24211 24311 24411 24511 24611 24711 24811 24911 25011 25111 25211 25311 25411 25511 25611 25711 25811 25911 26011 26111 26211 26311 26411 26511 26611 26711 26811 26911 27011 27111 27211 27311 27411 27511 27611 27711 27811 27911 28011 28111 28211 28311 28411 28511 28611 28711 28811 28911 29011 29111 29211 29311 29411 29511 29611 29711 29811 29911 30011 30111 30211 30311 30411 30511 30611 30711 30811 30911 31011 31111 31211 31311 31411 31511 31611 31711 31811 31911 32011 32111 32211 32311 32411 32511 32611 32711 32811 32911 33011 33111 33211 33311 33411 33511 33611 33711 33811 33911 34011 34111 34211 34311 34411 34511 34611 34711 34811 34911 35011 35111 35211 35311 35411 35511 35611 35711 35811 35911 36011 36111 36211 36311 36411 36511 36611 36711 36811 36911 37011 37111 37211 37311 37411 37511 37611 37711 37811 37911 38011 38111 38211 38311 38411 38511 38611 38711 38811 38911 39011 39111 39211 39311 39411 39511 39611 39711 39811 39911 40011 40111 40211 40311 40411 40511 40611 40711 40811 40911 41011 41111 41211 41311 41411 41511 41611 41711 41811 41911 42011 42111 42211 42311 42411 42511 42611 42711 42811 42911 43011 43111 43211 43311 43411 43511 43611 43711 43811 43911 44011 44111 44211 44311 44411 44511 44611 44711 44811 44911 45011 45111 45211 45311 45411 45511 45611 45711 45811 45911 46011 46111 46211 46311 46411 46511 46611 46711 46811 46911 47011 47111 47211 47311 47411 47511 47611 47711 47811 47911 48011 48111 48211 48311 48411 48511 48611 48711 48811 48911 49011 49111 49211 49311 49411 49511 49611 49711 49811 49911 50011 50111 50211 50311 50411 50511 50611 50711 50811 50911 51011 51111 51211 51311 51411 51511 51611 51711 51811 51911 52011 52111 52211 52311 52411 52511 52611 52711 52811 52911 53011 53111 53211 53311 53411 53511 53611 53711 53811 53911 54011 54111 54211 54311 54411 54511 54611 54711 54811 54911 55011 55111 55211 55311 55411 55511 55611 55711 55811 55911 56011 56111 56211 56311 56411 56511 56611 56711 56811 56911 57011 57111 57211 57311 57411 57511 57611 57711 57811 57911 58011 58111 58211 58311 58411 58511 58611 58711 58811 58911 59011 59111 59211 59311 59411 59511 59611 59711 59811 59911 60011 60111 60211 60311 60411 60511 60611 60711 60811 60911 61011 61111 61211 61311 61411 61511 61611 61711 61811 61911 62011 62111 62211 62311 62411 62511 62611 62711 62811 62911 63011 63111 63211 63311 63411 63511 63611 63711 63811 63911 64011 64111 64211 64311 64411 64511 64611 64711 64811 64911 65011 65111 65211 65311 65411 65511 65611 65711 65811 65911 66011 66111 66211 66311 66411 66511 66611 66711 66811 66911 67011 67111 67211 67311 67411 67511 67611 67711 67811 67911 68011 68111 68211 68311 68411 68511 68611 68711 68811 68911 69011 69111 69211 69311 69411 69511 69611 69711 69811 69911 70011 70111 7

கருத்து: வாரியம் தான் அகலி தான் காலம் தான் இது தான் தான்
கருத்து: கருத்து தான் கருத்து தான் கருத்து தான் கருத்து தான் கருத்து தான்
கருத்து: கருத்து தான் கருத்து தான் கருத்து தான் கருத்து தான் கருத்து தான்

உள்ளுக் கம்பலங்கள் குள் சுந்தரியின் கண்ணாக்கினை
ஒரு மகன் புகைகான் சுந்தர் உணர்ச்சியிற் பிழம்பாக
நின்றான் கம்பலார் அவன் பெற்றியினை கிண்கம்பிட்டான்
மீட்டிவந்த கம்பலார் கம்பலங்கள் சுந்தரியும் தனது
அன்பு கம்பலார் பெற்றியில் வித்த கிண்கம்பிட்டான்

[illegible]

46

இ

தகட்புயம் படை யின நம் செந் புய துநக்
பெயர் வந்துவிட்டது

கறுக்க ஆகப்படுவது காலகாலமும் புது படை
உறுங்காப்புகள் தலைவன் பெற்று நடத்திய படை யுடன
பெரும்போர் நடத்தியது வாய்ந்தது வெல்லியுள் ளைய
முத்தலும் புதுபுகளில் அடங்குவது காலகாலம் தல்களின்
படை வீரர்களின் உத் தைப்படுதற்குக் கொண்டு போர்
நடத்தினர் விண்ணொளியில் வெல்லுங் படைகளின்
மின்னி டம் வாய்கள் வாய்களில் அங்கங்களை அறுத்துச்
செவந்த நிலத்தில் காட்கொண்டதுக் கொண்டி ருந்தன

பின்னையதானது தகட்புய பெரும் அவையினம்
விண்ணித்த பாக் கொண்டன அழித் தீர்த்து வணங்கிவென்று
பட்டமங்கலத்துப் படை யின நம். தெருகுத் தீயிடற்
கூடாது களங்குகளாகப் பாக் கொண்டி ரு வரபுதத்திய
பட்டமங்கலத்தைப் பதநாசமாக்கி வெண்தொன்று
பாக் கொண்டி ருந்தன அங்குமிருந்தி ருந்தன நடக்கலாம்

தருவதெனப் போட்டில் துல் அறுந்த உட்கள்
குத்துண்ட வெல்லுகளின் வாயைப் பார்த்துப் பதக்கி ருந்த

மானமிகு வீரர்களின் சடலங்கள் வெட்டுண்ட கால்கள் அறுத்து விடக் கும் கைகள் தலையற்ற மண்டங்கள் திரிவென்று தங்களுக்கு நடை பெறும் மிகப் பெரும் வீரத்து என்று காக்கைகளும், கடிதுகளும், நாய் நரிகளும் அநகப் பொட்டலை வட்ட மிடத் தொடங்கின.

பொடிது சாயும் வளையில் போர் நடந்த போதிலும் பாகனைப் பகுதியில் நுழைந்துவிட்ட பட்டமங்கலத்து வீரர்களைத் தூக்கியடித்துப் பட்டமங்கலத்துக்கு விட்டும் பழநியில் பாகனை வெற்றி பெறவில்லை.

அகைப் போலவே குந்திவழிப் பொட்டலைக் கடந்து பாகனை மாளிகைக்குள் நுழைந்து வெற்றிக் கொடி நாட்ட முடியாமல் பட்டமங்கலமும் திணறியது.

மானலக்கதிர் மறைவதற்குச் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பாக உறங்காப்புலியின் சூழ்ச்சித் திறனாலும், அவன் மள்ள பெரும்படை வலிமையினாலும் கறுத்த ஆதப்பனைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டான். ஆதப்பனைக் கொன்று தவிக்க வேண்டுமென்று ஆப்பாக்கிகளையும் பயன்படுத்துமாறு கட்டளையிட்டான்.

ஆதப்பனின் உடலைத் துளைக்க மின்னல் வசக்கல் பாய்ந்த குண்டுகளை அவன் சமாளித்துப் போர் டர்ந்த விதமே காண் போர் மேனியைப் புல்லரிக்கச் செய்யும். தன்மீது எறியப்பட்ட குத்தீட்டிகளையும், சுர்வேல்களையும் வாளால் தடுத்து வீழ்த்தினான். தலையிலே நெஞ்சிலே ஊடு நவிடப் பறந்து வந்த துப்பாக்கி ரவைகளைத் தனது உடலை இப்படியும் அப்படியும் வளைப்பதின் மூலமே தவிர்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் அவன் பட்டமங்கலத்துப் பட்டாளத்தினால் உலாம்புறமும் வளைக்கப்பட்டிருந்தான். தன்னைச்

கற்றிலும் சுழன்று கொண்டிருந்த ஏதோ ஒரு வான்
மையையில் அல்லது எட்டியின் நுனியில் தனது உயிரின்
மடிவு இரப்பதாக அவன் புரந்து கொண்டான் என்றாலும்
துணிவைத் துளியளவும் அவன் கைவிடவில்லை.
பேரர்க்களத்து மரணம் மாவிரனுக்குத் தரப்படும்
பூச்செண்டு என்பதைக் கறுத்த ஆதர்ப்பன் வீரர் பள்ளியில்
பால பாடமாகக் கற்றவனாயிற்று அதனால் உயிரைத்
துரும்பாக தூசாக துச்சமாக மதித்து அவனைச் சூழ்ந்து.
பேரர் பட்ட வளையத்திற்குள் பம்பரம் போலக் கற்றிச்
கற்றி வாளை வீசினான் எதிரிகளின் படைக்கலன்களால்
அவனது உடலில் பல பகுதிகளில் இரத்தம் கசிந்து
கொண்டிருந்தது

“இந்தச் சிறு கழுதையை அடித்துக் கொல்ல
இவ்வளவு நேரமா” என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டுக்
கொண்டு உறங்காப்புலி அந்த வளையத்திற்குள்
நுழைந்ததுதான் தாமதம்; அந்த அணுப்பொழுது
அதிர்ச்சியில் பட்டமங்கலத்து வீர்கள் அளவையே பார்க்க
அதுவே தக்க சமயமென்று ஆதர்ப்பன் தனது வாளை
உறங்காப்புலியின் கையில் இருந்ததுபாக்கி மீது வீசினான்
அந்தப் பயங்கரமான வீச்சில் உறங்காப்புலியின் கையில்
இருந்ததுபாக்கி மட்டுமல்ல, உறங்காப்புலியின் வலதுகா
மணிக்கட்டை வெட்டுண்டு கீழே விழுந்து விட்டது!

தங்கள் படைத் தலைவனுக்கு ஏற்பட்ட நிலைகண்டு
வீர்கள் பதறியபோது ஆதர்ப்பன் அந்த இடத்தை விட்டு
சாமர்த்தியமாகத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டான். கரம்
இழந்து மயங்கிவிட்ட உறங்காப்புலியைப் பாசறைக்குத்
துக்கிக் கொண்டு போனார்கள் பட்டமங்கலத்து வீர்கள்.

பிற்போர் இடத்தில் வாளுக்கு வேலியும்
வெறுமுகத்தனும் துள் பறக்கும்படியாக வாட்போரில்
கடுபட்டிருந்தார்கள். சற்றே நடுக்கர வயதுடைய வானுக்கு

உறங்கார்ப்புலி மயக்கமற்ற நிலையில் இந்நகரின்
மக்கதுவர்கள், அவ்வாறு இத்தம உதமராகவிடாமல்
பாதுகாப்பாகக் கவனமாக இந்நகரின் விடமரங்களுக்குச்
செய்க கண்டித்து அவன் பரிபாக்கலக்கல நகது
அவ்வாறு வந்து கண்ண நக கமரணையுமராகக் கணவன்
அநகல் அமரநது கொண்பான் வைப்புதன்
உறங்கார்ப்புலியின் மடல் நிலைமை தெரிவந்து
விசாரித்துவிட்டு, மறுநாள் பார்ப்பார்க்கை மேலும்
கீழ்ப்பார்க்குமதற்கான வழி வகைகளை ஆராய்ச்சி
கொண்ட பரிசுதற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான்
மக்கதுவர்களின் கீழ்ப்பார்க்கைக்குப் பிறகு நகநிச
வெளியின் பார்ப்பு உறங்கார்ப்புலி மெல்லக்கண் திறந்து
பார்த்தான்

அந்நகரின் பார்ப்பார்க்கை ஆயத்தங்கள்
குறித்து பார்ப்பார்க்கையில் நகநிச வரையில்
ஆலோசனைகளை பெற்று உறங்கார்ப்புலியின் ஆயம்
ஆங்கி கையாக்கிடம் நந்து துப்பாக்கி போன்ற ஆயுதங்கள்
பட்டமங்கலத்திற்கு அதிகமாகக் கிடைத்திருக்கின்றன
என்பதையும், அதை எப்படிச் சமாளித்து எதிரிகளைப்
பார்ப்பார்க்கை எல்லையில் இந்நது விட்டி, பட்டமங்கலம்
வரையில் சென்று வெற்றிப் பேர்கை கொட்டுவது
என்பதையும் வரலுக்கு வேலி, ஆதப்பன், மேகநாதன்
மற்றும் துணைத் தளபத்திகள் அடித்து சீத்தித்தார்கள்.

அவர்கள் அவ்வாறு பெரிய பிரச்சினை குறித்து
விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும் போது கல்யாணிக் கும்
சுந்தாரப்பாஸ்க்கும் மட்டுமே உறக்கம் வராமல் அவர்களும்
காலை, சுவாமி, மற்றுமுள்ள வேலைக்கார்கள் புடைசூழ
ஒரு பாலையில் அமர்ந்து விவாதிக்கக் கவனித்துக்
கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பக்கம் விசாரமே குடி
கொண்டிருந்தது. முதல் நாள் மட்டுமாய்க் கடைபெற்ற
போரின் பட்டமங்கலம் படைகள் சற்றுக்கூடப் பின்

வாங்கவில்லையென்பதை எண்ணியபொழுது, பறுநாள் மேலும் வலுவைச் சேர்த்துக் கொண்டதான தாக்கு வார்கள் என்ற அச்சம் கந்தரிக்கும், கல்யாணிக்கும்!

விவாதங்கள் முடிவுற்று ஒய்வெடுப்பதற்காக மானிகைக் கூடத்தை விட்டு வாளுக்கு வேலியும் மற்றவர்களும் எழுந்தார்கள் வாளுக்குவேலி தனது பதக்கையறைத்துச் சென்றான். அறையில் எரிந்து கொண்டிருந்த விவாக்கின் ஒளியைச் சிறிதாகக் துறைத்துவிட்டுப் பதக்கையின் சாய்ந்தவாறு சீயாசனையில் அடித்திருந்த அவன் அந்தேனையில் பால் கிண்ணத்துடன் காடை வந்து நின்றான் பாலை வாங்கிப் பதக்கிய வாளுக்கு வேலி. 'கல்யாணியும் கந்தரியும் உணவாநந்தினார்களாம்' என்று கேட்டான் 'எதோ சாங்கித்துக்குக் கொஞ்சம் சாப்பிட்டார்கள்' என்று காடை பதக் கூறினான் 'சரி, கதவை மூடிவிட்டுப் போ' என்று வாளுக்கு வேலி சொன்னதும் அவ்வாறே செய்து விட்டுக் காடை போய் விட்டான்.

இவருள் இன்னும் வந்து சேர வேண்டியவர்கள் பாடநம் படைகள் வாரவிட்டால் நாளை உக்கும் போராட்டத்தில் பாட்டமங்கலத்தின் கையா ஒங்கிவிடும் என்று அவன் போதம் கணக்கு அவற்றுக்குக் கவறாகத் கொயளில்லை. அவன் அவ்வாறு எண்ணமட்டுக கொண்டிருந்தும் போதே, போதம் படை யொன்று அவன் மானிகையை நோக்கி வரும் ஒலி கேட்டது பதக்கையில் எழுந்து உட்கார்த்து கவனித்தான்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மேகநாதன் அறைக்குள் வந்து 'மகிழ்ச்சிகரமான சேதி நாம் யார் யாருக்கு ஒலை அனுப்பி போட்டோ, அவர்கள் எல்லாம் படைகளை அனுப்பி வைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இதை இப்போது நாலுநாட்டுப் படைகள் வந்துள்ளன என்றான்

அப்படியா" அவர்களுக்கு வேண்டிய தேவைகளை
உண்டாக்கக் கவனிக்கவும்" எனக் கூறி மேகநாதனை
அனுப்பிவிட்டுப் பத்திகையில் சாய்ந்து மெல்லக்
கண்ணாடி முயன்றான். மரத்திந்தனையும் உறக்கமும்
பொய் பிப்பா" ஓக் கொண்டி இத்தன என்றாலும் காலை
மதல் போயிட்டு களைப்பு, சற்றுக் கண்களை இழுத்து
மூடத்தான் செய்தது.

யா போ அவன் கால்களை மிததுவான கால்களால்
அடிக்கி விடுவது போன்ற உணர்வு

"யார்?" என்றான்.

உம்!" என்ற குரல்.

சந்திராப் பால்தான் அவளது களைப்பினைப்
போக்கிட அவன் கால்களை அடிக்கி விட்டுக்
கொண்டி நத்தான். அவளும் சற்று நேரம் அந்தச் சூழலில்
உயிர் வலியை மறக்க நத்தான் கால்களை வாழிக்
கொண்டி நத்த சந்திரியின் கைகள் அவளது புதுங்களையும்
மெதுவாக அழுத்தின விழிகள் மூடியிருந்தாலும்
வானசுத வேலியின் மனவழிகள் குந்தி வழிப் பொட்டல்
மயமான பூமியை எதிர்த்துக்கொண்டிருந்தன.

இத்தனை உயிர்களைக் குடிக்கும் இவ்வளவு பெரிய
போய் எதற்காக? சுந்தரமாதர் சொல்ல வேண்டியமானால்
கல்யாணிக்காக! அந்தக் கல்யாணி வாழா பெட்டியாக
அந்த மாளிகையில் கிடக்கிறான்! வசத்தத்தை நுகர
வேண்டிய வயது வறண்ட பாசையின் சுருமணலில்
கருண்டு விட்ட பூழ்ப் போல ஆகி விட்டான்! அவன்
அண்ணந்து போன விளக்காக அந்த அன்மனையில்
எங்கோ ஒரு மூலையில் விதையை நொந்து கொண்டிரு
பத்திரத்திற்கும் போது. அவளது அண்ணலுக்கு மட்டும்
அயர்வு போக்கிட அங்கிலை அந்தச் சந்திரி தேவையானா

[illegible][illegible]

அவன் 21 ப. 11 கட்டிவைத்த கந்தர் உணர்ந்து
கொண்டான் அது தீட்டல் அவ்வளவு சாகனாகது
அவர்க்க அவன் வந்தபயல எல்ல தனவைய அவன்
மார்பின் கந்து எந்தது கொண்டு துடிதுங்கள் என்று
அவ்வாறு 11 கட்டிக்கொண்ட கனது விரல்களால் பிடம்பயராகத்
தடவினான்.

பட்டினத்தினை. அப்போது கனலையாகித் தனி புகத்தினை
இருக்கது. அதற்கு சுவைந்த ஹிதமுக்கொல் புகதிட்ட
புகத்தொல்கு கொடுத்தார்

அனால்குந். அகந்ரு இடம் தாமல் தன்னா
விந்வித்துக் கொண்டு என்ன மனத்தைக் கல்லாக்கிக்
கொண்டாக்கினா தங்கச்சி எல்ல கல்யாணி. தான் கட்டியவன்
து ரத்துப் தாலியற்று இந்த மானினையில் வெந்து
கொண்டி ரப்பது தினைவில்லையா... எனக் கெட்டவாறு
எழுந்தாள்

“என்னை மன்னித்துவிட்டு சுந்தரி! நானளக்குப் பேரங்கக் களத்தில் நநது து நய்நி வநவேனோ இல்லைமீயா. அதற்குள் உனக்கு இந்தக் குறையை வைக்கக்கூடாது என்பதுதான்!”

சுழுகழுத்தான் வின் வாங்குதுவெலி!

அதிந்து போனான் சுந்தரி! பாயந்து சென்று அவன் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு ‘அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள்! ஆண்டவன் நம்மையி் பிரிக்கவே மாட்டான்! நானை வெற்றி உங்களுக்குத்தான்!’ எனக் கண் கலங்கக் கூறான்.

கானை வெற்றி நமக்கு என்று கூறு சுந்தரி!” என்றான் அவன்.

நநது வெற்றிக்காகப் பில்லத்தா கோயிலில் சென்று நானைக் காலை முதல் நானும் கல்யாணியும் பிரார்த்தனை செய்யப் போகிறோம்” எனக் கூறிவிட்டுச் சுந்தரி பாக்கி நந்த வாங்குது வெலியின் பாதங்களில் மக்கமிட் டவிட்டு அவைகளைக் கண்களிலும் ஒத்திக் கொண்டுவிட்டு அந்த அறையை விட்டு அகன்றான்.

சுந்தரியின் துல்லியமான தூய நெஞ்சத்தை எண்ணியவாறு வாங்குதுவெலி. விழிகளை அந்த அறையின் சுவர்களில் சுழலவிட்டுக் கொண்டு பாக்கி நந்தான் சுழன்று கொண்டிருந்த விழிகள் ஒரு ஒவியத்தின் மீது நிலைத்து நின்றுவிட்டன. மங்கலான வெளச்சத்தில் அவன் அந்த ஒவியத்தைமீய பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

புலியும் மாறும் ஒரே துறையில் அநகரங்க நின்று குநவிய மே தண்ணிர் குடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

மீசைப்படுத்தப்பட்ட சுற்பனையென்று தான் இது நான் வளையில் அந்த ஒவியத்தைக் காணும் போதெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்

ஆனால் இப்போது தன்னைப் புலியாகவும் சுந்தராய்பாளை மானாகவும் நினைத்துப் பார்த்து அந்தக் கற்பனை ஒலியத்தை முற்றிலும் ஏற்றுக் கொண்டான்.

அதற்குப் பிறகு அவன் நிம்மதியாகத் துங்கி விட்டான். ஆனால் பட்டமங்கலத்தார் அமைத்துள்ள பாசறைகளில் ஒன்றிரண்டில் சிலர் துங்காமலே மறுநாள் போர்க்களத்து உபாயங்களைப் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகு நடுநிசியில் மயக்கம் தெளிந்து கண்விழித்த உறங்காப்புலி, வலியின் வேதனையால் முனகிக் கொண்டே யிருந்தான். அவனைத் துங்க வைப்பதற்காக வீம்மாள் அவன் படுக்கையின் பக்கத்தில் அமர்ந்து அவனது தலையை மெல்லக் கோதிக்கொண்டிருந்தான்.

உறங்காப்புலிக்கு ஏதோ ஒரு பரபாப்பு யானாயோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் வீம்மானைப் பட்டமங்கலத்திற்கு அனுப்பி விடப் படாத பாடு பட்டான். அவனோ அவனைவிட்டு நகர மறுத்து விட்டான். வேறு வழியில்லாமல் உறங்காப்புலி கண்களை மூடிக்கொண்டு துங்குவது போல நடத்தான்.

கம்பளியொன்றை இடித்துப் போர்த்திவிட்டு வீம்மாள் அவனுக்கு அருகே ஒரு சிறிய கட்டிலில் படுத்திக் கொண்டான். அவன் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தான் என்றாலும் உறங்காப்புலி ஒசையின்றிப் புரண்டு படுத்து அவன் துங்கவிட்டானா என்று கூர்ந்து கவனிப்பதை அவன் அனாக் கண்ணால் பூர்த்துவிட்டான்.

வீம்மாள் துங்கிவிட்டான் என்ற நம்பிக்கை வந்து விட்டது உறங்காப்புலிக்கு! இரந்தாலும் அவன் எதிர்பார்க்கிற ஆளை இன்னும் காணாமல் என்ற ஆய்வு

பாசறையின் வாசல் பங்காணைத் தூக்கியவாறு
பாசறைக் காவலன் வழிவிட வே. திடகாத்திர
பொருந்திய ஒரு ஆங்கில அதிகாரி உள்ளே நுழைந்தான்
அவன் கையில் ஒருபெட்டி இருந்தது. லூபே
உறங்காப்படிவி என்று சற்று உட்காணக் கூப்பிடத்
கொண்ட. அவன் உள்ளே வாய்ப்புக் கொண்டு
உறங்காப்படிவி, அவனிடம் தூக்கிப் போதுமா
பேசுமாறு இடது கையை அசைத்தான்.

லீட்மான் துங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்
என்பதையும் கவனித்துக் கொண்டான் அவன். நல்ல
உட்காந்த ஆங்கில அதிகாரி அவனது மனதில்
மனிக்கட்டுப் பெருநண்பர் போலத்தான். அந்த
தெரிவித்துக்கொண்ட பின்பாக்காகவும் இத்தகைய
சகஜம் என்று ஆறுதலும் கூறலான.

உறங்காப்படிவி பள்ளை இளந்து நன்றி சொல்கிறது
கொண்டான். துரோகிகள் பள்ளைக் காட்டிச்
சீர்க்குழப்பாது அதன் மயிர் இருந்தது. எந்தக் கட்ட
கொடுத்துக் கொத்தாக மலர்ந்தாலும் மலர்ச்சை மலர்ச்சை.
தோஜர்கள் மலர்வதற்கு சில நாட்களும்.

இக்கா நூலியம் வரிகளை படிப்பது இத்தகைய
யுத்தச் செலவுகளுக்காக தள்ளல் அகலியு் கொந்தது வர்த்

சொன்னார் பாக் லேரி, பட்டமங்கலம் இரண்டையும்
ஒரே அடியாக அதம் செய்துவிட்டு நீங்கள் அம்பலக்காரர்
ஆவதற்கான திட்டம் எந்த அளவில் இருக்கிறது என்ற
விபரமும் கேட்டுவாச் சொன்னார்.

இந்த வார்த்தைகள் காதில் விழுந்ததும் வீம்மாள்
தன் மனத்தைக் கடந்திப்பதற்குக் கொள்ள முடியாமல்
அடப் பாவிகளாய் என்று கூற வாயைத் திறந்தாள்.
ஆனால் அதற்குள் காரியத்தைக் கெடுத்து விடக்கூடாது.
மிச்சமுள்ள சக்தி திட்டத்தையும் அறிய வேண்டுமென்று
எதுவும் வாய்க்கிற்று சொல்லாமல் கஷ்டப்பட்டு ஒரு
கணைப்போடு நிறுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்து தூங்குவது
போலவே பாசாங்கு செய்தாள்.

அவள் துங்கினாலுங்கூட அவளுக்கு நேர இனி
எதுவும் பேசுவது நல்லதல்ல என உணர்ந்த உறங்காப்புலி,
ஆங்கிலேய அதிகாரியை அழைத்துக்கொண்டு மெதுவாக
நடந்து பாசறைக்கு வெளியே சென்றான். அதிகாரி
கொண்டுவந்த பெட்டி மட்டும் உறங்காப்புலியின்
பக்கையின் மீது கிடந்தது பாசறைக்குப் பின்புறமுள்ள
ஒரு பெரிய மாந்தடியில் உறங்காப்புலி ஆங்கிலேய
அதிகாரியை உட்கா வைத்துவிட்டுத் தானும் பக்கத்திலே
உட்கார்ந்து கொண்டான்.

வீம்மாள், எழுந்துவந்து பெட்டியைத் திறந்து
பார்த்தாள். பளபளக்கும் பவுன் நாயகங்கள். அதில் பத்து
நாயகங்களை எடுத்துப் பாசறைக் காவலனிடம்
கொடுத்துவிட்டு, "வாயைத் திறக்கக் கூடாது" எனக்
கூறிவிட்டுப் பெட்டியில் மிச்சமுள்ள பவுன்களுடன்
வெளியே வந்து, உறங்காப்புலியும் ஆங்கிலேய
அதிகாரியும் இரகசியம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்
மாத்றுக்குப் பின்னால் மறைந்திருந்து ஒட்டுக் கேட்டாள்.

அதிகாரியிடம் உறுங்காப்புளி விபாங்களைச் சொன்னான். இடை யிடை சீய கைவலியின் காரணமாக 'அய்யோ அம்மா!' என்று முனகிக் கொண்டான்.

அதிகாரிப் பிராழ்வுக் கன்னல் அக்னியூ துறா அய்யாவிடம் சொல்லுங்கள்! அவர் காளையார் கோயிலைப் பிடித்து அந்த அய்யாக்களங்கள் அடங்காப் பிடுக்கிப் படுத்துபாண்டியர்களைக் கைது செய்வதற்குள் காங்கள் பாகனைரியைத் துவம்சம் செய்து, வாளுக்கு வேலியையும் வைகுண்டத்திற்கு அனுப்பி விடுவோம்!

'ஆதப்பனின் தலையை நேல் கம்பில் குத்திப் பாகனைரிப் பிள்ளைத்தா கோயில் வாசலில் நடந்த விடுவோம்! நான் பல நாளாகக் காத்திருக்கும் பலாச்சளையாம் கல்யாணியை எவக்காக எடுத்துக் கொண்டு அக்னியூ துறையின் சொக்கவாசலுக்குச் சுந்தரம்பாளை அனுப்பி வைப்பேன்' இது உறுதி!

"அது மட்டுமல்ல; வைரமுத்தன் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்ப்பது என்பதுதான் அக்னியூ துறா மகனார்க்குப் பெரிய சந்தேகம்! பாகனைரி வீழ்கிறது நாளைத்து! வாளுக்கு வேலியும் ஆதப்பனும் களத்திலே பலியாகிறார்கள்! பாகனைரி மாளிகை நமது கைவசமாகிறது...!

"வெற்றி முடிக்கத்துடன் வைரமுத்தன் பட்டமங்கலத்திற்குத் திரும்புகிறான். வெற்றி கொண்ட பட்டமங்கலத்துப் படைக்கு அவனை தலைமை வகித்து முன்னை செல்லுமாறு ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. அதில் அவன் என் பேச்சைக் கேட்ட மாட்டான் வைரமுத்தனின் குதிரை முன்னை போகிறது.

"பாகனைரிக்கும் பட்டமங்கலத்துக்கும் இடையே தான் சுத்தப்பாதி! அந்தச் சாளையில் தான் பயங்கரப்

விரும்பான் பெய் டியுன் வைபுத்தன் பாசறைக்குள்
நுழைக்கான். அங்கே தூக்கம் மிடிக்காமல் துப்பாக்கி
யொன்றில் குண்டுகளைப் போடவதும் எதிர்ப்பதுமாக
ஆழ்ந்த சந்தனையில் அமர்ந்திருந்தான் வைபுத்தன்.

"என்ன அக்கா! என் பதட்டம்? என் மைத்துனருக்கு
பதாவது ஆபத்தா?"

வைபுத்தன் திடுக்கிடிக் கேட்டான்.

"இல்லை தம்பி, உனக்குத்தான் ஆபத்து! அதுவும்
என் கணவரின் சதியால்!" ஆறெனப் பெருகி ஓடிற்று
கண்ணீர் அவளுக்கு!

"பதறாமல் சொல்லுக்கா!" வைபுத்தன், வீரனுக்கே
உரிய மன வலிமையோடு, அவள் சொல்லப்போவதை
நிதானமாகக் கேட்பதற்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக்
கொண்டான்.

"பதறாமல்தான் சொல்லப் போகிறேன் தம்பி!
கிடைத்து அதிர்ச்சி அடையும்படி சொன்னால் உன்னால்
கூட நம்ப முடியாது! அதனால் ஆகியோடந்தமாகச்
சொல்கிறேன்! தம்பி! வைபு! பாசறை - பட்ட மங்கலத்துப்
பாசறைக்குத் தூயப் போன்ற வளர்த்ததும் இன்று இந்த
நிலையைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டிருப்பதும் வேறு
யாதுமல்ல, என் கணவன்தான்! வெள்ளைக்கா
வெறியர்களின் கையால் அவர் முதல் தாயானது போக!"

"என்ன? என்னக்கா சொல்கிறாய்?"

"உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறேன். ஒரு முறை
மந்து பாண்டியர் படையை எப்படி முறியடிப்பது என்று
ஆங்கிலேயர் தீட்டிய கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு என்
கணவர் சென்றபோது அவளை எவ்வளவு துடித்தேன்!
கேட்கவில்லை.

பாக நாலும் துதினாயில் பன் தொர்ந்து அவர்
சென்ற துதினாயை வழி பறித்தன காண்பைக் காட்டில்
அபிப்பாது என்னெனத் தொலைவே துணிந்தா. அவர்
அந்நித சமயம் அபிபு வந்த சுறுத்த ஆதப்பணகான்
என்னெனக் கட்டப்பட்டாந் அந்நித சுறுத்தனையும் கைப்
பாறியது என்னெனவின் துதினாக் செயலையாரி மும்
வெளியி. என்னாடுசென்று ஆதப்பணகத் தொந்தென்
அந்நித பணகான் துதினாயில் வெளியிட வே
இல்லை.

அந்நித பிறதும் சுட என் கணவர் திந்த
விடை பாகநெர்க்கும் பட்டமங்கல்க்கிற்கும் பணகைய
வலங்கதுப் பாகநெர்க்குத் துதினாயை புரிவதே அவாது
துதினாயை விட்டது. அபபடிப் பணக வளர்க்கத்தான்
பாகநெர்க்குத் துதினாயை மாட்டை எவி விட்டது
அந்நித வந்த விபாகம் உவக்குத் தெரியும்

நீ விவிலித்துக் கொண்டு வந்த ஆதப்பணை நான்
பாகநெர்க்குத் அதுப்பி வைத்தேன். ஆனால் பாதி
வழியில் அவனைக் கைது செய்து பட்டமங்கலத்துச்
செங்கில் சுட்டி ஒட்ட முனைந்தார். சுயாணி நம்பும்
படியாக நீகான் ஆதப்பணைப் படி வாங்கியதாகக் கதை
சுட்டி விட்டார் வடிவாம்பாளிடம் போய்ப் போச்
அவனக்குப் பொருள் கொடுத்துக் கன் வசமாகி அவன்
உவரே உளக்கு அழைப்பு அனுப்பச் செய்தவரும் என்
கணவரான்.

நீயும் வடிவம் திந்தகொம்புத் தெருவெல்லாம்
அடிப்பாடித் திந்தகொம்புத் தெருவெல்லாம்
அண்ணென படித்தும் செய்தி பார்ப்பி. சுயாணிக்கு
உவர்து வெறுப்பை தெருப்பாக வளர்க்கதும் என்
கணவரான்.

சுயாணியைப் பாகநெர்க்கில் கொண்டு போய்
விட்டாறு என் கணவரிடம் சொன்னாய். ஆனால் அவர்

அவளை ஒரு பழ மண்டபத்தில் கற்பழிக்க முனைந்து அந்த நோத்தல் நான் குறுக்கிட காணத்தால் கல்யாணி தபசி ஒடினாள்! ஆனால் அவளை கழுத்தில் தீ கட்டிய தாபியைக் கயவராய் என் கணவன் அறுத்துக் கொண்டது மட்டுமல்ல, அதை ஒரு நாயின் கழுத்தில் கட்டிப் பட்டமங்கலத்து வண்டியில் பாகனைர்க்கு அர்ப்பி வைத்தார்!"

"அக்கா! என் தலை சுற்றுக்கிறது! அய்யோ! உறங்காப்புகி என்ற அந்த உண்டத்தனால் எத்தனை எத்தனை பாவங்களுக்கு நான் ஆளாக்கப்பட்டு விட்டேன்!"

"இத்துடன் முடியவில்லை தம்பி! வெள்ளைக் காணுக்கு இந்தச் சுள்ளர் சீமையைக் காட்டிக் கொடுப்பதற்காக என் கணவருக்குப் பாடமங்கலத்து அம்பலக்காரர் பதவியே சிடைக்கப் போகிறது!"

"அதெப்படி முடியும்?" நான் இரங்கும் போது"

"தீ இந்நதால்தான்! உன்னை யதான் ஒழித்து விடச் சூழ்ச்சித் திட்டம் வகுத்து விட்டா! என் கணவன்!"

"குழ்ச்சித் திட்டமா?"

"ஆமாம்!" என்று கூறிவிட்டு மீதியை வீம்மாள் சொல்வதற்குள் ஆ! அய்யோ! என்று அவநிக் குப்புற வீழ்ந்தாள். உறங்காப்புகி கான அவளை முதுகில் கட்டுத் தள்ளிவிட்டான்! அக்கை கணம், வைரமுத்தன் உறங்காப்புகியினால் நினைமாக்கப்பட டி நபரான்!

வேடியொளி கட்டு மற்றப் பாசறைகளில் இந்நது வீர்கள் ஒடி வந்தார்கள் வைரமுத்தன், தனது மெய்க்காப்பாளர்களை அமைதியாக இந்ந்ருமாறு கண்டிப்பாகச் சைகை செய்துவிட்டு அவனது பாசறைக் கூடாரத்தின் வாசலுக்கு வந்தான் கையில் ஆயாக்கியுடன்!

அடுத்தடுத்த கூடாங்களில் இருந்து விவாதித்து வந்த வீரர்களைப் பார்த்து வவாடித்தன். "ஒன்றுமில்லை இங்கத் துப்பாக்கியை வெடித்துப் பார்க்குக் கொண்டிருந்தேன். காலையில் போட்டத்திற்கு உதவுமா என்பதற்காக" அவ்வளவுதான்! என்று கூறிக் கொண்டே ஒருபுறம் ஆகாயத்தை நோக்கிச் சுட்டான். எல்லாப் பவாடித்தன் ஆகாயத்தை நோக்கிச் சுட்டதுகான் என எண்ணிக் கொண்ட பட்டபங்கலத்துப் படைவீர்கள். அவாவர் கூடாத்துக்குத் திறம்பிப் போய் விட்டார்கள்.

வவாடித்தன் தனது மெய்க்காப்பாளர்களிடம் கூடாத்தைச் சுற்றி எச்சரிக்கையாக இருக்குமாறும், யானையும் உள்ளே அனுமதிக்க வேண்டாமென்றும் கூறிவிட்டு உள்ளே வந்தான் அவன் கண்கள் வீரம்மாள் வீழ்ந்து கிடக்கும் அந்தக் கொடுமையான காட்சியை நீர் உருத்தவாறு உற்று நோக்கின.

வீரம்மானிடம் சென்று உயிர் இருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்கு உறங்காப்புலியின் சுவத்தைத் தாண்டிக் கொண்டதான் போக வேண்டும். வவாடித்தன் அந்தத் துப்பாக்கியின் பிணத்தைத் தாண்டிக் கொண்டு கூடப் போகவில்லை காலால் அலட்சியமாகத் தள்ளிவிட்டபடி தனது அன்புச் சகோதர வீரம்மானிடம் சென்று அவளைத் தூக்கி மடியில் சாய்த்துக் கொண்டான்.

மதுகைத் துளைத்த குண்டு நெஞ்சையும் பிளந்து கொண்டு வெளியேறியிருந்தது. குபுகுபுவென இரத்தம் பீறிட்டு வடிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் மகத்தைத் தனது காதலால் பற்றிக்கொண்டு "அக்கா அக்கா" என்று சனகாத்தில் அழைத்த அவன் விம்மி விம்மி அழுது விட்டான்.

விரம்மாள் கண்களைத் திறந்து, தனது அருமைத் தம்பியைப் பார்த்தாள்.

"அந்தத் துரோகியைப் பிணமாக்கிப் போட்டு விட்டு, உன் அக்கா" என்று கதறிய முதலாறு அவளிடம் சொன்னாள்.

அவள் உதடுகள் அசைந்தன ஏதோ சொல்வதற்காக! ஆனால் வார்த்தைகள் தலை நீட்ட வில்லை! கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்தது துரோகியின் சாவுக்காக அழவில்லை! கணவனின் சாவுக்காக அழாமல் இருக்க முடியுமா?

இன்னும் சில நொடிகளில் உயிர் பிரிவதற்குள், கத்தப்பட்டில் வைரமுத்தனைக் கொல்வதற்காக உறங்காப்புலி வெட்டி வைத்துள்ள பஞ்சுநீயைப் பற்றிச் சொல்லி விட்டு வேண்டும் என்று விரம்மாளுக்கு நெஞ்சு துடித்தது! பாகனைரியுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டு கள்ளர் நாடுகளின் ஒற்றுமையைக் காத்திருக்க, என்று சொல்ல வேண்டுமெனத் தவித்தாள்!

கல்யாணி நமது குலவிளக்கு அந்த விளக்கை வெறுத்து ஒதுக்கிவிடாதிட. நடந்தவைகளை மறந்து அவளைச் சந்தோஷமாக வைத்துக் குடும்பம் நடத்து எனக் கூற வேண்டுகென்று நினைத்தாள்! எல்லாம் நினைவுகளாகவே அவள் உள்ளத்திற்குள் முடங்கி விட்டன!...

ஏதோ சொல்ல அக்காள் கஷ்டப்படுகிறாள் என்பதை உணர்ந்த வைரமுத்தன் "என்னக்கா சொல்கிறாய்? என்னக்கா?" என்று கதறினான்.

வாய்மூலம் நினைப்பதைச் சொல்ல முடியாது என உணர்ந்து கொண்ட விரம்மாள், அங்கே அருகிலிருந்த எழுதப்படாத மடலையும் இறகு பேனாவையும் வெறிக்கப் பார்த்தாள்.

"எழுதிக்கா! திரையா!" என்று இரகு பேசுவதை
எடுத்து அவள் கையிலே கொடுத்து மடலையும் திடினான்.

வீரம்மாள் அந்த மடலில் எழுதினாள்...
"கத்தப்பட்டில் ஆபத்து அங்குப் போக வேண்டாம்! கள்ளர்
நடிகள் ஒறுமையா தங்கள், கல்யாணியைக் கைவிட்டு
விடாதே! வாழ்வை!" இவ்வளவும் எழுத வேண்டாமென்று
எண்ணிக்கான் 'க' என்ற எழுத்தை எழுதினான். அடுத்த
எழுத்துத் திரகு பேசுவதை அசைப்பதற்குள் வீரம்மாள்
விரை அசைவு நின்று விட்டது.

அக்கா! என்று கத்தினாள் அவாடித்தன்! அவள்
தனது பாட்டின் கம்பியின் மடியில் மீளாத துயில்
கொண்டு விட்டாள் அவளைத் தூக்கிக் கட்டிலில் படுக்க
வைத்து அவளது பாதங்களைத் தோடுக்குமீட்டாள்.

கைத்தடினான்! மெய்க்காப்பாளர் இரவு உள்பு
வந்தவர்! ஆணையிட்டான்!

தவிக்கனியாக இரு சுவப்பெட்டிகளில் இந்த
உடல்களை வைப்புகள்! இந்தச் செய்தி நம்மைத் தவிர
யாருக்கும் தெரியக்கூடாது! பாடுநீர்வை வெற்றி
கொள்கை இந்தச் செய்தி பாதித்துவிடும்! நாளை
மாலை வெற்றி மாலையுடன் பட்டமங்கலம் திரும்பும்
போது நம் மடலுடன் வேண்டிய சுவப்பெட்டிகள் இவை!
பட்டமங்கலம் போய் செந்ம் வளையில் உறங்காப்புகியா
அல்லது என் அக்கா! இரந்து விட்ட செய்தி
பட்டமங்கலம்! ஜாக்கிதை! தூவுக்குள் பெட்டிகள்
தயாராகட்டும்!

இதைச் சொல்லிவிட்டு அக்காள் வீரம்மாளின்
உடலை ஒரு வெள்ளைத் துணியால் ஆடினாள்.

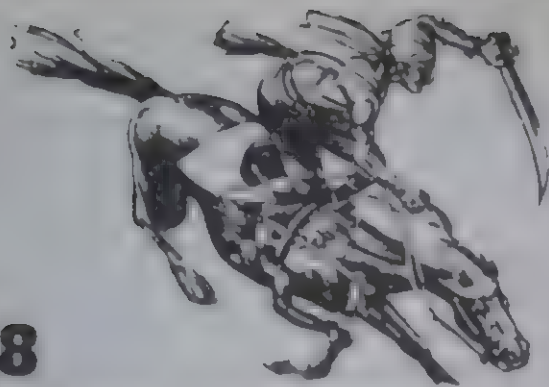
சிறிது நேரம் கூடாத்திற்குள் அமைதியாக
நின்றாள். பிறகு கூடாத்தை விட்டு வெளியே வந்து

அந்த இரவில் அமைதியுழந்தவனாக நடந்து
கொண்டேயிருந்தான் பாசறைக் கூடாரங்களை விட்டுச்
சுந்து தொலைவு தள்ளியிருந்த "பாசைக் கண்மாய்"க்
கலாய்யாமிருந்த ஒரு மாததடியில் அமர்ந்தான்.

முதல்தான் நடந்த பேரில் சீதற்கு கிடந்த
உடல்களை நாய் நரிகள் குளாத்துக் கொண்டும்
ஊளையிடிக் கொண்டும் போட்டி போட்டுத் தீன்று
கொண்டிருப்பதை அந்த நள்ளிரவைக் கிழித்துக் கொண்ட
கிளம்பும் பயங்கர ஆலிகள் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன.
எவ்வளவு நோர் தன்னை மறந்து உட்கார்த்திருந்தான் என
அவனுக்கே தெரியாது!

போர் முடிகள் இரு தரப்பிலும் கொட்டப்
படுவதைக் கேட்குத்தான் பொழுது விடிந்துவிட்டதை
வையழுத்தன் உணர்ந்து கொண்டான் போலும்! உடனே
எழுந்து அன்றைய போருக்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக்
கொள்ளப் பாசறை நோக்கி வினாந்து சென்றான்.

48

இளங்காலை வானக்கின் இரத்தச் சிவப்புக்கு
 மறைகுவால் விநக்கவாறு குநகிவழிப் போட்டல் அடுத்த
 நாள் போராட்டத்துக்குக் கூடாண்டாகக் காட்சியளித்தது.
 மகன் தான் அவ் எகிர்ப்பாந சோகத்தின் தாக்குதலால்
 காயமற்றி நந்தவைவாழ்த்தனின் இசையம் அடுத்த நாள்
 போருக்கு ஆயத்தமாவதில் சற்றுத் தயக்கமே
 காட்டியதால் போடிது விடிந்ததும் விடியாததுமாகப்
 பாசனாரிப் படை வீர்கள் பட்டமங்கலத்துப் பாசறைக்
 கூடாங்களை வினாந்து வளைத்துக் கொண்டு யுத்தத்தைத்
 தொடங்கிவிட்டனர்.

வாட்கள் உரையந்தன! வெல்கள் பாயந்தன!
 இடையிடையே இந்நயமிந்ந்துர் துப்பாக்கி
 வெட்டுகநம் கிளம்பின!

பாசனாரியின் தேர் கொளுத்தப்பட்டதற்குப் பழி
 வாங்கிட முதல் நாள் அவ் பட்டமங்கலத்துப் பாசறைக்
 கூடாங்களைக் கொளுத்த வென்றிமென்று கறுத்த
 ஆதர்ப்பன் திட்டம் வகுத்தான் என்றாலும். இவ்வில்
 அவ்வாறு செய்தல் முறையாகாது என மீதகநாதன்
 எடுத்துச் சொன்னதை வாங்குதவெனியும் ஏற்றுக்
 கொண்டு ஆதர்ப்பனைத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டான்.

இரவு நேரத்தில் தடுக்கப்பட்ட அந்தக் தாக்குதலை ஆதர்ப்பன் கதாவன் தோன்றிய சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் செய்து முடித்துவிடத் தன் படை வீரர்களுடன் அந்தப் பாசறைகளை நோக்கிக் கிளம்பினான்.

ஆயுதபாணியாகப் பாசறையின் கூடாரத்தில் அவசர அவசரமாக மடல் எழுதிக் கொண்டிருந்த வைபுத்தன், அதனை எழுதி முடித்து உறையலிட்டு முடி, அரக்கு முத்தியையும் வைத்து, தவறு மெய்க் காப்பாளனிடம் கொடுத்து, "உடனடியாகக் கொண்டு போய் எப்படியாவது கல்யாணி நாச்சியாரிடம் செர்த்துவிடு!" எனக் கேட்டுக் கொண்டான்.

மெய்க்காப்பாளன், அந்த மடலுடன் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றதும், வைபுத்தன் தவறு புரவியில் ஏறிப் போர்க்களம் நோக்கித் தட்டி விட்டான். அதற்குள் பாசறைக் கூடாரங்கள் தீப்பற்றி எரியத் தொடங்கி விட்டன அமைதியாகவே போருக்குப் புறப்பட்ட வைபுத்தனின் கண் எதிரே அவனது பாசறைக் கூடாரங்கள் எரிவது கண்டு வீராவேசம் கொண்டான்.

பாசறைக் கூடாரங்களில் இருந்து பட்ட மங்கலத்து வீரர்கள் தங்கள் போர்க் கருவிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு குருதிவழிப் பொட்டல் நோக்கித் தாவினர் அந்த அவங்கோலத்திலும் வைபுத்தன், தவறு மெய்க் காப்பாளர்களிடம், "சவப்பெட்டிகள் பத்திரம்! வேறு எங்காவது கொண்டு போய் ஒளித்து வைபுங்கள்! திக்கிரையாக்கி விடாதிர்கள்!" என அறிவித்துவிட்டு வாளைச் சுழற்றியவாறுகளம் புகுந்தான்.

பாசறைக் கூடாரங்கள் வரிசையாக எரிவதைப் பார்த்து, வாளுக்குவேலி தவறு புரவியில் இருந்தபடியே கலகலவெனச் சிரித்தான்.

தேயரில் தேநீர் குடிக்க வேண்டாம் கொடியவர்களை
இதே உங்கள் கூட பங்களிப்புடன் துன்பமாக வாங்கிவை
பாரிர்" என முழக்கமிட்டான்.

அதற்குள் வைபவங்கள் பலமாக, வாங்கி
தேயரில் வைபவத்தில் உள்ள பலகளை தெரிவிக்க
விட வேண்டும் என்று பங்குதேர் பாரிர் இதற்குப் பற்றி
பலகளைக் கொண்டு வந்தபடியிற்று இதுதான் தெரிவிக்கும்
உத்தரவுகள் பல வேறு கள்ளர் கள்களில் இதுதான்
வங்குதேர் பங்குதேர் மிகுந்த கள்களில் பாரிர்

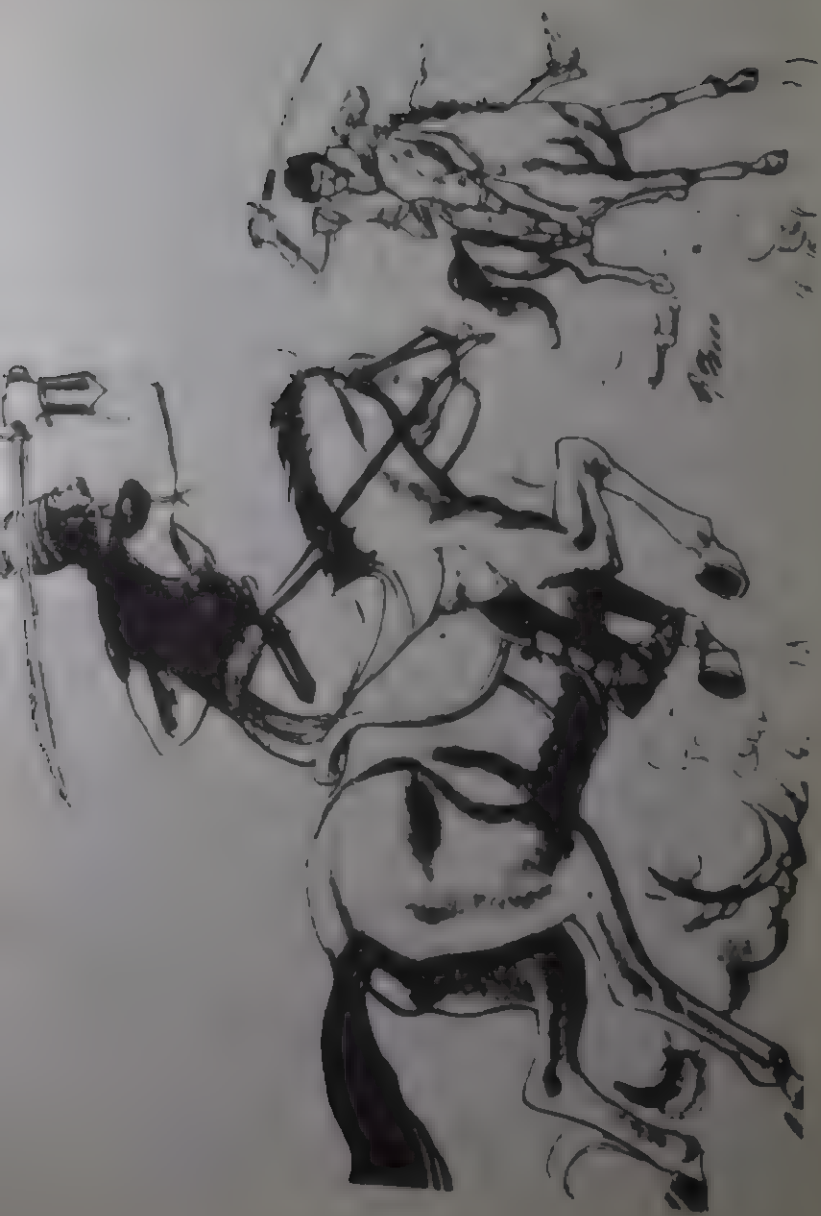
உத்தரவுகளுக்கிடையில் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் கள்களில் தெரிவிக்க வேண்டியவை பாரிர்
கள்களில் பங்குதேர் பங்குதேர் கள்களில் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்

பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்

பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்

பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்

பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்
பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர் பங்குதேர்

மாளிகைகள் கல்யாணியும் சுக்கிரியும் இந்
கூறாக்கொண்டவர்களுக்கிடையேயுள்ள வேண்டுகோள்களையெல்லாம்
வாங்கித் தரவேண்டியிருந்தது.

மாளிகை வாகனம் இந்நகர்ப்புறங்களிலெல்லாம்
என்றாலும் அதில் பல மயக்கமூட்டும் பீங்கான் படை
வீரர்கள் ஓர் தளம் மடிந்து விழுந்தனர். பாகிஸ்தான்
பீங்கான்கள் செயலிழந்து விட்டன.

மாமுக்களத்தாருக்கு வேளாளவர் உதவிய
பீங்கான்களில் இந்நகர குண்டுகள் சுவாமிநாத பாகிஸ்தான்
மாளிகையில் அகன்று மயங்கி கவாசு இடிந்து விழுந்தது
விழுந்தன பீங்கான்களில் வாய்கள் முடிவே இவ்வாறு
பாகிஸ்தான் மாளிகை தளம் தளையிற்று.

அங்கு பாகிஸ்தான் எலக்ட்ரிக்ஸ் இடிபாடுகளுக்கிடையே
வாங்கித் தரவேண்டியிருந்தது. குண்டுகள் கொண்டு கல்யாணி
கந்தரி என்று குண்டுகள் கொண்டு கல்யாணி இடிந்து
பொடியாகிய மாளிகையைக் கற்றிச் சுற்றி வந்தனர்.

எவ்வளவு தோல் அவர்களுக்காகச் செயலாற்றி
மடியும். எந்த இடிபாடுக்குள் போகவேண்டும்
கந்தரி மாளிகை மயக்கம் மடிந்தது. மாளிகை
கிடைக்கக் கண்டிருக்கிறது இப்போது தோல்.

மாளிகையில் இந்நகர குண்டுகளால் தட்டிவிட்டனர்
வாளை குண்டுகள் கொண்டு குண்டுகள் அபர்த்து நிற்காது ஓர்
விளக்கு எவ்வளவு தளையுமே தளையுமே தளையுமே அந்தத்
கவாசு எடுத்து வந்து இடிந்து விடும் பாகிஸ்தான் மாளிகை
மண்டிப் பிடிக்கப்பட்டது. திட்டித் திட்டித் தளக்க வேண்டும்.

கல்யாணி தங்கைப் பாகிஸ்தான் மீது ஆணை சுக்கிரி
நீ எல்லாம் முன் நான் உன்னை மீது கொண்ட அன்பின்

மீது ஆணை! பாக்டீனரி மாளிகையை நாசமாக்கி உங்களையும் உயிரோடு புதைத்துவிட்ட பட்டமங்கலத் தானைக் கொல்லுவது மட்டுமல்ல; அவன் ஊனாசிய சாம்பலாக்கிவிட்டுத் தீதும்புகிறேன். உம்! வீரர்களைப் பிங்கிக் குண்டுகளை மலர்ச் செண்டுகளாகக் கருதி மூண்டெறிக்கொண்டே இருங்கள்! எத்தனைப் பேர் செத்து விழுந்தாலும் சரி, பின் வாங்கும் பேச்சை இன் இல்லை! பிணங்களை அடக்குவோம்! அவற்றைப் படிக்கட்டுகளாக்கி நடப்போம்! எவ்வளவு தீரம் வெடிக்கும் இந்தப் பிங்கி! வாநங்கள் என்னோடு வைாழத்தனின் தலையை எடுத்துத் தருகிறேன்... கு.நதி வழிப் போட்டலில் அகைப் பந்தாடி மகிழ்ங்கள்!"

மீசைகள் துடிக்க. தோள்கள் விம்மிட. நரம்புகள் புடைத்திட. கண்கள் களர் கட்டிகளாய் விளங்கிட. வைாழத்தன் ஆதப்பலுடன் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் இடம் தோக்கி வினாந்தான் வாளுக்கு வேலி!

"ஆதப்பா! என்னிடம் விடு அவனை! அவன் என் கையால்தான் சாக வேண்டிம்!" என்று குமுறும் எர்மஸையாகப் பாய்ந்தான்

வைாழத்தனின் வாளும் வாளுக்கு வேலியின் வாளும் மோகிக்கொண்டன. இருவரில் ஒருவர் சாகாமல் அந்த வாட்டுப் பார் முடியாது என்கிற அளவுக்குப் பயங்கரமாக ஒருவர் வாளை ஒருவர் தடுத்து ஒருவர் மீதொருவர் மோதினர்!

"எந்தக் கல்யாணிக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைக்காகவும் அவமானத்திற்காகவும் இந்தப் போர் மூண்ட தோ; அந்தக் கல்யாணியே பாக்டீனரி மாளிகையில் சமாதியாகி விட்டாள்! என் அன்புக்காகி கந்தாம்பாளும் அவளுக்குத் துணையாகச் சென்று விட்டாள்! என் மாளிகை பாக்டீனரி அம்பலக்காரக்

குநம்பத்தின் பரம்பரை மாளிகை தூக மேடாகத்
தொற்றமளிக்கிறது இனியும் என்ன? இதோ, நான் சாக
வேண்டாம்! அல்லது தீ...

தனது பலம் அளைத்தையும் கையிலே தேக்கி,
வாளுக்கு வேலி வைப்புத்தனின் தலையைக் குறி பார்த்து
வானை வீசி விட்டான்.

என்ன அற்புதமான குதிரையா வைப்புத்தனின்
குதிரை! அந்த வாள் விச்சைத் தடுக்கத் தனது
முன்னங்கால்கள் இரண்டையும் உயரத் தூக்கி,
பின்னங்கால்களைத் திரையில் ஊனறி நின்றதும்
வாளுக்கு வேலி வீசிய வாள் குதிரையின் கால்களைத் தான்
வெட்டி எறிந்தது!

வைப்புத்தன் தப்பிவிட்டான் என்றாலும் குதிரை
கீழே விழுந்துவிட்டது. அது மண்ணில் வீழ்வதற்கு
முன்பே அவன் குதித்துவிட்டான் இந் கால்களையும்
இழந்த அந்தப் புலி. குநசி வழிப் பொட்டில் புண்ணு
புண்ணு உயிர்விடும் காட்சியைக் கண்டு வைப்புத்தனின்
கண்கள் கொப்பளித்தன

அந்த நேரம் வாளுக்கு வேலிக்கு வாய்ப்பான
நேரம். தனது குதிரையில் இந்நவாபீற வாட்போரை
நடத்தி வைப்புத்தனைத் தீர்க்குக் கட்டியிருக்கலாம்.
இந்நவாபும் அவன் வீரனல்லவா! வீரர்குரிய
இலக்கணத்திலிருந்து இம்மியும் வழவிடக் கூடா
தல்லவா! அங்ஙனம் வழவுவதாயின் முதல் நாளிலே
எதிரிகளின் பாசறைகளைத் தீயிட்டுக் கருக்கி
அழித்திருக்கலாமே!

போர் தொடங்கட்டும் என்று அறிவிக்கப் பட்ட
மங்கலத்துப் பிள்ளையாரைக் கவர்ந்திடக் கட்டளை
யிட்டான். அந்த அறிவிப்பை அறைகூவலாக ஏற்றுக்
கொண்டு பட்டமங்கலம், பாகிஸ்தான் தேருக்குத் தீ

ஆனால் அவர்கள் இந்நவநம் பிரங்கிக் குண்டு
கொள் தப் பவியாக விர்ப்பார்கள் என்ற நினைவு என் தான்
பாடல்கள் சேகராதார்கள் படுக்காதகல் பணைவர்களை
எதிர்கொண்டார்கள்.

கல்யாணியும் சுந்தரியும் காம துலித்துக் கண்களை
புது பரிவாத்தாவுக்கு தேவாபண்டியிற் ற மெளனமாக
நடத்திய அந்தப் பிரார்த்தனைக்குக் குருதி வழிப்
பெயர் வில் போதும் படைக்கலன்களின் ஒசை
பின்னவியாக இந்நத்து

வாளுக்கு வேலி. ஆதப்பன் இந்நவர் உயிருக்கும்
எந்த ஆபத்தும் வரக்கூடாது பாகனை யெற்றி பெற
வேண்டும். பட்டமங்கலம் தோல்வியைத் தழுவிட
வேண்டும். ஆனால் அந்தத் தோல்வியைத் தனக்குரிய
தண்டனையாகப் பெற்றுத் தலைகுனிந்து திருந்திட
வைமதகன் உயிராக இந்நக்க வேண்டும்.

இப்படி அமைந்தது அவர்களின் பரிவாத்தா
கோயில் பிரார்த்தனை தாலியிழந்தாலும் தனது நெற்றிக்
குங்குமத்தையும், சுந்தர் பூவையும் இழந்திடக் கல்யாணி
நினைக்கக் கூடியவளா அதுவரஸ்தான். தான் பிறந்த
மண்ணுக்கு வெற்றி கிட்ட வேண்டுமெனக் கோயில்
வாசலில் உருகிக் கிடந்தாள். அநேகமயம் தன் கணவன்
ஆயுள்குந்த எந்தக் குறையும் தோக் கூடாதென்றும்
பரிவாத்தாவிடம் கேஞ்சத் துவண்டாள்.

சுந்தராமபாள் பிரார்த்தனை நடவதத்தைத்
தொங்கினாள் அவள் கண்கள் ஆலயத்திற்குள்ளிருக்கும்
தேவியின் விக்ரகத்திடம் வெற்றிப் பிச்சை கேட்டனா
பாகனைப் படை வர்களுக்குப் புதிய வலுவைக் கொடு
தாயோ என்பது போல அவள் அபிநயக் காங்கள்
பிரார்த்தனை போல அசைக்களை

பல பல நினைவுகள் படைகள் புன்னைறுகின்றன
பாசனை மாண்புபடை பாளம் பாளமாக சதநி விட்டது.

இந்தச் செய்கி கங்காக்குச் செய்கியெனச் சூட்டி
அடவி அங்குகளில் நன்னடிக அடைந்த அவன்
கனகைச் செய்து கனையின் இரந்து உயரக் கிளம்பும்
கெடபயின் தாகககளைப் போல ஆடியத்து வானில்
ஆவேசமாக ஆடியது

பொய் வினா பொய் மனையில் வீங்கிக்
கனகைகள் நூற்றுக் கணக்கான வீரர்களைப் பிளந்து
வந்தன. தொண்டைக்குடியில் தொத்திக்கொண்ட
படிகளின் வீரிகள் பலர் சாய்ந்து கொண்டே
யிருக்கனர் தனது அபாயக் கிறமையினாலும். அந்த
தெருக்காலும் அகப்பன் படைவீரர்களின் தலைகளைப்
பிளந்து காய்களைப் போலச் சீலிக் கொண்டிருந்தான்.
வானகது வெளியும் வைபுத்தனும் வாட்களை மீடாத
வீரம் பொது சதநி கீழ்ப்பொரு மின்னொளியையும்
மிச்சக் கொண்டிருந்தது.

பூக்கிழ மென்மையாகத் தென்றலிலே சீலிப்பது
போலவும் புன்னகை அரும்பொன்று பொன்னிற
முகக் கீழ் மலர்வது போலவும் ஆடக்கற்ற அந்த
தடையாணி. புயல், பூகம்பம், பொங்கிதும் பெருங்
கடலெனப் பிழலாக்காவுக்கு எதிர் ஆடினான்! ஆடிக்
கொண்டே யிருந்தான்!

அப்போதுதான் வைபுத்தனின் மடல் தாங்கி வந்த
அந்த மெய்க்காப்பாளன் கல்யாணியிடம் ஒட்டி வந்து.
அம்மணி! இதைப் பட்டியங்கலத்து அம்பலக்காரர்
கொடுக்கச் சொன்னார் என்று கூறி மடலை அவன்
கையில் கொடுத்துவிட்டு அங்கிருந்து வேகமாக மறைந்து
விட்டான்.

அவசர அவசரமாகக் கல்யாணி அந்த மடலை உறையில் நுத்து எடுத்துப் படித்தாள் அவள் கைகள் நடுங்கக் கொண்டிருந்தன.

"அன்பு மனைவி கல்யாணிக்கு நான் இப்படி அழைக்கிறேன் என்று தொடக்கத்தில் கடிதத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டாள்! ஒருவனையொருவர் புரிந்து கொள்ளாமல் குழந்தைகளின் காரணமாகவும் உறங்காப்புலியின் குடிசையின் காரணமாகவும் எத்தனையோ தவறுகள் நடந்து விட்டன.

"பழிவாங்கும் எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு, நம் வீட்டுப் படியை மீசுத்த கல்யாணியைப் பாசத்துடன் நடத்துக என்று எனக்குப் பண்பாடு போதித்த அன்பு அக்காளை என் எதிரிலேயே உறங்காப்புலி கொண்டு விட்டான் அவளையும் அக்கணம் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டேன்.

"அக்னியூவிட்டி நுத்து நான் விடுவித்து அழைத்து வந்த ஆதர்ப்பனை அவமானப்படுத்த முயற்சி செய்தது உறங்காப்புலி! அதைத் தடுத்து நிறுத்தச் சென்றவன்தான் நான்! ஆனால் நீ என்னை நம்பவில்லை! அந்த வெறுப்புத் தீயை மேலும் வளர்க்கலாம் என்னலாம் என்னை வடிவாம்பாள் வீட்டுக்கு அனுப்பத் திட்டம் தீட்டியதும் உறங்காப்புலிதான்!

"குழந்தை என் நெஞ்சையும் நிலைகுலைத்தது! அதன் விளைவு என் வாழ்விலே பெருங் களங்கம்! நெருங்கக் கூடவில்லை வடிவாம்பாளை நான்! ஆனால் நீயோ உன்னை இனி நெருங்கக்கூடாது என்று எனக்கு ஆணை பிறப்பித்து விட்டாய்! அதுவும் குழந்தைதான்!

"பிறந்த வீட்டுக்குப் போ என்று உன்னை இந்தப் பித்தன் அனுப்பினான்! துணைக்கு ஒரு எத்தனைச்

செய்துவிட்டு அவன் பாழ்மண்டபத்தில் உன் வாழ்வையே பாழாக்க முனைந்தான் என்பதையும், நான் உனக்குக் கட்டிய காலியை நாயின் கழுத்தில் கட்டி அனுப்பினான் என்பதையும் என் அக்கான் வீரம்மாள் சொல்கிறான் சொந்து கொண்டுன்

"ஒரு தங்கைக்கு ஏற்பட்ட இந்தக் கொடுமையை எந்த அண்ணனாகான் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்" தங்கை தீர்ப்பனைக்கு இழைக்கப்பட்ட அவமானத்தைத் தாங்க மாட்டாமல்காண இவ்வண்ணன் சிறி எழுந்தான். இராமாயணப் போராட்டம் நடைபெற்றது நீ இந்த மடலைப் படிக்கும் போது நான் போர்க்களத்தில் இருப்பேன் ஒருவனை வீரமாணம் எய்தியும் இருக்கக் கூடும்.

"கல்யாணி! நான் துரதி வழிப் போட்டலில் வெற்றியை விநம்பவில்லை விழுப்புண்ணுடன் கூடிய மாணத்தை விநம்புகிறேன். வெற்றியை விநம்பாமல்குதுக் காணம் கேட்கிறாயா நான் வெற்றி பெற்ற பிறகு என் கல்யாணியின் அன்பைப் பெற முடியாது" எனென்றால் கல்யாணியின் அண்ணன் மார்களைக் கொன்றுவிட்டு அல்லது காயப்படுத்திக் கைது செய்து விட்டுத்தானே பட்டமங்கலத்து வெற்றிக் கொடி பறக்க முடியும்" அதன் பிறகு நீ என்னை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பாயா

"எனக்கென்று யாருமில்லை. வளர்த்து ஆளாக்கிய அண்ணன் வல்லத்தையரை இழந்தேன்: பாவி உறங்காப்புலியின் பகை வளர்க்கும் சதியால்! வாஞ்சையுடன் என்னைப் போற்றிப் பாதுகாத்த சகோதரியை இழந்தேன்; இதய பூர்வமாக நான் காதலித்த ஏந்திழையாள் என் கல்யாணியும் என்னருகே இல்லை! இனி நான் யாருக்காக அல்லது எதற்காக வாழ வேண்டும்"

எதோ தவிர்க்க முடியாத போர் ஆரம்பமாகி நடக்கிறது! கடமைக்காகக் களத்தில் நிற்கிறேன். என் வாட்டுபோர் திறமை முழுவதையும் காட்டி உன் அண்ணலுடன் மோதி விட்டு, இறுதியாக அந்த மாவீரன் கையினால் சாவதையே நான் பிறவி எடுத்த பயனாகக் கருதுகிறேன்.

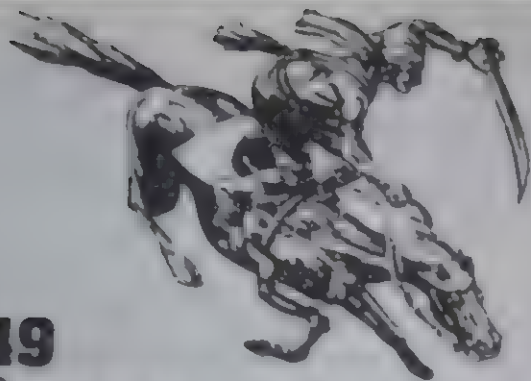
“கல்யாணி! என்னிடம் கடைசியாக ஒரு வேண்டுகோள். நான் களம்பட்டு விழ்ந்த பிறகு ஒரு சொந்த நீர் உன் கன்னில் இருந்து என் நெற்றியில் விழந்தால் போதும்! அக்காளின் உடல் பத்திரப்படுத்தப் பட்ட சுவப்பெட்டி என்று வீரர்களால் பாதுகாக்கப்படுகிறது! எங்கள் உடல்களைப் பட்டமங்கலத்தில் எங்கள் அண்ணன் வல்லத்தனாயின் கல்லறைக்கு அருகாமையில் புதைத்து விடவும் ஏற்பாடு செய்! இதோ நீ ஏற்றுக் கொள்வதாக இருந்தால்-என் கடைசி முத்தம்!

உன்னை மறவாத,

வைரமுத்தன்”

கல்யாணியின் கண்ணிரால் கடிதம் நனைந்தது சுந்தரியிடம் ஓடினாள். தலைவிரிகோலமாக ஆடிக் கொண்டிருந்த சுந்தரிக்கு முன்னால் போய் “அண்ணி! ஆட்டத்தை நிறுத்து! நிறுத்து!” என்று கூச்சல் போட்டவாறு அவளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

49

கொக்கைல் கொட்டி விட்டு வெண்ணெய் சீர்தருவர்

[illegible][illegible]

பெரிய இலையுண்டி செய்து விடுவது சீர்தான். விடுவதற்கு
பெரிய தட்டை வட்டையாகத் தயார் செய்து வைத்து விடுவதன்
மூலமாக சீர்தான். பெரிய தட்டை வைத்து விடுவதன்

வாஷக்கு வலி நினைக்கி நத்தால் தியாக
பாணியாக நின்று அவனை ஒட்டி வீச்சல் ஒழித்துக்
கட்டியி நக்கலாம் ஆயுதமற்ற நிலையில் வைபுததன்
வாஷக்கு வலியிடம் சான் அடைவான் என
எதிர்பார்த்தான்

வைபுதத்தன் வீச்சல் சாவையல் வலி வெண்டி
நிற்குநான் சாண்டை வாயா மாமது வலிவத்தையவன்
இளவலாயிற்றே!

ஆயுதமற்றவனைக் காயப்படுத்தக் கூடாது என்று
தவறு செய்வானைத் தாக்கி வைபுதத்தனிடம் எறிந்தான்
அவனும் அதை வாங்கக் கொண்டதொன்று போட்டத்
தயாரானான்

இப்போது வாஷக்கு வலியின் கையில் எந்த
ஆயுதமும் இல்லை! சுற்றிலும் பார்த்தான் எதுவும்
கொண்ட வில்லை! அப்போதுதான் அவனுக்கு அவன்
தொடையில் எதிரிகள் வீசிய வேல் ஒன்று தைத்துக்
கொண்டி நப்பது தெரிந்தது! மெழ்ச்சியுடன் அந்த
வேலை வேதன் தொடையில் நந்து நிதிங்கியெடுத்து
வைபுதத்தனுடன் பொருகிப்பாய்ந்தான்.

வாஷக்கு வலியிடம் வேல் வைபுதத்தனிடம்
வான்! வேல் சுழலும் வேகத்திற்கு அந்த வான் சநி
கொடுக்க முடியவில்லை எவ்வளவு நேரம்தான்
போரிடுவது வைபுதத்தனுக்கே அதுத்துவிட்டது!

வாப்போடு களச்சாவைச் சற்று முன்னதாகவே
வாஷைநால் என்ன, என்ற உறுதியுடன் வாஷக்கு
வேலியின் வேலுக்கு நேராகத் தவறு கொஞ்சைக் காட்டிக்
கொண்ட வானை மேலே ஒங்கினான்.

வேல், வைபுத்தனின் நெஞ்சில் பாய்வதற்குள்...
 "நிறுத்துங்கள்! நிறுத்துங்கள்!" என்று கூக்குரல் எழுப்பிக்
 கொண்டு கல்யாணியும் சுந்தரியும் குறுக்கே வந்து நின்றார்கள்.

வீர மறவர்கள்-கள்ளர் துல துலகங்கள்- கடும்
 போர்ப்புலிகள்-இருவரும் அதிர்ச்சியடைந்து அப்படி யே
 நின்றாவிட்டார்கள்!

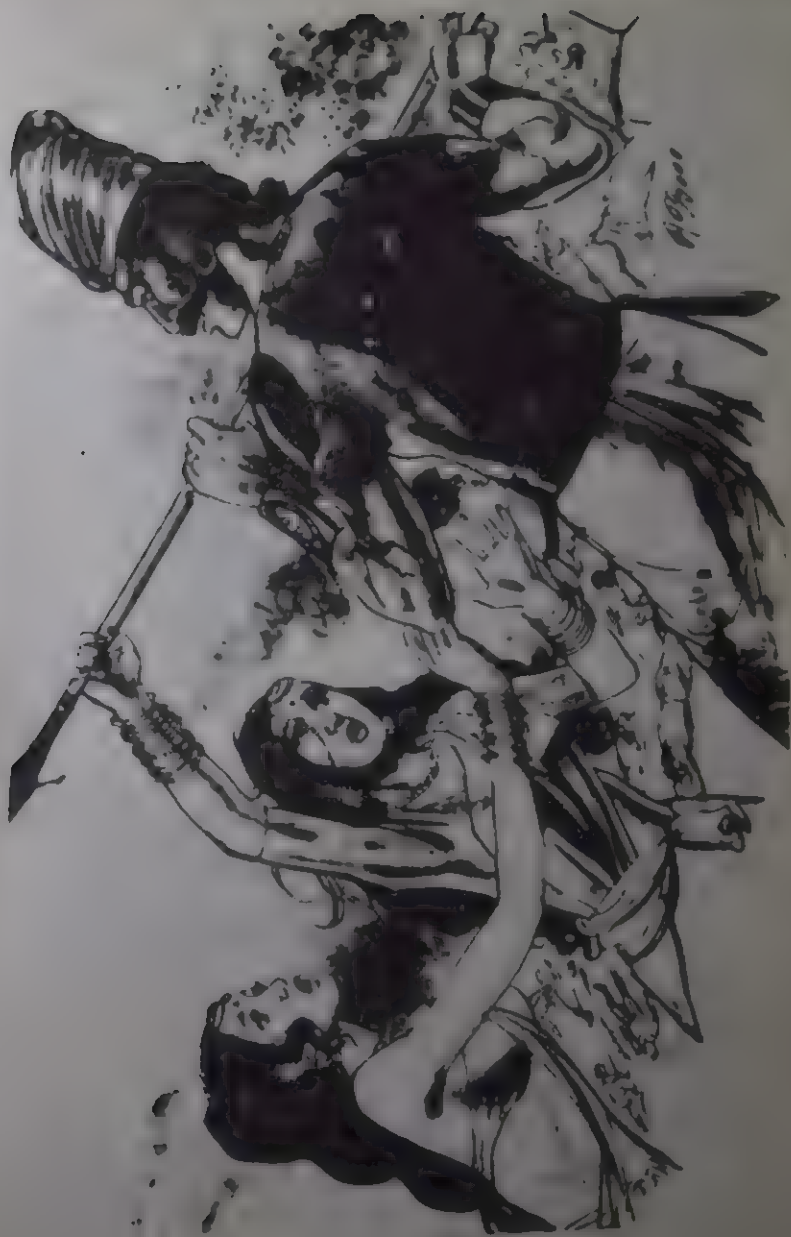
"கல்யாணி! சுந்தரி! நீங்கள் உயிரோடு இருக்கிறீர்களா?"
 என இருவரையும் தழுவிக் கொண்டான் வாளுக்குவேலி!
 கல்யாணி தன்னிடமிருந்த வைபுத்தனின் மடலை வாளுக்கு
 வேலியிடம் கொடுத்தான்!

அதற்குள் குந்தி வழிப் பொட்டலிஸ் போர் ஆவாரம்
 திரிமேன நின்றாவிட்டது! வீரர்கள், வாளுக்குவேலியும்
 வைபுத்தனும் இருந்த இடத்தில், குழமிடலாயினர். தங்கை
 கல்யாணியும் சுந்தரியும் உயிரடிகள் இருப்பதை அறிந்து
 ஆதப்பனும் அந்த இடத்திற்கு ஓடி வந்தான்.

வைபுத்தனின் கடிதத்தில் ஆழ்ந்திருந்த
 வாளுக்குவேலி, முழுவதையும் படித்து முடித்துவிட்டு
 அதனை அதப்பனிடம் கொடுத்தான். வாளுக்குவேலியின்
 விழிகள் பொலபொலவென நீள உதித்தன! நீத்தினாயிட்ட
 கண்களோடு வைபுத்தனைப் பார்த்தான்! அவனும் வாளுக்கு
 வேலியை யே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

"கல்யாணி! நீ தெய்வங்களின் மீது சத்தியம்
 செய்திருக்கிறாயா...அதற்காகக் கவலைப்படாதே! நீயே ஒரு
 தெய்வம் என்பதால் மற்றத் தெய்வங்கள் உன்னை
 மன்னித்துவிடும்! உன் அத்தான் வைபுத்தனை ஏற்றுக்
 கொள்!" என்றான் வாளுக்குவேலி!

அதற்குள் வைபுத்தன் வாளுக்குவேலியிடம்
 வாழ்த்துப் பெறுவதற்காக அவன் முன்னை குனிந்தான்.

"ஓ! அதெல்லாம் கூடாது! யுத்த களத்தில் ஒருவர் மூன் ஒருவர் தலை தாழ்த்தினாலே அதற்கு அர்த்தமே வேறாகி விடும்." என்று வாளுக்கு வேலி கூறிக் கொண்டே வைரமுத்தவைத் தழுவிக்கொண்டு, அவன் குனிந்து வாழ்த்துப் பேறமுயன்றதைத் தடுத்து விட்டான்.

"பேரிக் களத்தில் ஆண்கள்தான் ஒருவரையொருவர் வணங்கக் கூடாது! சாணாகத் என்றாகி விடும்! பெண்கள் ஆண்களை வணங்கலாம் அல்லவா கல்யாணி! நீ உன் ஸ்ரீமையவர் காலிலே விழு! நான் என்னுடையவர் காலிலே விழுக்கிறேன்!" என்றான், கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே சுந்தாம்பரன்.

இருவரும் அவாவர்க்குரிய ஆடவராம் வைரமுத்தன், வாளுக்கு வேலி இருவரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினர்.

"தம்பிரி, ஆதப்பா! உன்னிடம் கொடுத்தேனை, கல்யாணியின் தாலி! பத்திரமாக இருக்கிறதா? கொடு இங்கே!" என்று கையை நீட்டினான் வாளுக்கு வேலி.

"இதோ இருக்கிறது அண்ணா!" என்று ஆதப்பன் தன்னிடம் பாதுகாப்பாக இருந்த கல்யாணி நாச்சியாரின் தாலியை வாளுக்கு வேலியின் கையில் கொடுத்தான்.

அப்போது மேகநாதன் மிக வேகமாக ஒரு குதிரையில் வந்து இறங்கி, மூச்சுவிட முடியாமல் திணறி ஒரு ஓலையை வாளுக்கு வேலியிடம் அளித்தான்.

"என்ன மேகநாதா? என்ன விசேஷம்?"

"மருது பாண்டியர்கள் ஆங்கிலேயர் கையில் சிக்கிவிட்டார்கள்! காளையார் கோயில் வெள்ளைக்காரர் வசமிச்சிவிட்டது! இதோ இந்த ஓலையில் எல்லா விபரங்களையும் வெள்ளை அய்யர் எழுதி அனுப்பியிருக்கிறார் ஊமைத்துரை, கோபால் நாயக்கர், மற்றும் எங்கள்பு பட்டையைச் சேர்த்தவர்கள்

அனைவரும் கைது! இன்று பெரிய மருதுவையும் சின்ன மருதுவையும் திருப்பத்தூர் கோட்டையிலே தூக்கு மாட்டிக் கொன்று தண்டனையை நிறைவேற்றப் போகிறார்கள்!"

இதைச் சொல்லிவிட்டு மேகநாதன் ஓலமிட்டு அழுதான். "ஏ, வீரர் பூமியே! நீ வீழ்ந்தனையோ அடிமைப் பூமியில்?" எனக் கதறினான்.

வாளுக்குவேலி, ஏதோ ஒரு புதிய தெம்புடனும் நம்பிக்கையுடனும் கம்பீரமாகப் பேசினான்!

"முடியாது! மருது பாண்டியர்களைத் தூக்கிலிட அனுமதிக்க முடியாது! கள்ளர் நாட்டுப் படைகள் மருது சகோதரர்களுக்குக் கடைசி நேரத்தில் துணை நிற்காமல் நமது பகைதீர்க்க இங்கு வந்து விட்டதால் அல்லவா ஆங்கிலேயர்களின் கை ஒங்கிவிட்டது... இப்போதும் ஒன்றும் ஆகிவிடவில்லை!

"எவரமுத்தா! கறுத்த ஆதப்பா! மேகநாதா! பாகனேரி பட்டமங்கலத்துப் படைகள் என் தலைமையில் அணி வகுக்கட்டும்! திருப்பத்தூர் கோட்டை நோக்கிக் கிளம்பிடுவீர் இப்போதே! பெரிய மருது, சின்ன மருது இருவரையும் தூக்குக் கயிற்றில் இருந்து விடுவிப்போம்!

நாம் போகும் வழியெல்லாம் உள்ள ஊர்களில் இருந்து வீரர்களைத் திரட்டிச் செல்வோம்! இதோ இங்கே குருதி வழிப் பொட்டலில் இருப்போர் அனைவரும் என்னைப் பின் தொடருங்கள்!

"ஆங்காங்குள்ள போர்ப் பயிற்சி மிக்க வீரர்கள் மட்டுமல்ல; எக்குலத்தினராயினும் அனைவரும் தமிழ்க் குலம்-தலை தாழாக் குலம்-தன்மான மிக்க குலம் என்ற உணர்வோடு புறப்படட்டும்! தீரமிக்க தமிழ்க் குடிமக்களின் முற்றுகை கண்டு திருப்பத்தூரில் வெள்ளையர் திகைக்கட்டும்! அக்னியூ துரையின்

ஆணவம் அடங்கட்டும்! விடுவிப்போம் பெரிய மருதுவையும்-சின்ன மருதுவையும்; வாரீர்! வாரீர்!"

வாளுக்கு வேலி புரவியில் ஏறி அமர்ந்தான்...
 "நான்தான் முன்னால் செல்வேன்! எனக்குப் பின்னால் ஒவ்வொரு அணியாக நமது படைகள் வர வேண்டும்"
 என ஆணையிட்டுப் புரவியைத் தட்டி விட்டான்.

வைரமுத்தன், ஆதப்பன், மேகநாதன் மற்றுமுள்ள படைத் தளபதிகள் வாளுக்குவேலிக்குப் பின்னால் ஐம்பது அடி இடைவெளி விட்டுப் படைகளை அணிவகுத்துப் புறப்பட்டார்கள்.

சுந்தரியும், கல்யாணியும் யாரிடமும் அனுமதி பெறாமலே பாகனேரிப் பெட்டி வண்டியில் ஏறி அந்தப் படை வரிசையினைத் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

எல்லோருடைய நினைவும் திருப்பத்தூர்க் கோட்டை, பெரியமருது, சின்ன மருது, தூக்குத் தண்டனை-இவற்றைச் சுற்றியே அலைந்து கொண்டிருந்தது!

படைவரிசை பாகனேரி எல்லை கடந்து, திருப்பத்தூரை நோக்கிப் போகிற வீரமிக்க காட்சியே காட்சி!

அதோ வந்துவிட்டது "கத்தப்பட்டு" என்னும் இடம்!

அய்யோ? அந்த இடத்தில்தான் வைரமுத்தனைக் கொல்வதற்கு உறங்காப்புலி சதி செய்து படுகுழி வெட்டி வைத்திருக்கிறான்.

அங்கே ஒரு குழி இருப்பது யாருக்கும் தெரியாமல் இலைகள் பரப்பிவிடப்பட்டு அதன் மீது மண்பத்தை களும் வைத்து மூடப்பட்டிருக்கிறது.

படைக்குத் தலைமையேற்றுள்ள வாளுக்குவேலி அந்தக் குழியிருப்பது தெரியாமலேயே படைகளுக்கு முன்பு ஐம்பது அடி தொலைவில் சென்று கொண்டிருக்கிறான்.

கத்தப்பட்டில் தனது கணவன் செய்துள்ள சதி வேலையை வைரமுத்தனிடம் கூறுவதற்கு முன்புதான், உறங்காப்பிலி வீரம்மாளைக் கொன்றுவிட்டானே!

கத்தப்பட்டுப் பயங்கரப் படுகுழிக்கு அருகே செல்லும் போதுதான், குருதி வழிப் பொட்டலில் ஆதப்பன் தன்னிடம் கொடுத்த கல்யாணியின் தாலி, தனது கையில் இருப்பதே வாளுக்குவேலி ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. கையைப் பிரித்து அதைப் பார்த்துக் கொள்கிறான். கல்யாணி வாழ்வில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்படப் போவதை எண்ணி மகிழ்கிறான்.

தொடர்ந்து வரும் நீண்ட படை வரிசைக்கு முன்னால் அவன் குதிரையில் தலைமை வகித்துச் சென்றிடும் கம்பீரமே தனிதான்!

பின்னால் திரும்பினான்! "உம்! வேகமாக வாருங்கள்! விரைவில் திருப்பத்தூர் சென்றடைந்தால்தான் மருது சகோதரர்களை மரணப்படுகுழியில் இருந்து மீட்க முடியும்! உம்! விரைவாக!" என்று முழக்கினான்.

அம்மவோ! அந்தப் படுகுழியில் குதிரையோடு விழுந்தான்! அந்தத் திடீர்ப் பயங்கரத்தைக் கண்ட படை நிலை குலைந்து ஒடிவந்தது! அதற்குள் அந்தக் குழியை மண் மூடிக்கொண்டது!

படை வீரர்களை விலக்கிக்கொண்டு ஆதப்பன், "அண்ணா! அண்ணா!" என்று கத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தான். செய்தியறிந்து கல்யாணியும் சுந்தரியும் கதறிக்கொண்டு ஓடி வந்தனர். வைரமுத்தன் இரு கைகளாலும் முகத்தில் அறைந்துகொண்டு அழுதான். மேகநாதன் மயக்கமுற்று விழுந்தான்.

அந்தப் படுகுழியின் மீது வாளுக்குவேலியின் கைமட்டும் சிறிது நீண்டிருந்தது. அந்தக் கையில் வைரமுத்தன் கல்யாணிக்குக் கட்டிய தாலி-ஆம்; மீண்டும் கட்டவேண்டிய தாலி இருந்தது!...

அத்தனைப் படைவீரர்களும் ஒரிரு நொடியில் அந்தக் குழியைத் தோண்டி மண்ணை அகற்றி வாளுக்குவேலியை வெளியே கொண்டு வந்தனர்.

அந்தத் தென்பாண்டிச் சிங்கம் கத்தப்பட்டுப் படுகுழியில் இருந்து சுவமாக வெளி வந்தான்!

இன்றைக்கும் கத்தப்பட்டில் சிலையாக நின்று கொண்டிருக்கிறான்.

- முற்றும் -

